

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KAREN ROSE

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

"Nothing short of pure alchemy!"
—NEW YORK TIMES BESTSELLING
AUTHOR JAYNE ANN KRENTZ
ON *QUARTER TO MIDNIGHT*

DEAD MAN'S LIST

THE SAN DIEGO
CASE FILES

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

KAREN ROSE'UN BAŐLIKLARI

Kirli Sırlar (enovella)

BALTIMORE ROMANLARI

Sen Bana Aitsin
Söyleyecek Kimse
Kalmadı Beni
Özledin mi?
Kırık Sessizlik (enovella)
Arkanı Kolla Dolaptaki
Canavar
Ölüm Yeterli Değil

CINCINNATI ROMANLARI

Sandığınızdan Daha Yakın
Karanlıkta Tek Başına
Her Karanlık Köşe
Edge of Darkness
Karanlığın İçine

SACRAMENTO ROMANLARI

Üzgün Olduğunu
Söyle Artık
Veda Etme

NEW ORLEANS ROMANLARI

Gece Yarısına Çeyrek
Kala Çok Derinlere
Gömülü Karanlık
Sular Altında

SAN DIEGO DAVA DOSYALARI

Soğukkanlı Yalancı
Hilekar
Ölü Adamın Listesi

KAREN ROSE

DEAD MAN'S LIST

BERKLEY | NEW YORK

BERKLEY
An imprint of Penguin Random House LLC 1745
Broadway, New York, NY 10019
penguinrandomhouse.com

Telif Hakkı© 2025 by Karen Rose Books, Inc.

Penguin Random House telif haklarına değer verir ve destekler. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve bir canlı bir kültür. Bu kitabın yetkili bir baskısını satın aldığınız ve çoğaltmayarak, taramayarak veya dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uyduğunuz için teşekkür ederiz.

herhangi bir bölümünü izinsiz olarak herhangi bir biçimde kullanamazsınız. Yazarları destekliyor ve Penguin Random House'un her okuyucu için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz.

Lütfen bu kitabın hiçbir bölümünün yapay zeka teknolojilerini veya sistemlerini eğitmek amacıyla kullanılmayacağını veya herhangi bir şekilde çoğaltılamayacağını unutmayın.

BERKLEY ve BERKLEY & B kolofonu Penguin Random House LLC'nin tescilli ticari markalarıdır.

Kapak tasarımı: Faceout Studio / Spencer Fuller Kitap
tasarımı: Elke Sigal, e-kitap için uyarlanmıştır

Library of Congress Cataloging-in-Publication Data İsimler:

Rose, Karen, 1964-yazar.

Başlık: Ölüler listesi / Karen Rose.

Açıklama: New York: Berkley, 2025. | Seri: San Diego Dava Dosyaları; 3

Tanımlayıcı: LCCN 2024029855 | ISBN 9780593817179 (ciltli) | ISBN
9780593817186 (e-kitap)

Konular: LCSH: Kaliforniya-Kurgu. | LCGFT: Romantik kurgu. | Gerilim (Kurgu) |
Dedektiflik ve gizem kurgu. | Romanlar.

Sınıflandırma: LCC PS3618.O7844 D43 2025 | DDC 813/.54- dc23/eng/20240708
LC kaydı <https://lccn.loc.gov/2024029855> adresinde

mevcuttur Ebook ISBN 9780593817186

Ürün güvenliği ve uygunluğu için AB'deki yetkili temsilci Penguin Random House
Ireland, Morrison Chambers, 32 Nassau Street, Dublin D02 YH68, İrlanda,
<https://eu-contact.penguin.ie> adresidir.

ep_prh_7.1a_150444301_c0_r0

İÇİNDEKİLER

Adanmışlık

Önsöz Birinci

Bölüm İkinci

Bölüm Bölüm

Bölüm Bölüm

Üçüncü

Dördüncü Beşinci

Altıncı Yedinci

Sekizinci

Dokuzuncu

Onuncu Bölüm

Onbirinci Bölüm

Bölüm Onüçüncü

BölümOniki

On Dört Bölüm On Beş

Bölüm Bölüm Yedi

Bölüm Bölüm Bölüm

Yirmi BölümOn Altı On

On Sekiz On Dokuz

-

Sonsöz

Teşekkür Yazar
Hakkında

Loretta Barrett'ın anısına. Sam'in annesinin aksine, sen muzlu ekmek yapardın ve onu alacak kadar şanslı olan herkese lezzetli bir ikram olurdu. Seni özlüyorum anne.

Ve Martin'e, benim kayam. Seni seviyorum.

PROLOGUE

Carmel Valley, Kaliforniya 6
Ocak Cuma, 21:45

Kit ceketini daha da sıkarken, ahırda oturmak için fazla soğuk, diye düşündü. Ama McKittrick Evi, her şeye rağmen Ev sıcaklığında, elmalı turta ve temiz çamaşırların nefis kokuları arasında şu anda olması gereken yerde değildi.

Büyük evde çok fazla insan vardı. Hepsini seviyordu. Anne babası, erkek ve kız kardeşleri -on beşi de . Yeni yılın ilk Cuma günüydü ve kutlama yapmak için toplanmışlardı.

Onlar gerçekten mutlu büyük bir aileydi.

Onlar gerçekten meraklı büyük bir aileydi. Herkes onun Sam Reeves'le buluşup buluşmadığını bilmek istiyordu.

O yapmadı. Ve olmayabilirdi de. Bir aydan uzun bir süredir kafasını kurcalayan ikinci randevuları artık gerçekleşmek üzereydi. Bahar ve yaz boyunca altı ayını polis psikoloğundan kaçarak geçirmişti. Çünkü korkuyordum.

Eninde sonunda inciteceğini biliyordu çünkü ilişkiler konusunda berbattı. Ve Sam daha iyisini hak ediyordu. Ama sonra bir kez çıkmayı kabul etmiş ve bir zayıflık anında ona ikinci kez çıkma teklif etmişti. Bu bir ay önceydi ve hayat araya girmişti. Ama şimdi müzikle yüzleşme zamanıydı. Ve ben hala korkuyorum.

"Soğuk ayaklar," diye mırıldandı kendi kendine. "Sadece ayaklarım üşüyor."

Saman balyasının üzerinde kaydı, önce üzerine bir eyer battaniyesi atmayı akıl ettiği için mutluydu. Saman balyaları mükemmel oturaklar gibi görünüyordu ama çok dikenliyidiler.

Benim gibi, diye düşündü iç çekerek.

İç çekiş i yankılanarak ona geri döndü ve Kit kaskatı kesildi. Yalnız olduğunu sanmıştı.

"Alo?" diye seslendi. "Her kimsen dışarı gel."

Kabin kapılarından biri açıldı ve kumlu sarı saçlarının arasında pembe ve mavi çizgiler olan genç bir kız ortaya çıktı.

"Rita? Burada ne yapıyorsun?"

Üvey kız kardeşi - yakında yasal olarak evlat edinilecek kız kardeşi - loş ışığa adım attı. "Biraz sessizliğ e ihtiyacım vardı."

"Oturup benimle sessiz olmak ister misin? Ya da ben giderim."

Rita'nın gülümsemesi titrekti. "Seninle oturup sessiz olmak istiyorum."

Balyanın üzerine oturdu, Kit'in kolu Rita'nın ince omuzlarına dolandı. "Palto giymiyorsun. Burada donacaksın."

"Ben iyiyim," dedi Rita küçümseyici bir hışımla. "O kadar da soğuk değil."

Ama Rita titriyordu, bu yüzden Kit onu daha sıkı tuttu. "Annem ve babam nerede olduğunu biliyor mu?"

Rita başını salladı. "Endişelenmelerini istemedim."

"Teşekkür ederim." Kit başka bir şey söylemedi, Rita'ya istediği sessizliği verdi. Kız konuşmak isterse Kit onu dinleyecekti.

Rita yine iç çekti, uzun ve yüksek sesle. "Soğuk ayaklar, ha?" Kit kaşlarını çat tı. "Bunu söylediğ imi duydun mu?"

"Evet. Yarın o randevuya gidiyorsun, Kit." Kit'in kaşları çatıldı. "Kim demiş?"

"Ben söylüyorum. Annem, babam ve evdeki diğ er herkes. Yarın Sam'le buluşacaksın.

Eğer seni bağlayıp çöle kendimiz götürmek zorunda kalırsak."

"Bu adam kaçırmaktır," dedi Kit hafifçe, ailenin böyle bir şey yapmayacağından emin olmak istiyordu. Ama yapabilirlerdi. Nedense hâlâ Kit'le çıkmak istiyor gibi görünen psikologdan hoşlanıyorlardı. "Seni tutuklayabilirim."

"Buna değecektir."

Kit, Rita'nın omuzlarını bırakarak kollarını göğsünün üzerinde sıkıca kavuşturdu. "Lanet olsun, kızım," diye homurdandı.

Rita güldü, bugünlerde hepsinin daha sık duyduğu tatlı bir sestir bu. "Gideceksin, değil mi?"

Kit, Rita'ya ekşi bir bakış fırlattı. "Bilmiyorum."

Rita başını salladı. "Kit, neden ?" Kit sessizce nefes verdi. "Bilmiyorum."

Rita kolunu Kit'in omuzlarına doladı ve Kit'in kalbi biraz kırıldı. Kit'in Sam'le çıkması söz konusu olduğunda biraz boktan bir kız olsa da Rita'yı çok seviyordu.

"Ne düşündüğümü bilmek ister misin?" Rita mırıldandı. "Bilmiyorum," dedi Kit tekrar.

"Çok kötü. Yine de sana söyleyeceğim. Bence ondan çok fazla hoşlanacağından korkuyorsun. Çok iyi vakit geçireceksin ve o da üçüncü bir randevu isteyecek. Yaklaştım mı?"

Evet. "Belki."

"Ayrıca bunu kafanızda oluşturmak için çok fazla zamanınız olduğunu düşünüyorum. Bu buluşmayı bir ay önce gerçekleştirmeniz gerekiyordu ama bazı şeyler oldu ve bu buluşma uzadıkça uzadı."

Kit'in içinde savunmacı bir duygu . "Benim suçum değil." Gerçekten de değildi.

"Hayır," dedi Rita, şimdi daha dikkatli konuşuyordu. "Senin bir davan vardı ve Sam bunu anladı. Barınaktaki gençlerden biriyle acil bir durumu vardı ve sen bunu anladın. Sonra

Başka bir davan vardı - bu arada, o hafta sonu çalışmak zorunda olduğunu sanmıyorum. Bence o senin çekingenliğindi."

Yine haklıydı, diye düşündü Kit. On dört yaşında bir çocuğun bunu söylemesi canını sıkıyordu. "Bunu nereden biliyorsun ki?"

"Geçen hafta annem ve babama Noel hediyeleri getirmek için geldiğinde Connor'a sordum. Davanın önemli olduğunu ama ertesi gün araştırma yapamayacağın kadar önemli olmadığını söyledi. Sam'le olan randevunuzdan korktuğunuz için CeCe'yle olan randevusunu iptal etmek zorunda kaldığı için kızgındı."

Kit sinirli bir nefes verdi. Cinayet masasındaki ortağının çenesi düşüktü. "Bunu sana Connor Robinson mı söyledi?"

"O yaptı." Rita kıkırdadı. "Sonra da bunu söylediğini sana söylememem için bana yalvardı çünkü onunla ödeşmenden korkuyordu."

"Haklı olabilir," dedi Kit karanlık bir sesle. "Ayrıca, Sam randevuların çoğunu iptal etti. Ben değil."

"Şey, evet. Babası hastaneye yattı."

Sam'in babası küçük bir felç geçirmişti ve iyileşecek olsa da Sam Aralık ayının çoğunu Scottsdale'de geçirmişti. Kit, Sam'in yanında olmak için Arizona'ya gitmek istemişti ama cesaretini kaybetmişti.

Bunun için kendinden nefret ediyordu. Ama Sam'in babasının felç geçirmesi onu Harlan ve Betsy'den ayrılma konusunda paranoyak yapmıştı. Onlar da Sam'in babasıyla aynı yaşıydı. Onlara bir şey olabileceği düşüncesi dehşet vericiydi.

"Çok şey biliyorsun evlat," dedi, kendi kulağına huysuzca geliyordu.

Rita Kit'in omuzlarındaki tutuşunu sıkılaştırdı. "Kit. Sam'den hoşlanıyorsun. Sevdiğini biliyorum. En kötü ne olabilir ki?"

Ona aşık olacağımı. Ona ihtiyaç duyacağımı.

Onun da bana ihtiyacı olacak.

Ve bu çok fazla sorumluluk demekti. "Sen ne zamandan beri terapistsin?" diye sordu, niyet ettiğinden biraz daha kötü bir şekilde.

"Madem ihtiyacın vardı," diye karşılık verdi Rita hiç istifini bozmadan. "Bak. Benimle konuşabilirsin ya da konuşmayabilirsin. Ama randevunu iptal etme. Lütfen. Bence ona ihtiyacın var."

Kit'in çenesi yukarı kalktı. "Kimseye ihtiyacım yok."

"Bu bir yalan," dedi Rita yumuşak bir sesle. "Ve sen bana asla yalan söylemeyeceğine söz vermiştin."

Kit iç çekti. Çocuk bir kez daha haklıydı. "Bunu bana neden yapıyorsun?"

"Bunu kendine neden yapıyorsun?"

Kit'in dudakları kıpırdadı. "Dr. Carlisle'dan teknikler öğreniyorsun."

Rita'nın terapisti Sam'in patronuydu ve kadın Kit'i tedirgin ediyordu. O -ve Rita- çok fazla şey görüyordu.

"Evet, . Ben de terapist olmayı düşünüyorum." "Polis olmak istediğini sanıyordum."

"Belki biliyordumdur. On dört yaşındayım. Karar vermek için zamanım var."

Zaman. Kit'in sahip olduğundan emin olmadığı tek şey buydu. Sam'le bu randevuyu istiyordu ve korkuyordu. Ama zaman geçiyordu ve pek çok yardımsever insanın ona hatırlattığı gibi, başka biri Sam'i kapabilirdi.

Çünkü o iyi bir adamdı.

Benim için fazla iyi.

"Neden buradasın?" Kit umutsuzca konuşmalarına yeniden odaklanmaya çalışarak sordu. "Seni rahatsız eden ne?"

Rita onu inceledi, bakışları ketumdu. "O randevuya gideceğine ve Dr. Sam'i ekmeyeceğine söz verirken sana söyledim."

Kit gözlerini kapattı. "Bu senin için neden bu kadar önemli?"

"Çünkü seni seviyorum," dedi Rita, o kadar yumuşak bir sesle ki Kit neredeyse kaçıracaktı.

"Kahretsin." Kit'in gözleri yandı. "Hiç adil değil."

Rita omuz silkti. "Onları gördüğüm gibi çağırıyorum."

Kit'in en sevdiği cümlelerden biriydi. Sözlerimi bana karşı kullanmak.

"Velet."

"Söz ver bana," diye mırıldandı Rita.

"Peki, tamam. Söz veriyorum. Gideceğim. Eğlenmeye çalışacağım. Ben sadece..." Sözlerini yutkunarak geri çekti.

Rita onun bakışlarıyla karşılaştı. "Sen ne?"

"Onu incitmek istemiyorum," diye itiraf etti. "İlişkiler konusunda berbatım. Ve neden on dört yaşında birinden flört tavsiyesi alıyorum?"

"Çünkü ben yaşımdan büyük bir bilgeyim," dedi Rita kuru bir sesle. "Daha geçen hafta bunu kendin söyledin."

"Velet."

"Sadece... nefes al, Kit. Bana hep bunu yapmamı söylüyorsun." "Kendi sözlerimi çok fazla geri attın. bu gece bana. Tamam. Söz veriyorum randevuya gideceğim. Şimdi dökül bakalım. Neden buradasın?"

Rita dudağını ısırды. "Drummond'un duruşması iki hafta sonra."

Kit, Rita'nın alnındaki bir tutam saçı fırçaladı. "Biliyorum, tatlım."

Christopher Drummond, Rita'nın annesini öldürmekten tutuklanmıştı. Rita cesedi bulmuştu ve annesini işverenin öldürdüğünü biliyordu ama kimse onu dinlememişti çünkü adam Tanrı'dan daha zengin ve San Diego'da neredeyse onun kadar güçlüydü.

Kit, Rita ile olan ilişkisi nedeniyle davadan çekilerek davanın yeniden açılmasını sağlamıştı. Connor Robinson olayı araştırmış ve tutuklamayı yapmıştı. Ve bu arada

savcı mahkumiyet kararı alabileceğinden emindi.

Ama Rita tanıklık etmek zorunda kalacaktı. Ve Christopher Drummond orada olacak, ona bakacaktı.

En kötüsü de Drummond'un Rita'ya da cinsel tacizde bulunmuş olmasıydı. Aileden hiç kimse ayrıntıları bilmiyordu ve Rita da bu konuda konuşmuyordu. Bildikleri tek şey, annesinin Rita'yı Drummond'un evini temizlemesi için işe getirdiği zamanlardan biri olduğuydu. Rita suç duyurusunda bulunmayı reddetmişti ve onlar da Rita'nın kararına saygı duymuşlardı. Ama bu saldırının bir noktada halledilmesi gerekiyordu.

Rita'nın Drummond'un duruşması hakkındaki endişesi çok anlamlıydı.

"Korkuyorum," diye itiraf etti Rita. "Ya , Kit? Ya serbest kalırsa?"

"Joel bunun olmasına izin vermeyecek." Joel Haley savcıydı, Kit'in arkadaşı ve Sam'in en iyi dostuydu. Mahkeme salonunda ne yaptığını biliyordu.

"Bunun sözünü veremezsin," dedi Rita, gözlerini ayaklarına dikerek. "Haklısın. Yapamam. Ama Joel'in bunu yapacağına söz verebilirim.

Drummond'un hayatının geri kalanını bir hapisane hücresinde geçirmesi için elinden gelen her şeyi yapacaktır."

Rita bakışlarını Kit'in bakışlarına kaldırdı, korkusu açıkça görülüyordu. "Eğer serbest kalırsa, benim peşime düşecektir. Onu suçlayan bendim. Diğer konuda suçlamada bulunmamış olsam bile..."

Kit'in çenesi gerildi, öfke göğsünü yaktı. "Deneyebilir ama sana ulaşmak için beni geçmesi gerekecek. Annemi, babamı ve her bir McKittrick'i de. Ve biz çok güçlüyüz."

Rita gülümsedi ama zoraki bir gülümsemeydi bu. "Öyleyiz."

"Mahkeme salonunda seninle olacağım. Annem ve babam da."

"Söz mü?" Rita, sesi çok küçük bir çocuk gibi çıkarak sordu.

"Söz veriyorum. Patronuma çoktan söyledim ve duruşma için izin alacağımı biliyor."

Rita'nın gözleri büyüdü. "Tatile mi çıkıyorsun? Sen hiç tatile çıkmazsın ki."

"Bu sefer öyleyim." Kit, Rita'nın burnuna vurdu. "Senin için."

Rita'nın gözleri yaşlarla doldu. "Seni seviyorum," diye fısıldadı.

Kit kendi gözyaşlarına engel olamadı. Hissetse de, sözlerine karşılık vermek zordu. Harlan ve Betsy'ye onları sevdiğini söylemeyi daha yeni öğrenmişti. Ama Rita'nın kelimelere ihtiyacı vardı.

"Ve seni seviyorum. Seni güvende tutacağım, Rita.

Her zaman." "Biliyorum. Teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etmene gerek yok," dedi Kit şiddetle. "Korunmayı hak ediyorsun."

"Wren'i koruyamadığın için mi?"

Kit irkildi, çünkü Rita bir kez daha haklıydı. Kit'in kız kardeşi Wren, onlar daha on beş yaşındayken öldürülmüş ve Kit asla iyileşememişti. Katili de asla bulamamışlardı. Wren'in katilinin dışarıda bir yerlerde serbestçe dolaştığını bilmek, yutulması zor bir haptı.

Kit, Rita'nın kendisine saldıran ve annesini öldüren canavarın suçunun cezasını çekmediğini bilerek yaşamasını istemiyordu.

"Kısmen Wren yüzünden," diye itiraf etti Kit. "Ama çoğunlukla senin yüzünden. Sen iyi ve nazıksın ve en iyi hayatı hak ediyorsun. Güvenli bir hayatı."

Rita gülümsedi ve bu kez gerçektir. "Beni gerçekten seviyorsun."

Kit alnını Rita'nınkine dayadı. "Yaşının ötesinde akıllı bir velet olsan bile."

"Teşekkür ederim." Rita doğruldu. "Oraya geri dönmeliyiz. Yiyecek bir şey kalmayacak." Ayağa kalktı ve parmağıyla Kit'i işaret etti. "Yarın. Sen ve Snickerdoodle, Sam ve Siggy ile buluşacaksınız."

"Köpekler ve çöl," dedi Kit itaatkâr bir tavırla. "Söz verdim. Sözümünden dönmeyeceğim."

Sam çölü seviyordu ve Kit nedenini öğrenmek istediğini hatırlamasına izin verdi. Sam'in iyi ve nazik olduğunu ve eğlenceli bir randevuyu hak ettiğini hatırlamasına izin verdi.

Belki benim de vardır.

"Teşekkürler, Kit." Rita ona sarıldı, sonra da Kit tepki veremedi ahırdan dışarı fırladı.

O da ona sarılmadan önce. Kit sarılma konusunda pek iyi değildi.

Kit pek çok şeyde iyi değildi.

Sam her şeyde iyiydi. Şefkatli bir terapistti, gençlerle ve yaşlılarla gönüllü olarak çalışırdı ve bir azizin sabrına sahipti. Onu asla zorlamamış, kendi alanına ihtiyaç duyduğu ya da huysuz olduğu için kötü hissettirmemişti. Sam iyi bir adamdı, sade ve basit.

Büyük bir iç çekişle eyer örtüsünü katlayıp kaldırdı. Sonra ahırdan çıktı ve yan tarafta parlayan iki ışık gördü. Bir tahta bloğunu oyan bir adamın iri ellerini aydınlatan iki ışık.

"Baba? Ne yapıyorsun burada? Üşüteceksin."

Bankta oturduğu yerden başını kaldırdı, boynunda esnek bir el feneri asılıydı. Kit bu feneri ona Noel için almıştı ve kutuyu açtığından beri onu onsuz gördüğünü sanmıyordu. Yaptığı her ne ise tüm ayrıntıları doğru bir şekilde görebilmesi için yeterli ışık sağlıyordu.

"İkinizin iyi olduğundan emin olmak istedim. Dinlemedim."

Kit bankta onun yanına yerleşti. "Rita, Sam'le randevumu iptal etmemem için bana söz verdiriyordu."

Harlan gülümsedi. "Rita için iyi olmuş. Bu kız başka bir şey."

"Öyle. Duruşma konusunda da gergin." Harlan'ın gülümsemesi soldu. "Biliyorum. Onun yanında olacağız."

"Drummond kurtulursa, onun peşine düşeceğinden korkuyor."

Harlan'ın çenesi gerildi. "Daha iyi güvenlik alıyorum."

Ses tonunda Kit'i duraksatan bir şey vardı. "Neler oluyor baba?"

Harlan sessizce nefes verdi. "Birisi Rita'ya bir mektup göndermiş."

İmzasız."

Kit gerildi. "Anlat bana."

Hiç konuşmadan cebinden katlanmış bir kâğıt çıkardı ve ona uzattı.

Kit titreyen parmaklarıyla tek sayfayı açtı.

Gördüğüm kadarıyla okulunuz bu bahar Alice Harikalar Diyarında'yı sahneleyecek. Topluluğun içinde olmanın tadını çıkar. Çok büyük bir rol değil ama çok iyi oynayacağını biliyorum. Ben ön sırada olacağım.

Yeni bir öfke kabardı. Orospu çocuğu. Drummond. Ama imza yoktu. Gözden düşmüş eski belediye meclisi üyesinden geldiğine dair hiçbir kanıt yoktu. Adam iki milyon dolar kefaletle serbest bırakılmıştı ve yaklaşan duruşmasına kadar sokaklarda serbestçe dolaşıyordu. Şimdi Rita'nın korkusu daha da anlam kazanmıştı. "Bu ne zaman geldi?"

"Noel'den hemen önce."

Kit babasına kızgın görünmemeye çalışarak bir nefes aldı. "Neden bana söylemedin?"

"Sana şimdi söylüyorum," dedi Harlan. "Rita bilmeni istemedi. Drummond'un peşine düşmenden korkuyordu. Başını belaya sokmandan korkuyordu."

Kit'in tam da bunu yapmak istediğini. Drummond'ı almak. Başını belaya sokmak değil. Ama Rita'nın intikamını almak için can atmasına izin verirse ikisi de aynı şey olacaktı. "Bunun ondan geldiğini mi düşünüyorsun?"

"Değil mi?"

"Evet, ama sanırım herhangi bir kanıt bırakmayacak kadar akıllıdır. Bunu rapor ettiniz mi?"

"Joel biliyor. O mektup bir kopya. Aslı onda."

"Tamam." Rita'nın davasına bakan savcı doğru olanı yapacaktır. "Bu şimdilik yeterli olmalı. Ve bu Drummond'un korktuğunu gösteriyor. Bu olumlu."

"Evet." Harlan yutkunmaya çalışırken boğazı düğümlendi. "Ondan nefret ediyorum," diye fısıldadı.

"Ben de. Ne tür bir güvenlik sistemi kurduruyorsunuz?"

"Mülk sınırı boyunca ve evin etrafına kameralar. Kapı ve pencerelerde alarm sistemi. Av tüfeğim için fişekler."

"Anson?" Kit duymazdan geldi.

"Tabii ki."

Anson, Kit gelmeden bir yıl önce McKittrick Evi'nden geçen koruyucu ailelerden biriydi. Anaheim'da bir güvenlik şirketinin sahibiydi. Mükemmel bir iş çıkarırdı.

"Rita ve diğer kızlar için de bir köpek düşünebilirsiniz." Emma ve Tiffany, McKittrick Evi'ndeki en yeni koruyucu çocuklardı ve Rita ile çok iyi arkadaş olmuşlardı. Babasının nazik yüzündeki gerginliği azaltma ihtiyacıyla ses tonunu yumuşattı. "Bir köpekle kendilerini daha güvende hissedebilirler. Böylece Snickerdoodle'ı sürekli benden 'ödünç' almak zorunda kalmazlar."

Harlan gür bir kaşını kaldırdı. "Bunu sana kızlar mı yaptırdı?"

"Hayır." Kit zorla sıırttı. "Hepsi benim fikrimdi. Her kızın bir köpeğe ihtiyacı vardır, baba."

Kıkırdadı ama bu da zorlamaydı. Yine de bir kıkırdamaydı. "Bu hafta sonu çocukları hayvan barınağına götüreceğim. Bakalım uygun bir köpek bulabilecek miyiz?"

Kit başını onun geniş omzuna yasladı. O tanıdığı en güçlü, en güvenli kişiydi. Wren'le birlikte on iki yaşındaki kaçaklar olarak bu ahıra gizlice girdiklerinden beri onun dayanağı olmuştu. Harlan ve Betsy McKittrick onları saklanırken bulmuş ve onlara barınak sağlamıştı. Ve çok fazla sevgi.

"Teşekkürler baba. Her şey için. Benim için, Rita ve diğerleri için. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, Kitty-Cat." Onun başının üstünü öptü. "Randevunuzda iyi eğlenceler."

İçini çekti ve Rita sorununu şimdilik bir kenara bıraktı. "Deneyeceğim.

Ama bir cinayet olursa, iptal etmek zorunda kalacağım."

Harlan sessizce homurdandı. "Sesin neredeyse umutlu geliyor."

Bir bakıma öyleydi. Ama bir cinayeti dilemek yanlıştı ve Sam daha iyisini hak ediyordu. "Umutlu değilim. Ben sadece..."

"Korkmuş," diye nazikçe ekledi. "Evet."

"Korkman normal Kit. Ama başka şeyler de seni korkutur ve sen onları atlatırsın. İyi olacaksın. Bunu biliyorum."

Kit keşke o da kendine bu kadar güvenebilseydi.

Ve hâlâ bir cinayet işlemek istiyordu. Sadece küçük bir tane.

BİRİNCİ BÖLÜM

Anza-Borrego ölü Eyalet Parkı
Borrego Springs, Kaliforniya 7 Ocak
Cumartesi, 12:30

''

Dikkatli ol," dedi Sam, patikanın yanındaki bir alıyı işaret ederek. "Bu bir catclaw. Dikenleri keskindir."

"Tamam," dedi Kit, alılıklardan uzak durarak ve Snickerdoodle'ın tasmaını çekiştirerek onun da mesafesini koruduğundan emin oldu.

Şimdiye kadarki yürüyüşleri Sam'in benzer güvenlik uyarılarıyla doluydu ve başka pek bir şey yoktu. Bu...

Tuhaf, diye düşündü Kit yüzünü buruşturarak. Bu randevu kötü değildi ama çok garipti ve bu konuda ne yapacağını bilmiyordu. ölün kendisi sade bir şekilde güzeldi ve Sam daha az gezilen bir patika seçmişti. Kilometreler boyunca başka bir yürüyüşü görmedikleri için tam bir yalnızlık içindeydiler. Hava yazın acımasız olsa da kışın mükemmeldi. Gökyüzü açık, serin esinti ferahlatıcıydı.

Ancak manzara ne kadar güzel olursa olsun, bu gün cehennem gibi rahatsız ediciydi.

Sam o sabah onu ve Snickerdoodle'ı almıştı ve Kit hemen bir şeylerin ters gittiğini anlamıştı. Genellikle tatlı ve sakin olan Sam, gergin ve aşırı kibardı.

Sanki yabancıydılar.

şimdiden her şeyi berbat ettim ve neyi yanlış yaptığımı bile bilmiyorum, diye düşündü üzüntüyle.

Parka kadar olan yolculuk sessiz geçmişti, aralarındaki asgari konuşma da yapmacıktı. Sam ona temkinli bir ses tonuyla birkaç soru sormuş, o da aynı temkinlilikle birkaç kelimeyi geçmeyen cümlelerle cevap vermişti.

Yürüyüşlerine sessiz bir havada başlamışlardı, Sam bir tur rehberiymiş gibi yer işaretlerini ve bitkileri gösteriyordu. Hızlı, etkili ama kişiliksiz.

Bunu düzeltmeliyim. Çünkü Sam'in sesi sadece kişisel değildi, üzgün görünüyordu ve buna katlanamıyordu. Özellikle de buna kendisi sebep olduysa. Aniden patikada durdu, Snickerdoodle itaatkâr bir şekilde onun yanında oturuyordu.

Sam birkaç adım atmıştı ki Siggy'nin artık yanında olmadığını fark etti. Dikkatle dönerek Siggy'yle yüz yüze gelmelerini sağladı. Sam'in ifadesi boştu ve Kit'in kalbi midesine indi. "Kit? İyi misin?"

"Hayır." Sesi titredi ve bir nefes aldı. "Özür dilerim."

Omuzları çöktü, hayal kırıklığı gözlerinden okunuyordu. "Biliyorum."

Panik alevlendi ve bu randevunun iyi geçmesini ne kadar çok istediğini fark etti. Sam'i mutlu görmeyi ne kadar çok istemişti. "Bir şey yaptım. Bir şeyi mahvettim. Mutlu değilsin. Burada, çöldeyiz ve senin mutlu olman gerekiyor."

Kaşlarını çatı. "Sen neden ? Ben düşündüm ki..." Bir adım daha yaklaştı. "Ne?"

Yutkunurken boğazı düğümlendi. "Bu randevunun bir hata olduğunu söyleyeceğini sanıyordum."

Ağzı açık kaldı. "Ne?"

Onun yüzünü inceledi. "Bunun bir hata olduğunu düşünmüyorsun değil mi?"

"Hayır. Sadece..." Bakışlarını onunkilere odakladı. "Bugünden korkuyordum."

"Öyle olacağını tahmin etmiştim. Beni iptal etmek için bir neden bulacağından emindim."

"Neredeyse yapıyordum."

Ağzının bir tarafı neredeyse gülümseyerek kalktı. "Şok olmadım. Gelmen için seni kim ikna etti?"

"Rita," dedi hüzünle. "Ve babam. Saçmalıklarımı yüzüme vurdu. Bu yüzden mi bütün gün bu kadar mesafeliydin? Bunun bir hata olduğunu söyleyeceğimi mi sandın?"

Temkinli bir şekilde başını salladı. "Öyle ?"

Sonra gözlerini kaçırdı ve etraflarındaki çölü seyre daldı. Gerçekten de çok güzeldi. "Ben öyle düşünmüyorum. Buraya gelmek istedim. Seninle birlikte. Bana çölü ve onu neden sevdiğini göstermeni istedim. Ama sana bu randevuyu teklif edeli altı haftadan fazla oldu. Kendimi ikinci kez tahmin etmek için yeterli zaman. Ve belki seni de tahmin etmek için. Herhangi birine sahip olabilirsin. Herkes bana öyle söylüyor. Hâlâ neden benimle birlikte olmak istediğini anlamıyorum."

Ve bu dürüst bir gerçektir.

"Kit." Kız tekrar göz göze gelene kadar bekledi. "Duygularım değişmedi. Seninle birlikte olmak istiyorum ama hazır olmadığın bir şey için seni acele ettirmek istemiyorum. Bekleyebilirim. Sen beklemeye değersin."

Bir adım daha attı, şimdi o kadar yakındı ki Clark Kent gözlüklerinin arkasındaki yeşil gözlerini çerçeveleyen kalın koyu kirpikleri görebiliyordu. Biraz güneş aldığı için burnuna serpilmiş çilleri görebiliyordu.

Sam'in içtenliğini görebiliyordu, onu Sam'e çeken şeyin ta kendisini. Ve birdenbire artık korkmuyordu, çünkü bu Sam'di. Babasından başka,

Sam tanıdığı en nazik, en kibar adamdı. Onun sınırlarına saygı duyacaktı. Ve onun kalbini koruyacaktı.

Onunkini de koruması gerekiyordu.

"Bu buluşma için hazırım." Uzandı, ceketini kavradı ve onu daha yakına çekti. "Seni daha iyi tanımak istiyorum."

Aldığı nefesle göğsü genişledi. "Tanrıya şükür," diye mırıldandı, elleri yüzünü kavrayacak şekilde yukarı kalktı ve kadının omurgasından aşağıya, tenine bir ürperti gönderdi. "Seni rahat bırakmaya çalıştım."

"Yapma," dedi basitçe, ceketindeki tutuşunu bıraktı ve ellerini boynuna kaydırды. "Ben... Seni özledim," diye itiraf etti.

Gülümsemesi saf bir zevkti. "Öyle mi?"

"Ben yaptım. Balık tutma randevumuza gitmeyeli çok uzun zaman oldu." Ayak parmaklarının üzerinde yükseldi. "Bana iyi geceler öpücüğünü vermeyeli çok uzun zaman oldu."

Yutkunduğu duyulabiliyordu. "Bunu düşündün, değil mi?"

"Yaptım. Yaptın mı?"

"Evet. Her gece. Her sabah. Ve belki gün içinde birkaç kez."

"Aynen," diye fısıldadı, dudakları şimdi birbirine değiyordu. Neredeyse bir öpücük. Biraz daha eğilirse onu öpebilirdi. Aralarındaki mesafeyi kapattı ve sonunda adamın ağzı onunkinin üzerindeydi. Öpücüğünü tatlı ve iddiasızdı ama hâlâ yüzünü kavrayan elleri titriyordu.

Daha fazlasını istedi.

Ben de öyle.

Belli belirsiz bir havlama sesi duyuldu. İki farklı havlama. İki farklı köpek.

Köpekler.

Snickerdoodle.

Kit artık onun tasmaını tutmuyordu.

Kahretsın.

Aynı anda geri çekıldiler, her ikisi de köpeklerini çünkü Sam Siggy'nin tasmaını da düşürmüştü.

"Siggy!" diye seslendi.

"Snickerdoodle!" diye bağırdı Kit, sonra Snick kuyruğunu sallayarak küçük kayalardan oluşan bir kümenin etrafından koşarak geldiğinde rahat bir nefes aldı. Ama yalnızdı. Siggy'den iz yoktu.

Sam patikadan ayrıldı ve koşmaya başladı. Kit, Snickerdoodle'ın tasmaını kaptı ve onu takip etti.

Sonra olduğu yerde durdu. "Ölü"

önemli bir kelime.

Siggy'nin ağızında bir ayakkabı vardı. Bir erkek ayakkabısı, on bir numara ya da o civarda. Ayakkabının eşi bir adamın ayağında yarı yarıya kuma gömülmüştü.

Çok ölü bir adam, çöl kumunda yüzüstü yatıyor.

En azından yüzünden geriye ne kaldıysa. Çölün hayvanları atıştırıyordu.

Çok iğrenç.

Ceset kayaların altında, rüzgârdan korunaklı bir çukurda duruyordu. Yine de kumlar cesedin üzerini kaplamış, bacaklarını, bir ayağını ve bir kolunun bir kısmını örtmüştü.

Kaza mı cinayet mi? Birkaç adım daha yaklaştı ve cevabını aldı. Adamın boynunda açık bir yara vardı ve şimdi düzinelerce sineğe ev sahipliği yapıyordu. Boğazının kulaktan kulağa kesildiği belliydi.

Ne dilediğine dikkat et, diye düşündü

Bir gece önce cinayet işlenmesini nasıl umduğunu.

Kit bakışlarını adamın yüzüne sabitlemiş olan Sam'e baktı, Sam'in gözleri irileşmiş, yüzü şoktan donuklaşmıştı. "Sam? İyi misin?"

Boğazını kabaca temizledi. " olsun."

Bir kez başını salladı. "Kahretsin gerçekten. Bunu bildirmem gerekiyor." "Bekle." Yaklaştı, bakışları hâlâ kurbanın üzerindeydi.

"Yüzüne bak."

"Ben yaptım. Net bir kimlik tespiti için yeterli kalıntı yok. Adli tıp muhtemelen diş kayıtlarını ya da DNA'yı kullanmak zorunda kalacaktır. O-"

"Hayır, Kit. Ona bir bak. Onu tanıyorum."

Kit irkilerek ölü adamın yanına çömeldi. Sonra onu da tanıdı. Ya da en azından boynundan başlayıp kulağının arkasında biten kabile tarzı dövme. "Lanet olsun."

Sam neşesiz bir kahkaha attı. "Kahretsin. Bu Meclis Üyesi Brooks Munro."

San Diego şehir konseyinden.

Kit kaşlarını çatarak cesede baktı. "Bu hiç eğlenceli olmayacak."

"İkinci favori yerel politikacımız," dedi Sam, ses tonundan küçümseme akıyordu.

Kit şaşkınlıkla ona baktı. Daha önce onun bu kadar iğneleyici bir ton kullandığını hiç duymamıştı ve çok karizmatik ve çekici bir üne sahip olan meclis üyesiyle nasıl bir deneyimi olduğunu merak ediyordu. Aynı zamanda, Kit uygunsuzluk söylentileri duymuştu ama hiçbiri kanıtlanmamıştı.

"İlk kim?" diye sordu, her ne kadar bildiğini düşünse de.

Onun bakışlarıyla karşılaştı. "Drummond."

Drummond cinayetle suçlandıktan sonra koltuğundan istifa etmişti ama Kit, Sam'in ne demek istediğini anlıyordu. Sam'in bu meclis üyesinden neden nefret ettiğini hâlâ merak ediyordu. "Munro birkaç gündür kayıp," dedi.

"Biliyorum," dedi açıkça. "Haberlerde gördüm."

"Şehir dışında olan karısı tarafından ihbar edilmiş. İki memur sağlık kontrolü yaptı ve garajının zemininde kan buldu. Ciddi şekilde yaralandığını düşünmelerine yetecek kadar."

Sam yüzünü buruşturdu. "Ciddi şekilde yaralandığını söyleyebilirim. Oh, kahretsin. Kit. Elleri..."

Kit iç çekti. Kurbanın parmakları ve açıkta kalan ayağının parmakları yoktu. "Hayvanlar yapmış olabilir."

"Tanrım, umarım öyledir. Ama sen öyle düşünmüyorsun."

"Hayır, görmüyorum." Çünkü artık daha yakın olduğu için adamın göğsündeki bıçak yaralarını da görebiliyordu. İlk bakışta en az yirmi tane saymıştı. Birileri bu adamın gerçekten acı çekmesini istemişti. "Ama adli tıp bize kesin bir şey söyleyecektir. İzin verin arayayım."

Cebinden telefonunu çıkardı ama telefon çekmiyordu. "Kahretsin."

"Bekle." Sam tek dizinin üzerine çöktü ve sırt çantasını karıştırmaya başladı, aradığı şeyi bulana kadar içindekileri kumun üzerine yığdı. "İşte." Bir telefon uzattı. "Uydu telefonu. Bununla sinyal alırsın."

"Her zaman uydu telefonu taşır mısınız?"

"Evet. Bu bir güvenlik meselesi. Siggy ve ben uzak bölgelerde yürüyüş yapıyoruz. Cep telefonu sinyalleri hiçbir zaman kesin değildir."

Telefonunda patronunun iletişim bilgilerini ararken bir yandan da ona baktı. "Bunlar... Sam, gece görüş gözlüğün var mı?"

Başını kaldırdı, yüzünde biraz mahcup bir ifade vardı. "Ailemden Noel hediyesi. Her ihtimale karşı onları yanımda taşıyacağıma söz verdim. Bir de piknik yemeği hazırladım ama artık iştahım kalmadı sanırım." Her şeyi çantasına yükledi ve ayağa kalktı, cesede sırtını dönerken yüzünde acı dolu bir ifade vardı. "Lütfen arayın"

Teğmen Navarro, Kit. Mümkmn olduğunca çabuk buradan uzaklaşmak istiyorum."

Kit ona yola çıkmalarının saatler alabileceğini söylemekten nefret ediyordu. Bu yüzden sadece Navarro'nun numarasını çevirdi.

"Navarro. Kimsiniz?" Patronu kaba bir şekilde cevap verdi.

"Ben Kit. Burada bir sorunumuz var."

San Diego PD, San Diego, Kaliforniya 7

Ocak Cumartesi, 17:30

Connor Robinson kafasını Teğmen Navarro'nun ofisine uzattı. "Yani siz ikiniz yaklaşık bin mil karelik bir eyalet parkında kayıp olan tek cesedi mi buldunuz?"

Kit ve Sam patronlarının ofisinde Navarro'nun kendilerini bilgilendirmesini bekliyorlardı. Köpekleri Harlan ve Betsy'ye bırakmışlar, Kit de gününün henüz bitmediğini bildiğinden kendi arabasını almıştı. Umarım Navarro ifadesini gözden geçirdikten sonra Sam'in eve gitmesine izin verirdi ama Kit patronunun onu çok daha uzun süre tutacağını hissediyordu.

Bana bu davayı vermeyin. Lütfen.

Kit ortağına, "Parkta saklanan tek cesedin bu olmadığına dair bir haftalık maaşıma bahse girerim," dedi.

Sam acı dolu bir ses çıkardı ve Kit onun elini okşadı. "İyi misin?"

"Hayır," diye homurdandı Sam. "Gün mahvoldu. Randevu mahvoldu. Ve onun yüzünün görüntüsünü aklımdan asla ıkaramayacağım." Connor yüzünde sempatik bir ifade

belirdi. "Bu berbat bir şey dostum.

Randevunuz mahvolduğu için üzgünüm."

Sam olması gerekenden sevimli bir homurdanma sesi daha çıkardı.

"Başka bir randevumuz olacak," diye söz verdi Kit. "Ölü bedenlerin olmadığı bir randevu. Söz veriyorum."

"Tamam." Ama yine de kaşlarını çatı ve Kit onun için üzüldü. Munro'nun cesedi gerçekten de korkunç bir manzaraydı ve

Sam bunu pek çok insanın yapabileceğinden daha iyi idare etmişti. Sam'in daha önce de cesetler gördüğünü biliyordu ama Munro'nunki... sıradışıydı.

Benim için bile.

"Bugün burada ne işin var?" Kit Connor'a sordu. "Bugün Cumartesi. Başka bir vaka mı yakaladık?"

"Hayır. Cesedin bir SDPD polisi tarafından bulunduğunu duydum. O tarafa gittiğinizi biliyordum, bu yüzden cesedi bulanın siz olup olmadığını öğrenmek istedim."

Kaşlarını çatma sırası Kit'teydi. "Cesetten nasıl haberin oldu?"

Connor sırttı. "Baz beni aradı. İstasyondaki dedikodulardan duymuş. En azından bana mesaj atmadığın için üzgün olduğumu söylemeliyim."

Kit gözlerini devirdi. "Baz'a ameliyatla asma aşısı yapıldı sanırım." Eski ortağı dokuz ay önce kalp krizi geçirdikten sonra emekli olmuştu. Onu çok özliyordu, ama Connor'la birlikte kendi yollarını bulmuşlardı. "Ve sana mesaj atmadım çünkü bugün CeCe ile birlikte olman gerekiyordu."

"Annesi dizini burktu ve CeCe onu doktora götürdü." Omuz silkti. "Ben de geldim. Oh, özür dilerim, efendim." Aniden kapının bir tarafına geçerek mutsuz görünen Navarro'ya yer açtı. "Sonra görüşürüz."

"Hayır," dedi Navarro. "Sen kal."

Connor yüzünü buruşturdu ve Kit bir iniltiyi yutmak zorunda kaldı. Connor kalıyorsa, bu Munro'nun cinayet soruşturmasında çalışacakları anlamına geliyordu.

Bu berbat bir şeydi çünkü bu dava çok zor olacaktı. Şüpheli listesi zaten bir mil uzunluğundaydı. Seçmenleri onu seviyor gibi görünüyordu ama emniyet teşkilatında Brooks Munro'yu seven çok az kişi vardı. Aslında, çok fazla insan ondan nefret ediyordu.

Navarro onu ve Sam'i işaret etti. "Siz ikiniz. Hep siz ikiniz."

Kit sinirlendi. "Efendim?"

Sam'in ağzı açık kaldı. "Pardon?"

"Bela seni buluyor gibi görünüyor," diye mırıldandı Navarro masasına otururken. "Ve sen bunu inkâr bile edemiyorsun."

Sam iç çekti. "Hayır, sanırım yapamam ama cesedi bilerek bulmuş değiliz. Bütün günümüzü mahvetti. Ve gelecek haftaki iştahımı da."

Navarro'nun dudakları seğirdi. "Oldukça kötüydü." Dikkatini bilgisayarına verdi. "İyi bir ilk rapor, Kit. Tüm ayrıntılar burada. Brooks Munro, elli bir yaşında, belediye meclisi üyesi. En son Çarşamba günü ofis yöneticisi tarafından canlı olarak görülmüş. Perşembe günü işe gelmemiş, karısının telefonlarına cevap vermemiş. Şehir dışında olan eşi sağlık kontrolü istedi. Polisler garajın zemininde kan buldu. Arabası kayıpmış." Başını kaldırdı, kaşlarını kaldırdı. "Sadece bir araba değildi, Kit. Lanet olası bir Ferrari'ydi. Evindeki güvenlik kameralarının görüntüleri var mı?"

Başını iki yana salladı. "Henüz değil. Baş dedektiflerin bunu isteyeceğini düşündüm." Lütfen bizi baş dedektif yapma.

Navarro sadece ona baktı. "Görüntüleri iste, Kit."

Lanet olsun. Kadın içini çekti ve Connor sandalyesine yığıldı. "İyi," diye mırıldandı.

Navarro boğazını temizledi ve hem Kit hem de Connor doğruldu.

"Yani, evet, efendim," dedi. "Elbette, efendim." Connor gözlerini devirdi.

"Yalakalık."

Navarro başını salladı. "Çölde mi yoksa kendi garajında mı öldürüldü?"

Kit telefonundaki Notlar uygulamasını açtı. O ve Sam, SDPD'nin CSU ve ME ekipleri gelip olay yerini incelemeye başlayana kadar olay yerinde kalmışlardı. "Gördüğüm kadarıyla, adli tabip cesedi çıkardıktan sonra kumun altında kan vardı. Ne kadar derine indiğini henüz bilmiyorum. Ama tek başına bu bile Anza-Borrego'da öldürülmüş olabileceğini gösteriyor. Adli tabibin ilk görüşü boğazındaki yaradan öldüğü yönündeydi."

Sam onun yanında ürperdi ama hiçbir şey söylemedi. Tekrar elini okşamak istedi ama Navarro'nun bakışlarının farkındaydı. Bu yüzden devam etti.

"Bıçak yaralarının nerede yapıldığını bilmiyorum. En az yirmi tane saydım. Alicia cesedi masaya yatırdığında bana kesin bir sayı vereceğini söyledi." Dr. Alicia Batra, CSU'nun minibüslerini park ettikleri yerden içeri girmesinden yaklaşık kırk beş dakika sonra olay yerine gelmişti. "Vücudunun alt kısmını kum kaplamış, yani daha fazlası olabilir. Ya da sırtında yaralar olabilir."

"Cinayet silahı hakkında bize bir fikir verebilecek mi?" Navarro sordu.

"Belki de. Yaralar birbirinden farklı görünüyordu. Bazıları derin, bazıları sığ görünüyordu. Bazıları sadece derisini kesmiş. İlk izlenimim, birinin onun acı çekmesini istediği yönündeydi."

Navarro kuru bir sesle, "Keşke şok olsaydım," dedi.

Connor, "O adam bir sürü düşman edinmiş," dedi. "Bu eğlenceli olacak."

Ses tonundan tam tersini kastettiği anlaşılıyordu.

Sam kaşlarını çatmaya başlamıştı ve Kit sessizce, "Sam?" diye mırıldandı.

Sam bir iç çekti. "Onunla sadece bir kez karşılaştım ve anında ondan nefret ettim."

"Kulübe katıl," dedi Navarro. "Size ne yaptı, Dr. Reeves?"

"Ağustos ayında, New Horizons yönetim kurulu tarafından belediye meclisi üyeleriyle görüşmekle görevlendirildim çünkü meclis üyeleri bir finansman paketi için oylama yapmak üzereydi."

Navarro öne doğru eğildi, kaşları çatılmıştı. "New Horizons, gençlerin sığınma evi mi?"

Sam başını salladı. "Birkaç yıldır orada gönüllü olarak çalışıyorum. Tüm konseye bir sunum yaptım, ancak birkaç üye yoktu, bu yüzden onlarla bire bir randevular aldım. Munro benim son randevumdu. Üyelerin sadece yarısı finansman konusuna sıcak bakıyordu ve Munro bir denge unsuru olabilirdi. İlk başta kabul etmiş gibi görünüyordu. Ancak ayrılmak üzere malzemelerimi toplarken, verdiği oy için 'minnettar' olacağımı umduğunu söyledi."

Kit gerildi. Sam çok iyi bir adamdı ve Munro ona böyle bir şey mi yapmıştı?

"Ne demek istediğini sordunuz mu?" Navarro sordu.

"Ah, evet. Şaşırmıştım. Bunu beklemiyordum ve beklemeliydim de. Dedikoduları duymuştum ama o ana kadar çok hoşgörülü davranmıştı." Yanakları karardı. "Beni hazırlıksız yakaladığını söylemekten utanıyorum."

"Olma," dedi Navarro. "Yumuşak bir karakterdi. İsteddiği zaman cazibesini ortaya koyardı. Yıllardır rüşvet aldığından şüpheleniyorduk ama hiçbir şey elde edemedik."

"Hâlâ utanç verici. İnsanları okuyabilmem gerekiyordu. Her neyse, şu anda yargılanmakta olan sanıkların psikolojik muayenelerinden sorumlu olduğumu duyduğunu söyledi ve o zaman gardımı aldım. Ona hangi sanığı özellikle diye sordum. O da dedi ki, 'Ronald

Tasker.' Tasker'in sınavına bir gün önce atanmıştım."

Navarro hafifçe ıslık çaldı. "Tasker karısını öldürmek için akıl hastalığı savunması yaptı. Boğazını kesti ve onu parçalara ayırdı."

"Munro'nun boğazı kesilmişti," dedi Kit. "Ondan önce de dilimlenmiş ve doğranmış. Bağlantı?"

"Belki," diye izin verdi Navarro. "Bunu da listene ekle, Kit. En azından Tasker'in savunması işe yaramadı. Şartlı tahliye olmadan ömür boyu hapis yatacak. Psikolojik muayenesini sen yapmadın, değil mi Sam?"

"Hayır. Ayrılırken o kadar sarsılmıştım ki ilk başta ne yapacağımı bilemedim ama sonra Joel'i aradım."

Sam'in en iyi arkadaşı Joel Haley, San Diego'nun önde gelen savcılarından biriydi. Kit başvurabileceği biri olduğu için memnundu. Yine de Sam'in neden önce onu aramadığını merak ediyordu.

Ve sonra anladı. Munro'yla Ağustos ayında, Sam Reeves'ten ne pahasına olursa olsun kaçmaya çalıştığı sırada tanışmıştı.

Ona yardım edebilirdin ama ondan hoşlandığını itiraf edemeyecek kadar korkaktın.

İç çekişini yuttu. Bunu şimdi değiştiremezdi. Sadece gelecekte onun için orada olabilirdi.

"Joel yapabileceğimiz bir şey olmadığını söyledi," diye devam etti Sam. "Munro'nun sözüne karşı benim sözüm olduğunu söyledi. Ama beni davadan çekti. Joel yeni psikoloğa ifadesini değiştirmesi için kendisine başvurulabileceğini söyledi ama böyle bir şey olmadı."

"Munro sana başka bir şey söyledi mi?" Navarro sordu.

"Hayır. Ama New Horizons fonuna karşı oy kullandı. önerdim. Neyse ki diğer konsey üyelerinden yeterince destek almıştım da o bir eşitlik bozucu olmadı."

Şansın bununla bir ilgisi yok, diye düşündü Kit, gururu içini ısıtıyordu. Sam'in insanlarla arası iyiydi ve bir taşı bile dans etmeye ikna edebilirdi.

Ne de olsa Kit'in cazibesine karşı koymaya kararlı olduğu bir anda ona ulaşmıştı.

"Acaba Munro'nun etkilemeye çalıştığı başka davalar da var mı?" diye mırıldandı Kit.

Connor inledi. "Zaten yeterince şüpheli yokmuş gibi."

Navarro kuru bir sesle, "Bunu söyleyip duruyorsun," dedi. "Bir liste yap. Sorular sormaya başlayın. Desteğe ihtiyacınız olursa birini çağırırım. Dört saat içinde bir güncelleme istiyorum. Kaptanı o kadar oyalayabilirim. Eminim belediye başkanından haber almıştır. Ayrıca, eşinin artık evde olduğunu duydum. Git onunla konuş." Kapıya doğru kıskırtıcı bir hareket yaptı. "Gidebilirsin."

Kit eşyalarını toplayıp Connor ve Sam'i Navarro'nun ofisinden çıkarken takip etti ve arkalarından kapının gürültüyle açıldığını duydu.

Kovulmuşlardı.

"Dul eşe haber verebilmemiz için bir arabaya imza atabilir misin?" Kit, Connor'a sordu. "Seninle aşağıda buluşuruz."

"Elbette, eğer bildirim konusunda öncülük edeceksen. Hoşça kal Sam.

Yabancı olma."

Kit üzgün bir gülümsemeyle Sam'e döndü. "Randevumuz mahvolduğu için üzgünüm."

"Bana bir söz daha vermiştin," dedi alçak bir ses tonuyla ve kadının tüylerini diken diken etti.

Yutkundu. "Düşündüm. İyi bir şeyler düşüneceğim."

Parmağını kızın elinin arkasında gezdirdi, izliyor olsalardı kimsenin fark etmeyeceği kadar ihtiyatlı bir şekilde. "Sanırım sıra bende."

Nefes aldı. "Sıra sende. Ve bilgin olsun, utanmanı gerektirecek bir şey yok. Munro bir yıldı." "

Sam'in kaşları kalktı. "Sana ne yaptı?"

"Bana doğrudan bir şey söylemedi ama dürüst olmadığına dair söylentiler duydum. Çoğunlukla inşaat projelerinde rüşvet aldığını. Ancak hiç kimse resmi bir şikayette bulunmuyor ve ayrıca birçok seçmenin onun ne kadar harika biri olduğunu övgüyle anlattığını duydum. Özellikle de kadın seçmenleri. Yakışıklı bir adamdı." Hayvanlar yüzünü yemeden önce, diye düşündü ama bunu kendine sakladı çünkü Sam'i en çok rahatsız eden bu gibi görünüyordu. "Navarro'nun dediği gibi, istediği zaman büyüleyici biriydi. Özellikle de sizden bir şey istiyorsa. Senden karşılık beklemesi beni şaşırtmadı ama sana yaptıklarına hâlâ çok kızgıyım."

Sam'in ağzının kenarları kıvrıldı. "Hay aksi, hanımefendi."

Güldü. "Git hadi. İzin gününün tadını çıkar. Benim işe gitmem gerekiyor."

Kapıya doğru ilerledi, sonra döndü. "Sana akşam yemeği getirebilirim. Siggy'yi almak için ailenizin evine gidiyorum ve eminim anneniz beni beslemek için ısrar edecektir. Hem senin hem de Connor için tabak hazırlayacak. Zaten bu yoldan geri dönmek zorundayım."

"Teşekkür ," dedi, . Bu adam. O çok Benim için iyi. "Annemle babamın evinden çıkmadan önce mesaj at, ne olur ne olmaz, biriyle görüşmeye gitmiş olabiliriz."

"Yapacağım. Dikkatli ol, Kit."

"Yapacağım. Peki ya Sam? Bugün iyi vakit geçirdim. En azından köpekler Munro'yu bulmadan önce. Bir ara parka geri dönmeliyiz."

Sırıttı. "Sana çölü sevdirebileceğimi biliyordum." Kapıya doğru döndü, adımlarında belirgin bir sıçrama vardı.

Sanırım bana çok fazla şey sevdirebilirsin, diye düşündü. Sonra omuzlarını dikleştirdi.

Brooks Munro'yu kimin öldürdüğünü bulmanın zamanı gelmişti.

"Vay canına." Departman arabasının yolcu koltuğunda oturan Kit, Brooks Munro'nun evi olan ucubeye baktı. Zenginlerin yaşamına alışabileceğini hiç sanmıyordu. Bu tamamen farklı bir dünyaydı.

Araba yolunun tabanından görebildiği kadarıyla, Munro'nun evi kusursuz bir şekilde yontulmuş ağaçlar ve tek bir eğri çim bile olmayan bir çimenlikle kusursuz bir şekilde düzenlenmişti.

Sahibinin aksine. Munro en az onlar kadar çarpıktı.

Kit, Munro'nun Sam'e yapmaya çalıştığı şey yüzünden hâlâ öfkeliydi. Sam Reeves etik değerlerinden asla ödün vermeyen iyi bir adamdı.

"Dişlerini gıcırdatıyorsun," diye yorum yaptı Connor. "Munro'nun Sammy'ye iyilik yapmaya çalışmasına hâlâ kızgın mısın?"

İç çekti. "Eskiden daha esrarengizdim."

Connor kıkırdadı. "Ve daha acımasız. Artık daha nazıksın. Unuttuysan diye söylüyorum, bu bildirimin liderliğini de sen üstleniyorsun."

"Evet, evet." Zaten sıra ondaydı, yani Connor hiçbir şeyden kaçamayacaktı. "Wilhelmina Munro hayatta kalan eş. Altmış bir yaşında, Munro'dan on yaş büyük. Beş yıl evli kalmışlar."

Connor, "O da eski para," dedi. "Gerçekten yaşlı."

"Bunu nereden biliyorsun?" Kit, Connor arabayı sürerken yaptığı geçmiş araştırmasını gözden geçirerek sordu. "Tek bulduğum, park cezası bile olmayan, iki kez evlenmiş emekli bir yoga öğretmeni olduğuydu. Burayı finanse edenin Munro'nun parası olduğunu düşündüm."

Kaşlarını kaldırdı. "Bu, Kit, cinsiyet ayrımcılığı."

Bir kahkaha attı, çünkü geçmişte birçok kez ataerkil tavırları konusunda ona ders vermişti. "Haklısın. Özür dilerim. Eski paralı olduğunu nereden biliyorsun?"

"Geçmiş araştırması kızlık soyadının Cliff olduğunu göstermeliydi."

"Öyle oldu. Ne olmuş yani?"

"Jonas Cliff'in torunu. Bilirsiniz, Cliff Otellerinin kurucusu."

"Adını ben bile duydum. Yani parası bir otel imparatorluğundan mı geliyor?"

"Öyle. Ama bu ev aslında Munro'nun adına, bu yüzden burayı onun finanse ettiğini düşündünüz. Wilhelmina burayı onun için satın aldı. Ona düğün hediyesi olarak verdi."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Anneme sordum," dedi Connor kendini beğenmiş bir tavırla. "Bütün zenginlerin bir listesini tutuyor, böylece kulübü ne zaman bir bağış kampanyası düzenlese onlardan bağış isteyebiliyor. Herkes hakkındaki tüm dedikoduları biliyor. Yardım kuruluşlarından biri için Wilhelmina'dan para aldığını söylediğini hatırladım, bu yüzden sen Sammy'ye veda ederken onu aradım. İçeriden biraz bilgiye ihtiyacımız olacağını düşündüm."

Kit malikâneyi inceledi. Kolaylıkla on bin metre kareydi. Sadece müstakil garaj bile neredeyse ailesinin çiftlik evi büyüklüğündeydi. "Ne güzel bir düğün hediyesi. Acaba dul kadın Munro'nun sümsüğün teki olduğunu biliyor muydu?"

"Anneme göre Wilhelmina son bir aydır ailesinin Boston yakınlarındaki malikanesinde yaşıyormuş. Dedikodular tüm şehir kulübünü sarmış. Herkes sonunda onu aldattığını anladığını düşünüyor."

"Boston'da bir mülkü mü var? Geçmiş araştırmasında bu da çıkmadı. Sadece Mission Beach'te bir bungalovu varmış."

"Mülkün sahibi bir vakıf olabilir, ancak hayatta kalan son Cliff olarak mülk onundur."

"Wilhelmina'nın bize onun hakkında ne söyleyeceğini merak ediyorum." Sonra sözleri kafasına dank etti. "Bir dakika. Ailen Munro ile aynı kulüpte mi takılıyor?"

"Onlar üye ama Munro'yla hiçbir zaman bir araya gelmediler. Bizimkiler onu sevmezdi çünkü her konuda böbürlenirdi."

Kit tereddüt etti. "Annen bunu şimdilik şapkasının altında tutması gerektiğini biliyor, değil mi?"

Connor başıyla onayladı. "Ona güvenebilirsin, Kit. Karısıyla ilgili sorumdan Munro'nun öldüğü sonucunu çıkardı ve şüpheli listemiz konusunda bize şans diledi."

"O halde Wilhelmina'ya haber vermekle meşgul olalım ki listeyi oluşturmaya başlayabilelim."

Connor uzun araba yolundan yukarı çıkmaya başladı. "Ön verandada biri var."

Ön kapıda yaşlı bir adam duruyordu, çizgili yüzünde yorgun bir teslimiyet vardı.

"Geleceğimizi biliyorlardı," dedi Kit mantıklı bir şekilde. "Ön kapıdaki nöbetçi biz geçtikten sonra onları aramış olmalı. Kim olduğunu merak ediyorum."

Connor emniyet kemerini çözdü. "Hadi şu işi bitirelim."

Birlikte ön kapıya yaklaştılar ve adama ihtiyatlı bir merakla baktılar. Adam yetmişli yaşlarında görünüyordu.

"İyi akşamlar," dedi Kit. "Ben Dedektif McKittrick, bu da Dedektif Robinson. Bayan Munro ile konuşmak için buradayız."

Adam burnunu çekti. "Ona orospu çocuğu kocasının öldüğünü söylemek için. O zaten biliyor."

Kit şaşırmamalıydı. Ellerinden geldiğince çok bilgiyi gizlemişlerdi ama pek çok insan

acil durum araçlarının ve polisin parkta toplandığının farkındaydı. Henüz haberlere çıkmamıştı ama an meselesiydi.

"Haberleri nasıl duydu?" Connor sordu.

"Bir muhabir arayıp yorum istedi. Bayan Wilhelmina tek kelime etmeden telefonu kapattı."

"Adınız, efendim?" Kit sordu.

"Jake Rafferty. Ben Bayan Wilhelmina'nın bakıcısıyım."

Kit şaşkınlığına rağmen ifadesini nötr tuttu. "Bekçi mi? Hasta mı?"

Rafferty başını salladı. "Boston'daki evine ben bakıyorum. Ben de onunla geldim. Her ihtimale karşı."

Ne durumunda? Kit merak etti. Munro ölürse diye mi? Wilhelmina'nın yaşlı adama ihtiyacı olursa diye mi? Bu hangi sıfatla olabilirdi?

"San Diego'ya ne zaman vardınız?" Kit sordu.

"Bu öğleden sonra. İlk uçağa . O
O yalancı herif için endişeleniyorum."

Bu adamın mazeretini kontrol etmeleri gerekecekti. Umarım iddia ettiği yere gitmiştir. Ellerinde kesin bir ölüm zamanı yoktu ama Munro en geç o sabah çöle atılmıştı. Muhtemelen bir gece önce.

"Bay Munro'yu iyi tanır mıydınız?" Connor sordu.

Rafferty güldü, hırıltılı bir sesle. "Bana onu öldürüp öldürmediğini soruyorsunuz, Dedektif? Cevabım hayır. Ben öldürmedim. Ama her kim yaptıysa ona bir bira ısmarlamak isterim. Onu yeterince iyi tanıyordum. Yalan söylediğini, dolandırıcılık yaptığını ve parasını alabilmek için Bayan Wilhelmina'yı kendisiyle evlenmeye ikna ettiğini biliyorum. Evlilik cüzdanının mürekkebi kurumadan onu aldattığını biliyorum. Hile yapan, içki içen, küfürbaz bir herif olduğunu biliyorum. Sonunda eve döndüğünde Miz Wil'i tekrar bir araya getirmek zorunda kaldığımı biliyorum. Onu parçalamıştı. Sırf bu yüzden bile icabına bakılması gerekiyordu. Ama bunu ben yapmadım."

"Raffie," diye nazikçe uyardı bir ses. "Dedektifleri içeri çağır lütfen."

Wilhelmina Munro kapı aralığında duruyordu, yüzü gölgeler içindeydi. Uzun boylu bir kadındı, sırtı dik, omuzları kaskatı kesilmişti. Yorgunluk yayıyordu.

Kit ona bakarken esnemek istedi.

Rafferty boğumlu, romatizmalı eliyle kapıyı işaret etti. "İçeri girin."

Wilhelmina onları krom ve siyah deriyle dekore edilmiş bir oturma odasına götürdü. Erkeksi bir odaydı ve kadının seçtiği sandalye ince bedenini cüceleştiriyordu. "Lütfen oturun, Dedektifler. Size bir içki ikram edebilir miyim?"

Connor, Wilhelmina'ya en yakın kanepeye oturarak, "Hayır, teşekkür ederim, hanımefendi," dedi. Kit, hem Wilhelmina'yı hem de odanın kemerli kapı aralığında kalan Rafferty'yi izleyebileceği bir sandalyeye oturdu. "Neden burada olduğumuzu biliyor musun?"

Wilhelmina başını bir kez eğerek selam verdi. Saçları kül sarısıydı ve bolca gri serpiştirilmişti. Çoğu mankenin uğruna cinayet işleyeceği bir kemik yapısına sahip, klasik güzellikte bir kadındı. Cildinde hiç kırışıklık yoktu. Ya harika genlere sahipti ya da mükemmel bir estetik cerrahı vardı. Saçındaki aklar dışında kırk yaşından daha yaşlı görünmüyordu.

"Kocam öldü," dedi sesi titreyerek. Gerçekten üzgündü ya da oldukça iyi bir oyuncuydu. Belki ikisinden de biraz. "Cesedi bu öğleden sonra çölde bulundu."

Kit saygıyla, "Kaybınız için üzgünüz, hanımefendi," dedi.

Rafferty yüksek sesle, "Kayıp yok," diye mırıldandı.

Wilhelmina içini çekti. "Raffie, lütfen."

Rafferty homurdandı. "Özür dilerim."

Kit onun hiç de üzgün olmadığından emindi. "Eğer sorabilirsek, kocanızın ölümünü size kim söyledi?"

"Birkaç saat önce bir muhabir aradı," dedi. "Bana kocamın öldürüldüğünü ve cesedinin Anza-Borrego'ya atıldığını söyledi. Cesedini yürüyüşçüler ve köpekleri bulmuş." Yutkundu. "Boğazı kesilmişti."

O muhabirin çok iyi bir kaynağı vardı. En azından Bayan Munro keşfi Kit ve Sam'in yaptığını bilmiyordu.

"Muhabirin adını öğrendiniz mi, hanımefendi?" Connor sordu, sızıntı konusunda Kit'ten daha mutlu değildi.

Wilhelmina'nın dudakları inceldi. "Tamsin Kavanaugh."

Kit boğazında yükselen hırıltıyı bastırmaya çalıştı. Lanet olası Tamsin Kavanaugh. Bu kadın polis olduğu sürece Kit'in başının belası olmuştu.

Wilhelmina'nın kahkahası neşesizdi. "Katılıyorum, Dedektif McKittrick. Ondan haber almak beni, bir hikaye için peşinize düştüğünde sizin mutlu olduğunuzdan daha fazla mutlu etmedi."

Kit irkilerek kadının gözlerine baktı. Anlaşılan tepkisini umduğu kadar iyi saklayamamıştı. "Affedersiniz?"

"Gazeteyi okudum, Dedektif. Kim olduğunuzu biliyorum. İkinizin de kim olduğunu," diye ekledi Connor'ı işaret ederek. "Kavanaugh'un sizin hakkınızdaki makalelerini okudum ve o bir muhabir için üzgün bir bahane." Gözlerini kaçırdı. "Ayrıca kocamla bir ilişkisi vardı."

Vay canına. "Son zamanlarda mı?" diye sordu Kit, yüzünü tutmayı başararak. Ses seviyesi.

Wilhelmina başını salladı. "Birkaç yıl önce. Her ikisi için de karşılıklı fayda sağlayan bir ilişkiydi, tabii ki bariz olanlar. Kavanaugh belediye girdi ve Brooks da basında iyi bir şekilde yer aldı. Tekrar söylüyorum, elimde kanıt yok ve kocam da bunu reddetti ama ben anladım."

Kit bir nefes verdi. "Onca insan arasından bunu ondan duymak zorunda kaldığın için üzgünüm."

"Ben de öyle. Hangi sorulara cevap verebilirim? Gerçekten çok yorgunum."

"Elimizden geldiğince çabuk olacağız," diye söz verdi Kit. "Kocanızın kayıp olduğunu bildiren sizdiniz. Sizi bunu yapmaya iten neydi? Sık sık konuşur muydunuz?"

Wilhelmina kendini gizlemeyen bir alaycılıkla, "Hayır, öyle bir şey olmadı," dedi. "Bir ay önce ayrıldık ve telefonda nadiren konuşurduk. Çarşamba akşamı onu aradım çünkü bankam bana e-posta yoluyla ortak hesabımızdan yüklü miktarda para çektiğini bildirdi. Bu hesap ev için kullandığımız hesaptı; vergiler, bakım masrafları gibi şeyleri ödemek için. Hesabımızdan fazla para çekilmişti ve böyle bir şey olduğunda her zaman haberdar olurum."

"Ne kadar para çekti?" Connor sordu.

"Elli bin dolar. Ortak hesaptan kişisel hesaplarından birine aktarmış."

Kit, Munro'nun parayla ne yaptığını merak ediyordu. "Yani onu aradınız ve cevap vermedi mi?"

"Evet, ama bu beni şaşırtmadı. O parayı bana haber vermeden aldığı için şaşırmayacağını düşünmüştüm. Bunu bazen yapardı, harçlığını harcadığında o hesaptan para çekerdi."

Kit'in Munro'nun küstahlığı hakkında duyduklarına bakılırsa, harçlık alıyor olmak onu kızdırmış olmalıydı. Munro'nun banka kayıtlarını mahkemeye vermeyi aklına not etti.

"Kişisel hesaplarına erişiminiz var mı hanımefendi?" Connor aynı sayfada sordu.

"Hayır, bilmiyorum. Çarşamba günü telefonuma cevap vermedi, ben de belediye binasında mesai saati bittiği için ofis yöneticisini cep telefonundan aradım. Bir toplantı için ayrıldığını ve sonrasında doğruca eve gittiğini, ancak mesajımı ertesi sabah iletceğini söyledi." Tereddüt etti, sonra omuz silkti. "Onunla görüştüğünüzde size söyleyecektir, o yüzden

şimdi de söyleyebilirim. Ona o hesaba daha fazla para yatırmayacağımı söylemesini istedim." İç çekti. "Ona zampara bir pislik diyebilirdim. Kızgındım."

"Bunu anlayabiliyorum," diye mırıldandı Kit, Wilhelmina'nın ne kadar kızgın olabileceğini merak ederek. Kocasını öldürmesi için birini tutacak kadar kızgın mı? Öfkeli bir eşin kendisini aldatan kocasını öldürtmek için birini tutması ilk kez görülen bir şey değildi. Kadının bir kiralık katil tutacak kadar parası olduğu kesindi.

"Asistanının adı ne?" Connor sordu. Wilhelmina'nın ifadesi donuklaştı. "Veronica Fitzgerald. Onu benden daha iyi tanıyor olabilir. Birbirlerini daha uzun süredir tanıyorlardı."

Tamam, diye düşündü Kit. Burada kötü bir his vardı. "Birbirlerini ne zamandır tanıyorlardı?"

"Belediye meclisi üyesi olmadan çok önce, on beş yıl boyunca onun için çalıştı. O emlak işindeyken."

"Sevişiyorlardı," dedi Raffie açık açık.

Wilhelmina'nın iç çekişi pek de sabırlı değildi.

"Raffie." "Doğru," dedi Rafferty, pişmanlık duymadan.

Kit boğazını temizledi. "Bunu biliyor muydunuz yoksa sadece şüpheleniyor muydunuz?"

"Şüpheli," dedi Wilhelmina kesin bir ifadeyle. "Hiçbir zaman herhangi bir kadınla aldattığına dair kanıtım olmadı ama aldattığını biliyorum." Çenesini kaldırdı, yanaklarında utanç verici renkte ikiz bayraklar vardı. "Bunu gizli tuttuğu sürece, tekneyi sallamadım."

Kit, Connor'ın annesinin söyledikleri doğruysa, Munro'nun bunu gizli tuttuğunu hiç sanmıyordu. Wilhelmina ve Munro şehir kulübünde dedikodu konusu olmuşlardı.

"Kayıp olduğunu bildirmek için ne zaman aradınız?" Kit sordu.

"Perşembe, Pasifik saatiyle öğleden biraz sonra. Sabah dokuzda Veronica'yı tekrar aradım."

iş e geldi. Sesi gerçekten endişeli geliyordu ve onun evde yalnız olduğunu biliyordum. Belki de düş müştür diye düş ündüm. Bazen çok fazla iç erdi ve... şey, ondan nefret ederdim ama yine de o benim kocamdı."

"O bazen çok fazla iç mezdi," Rafferty yerleştirilmiş. "Her zaman çok iç erdi. Bazen ş iddete başvururdu. Bayan Wil'e vurdu. Gözünü morarttı."

Wilhelmina gözlerini kapattı. "Bu doğru. Bir ay önce ayrılmamın nedeni de buydu. Bavulumu topladım ve gittim."

"Madem iç ki iç iyor, aldatıyor ve ş iddet uyguluyordu, neden ondan boş anmadın?" Connor yumuş ak bir sesle sordu.

Wilhelmina'nın ince omuzları ç öktü. "Baş langıçta bunun nedeni aş ağı lanmış olmamdı. Rafferty evlenmeden önce onun yalancı bir zampara olduğunu görmemi sağlamaya çalış mış tı ama ben bunu görmeyi reddettim. Brooks beni tamamen büyü lemiş ti. Her zaman yatıp kalk tığını inkâr ediyordu ve ben de ona inanmak istiyordum. Sonunda bana vurduğ unda ondan boş anmaya karar verdim. Evrakları hazırlamış tım ama bu olay olmadan önce imzalamaya fırsatım olmadı."

"Kiş isel servetinizin çoğ unu alır mıydı?" Connor sordu.

"Yok artık," diye tersledi Rafferty. "En azından bu konuda beni dinledi."

Wilhelmina sakince, "Evlenmezdi," diye cevap verdi. "Ve ben de evlilik sözleşmesi olmadan onunla asla evlenmezdim, Raffie. Bunu sen de biliyorsun."

"Belki de. Ama boş anma durumunda çılgınca bir ödeme yapmaya çalış ıyordu ve sen de pes gibi görünüyordun. Avukatının hazırlad ığı evlilik sözleşmesi Munro'nun tasma sını kısa tuttu." Kit ve Connor'a baktı. "Boş anma durumunda bir milyon dolar istiyordu, ama ben

ayağımı onun lanet kıcına soktum. Evlilik sözleşmesini imzaladı çünkü bunu yapacak kadar deli olduğumu düşünüyordu."

"Öyle misin?" Kit sordu. "Bunu yapacak kadar deli misin?"

"Tabii ki evet. Onun güzel yüzünü mahvederdim. I O adamdan nefret ederdim. Wil'imi incitti. Ve kimse Wil'imi incitemez." "Ne zamandır senin koruyucun?" Kit sordu Wilhelmina.

"On yaşımdan beri. Raffie babamın bakıcısıydı. O ve karısı benim için ikinci ebeveyn gibiydiler, bu yüzden Raffie'nin Brooks hakkındaki hislerini anlamalısınız. Boston'a morarmış bir gözle geldiğimde Kaliforniya uçağına binmemesi için ona yalvarmak zorunda kalmıştım. Beni aldattığı ve kullandığı için kocamdan nefret ediyordum ama onu öldürmedim. Raffie de öldürmedi."

"Peki onun kayıp olduğunu bildirmenize ne sebep oldu?" Kit bastırdı. "Sarhoşluktan düştüğünü düşünmek yerine neden sizden kaçtığını düşünmediniz?"

Wilhelmina, "Perşembe sabahı belediye başkanıyla yaptığı bir toplantıyı kaçırmış," dedi. "Bunu Veronica söyledi. O toplantıya gitmesini engelleyecek kötü bir şey olmuş olmalı diye düşündüm. Belediye başkanına ulaşabildiğı için çok gururluydu. Belediye başkanının en iyi arkadaşıymış gibi övünürdü. Nüfuzunu göstermek için hiçbir fırsatı kaçırmazdı."

Kadının onlara söylemediğı bir şey vardı. Kit bunu onun gözlerinde görebiliyordu. Daha sonra geri gelecek ve oyuncular hakkında biraz daha bilgi edindikten sonra soruyu tekrar soracaktı.

"Bayan Munro, sizce kocanızı kim öldürdü?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Kızgın seçmenlerinden her gün nefret mektupları alıyordu. Belki de kazık attığı inşaat firmalarından biridir."

Connor, "Bu özel bir durum," diye belirtti.

"Evet, çünkü bana vurmasına neden olan şey buydu. Geçen aydan beri aklımdaydı. Brooks paralarını rüşvet olarak alıp sonra da verdiği sözleri yerine getirmemesinin çok komik olduğunu düşünüyordu. Telefonda konuşurken duydum, "Ne yapacaklar?" gibi şeyler söylüyordu. Beni ihbar mı edecekler? İtiraf ediyor olacaklar.' "

Connor'ın başı öne eğildi. "Rüşvet kabul ettiğini biliyor muydun?"

"Bu konuda biriyle övündüğünü biliyordum ve kiminle konuştuğunu da bilmiyordum. Onu ihbar etmedim çünkü elimde kanıt yoktu. Kanıt bulmaya çalıştım ama o zaman bana vurdu. Beni ofisindeki dosyaları karıştırırken yakaladı ve çok sinirlendi." Artık iyileşmiş olan gözüne dokundu. "O akşam oradan ayrıldım. Boşanma davası için geri dönmeyi planlıyordum ama önce bu oldu."

"Şehirde uzun süre kalacak mısınız?" Connor sordu.

"O toprağa girene kadar burada olacağım. Sonra da bu berbat evi satacağım. Garajdaki kanı görmek ister misin?"

Kit ve Connor ayağa kalktı. "Evet, hanımefendi," dedi Connor.

"Raffie'den sana göstermesini isteyeceğim. Bu gece gelemem. O sana çıkışı gösterir. Raffie, bırak Brooks'un ofisini de arasınlar. Ne almak istiyorlarsa alsınlar. İyi geceler, Dedektifler."

Kit başını salladı. "Hanımefendi, burada kalamazsınız. En azından birkaç günlüğüne. Daha önce bu ev olası bir kaçırılma sahne olmuştu. Kayıp Şahıslar olay yerini aradı ve serbest bıraktı, ama şimdi bir cinayet var. Korkarım biz aramalarımızı tamamlayana kadar başka bir yerde kalmanız gerekecek."

Wilhelmina içini çekti. "O zaman iyi ki henüz bavulumu açmamışım."

"Onlara garajı göstereceğim," dedi Rafferty öfkeyle.
"Sonra da kalmamız için bir yer bulacağım, Bayan Wil."
"Teşekkür ederim, Raffie."

İKİNCİ BÖLÜM

San Diego PD, San Diego, Kaliforniya 7
Ocak Cumartesi, 21:05

Kit gözlerini ovuşturdu. Munro'nun ev ofisinden aldıkları kâğıtların sadece bir kısmını incelemişlerdi ve başı ağrıyordu. Acıkmıştı ve aşırı kafein almıştı.

Connor'la birlikte şüphelilerin isimlerini derlemeye başladıkları beyaz tahtaya döndü. İkisi de Wilhelmina Munro'nun şimdilik listede kalması konusunda hemfikirdi. Kocasının ölüm saati için bir mazereti olabilirdi ama kiralık katil hâlâ bir ihtimaldi.

Kit masanın üzerine yığılmış klasörleri işaret etti. "Kendilerini aldattığını iddia eden iki düzine mutsuz müteahhidimiz ve eşlerinin onu aldattığını düşünen en az üç mutsuz kocamız var. Ayrıca, çeşitli nedenlerle ondan nefret eden seçmenler var."

Munro aldığı tehdit e-postalarının basılı kopyalarını saklamıştı. Birkaçı, gönderenin Munro'ya ne yapacağına dair oldukça ayrıntılı bilgiler içeriyordu. Kit, telefonda ya da yüz yüze ne tür tehditler aldığını merak etti, eğer bunlar insanların yazılı hale getirecek kadar rahat hissettikleri tehditlerse.

Connor başını salladı. "Ayrıca Sam'e yapmaya çalıştığı gibi onun kendi adına adalet sistemini etkilemesini isteyen ama yine de hapse mahkûm olan birileri de var."

Şimdilik sadece Ronald Tasker var ama başkaları da olmalı diye düşünüyorum."

Şu anda, karısını öldürdükten sonra doğrama şekli göz önüne alındığında, Tasker şüpheliler listesinin başındaydı. Hapisteydi ama yine de bu işi kiralayacak kadar zengindi.

Kit yerel gazetenin internet sitesinde buldukları makalelere dokundu. "Bir de son seçimde yendiği adam var, Munro onun pedofil olduğu dedikodusunu yaydıktan sonra hayatı mahvolmuş."

"Neden hep pedofili oluyor? İnsanlar ne zaman birini kötü göstermek isteseler bu söylentiye ortaya atıyorlar."

"Çünkü bu, toplum olarak düşünebileceğimiz en kötü şeylerden biri," dedi sessizce.

Connor ona sertçe baktı. "Kit. Sen...?" Başını iki yana salladı. "Boş ver. Beni ilgilendirmez. Sorduğum için özür dilerim. Unut gitsin."

Onun ne sorduğunu biliyordu. "Hayır, ben yapmadım. Bir keresinde, McKittrick House'dan önceki koruyucu ailelerden birinde neredeyse oluyordu ama hayır."

Connor'ın çenesi gerildi. "Onları nasıl durdurdun?"

Kit sırtıttı. "Onu kendi mektup açacağıyla bıçakladım. Sadece on bir yaşındaydım, bu yüzden onu çok sert bıçaklamadım ama kan aktı."

"Güzel." Bu kelime karanlık bir memnuniyetle doluydu.

Kit, Connor'la ilk tanıştıklarında ondan hoşlanmamıştı, ama ortak oldukları dokuz ay boyunca onu sevmeye başlamıştı. Altın kalpli bir öğrenci birliği idi.

"Onu sebepsiz yere bıçakladığımı iddia etti ama bıçak kasığındaydı, bu yüzden neden odamda pantolonu inik halde yalnız olduğunu açıklamak zordu." İç çekti. "Ama yine de şiddet yanlısı bir baş belası olarak etiketlendim çünkü

mektup açacağını masasından alıp yastığının altına saklamıştı."

"İnanılmaz."

"Ama doğru. Daha kötü olan başka bir eve taşındım. Ama Wren'le orada tanıştım, yani buna değdi." Wren'in öldürülmesinin üzerinden neredeyse on yedi yıl geçmişti ama Kit'in kız kardeşini özlemediği tek bir gün bile olmamıştı. Wren'i öldürüp cesedini bir çöplüğe atanı bulma sözünü yenilemediği tek bir gün bile olmadı. "O üvey baba Wren'e benzeyen kızlardan hoşlanıyordu ve o da çok korkmuştu. Ona zarar gelmesine izin veremezdim, bu yüzden kaçtık."

Elbette kaçıktan çok daha fazlası vardı ama Kit, Connor'a kaçtıkları gece üvey babasını neredeyse öldüreceğini söylemeyecekti. Daha on iki yaşındaydı ve Connor'ın akşam viskisine karısının uyku haplarından kaç tane koyacağını bilmiyordu.

McKittrick'ler biliyordu. Nihayet on altı yaşındayken bunu onlarla paylaşmıştı, onu geri çevirmelerini bekliyordu ama çevirmemişlerdi. Onu yine de sevmişlerdi. Onu yine de evlat edinmişlerdi.

"Nereye ?"

"Bir ahır," dedi Kit gülümseyerek. "Hava soğuktu ve ısınmak için gizlice oraya girdik. Atlardan birinden bir battaniye aldık ve altına sokulduk. Sonra o koca adam ahıra girdi ve bizi yakaladı. Çok korkmuştum. Ama... o gece hayatımı değiştirdi."

"Harlan McKittrick," diye mırıldandı Connor.

Kit başını salladı. "Benim başlangıç hikâyem. Harlan ve Betsy McKittrick hayatımı kurtardı." Hiçbir yere onsuz gitmediği küçük oymayı almak için elini cebine attığını fark etti; başında kuş olan bir kedi. Harlan'dan bir hediye

Harlan, kendi elleriyle yaptı. Kit kedi, Wren de kuştı. Bu onun şans tılsımı olmuştu.

"O ahır bulduğuna sevindim," dedi Connor, sesi titreyerek.

"Ben de öyle. Ama o üvey babalar gerçekten sübyancıydı. Munro'nun suçladığı adam öyle değildi."

"William Weaver." Connor Weaver'ın fotoğrafını beyaz tahtaya yapıştırdı. "Karısı onu terk etti ve çocuklarını aldı. İşini ve evini kaybetti ve Brooks Munro'dan intikam almaya yemin etti. Söylentiği yaydığını inkar etti tabii ki."

"Elbette. Ancak Weaver'ın masum olduğu kanıtlandığında, olan olmuştu."

"Bir belediye meclisi koltuğu için yapılacak en kötü şey."

"Munro için kârlı bir iş olmalı. Belediye meclisi maaşı o kadar yüksek değil ve evin parasını Wilhelmina ödedi ama Ferrari'yi kendisi aldı."

Bu bilgi, Wilhelmina'nın Munro'ya harçlık olarak verdiği miktarı da açıklayan Rafferty'den gelmişti. Ferrari yaşam tarzını finanse etmek için yeterli değildi, bu yüzden para başka bir yerden akıyor olmalıydı.

Connor, "Bu Ferrari modeli o kadar da pahalı değil," dedi.

Kit öksürdü. "Vakıf fonları olmayan bizler için çeyrek milyon çok büyük bir para."

Connor yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim. Çok daha pahalı modeller olduğunu kastetmiştim. O en alt model Ferrari'yi aldı. En üst model iki kat daha pahalı. Yani kaliteden çok imajla ilgiliydi."

"Zengin insanlar," diye mırıldandı Kit.

Connor kıkırdadı. "Toyota kullanıyorum, biliyorsun."

"Biliyorum. Bu yüzden otoparkta kimse arabanızı anahtarla çalmadı."

"Stratejim işe yarıyor." Wilhelmina'nın Munro'nun kaybolduğunu bildirmesinin ardından CSU'nun Munro'nun garajında çektiği fotoğrafları yaydı. "Ferrari'si gitmiş."

Spor arabanın park edilmiş olması gereken yerde bir kan gölü vardı.

"Biliyorum. Ama neden? Munro birinin arabasını çaldığını fark ettiğinde yaralandı mı?"

Connor bunu eories'in altındaki beyaz tahtaya yazdı. "Cesedini çöle attıklarını düşünürsek bu mümkün. Bulunmasını beklemediklerini düşünüyorum."

"Yine de gömülmedi. En azından iyi bir şekilde değil." Bu Kit'i rahatsız etti. "Katili neden en azından onu gömmeye çalışmadı?"

"Onun yapmadığından ve rüzgarın kumu uzaklaştırmadığından emin miyiz?"

"Hayır. Ama park bekçileri cesedin bulunduğu yer nedeniyle bir şey olduğunu düşünmediler. Bazı kayaların arkasındaydı." Fotoğrafı buldu ve yüzünü buruşturdu. Ceset gerçekten de darmadağın olmuştu. Zavallı Sam. Böyle şeylere alışık değildi. En azından henüz. Polis psikiyatristi olarak devam ederse daha fazlasını görecekti.

Açık kapıya hafifçe vurulunca başını sese doğru çevirdi.

Ve şeytandan bahsetmiyorum. Sam Reeves asla bir şeytan olamaz.

Ama işte oradaydı, elinde tanıdık bir ısınma çantası tutuyordu. Annesine aitti ve her tarafında kalın bir Sharpie kalemle "McK" yazıyordu.

"Sam?" Connor sordu. "Burada ne yapıyorsun?"

"Akşam yemeği," dedi Sam.

Kit açlıktan ölüyordu. Ve annesi her ne yaptıysa harika kokuyordu. "Burada olduğumuzdan emin olmak için mesaj atacağını sanıyordum."

"Yaptım. Altı kez."

Kit telefonunu kontrol etti. Okunmamış altı mesaj vardı. "Özür dilerim. Zamanın nasıl geçtiğini anlamadık."

Sam gülümsedi ama zoraki görünüyordu. Yüzü solgun, gözleri kederliydi. Munro'nun cesedini bulduğu için hâlâ üzgün olmalıydı, bu yüzden Kit fotoğrafı bir daha görmek zorunda kalmaması için ters çevirdi. "Ben de öyle düşünmüştüm," dedi. "İçeri girebilir miyim?"

Connor ona masayı işaret etti. "Tabii ki. Benim için de yemek var mı?"

Sam çantayı masanın üzerine koydu. "Tabii ki. Bütün bir tavuk turtası."

Connor inledi. "Ver bana. Şimdi ver."

Sam bir adım geri çekildi. "Elimi ısıırıp koparma. Orada küçük bir orduya yetecek kadar var."

"Ya da sadece ben ve küçük bir ordu kadar yemek koyabilen Connor," dedi Kit kuru bir sesle, çantayı açıp tabakları ve servis kaplarını çıkarırken. Betsy McKittrick için kâğıt tabak yoktu. En iyi Corelle tabaklarını göndermişti, tabakların üzerindeki neşeli mavi ve pembe çiçekler Kit'i gülümsetiyordu. "Ooh, ve çikolatalı kek." Bir koku aldı. "Snickers."

"Aman Tanrım," diye inledi Connor. "Şimdi yemek. Lütfen."

Kit gözlerini devirdi ve ona bir tabak servis etti. "En azından karnını doyururken sessiz oluyorsun." Sam'e ve eli servis kaşığının üzerinde durakladı. Sam hâlâ üzgün görünüyordu. "Neyin var?"

Sam gözlerini kaçırdı. "Ben... ben özür dilerim, Kit. Dinlemek istememiştim."

Kaşlarını çattı, sonra anladı. "Ah. Benim köken hikayem." Kulak misafiri olmuştu. Bu konuda ne hissettiğinden emin değildi ama yüzündeki suçluluk ifadesini silmesi gerekiyordu. "Muhtemelen bir noktada sana zaten anlatacaktım, o yüzden sorun değil."

Omuzları gevşedi. "Teşekkür ederim." Beyaz tahtaya bir göz attı, gözleri büyüdü. "Çok fazla isim var."

Connor ağzı doluyken, "İşimiz bitmeye yakın değil," dedi. Yutkundu. "Munro'nun Ferrari'si de kayıp."

"Katil mi çaldı?" Sam sordu.

"Belki," dedi Connor. "Eğer katil olsaydı, sence bunu neden yaparlardı Sam?"

"Satmak için mi? Bir insan neden Ferrari çalar ki?" Kit de aynı fikirdeydi. "Bu kadar basit olabilir."

Connor başını salladı. "Lojistik," dedi ve sonra ağzına biraz daha yemek tıktırdı.

Kit Munro'nun garajının fotoğrafına baktı, Sam kaşığı elinden aldığı anda irkildi. Ona biraz turta ikram etti ve fotoğrafı yavaşça dosyasına geri itti.

"Ye, Kit. Annen sana yemek yedireceğime dair bana söz verdirdi."

Kit karnını doyurdu ve mutlulukla içini çekti. "Annemin yemekleri en iyisi."

"Beş yıldız," dedi Connor, ağzı bir kez daha doluydu.

"Görgü kuralları," diye tersledi Kit. "En azından ben o ahırda doğmadım. Gerçi sen doğmuş olabilirsin."

Connor sadece sırttı ve tekrar konuşmak için yutkunmasını bekledi. "Lojistik ne durumda? Katil Munro'nun garajında mı saklandı? Munro'yu orada en az bir kez bıçakladı mı?"

Garajda mı? Bir yaraya yetecek kadar kan var ama yirmi yaraya yetmez."

"Çölde Munro'nun boğazını kesinlikle kesmiş," dedi Kit. "Onu neden gömmediğini merak ediyorduk."

"Onu ne zaman terk ettiğine bağlı," dedi Sam, yanındaki sandalyeye oturarak. "Yürüyüşe çıkmadan bir gün önce şiddetli rüzgâr vardı. Hava durumunu izliyordum, dinmezse iptal etmek zorunda kalacağımızdan korkuyordum. Elbette dinmişti ama cesedi atarken hava bu kadar rüzgârlıysa, ya rüzgâr ve kumla savaşıyordu ya da rüzgâr ve kumun onun yerine gömme işini yapacağını düşündü. Ya da ikisinden biri."

"Tamam." Kit durakladı, bir sonraki ısırtığı çatalındaydı. "Bu mantıklı. Sıradaki soru şu: Katil cesedi saklamak için neden parkın o noktasını seçti? Park hizmetlerinden son üç gün içinde parka girenlerin isim listesini istedim ama parka giriş serbest olduğu için ellerinde sadece ücretli alanları kullananların isimleri var."

Sam yüzünü buruşturdu. "Katilinin o kumda Ferrari kullanmadığını garanti edebilirim."

"Peki lojistik ne olacak?" Connor tekrar sordu. "Munro'nun garajına nasıl ve nereden giriyor? Munro'yu en az bir kez bıçaklıyor. Onu Ferrari'ye mi bindiriyor? Satmaya niyetliyse bu akıllıca değil. Deri koltuklardaki dikişlerden kanı çıkarmak çok zordur."

"Ferrari'yi nereye götürdü?" Kit beyaz tahtada yeni bir liste başladı, bir elinde keçeli kalem, diğerinde çatalı vardı.

Sam kalemi onun elinden aldı ve nazikçe onu sandalyesine geri itti. "Yemeğini ye. Ben yazacağım."

Connor kıs kıs güldü. "Ye, Kit. Yoksa annene söyler."

"O zaman ona seni bir daha beslememesini söylerim," diye karşılık verdi Kit.

Connor ağzını kapatıyormuş gibi yaptı.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye mırıldandı Kit. "İlk kayıp ihbarına cevap veren dedektifler Ferrari için arama bülteni çıkardılar ama bir şey bulamadılar. GPS'in izini sürmeye çalıştılar ama yine bir şey bulamadılar. Devre dışı bırakılmış gibi görünüyor. Son konum garajın kendisiydi."

Sam şunu kaydetti. "Yani onu kim aldıysa arabaları biliyor. Bir GPS'i nasıl devre dışı bırakacağımı bilemem."

"O kadar da zor değil," dedi Connor. "Yanlış yönlendirilmiş gençliğimde, ailemin nerede olduğumu bilmesini istemediğimde bunu bir ya da iki kez yaptım. Babam bunu anladı ve arabanın altına başka bir takip cihazı yerleştirdi ve ben de yakalandım. Ama arabayla birlikte gelen GPS'in bağlantısını kesebildim."

Kit başını salladı. "Bunu deneseydim annem bana ceza verir ve bir ay boyunca tatlıyı elimden alırdı."

"İki ay ceza aldım ve harçlığım sadece okulda öğle yemeği almaya yetecek kadar kesildi," dedi Connor suratsızca. "Her neyse, bence Munro'nun arabasında yardımcı bir takip cihazı olmaması ilginç. Ya da karısının takmamış olması. Beni aldatmış olsaydı, kışının her an nerede olduğunu bilmek isterdim."

"Ya yaptıysa ve polise söylemediyse?" Kit düşündü. "Hâlâ masum rolünü yuttuğumdan emin değilim."

"Ona haber verdin mi?" Sam sordu.

"O zaten biliyordu," dedi Connor.

"Lanet olası Tamsin Kavanaugh," diye mırıldandı Kit. Sam yüzünü buruşturdu. "Yine mi o?"

Sam bir önceki bahar, değer verdiği biri öldürüldüğünde Tamsin'in zehirli kaleminin hedefi olmuştu.

Connor, "Tamsin ve Munro irkin bir şekilde arpışıyordı," dedi.

Sam yine yüzünü buruşturdu. "Aman Tanrım, dostum. nce Munro'nun l yüzü, şimdi de Tamsin'le sevişirkenki görüntüsü? şimdi keşke tatlı yemeseydim diyorum. Onunla konuştun mu?"

"Hayır," diye mırıldandı Kit. Bu görüşmeyi dört gözle beklemiyordu. Tamsin Kavanaugh kendince bazı karşılıklar isteyecekti ve Kit kadına bir şey borçlu olmaktansa kendi ayağını yemeyi tercih ederdi. "Ama Ferrari'ye geri dönelim. Eğer işin içinde karısı varsa, Ferrari'yi bir yere çektirmiş olabilir."

Sam bunu beyaz tahtaya not etti. "Bir hatıra da olabilir. Özellikle de katil maddi bir intikam almak istiyorsa."

Connor tabağını tekrar doldururken, "İyi bir noktaya değindin," dedi. "Bunu yaz."

Sam yle yaptı ve gözlerini tahtaya dikti. "Munro'nun evinin etrafındaki güvenlik kameralarının görüntülerini aldınız mı?" "Yaptık," dedi Kit, "ama oldukça işe yaramazlar.

Gördüğünüz gibi Kapüşonlu ve Cadılar Bayramı hokey maskesi gibi bir yüz maskesi takmış biri, tıbbi maske değil, sonra da kamera lensini spre y boyayla boyamış."

Sam kaşlarını çatarak fotoğrafı inceledi. "Maskenin izini sürebileceğini sanmıyorum."

Kit başını salladı. "Parti mağazası her yıl bunlardan binlerce satıyor."

Sam, "Kamera lensini spreyle boyamak eski moda," diye yorum yaptı. "Kameraları devre dışı bırakmak daha güvenli olurdu ama katil bunu yapmamış."

"Garip olan şey," dedi Connor, "Ferrari'nin o gün vredeki kameraların hiçbirinde görünmemesi. Bence Ferrari'yi her kim aldıysa bir tür kapalı römork kullanıyordu.

yariş arabalarını taşımak. Ferrari'yi içeri sürüp arka kapıyı kapatabilirlerdi."

"Güvenlik kameralarında bir karavan görünüyor mu?" Sam sordu.

"Henüz bakma fırsatım olmadı," dedi Kit boş tabağını iterek. "İki farklı failin olması da mümkün. Biri arabasını çalmış, diğeri de onu yakalayıp bıçaklamış olabilir."

Connor omuz silkti. "Şimdilik sadece bir kişi olduğunu ya da iki kişi varsa bile birlikte çalıştıklarını varsayalım. Arabayı çalmak için oraya gitmiş ve Munro tarafından engellenmiş olabilir. Onu bıçakladı, yakaladı, sonra ne oldu? Boğazını kesmek için çöle mi götürdü?"

"Bu aşırı görünüyor," dedi Sam. "Munro'nun gövdesindeki yaralar ya öfkeye ya da bir tür işkenceye işaret ediyor. Ya da her ikisini de. Ellerindeki eksik parmaklar ve ayakkabısız tek ayağı ikincisine işaret ediyor gibi görünüyor."

Connor'ın yüzünde hoşnutsuz bir ifade vardı. "Doğru. Yani oraya hem Munro'yu hem de arabayı çalmayı planlayarak mı gitti? Araba için önceden plan yapmış olmalı. Bu daha çok bir intikam senaryosuna benziyor. Munro'yu öldürür ve arabasını da senin dediğin gibi hatıra olarak saklar Sam."

Kit telefonunu kontrol etti. "Bekçi kulübesindeki video ve komşuların üçünün kamera kayıtları, kayıp ihbarını alan dedektifler tarafından departman sunucusuna yüklendi." Dosyalarını Kit ve Connor'a teslim etmekten büyük mutluluk duymuşlardı. Bu davayı kimse istemiyordu. "O yöne gitmeden önce karavanın varlığını tespit edelim." Şimdiye kadar bir araya getirdikleri şüpheliler listesine baktı. "Eğer bir karavan olduğundan eminsek, karavana erişim her bir şüpheli için kontrol edilmesi gereken başka bir şey."

"Yayını kontrol edebilirim," diye teklif etti Sam. "Bu gece için başka bir planım yok ve sana yemeğini getirirken Siggy'yi de eve bıraktım. Böylece tüm bu insanlarla nasıl konuşacağın konusunda strateji geliştirmeye devam edebilirsin."

"Buna minnettar oluruz," dedi Kit. "Kiminle görüşeceğimize bağlı olarak sizi de yanımızda isteyebiliriz."

Sam'in başını sallayışı biraz acımasızca olmasa da hemen oldu. "Kesinlikle."

San Diego PD, San Diego, Kaliforniya 7
Ocak Cumartesi, 10:30

Sam sessiz bir iç çekişle geri sarma düğmesine bastı. Yine düşüncelere dalmış ve Munro'nun kapalı sitesinin girişindeki bekçi kulübesinin güvenlik kamerasından alınan yaklaşık iki dakikalık görüntüyü kaçırmıştı.

İş sıkıcı olduğu için değildi - öyle olsa bile. Kit'in masanın ucunda Connor'la hararetli bir şekilde konuşması, Munro'nun hayatını araştırmak için daha fazla şey keşfederken mavi gözlerinin odaklanmış ve zeki olması bile değildi, gerçi bu da öyleydi.

Saldırıya uğramamak için üvey babasını bir mektup açacağıyla bıçaklamak zorunda kaldığı bilgisiydi.

Connor'ın tökezleyerek sorduğu soruyu duyduğunda Sam kapının önünde durmuş, yumruğunu vurmak için kaldırmıştı. Kit çocukken tecavüze mi uğramıştı? Ya da başka bir şekilde cinsel istismara mı uğramıştı?

Elbette Sam merak etmişti. Nasıl merak etmesin ki? Ama ona asla sormazdı.

Kendi deyimiyle "köken hikayesini" anlatışını dinlemek yıkıcı olmuştu. Tanrı aşkına, on bir yaşındaydı. On bir.

Sonra on iki yaşındayken, Wren'le kaçarken... Orada bir şey vardı orada o yapmamıştı. paylaştı. Onun konuşma ritmini bunu anlayacak kadar iyi biliyordu. Ayrıca, gizlice dinlediğini itiraf ettikten sonra küçük bir duraklama olmuştu. Önce korkmuştu ama sonra gözleri birazcık da olsa kısılmıştı. Sanki söylediği her şeyi tekrar ediyormuş gibi.

Ve gözlerindeki rahatlama ifadesi çok açıktı.

Wren'le kaçtıklarında başka bir şey olmuştu. Ama o sormayacaktı. Bir gün ona kendisi anlatacaktı.

Ya da yapmazdı. Her iki durumda da bu, onun hakkında hissettiklerini değiştirmiyordu.

O sadece küçük bir kızdı ve kalbi acıyordu. Ama artık küçük bir kız değildi. Hayatında muhteşem bir şey yapmış yetişkin bir kadındı ve ona hayranlık duyuyordu.

Ama geçmişte ona zarar vermeye çalışan o orospu çocuklarını cezalandırma fantezileri beklemek zorundaydı. Sam'in şu anda ona yardım etmesi gerekiyordu.

Kit'in kendisi için kurduğu monitöre bakarak bir kez daha kamera yayınına odaklandı. Ve sonunda Munro'nun kapalı sitesine girip çıkan bir karavanı izledi.

"Sanırım buldum," diye seslendi konuşmayı anında kesip omzunun üzerinden bakmaya gelen iki dedektife. "Römork bir Ford kamyon tarafından çekiliyor. Römorkun yan tarafındaki tabelada 'Norton Landscaping' yazıyor. Gerçek bir şirket olup olmadığını bilmiyorum."

Kit telefonundan peyzaj şirketini Google'da aramaya başlamıştı bile. "David Norton'a ait gerçek bir şirket. Web sitelerine bakılırsa en az yirmi kişi çalıştırıyorlar."

"Cesurca görünüyor," dedi Sam, "kendi karavanlarını kullanıyorlar. Acaba Munro'nun katili mi çaldı?"

Connor kendi telefonunda bir şeyler yazıyordu. "Sahibini araştıracağım ve sabah ilk iş olarak onu evinde ziyaret edebiliriz."

"Önce çalıntı mal raporlarını kontrol etmeliyiz. Çoktan kayıp olduğunu bildirmiş olabilirler." Kit Sam'e gülümsedi. "Teşekkür ederim. Bizi çok fazla zaman ve sıkıntıdan kurtardın."

Sam'in yanakları kızardı ama memnundu. Kit için bir şeyler yapmak hoşuna gidiyordu. O kadar kendi kendine yetiyordu ki, ona yardım etmek çoğu zaman zor oluyordu. "Sorun değil. Keşke kamera sürücünün yüzünü de çekseydi."

Connor, "Umarım kapıdaki güvenlik görevlisi bir eşkal almıştır," dedi. "Bekçiyi zaten görüşme listemize aldık, ama şimdi ona özellikle ne soracağımızı biliyoruz. Komşulara da sorabiliriz. Umarım birileri bu adamı maskesini takmadan önce görmüştür."

Sam o kadar emin değildi. "İnsanlar el işçilerini görmezden gelme eğilimindedir. Annem bir istisnadır. En küçük işi bile yapanlara muzlu fındıklı ekmek pişirir, sonra da oturup onlarla sohbet eder. Ama o bile bana onların neye söyleyemez. Evine gelen her tesisatçı ve elektrikçinin eşinin, çocuğunun ve evcil hayvanının adını bilir. Ama onları tarif edemez."

"Bu çok güzel," dedi Connor. "Muzlu fındıklı ekmek çok lezzetli."

Sam yüzünü buruşturdu. "Anneminki değil. Ne yazık ki işçiler için, annem berbat bir aşçı ve daha da kötü bir fırıncı, ama kalbi doğru yerde. Demek istediğim, eğer bu adam işçi kılığına girmişse yüzünü fark eden olursa şaşırırım."

Kit başını salladı. "Muhtemelen haklısın. Ama çoğu mahallede en az bir tane süper meraklı insan vardır.

pencereden izler. Belki Munro'da bunlardan bir tane vardır."

"Acaba Norton Landscaping'in Munro'nun mahallesinde mevcut müşterileri var mı?" Sam şirketin web sitesini açtı ve referanslar sekmesine tıkladı. "Eğer orada sık sık bulunuyorlarsa, kapı görevlisi sürücüye el sallayarak geçmesini sağlamış olabilir ve kimse karavan hakkında iki kez düşünmezdi."

"İyi bir noktaya değindin." Yanındaki sandalyeye oturan Kit, telefonuna dokunup okumaya başladı. "Sam. Bak."

Sam dikkatini onun profilinden uzaklaştırdı. Ona aşık bir genç gibi bakıyordu ama bakmamak da zordu. Komşu kızı gibi bir yüzü vardı, çilek sarısı saçları mantıklı bir atkuyruğu şeklinde geriye doğru toplanmıştı. Böylesine tatlı bir yüzün ardında böylesine keskin bir zekânın gizlenmiş olması onu başka hiçbir şeye benzemeyen bir şekilde tahrik ediyordu. Ama buraya çalışmak için gelmişti.

Ekranada Munro'nun adını gördü ve nefesini içine çekti.

Kit, Connor'a referans mektubunu göstererek, "Brooks Munro bir müşteriydi," dedi. "Onlara güzel bir tavsiyede bulundu."

Connor onun yanındaki sandalyeyi aldı ve oturacak şekilde çevirdi. " 'Yetenekli ve profesyonel,' " diye okudu. "Üç yıldır çimlerimle ilgileniyorlar. Yaptıkları iş olağanüstü. Sanırım bu soru cevaplandı. Ya peyzaj şirketinden biri cesur, dikkatsiz ya da ekipman eksik. Saatini ne zaman tuttunuz?"

"Çarşamba akşamı saat beş kırk beşte yola çıktı."

Kit başını salladı. "Bu Anza-Borrego'daki rüzgar fırtınası hakkındaki teorinizle tutarlı mı?"

"Çarşamba gecesi değil, hayır. Ancak Perşembe günü rüzgar şiddetlenmeye başladı ve rüzgar uyarıları yapıldı.

Cuma gecesi."

"Tamam o zaman," dedi Kit. "Perşembe ya da Cuma gecesi oraya gittiye, cesedi karanlıkta atmış ve üzerinin kumla örtülmesini ummuş olabilir."

"Ve o park yıldızları izlemekle ünlü, değil mi?" Connor sordu. "Yani çok karanlık olurdu. Kimse onu göremezdi. Ya da onu."

"Ya da o," diye mırıldandı Kit. "Karavanın mahalleye ne zaman girdiğini gördün mü Sam?"

"Sabah altıda. Bütün gün oradaydı. Komşulardan gelen yayınları kontrol ettim ve karavanın gidebileceği tek yer Munro'nun eviydi. Munro'nun evi çıkmaz sokaktaki tek evdi ve karavanın döndüğü yol da orasıydı."

Kit kaşlarını çatı. "Topluluğa girmek için çok erken. Neden bu kadar erken? Ve neden bütün gün kaldılar?"

Connor omuz silkmeden önce hepsi bir dakika boyunca sessiz kaldı. "Bunlar güzel sorular. Şimdilik karavanın kendisine odaklanalım. Belki komşulardan biri Munro'nun evinin önüne park ettiğini ya da daha da önemlisi şoförünü gördüğünü hatırlar. Neredeyse 12 saat boyunca oradaymış. Ayrıca römork normalin iki katı uzunluğunda."

Aksi takdirde Munro'nun katili içeriye bir Ferrari sığdıramazdı.

Kit telefonundan saati kontrol etti. "Bu gece komşularla konuşmak için çok geç. Yarın, ona en yakın oturan kadınla konuşabiliriz."

"Ama bu yine de makul bir mesafe," dedi Connor. "Hiçbir şey görmemiş olabilir. İkisi de beş dönümlük arazide ama onun evi Munro'nunkinden bile büyük. Belki o kadar gösterişli değildir."

Bu Sam'in umduğundan daha iyi bir açılıştı. "Munro'nun evi çok gösterişli," dedi kendini toparlayarak

Soruları için. Çünkü bu ayrıntıdan daha önce bahsetmemiştii ve bahsetmeliydi.

Sarı kaşları havaya kalktı. "Toplantı için onun evine mi gittin?"

"Ben yaptım."

"Neden daha önce söylemedin?" diye sordu.

Sam yüzünü buruşturdu. "Sanırım Navarro'nun beni tekrar şüpheli olarak görmesini istemedim."

Kit güldüğünü gizlemek için öksürdü. "Evet, bunu anlayabiliyorum. Munro'nun seni evine davet etmesinden şüphelenmedin mi?"

"Pek sayılmaz. En azından o zaman için. Randevu almak için aradığımda, yöneticisi o gün şehre gelmeyeceğini ve onunla görüşmek istiyorsam evine gitmem gerektiğini söyledi. Sonrasında, şüphelenmediğim için kendime kızdım. Bir kayıt cihazı getirmeliydim. Joel'e söylediğimde sadece iç çekti ve insanlara bu kadar güvenmememi söyledi."

Kit'in ifadesi yumuşadı. "Sanırım bu seni sen yapıyor. Değişmeyin."

Sam yanaklarının bir kez daha ısındığını hissetti. Ona her iltifat ettiğinde çatılardan bağırmak istiyordu. Kendini daha da büyük bir aptal durumuna düşürmeden önce sesini alçalt.

Çünkü Munro'dan şüphelenmeliydi. "Elimde onun isteyeceği bir şey olmadığını sanıyordum. Şimdi farklı düşünüyorum. İlk kez bir sanık hakkındaki değerlendirmemi değiştirmem için bana yaklaşıldı. Bu hatayı bir daha yapmayacağım."

Kit kısa bir süreliğine onun omzunu sıktı ve elini çektiğinde onun dokunuşunu özledi. Ama şu anda çalışıyorlardı. Bundan hoşlanmıyordu ama anlıyordu.

"Seni nereye götürdü? Evine yani?" diye sordu.

"Çalışma odası. Kayıt için ayarlandığından hiç şüphem yok. Eğer kabul etseydim, bunu bana karşı kullanabilirdi. Bana Ronald Tasker'ı sorduğu anda bunu anladım. Bu yüzden açıkça hayır dedim ve hemen oradan ayrıldım. Kaçış zamanımı kanıtlayabilmek için nöbetçi kulübesinde bir selfie çektim."

"Akıllıca," diye mırıldandı Connor. "Munro ne kadar adi bir adammış. CSU'dan mikrofon ve kayıt ekipmanı olup olmadığını kontrol etmesini istemeliyiz."

"Evet," dedi Kit iç çekerek, "çünkü yapmamız gereken görüşmeler var." Beyaz tahtayı işaret etti. "Çok fazla görüşme var."

"Bu görüşmeler için yarın saat kaçta buluşalım?" Sam, Kit'in fikrini değiştirmesini bekleyerek sordu.

"Sabah yedide burada buluşalım. İlk durağımız David Norton.

Saat sekizde evinin kapısında olmak istiyorum." Sam bir kez başını salladı. "Burada olacağım."

Linda Vista, San Diego, Kaliforniya 8 Ocak
Pazar, sabah 8:00.

Kit departman arabasından çıktı ve kapıyı sessizce kapattı. Uyuma lüksüne sahip insanları uyandırmaya gerek yoktu. Sam yolcu koltuğundan indi ve Connor arkadan çıktı, yeterince güzellik uykusu almadığından yakınıyordu.

Peyzaj şirketinin sahibi David Norton, düzenli, sakin bir orta sınıf mahallesinde iki katlı bir evde yaşıyordu. Garaj yoluna bir karavan park etmişti.

grafikler muhtemelen Munro'nun Ferrari'sini taşıyanla aynıydı. Yine de karavan sadece yarısı kadardı.

Kit, "Umarım şirketinin karavanının Çarşamba günü neden bütün gün Munro'nun evinde olduğuna dair iyi bir açıklaması vardır," dedi. "Bugün listemizden birkaç ismi silmek istiyorum. Hadi gidelim."

Ön verandaya çıktıklarında kapıyı çaldı, sonra da beklemek için geri çekildi.

Kapıyı altı ya da yedi yaşlarında bir çocuk açtı. Ön dişlerinden üçü eksikti. "Ailem bir şey almak istemiyor." Omzunun üzerinden baktı, sonra daha yakına eğildi. "İzci kız kurabiyeleri olmadığı sürece. Babama söylemediğimiz sürece annem onları almama izin verir."

Kit güldüğünü gizlemek için boğazını temizledi. "Kusura bakmayın. Böyle iyi bir şey satmıyorum. Anneni ya da babanı arayabilir misin?"

Kapıyı ardına kadar açık bırakarak eve geri dönerken dudaklarını büktü. "Anne!" diye bağırdı. "Bir kadın kurabiye olmayan bir şey satıyor."

"Oh, Tanrı aşkına. David! Gel de sosislere göz kulak ol. Kapıdaki her kimse ondan kurtulmam lazım." Kırk yaşlarında bir kadın yaklaştı, kapısının eşiğindeki üç kişiyi görünce gözleri büyüdü. "Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu ihtiyatla.

Bu Carla Norton olmalı, David'in karısı. O sabah karakoldan ayrılmadan önce kayıtları kontrol etmişlerdi. Ödenmemiş ceza yok ve ikisinin de kayıtlı silahı yok.

Kit rozetini çıkardı. "Ben Dedektif McKittrick, San Diego Polisi. Bunlar da meslektaşlarım Dedektif Robinson ve Dr. Reeves. Sizinle ve kocanızla konuşmak istiyoruz. Önemli bir konu."

Carla'nın sırtı dimdik olurken yüzündeki renk de soldu. "Kim öldü?" diye fısıltıyla sordu. "Davy mi Danny mi?"

Kit hazırlıksız yakalandığı için gözlerini kırıştırdı. "İkisi de değil, hanımefendi.

En azından benim bildiğim kadarıyla."

Sarktı. "Aman Tanrım. Burada olduğunu sanıyordum-" Başını iki yana salladı. "İçeri gelin." Onları oturma odasına götürdü. "Lütfen oturun. Ben kocamı çağırayım." Döndü ama durakladı. "Oğullarım için gelmediniz mi?"

Sam nazikçe, "Hayır, hanımefendi," dedi. "Kayıplar mı?"

Sarsılarak başını salladı. "Bir ay önce kaçtı. Beklemeye devam ediyorum..." Zorla gülümsedi. "Hemen döneceğim."

Connor berjer koltuğa otururken Kit Sam'e baktı. "Onları gördün mü?" diye sordu Sam'e usulca. "New Horizons'da mı? Ya da isimlerini duydun mu?"

"Sanmıyorum ama çocuklar genellikle sahte isimler verirler. Daha sonra etrafa sorup diğer çocukların onları görüp görmediğini öğreneceğim." Gülümsemesi hüzünlüydü. "Zavallı anneciğim."

Söz konusu anne odaya yeniden girdi, ardından da ehliyet bilgilerine göre kırk dokuz yaşında olan uzun boylu bir adam olan kocası geldi. İkisi bir aşk koltuğuna otururken yüz ifadesi kapalıydı. "Konu nedir?" David sordu, sesi sertti.

"Biz cinayet masası dedektifleriyiz, efendim," dedi Connor. "Brooks Munro cinayetini araştırıyoruz ve bize yardımcı olabileceğinizi umuyoruz."

David Norton kaşlarını çattı. "Meclis üyesi Brooks Munro mu?"

Öldü mü? Emin misin?"

Oh, evet. Kit, Munro'nun boğazı olan açık ağzı düşündü. Çok emindi. "Öyle," diye onayladı. "Onu en son ne zaman gördün?"

David onlara baktı. "Görmedim. Neden burada olduğunuzu bilmiyorum."

"Müşterilerinizden biri, değil mi?" Connor sordu.

"Uh..."

"Öyle," dedi Carla sessizce. "Bir tavsiyede bulundu ve biz de bunu web sitesine koyduk."

"Oh. Pekala. Peki o zaman, evet. Müşterilerimizden biri. Ama kendisiyle şahsen hiç tanışmadım. Çimlerine en son ne zaman bakım yaptığımızı öğrenmek için kayıtlarımıza bakmam gerekecek. Neden?" diye sordu, sesi gerçekten şaşkın geliyordu.

Connor cebinden katlanmış bir kağıt çıkardı. Munro'nun topluluğundan ayrılan karavanın ekran görüntülerini basmıştı. "Bu senin karavanın mı?"

David kâğıdı aldı, Carla görmek için kolunun üzerinden baktı. İkisi de kaşlarını çattı, sonra birbirlerine baktılar. "David? Neler oluyor?"

"Bilmiyorum," diye mırıldandı, sonra Kit'in gözleriyle buluştu. "Bu bizim logomuz, sanat eserimiz, ama bu büyüklükte bir karavanımız yok. Bu fotoğrafı nereden buldunuz?"

"Brooks Munro'nun kaybolduğu gün topluluktan ayrıldı," dedi Kit, onların tepkilerini izleyerek. Onun sorusuna cevap vermeye hiç niyeti yoktu. En azından Munro'nun cinayetiyle bir şekilde ilgisi olmadığından emin olana kadar.

Carla'nın eli ağzına gitti. "David?"

David kafasını salladı, şaşkın görünüyordu. "Bu bizim karavanımız değil. Kime ait olduğunu bilmiyorum ama bana ya da şirketime ait değil. Bir avukata ihtiyacım var mı?"

"Hizmet kayıtlarınıza erişmemize izin verir misiniz?" Connor avukatlarla ilgili soruyu geçiştirerek cevap verdi. "Şirketinizin Bay Munro'nun mülküne ne zaman hizmet verdiğini görmek istiyoruz."

"Evet," dedi Carla kararlılıkla. "David, saklayacak bir şeyimiz yok."

"Meşhur son sözler," diye mırıldandı David, sonra da basılı ekran görüntüsünü salladı. "Bu nasıl oldu? Birisi logomuzun olduğu bir karavanı nasıl ele geçirdi?"

"Bilmiyoruz efendim," dedi Kit dürüstçe. "Bize söyleyebileceğinizi umuyorduk."

David yavaşça nefes verdi. "Üzgünüm çocuklar. Avukatımı arayacağım."

"David!" Carla haykırdı.

"Biz suçlu değiliz, Carla. Biz akıllıyız. Avukatımın sizinle irtibata geçmesini sağlayacağım, Dedektifler. Kartvizitiniz olduğunu varsayıyorum. Eğer sorun olmadığını söylerse, size hizmet kayıtlarıma erişim izni vereceğim."

Kit ona bir kartvizit uzattı, sinirliydi ve bunu belli etmemeye çalışıyordu. "Bizim için bir soruya cevap verebilir misiniz?"

"Duruma göre değişir," dedi David nazikçe. "Soru nedir?" "Römorklarınız boyalı mı yoksa sargılı mı?"

"Sarıldı," dedi kolayca. "Mission Valley'de bir kaporta dükkânı kullanıyoruz. Size memnuniyetle bilgilerini verebilirim."

Eğer karavan gerçekten Norton Landscaping'e ait değilse -ve yeterince kolay kontrol edildi- o zaman Munro'nun katili onu başka bir yerden almış olmalı.

Kit telefonundaki Notlar uygulamasını açtı. "Ne zaman hazır olursan."

"Jennifer's Body Shop," dedi David.

Kit telefonundan başını kaldırdı. "Ciddi misin? Bu bir film değil miydi? Jennifer's Body?"

"Bir korku filmi," dedi Carla. "Ama bu Jennifer gerçek bir insan ve bir kaporta dükkânı işletiyor. Dramatik biri. Ama iyi iş çıkarıyor ve biz her zaman indirim alıyoruz."

"Tamam," dedi Kit. "Karavan giydirmelerinin grafiklerini de o mu tasarladı?"

Carla ona dirsek atınca homurdanan David, "İki soru oldu," dedi.

"Kahretsin David," diye tısladı. "Bu ciddi bir mesele."

"Ben de öyle," diye tersledi. "Bunu avukatımızın halletmesine izin vermeliyiz."

Carla başını salladı. "Jen'in erkek arkadaşı grafik tasarımcısı. Sanırım adı Bran. Mısır gevreği gibi."

David'in dudakları inceldi. "Her neyse."

Carla ona sessizce, "Polislerin hayatımızdan çıkmasını istiyorum," dedi, sonra Kit'e baktı. "Alınmak yok."

"Alınmadı." Kit ayağa kalktı. "Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim."

Connor Carla'ya kartvizitlerinden birini uzattı. "Fikrinizi değiştirirseniz ikimizden birini arayın. Avukatınızın mümkün olan en kısa sürede bizimle temasa geçmesini sağlarsanız, ihtiyacımız olan bilgileri alabilir ve sizi rahat bırakabiliriz."

Kit göz ucuyla Sam'in Carla'ya New Horizons'a ait kartvizitlerden birini uzattığını gördü. Kartı göğsüne bastırırken kadının gözleri yaşlarla doldu.

"New Horizons'da gönüllü olarak çalışıyorum," diye mırıldandı Sam. "Orası evden kaçan gençler için bir sığınma evi. Bana fotoğraflarını gönderirseniz, onları etrafa dağıtıyorum ve sizin çocuklardan haber almak için kulağımı dört açarım."

David nefesini içine çekti. "Carla."

Çenesini kaldırdı. "Onlar benim oğullarım David. Onları bulacağım."

David gözlerini kapadı, ama Kit oradaki acıyı görmeden önce değil. "Ben de onları bulmak istiyorum. Ama onlar eve gelmek istemiyorlar."

Carla'nın çenesi seğirdi. "Peki ya yaptılarsa?"

"Evin kurallarına uymak zorundalar," dedi David bıkkınlıkla.

Carla kocasıyla konuşmak ister gibi görünüyordu ama Kit, Sam ve Connor'ı dışarı çıkarmadan önce Sam'e oğullarının fotoğraflarını göndereceğine söz verdi.

Arabaya döndüklerinde Kit, "Pekâlâ," dedi. "Bu farklıydı."

"Sondaki neydi Sam?" Connor sordu. "Görünüşe göre David bazı kurallar koymuş, Davy ve Danny'nin hoşuna gitmedi ve kaçtılar. David eve dönmelerinden vazgeçti ve Carla da bunu reddediyor."

Connor yüzünü buruşturarak arka koltuğa sıkıştı. "Bir ay sonra o çocukları bulma şansımız berbat."

Sam ön yolcu koltuğuna kayarken içini çekti. "Biliyorum. Her ihtimale karşı birkaç telefon görüşmesi yapacağım. New Horizons'a gelen çocuklar bir şeyler duyuyor. İçlerinden birkaçı bana sokakta konuşulanları anlatacak kadar güveniyor."

Kit arabayı çalıştırdı. "Sonraki durak, Jennifer'ın mı?"

Connor kıs kıs güldü. "Gülmeyi çok istedim." Elini salladı. "Sür bakalım, Jeeves."

"İşte Dedektif Jeeves," dedi Kit hafifçe. "Jennifer ve erkek arkadaşı Bran'i kontrol et."

"Mısır gevreği gibi," diye tersledi Connor. "Üzerine."

Sam çoktan telefonuna sarılmış, mesajlar gönderiyordu. "New Horizons?" Kit sordu.

Sam başını salladı. "Eğer çocuklarını bulmalarına yardım edebilirsem, edeceğim. Carla Norton fotoğrafları bana e-posta ile gönderdi bile. Bugün onları görevli personele ileteceğim."

Kit'in kalbi sıkıştı. Genç sığınma evinden geçen çocuklar Sam gibi bir adam yanlarında olduğu için şanslıydılar. "Yapacağınızı biliyorum. Tamam. Jennifer'ın Jennifer's Body Shop, işte geliyoruz."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Mission Valley, San Diego, Kaliforniya 8
Ocak Pazar, sabah 9:00.

Kit arabayı Jennifer's Body'nin sahibinin oturduğu apartmanın önünde durdurduğunda Sam yüzünü buruşturdu.

Dükkanın bulunduğu yer. Kaportacının adını aldığı filmin konusunu okumayı yeni bitirmişti. "Bu korkunç bir şey."

"Duh," dedi Connor. "Bu bir korku filmi. Hiç izlemedin mi?"

"Ah, hayır. Benim için korku filmi yok. Bana kabus gördürüyorlar."

"Ben de," dedi Kit. "İşimde yeterince şey gördüğümü fark ettim. Bir de cinayetle ilgili filmler izlememe gerek yok."

Sam bunun yeterince doğru olduğunu düşündü. Şimdiye kadar görmek istediğinden daha fazla ölüm görmüştü ve bu onların kriminal psikoloğu olmadan önceydi.

Sam apartmana doğru baktı. "Jennifer Porter hakkında ne biliyorsun?"

"Jennifer's Body Shop'un tam sahibi," dedi Connor. "Kırk iki yaşında, sabıka kaydı yok, bir ruhsatlı tabancası var. Kaportada uzmanlaşmış ama aynı zamanda kaslı arabaları da yeniden inşa ediyor. Web sitesindeki fotoğraflar inanılmaz. Eğer ateşli bir arabam olsaydı, ona kaplatırdım."

Sam dönüp Connor'a baktı. Connor arkada bu kadar rahatsızken ön koltuğa oturduğu için kendini biraz suçlu hissediyordu ama taş yapmışlardı,

Kağıt, makas ve herkes bunun kutsal olduğunu biliyordu. Geri almak yok.

"Neden sıcak bir araban yok?" Sam sordu. "Toyota kullanıyorsun, tıpkı benim gibi."

"Bir tane vardı," dedi Connor suratsızca. "Ama CeCe bunun bir ölüm tuzağı olduğunu söyledi."

", " diye araya girdi Kit. "Yüzde yüz haklıydı."

Connor ofladı pufladı. "Olabilir. Ben de sattım."

"Zavallı bebek," diye söylendi Kit. "Peki ya erkek arkadaşı? Bran? Üzerinde bir şey bulabildiniz mi?"

"Ben yaptım. Bran Reynolds otuz beş yaşında ve grafik sanatları mezunu. Tasarımlarını gösteren bir web sitesi var ve Norton Landscaping de bunlardan biri. Burada Jennifer'la birlikte yaşıyor."

"Rahat," dedi Kit. "Bakalım David Norton'un karavanı hakkında ne söyleyecekler."

Asansör bozuktı, bu yüzden Jennifer Porter'ın dairesine dört kat merdiven çıkarak ulaştılar.

"Bugün bacak gününü atlayabiliriz," diye mırıldandı Sam. Connor kıkırdadı. "Ben bacak gününü asla atlamam."

Sam sadece iç çekti. Bunun doğru olduğunu biliyordu. Artık ayda birkaç kez Connor'la squash oynuyordu. Connor hızlı ve güçlüydü. Sam hâlâ bacak günlerini atlıyordu.

Kit hızlıca kapıyı çaldı, sonra geri çekilip rozetini çıkardı.

Jennifer kapıyı açtı ve kaşlarını çattı. Koyu kökleri olan parlak kıvılcık saçları vardı. Muhtemelen o sabah henüz fırça görmediği için her yöne dağılıyordu. Orta boylu, sağlam yapılıydı, kol kasları belirgin ve dövmelemlerle kaplıydı.

"İlgilenmiyorum," dedi ve kapıyı kapatmaya başladı.

"Hanımefendi?" Kit araya girdi. "SDPD'den geliyoruz. Ben Dedektif McKittrick. Bunlar da meslektaşlarım Dedektif Robinson ve Dr. Reeves. Size birkaç soru sormak istiyoruz."

Jennifer'ın gözleri kısıldı. "Ne tür sorular?"

"İşinizle ilgili, hanımefendi." Connor cebinden karavanın ekran görüntüsünü çıkardı. "Bu karavan paketini sen mi yaptın?"

"Evet. Neden? David Norton için bir sürü paket iş yapıyorum. Bunu geçen hafta bitirdik."

"Bunu kendisinin sipariş etmediğini söylüyor," dedi Kit. "Onun değilmiş."

Jennifer kaşlarını çattı. "Yalan söylüyor. Faturada onun adını gördüm. Bu neyle ilgili?"

Connor, "Karavanın bir suçun işlenmesinde kullanıldığına inanıyoruz," dedi. "İzini bulmaya çalışıyoruz."

Jennifer cebinden telefonunu çıkardı ve yazmaya başladı. Gözlerini kocaman açarak onlara baktı. "McKittrick ve Robinson. Siz Cinayet Masası'ndansınız."

"Evet, hanımefendi," dedi Kit. "Eğer David Norton değilse, umarım bu ambalajın müşterisini bulmamıza yardımcı olabilirsiniz."

"Faturada onun adını gördüğümü biliyorum," dedi, açıkça sarsılmıştı. "İçeri gelin. Kayıtlarımı kontrol edeceğim. Bran? Polisler geldi."

Mutfaktan daha genç bir adam çıktı. "Neler oluyor? Shelley mi o?"

"Hayır. Norton Peyzaj için yaptığımız paketle ilgili. Lütfen, Dedektifler. Oturun." Bir süreliğine odadan çıktı ve dizüstü bilgisayarıyla geri döndü. Bir koltuğa oturdu ve Bran koluna tünedi. "Bir hata olmalı," dedi yazarken. "David Norton ve ben yıllardır iş yapıyoruz."

"Bu yeni bir tasarım mıydı?" Connor sordu.

Bran başını salladı. ". Bu konuda bana e-posta gönderdi." "İkinizden biri onunla konuştu mu?" Kit sordu.

Jennifer başını salladı. "Son zamanlarda değil. Bran online sipariş sistemini kurdu ve bu sayede müşterilerle ilgilenmek çok daha kolay oldu."

Bran, "Her şey yazılı ve tasarımlar online olarak onaylanıyor," diye açıkladı. "Onlarla yüz yüze ya da telefonda uğraşmaktan çok daha az stresli. David bu tasarımı kendisi onayladı. Çok daha büyük bir treyler içindi, bu yüzden her şeyin yeniden boyutlandırılması gerekiyordu."

"David Norton'u bitmiş karavanı alırken gördün mü?" Connor sordu.

Jennifer bir kez daha başını salladı. "Ben ."

"Shelley'ye sor," dedi Bran sessizce.

Jennifer Bran'e ters ters baktı. "Aramalarım ya da mesajlarıma cevap vermiyor. Bunu biliyorsun."

Bran iç çekti. "Biliyorum. Ama gittiği yerden şimdiye kadar dönmüş olabileceğini umuyordum."

Jennifer ekranını işaret etti. "Onu aramak zorunda değilim. Bu siparişte özel talimatlar var. Başlamadan bir gece önce karavanı bıraktı. Saatler sonra aynı şekilde alındı. Kapalı olacağımız için teslim almadan önce kredi kartıyla ofisi arayıp bakiyeyi ödeyecekti." Kadının ağzı açık kaldı. "Dur bir dakika. Paketin parasını hiç ödemedi. Oropsu çocuğu. Norton faturalarını her zaman teslim alırken öder."

Bran sinirli bir ses çıkardı. "Bu e-posta adresi onun normal adresinden bir harf eksik."

Jennifer usulca soludu. "Haklısın." Kit'in gözleriyle buluştu. "Aldatıldık mı?"

"Bilmiyoruz," dedi Kit. "Ne zaman bırakıldı ve alındı?"

"Pazartesi günü mesai saatinden sonra bırakıldı ve Salı günü yine mesai saatinden sonra alındı. Müşteri ödemenin tamamını önceden yapmadığı sürece mesai saatleri dışında asla teslim almayız. Shelley ile konuşmam gerek, çünkü buna ben izin vermedim. Norton iyi bir müşteridir, ancak bitmiş treyleri parasını ödemededen almasına asla izin vermezdim."

Sam ona inanmıştı. Kit de inanmış gibi görünüyordu.

Kadın cep telefonundan bir numara çevirmeye başladığında Kit, "Bayan Porter, bekleyin," dedi. "Bana Shelley'den bahsedin. Onu ne kadar iyi tanıyorsunuz?"

"O benim kız kardeşimin çocuğu," dedi Jennifer, gözle görülür bir şekilde üzgündü. "On dokuz yaşında ve biraz berbat bir çocuk ama gerçekten hayatını yoluna koymaya çalışıyor. Bir bağımlı ama rehabilitasyona gitti ve temizlendi."

"İki haftalığına," diye mırıldandı Bran.

Jennifer ona uyarıcı bir bakış attı. "Shelley'e birkaç ay önce bir iş verdim. Rehabilitasyona girmeden önce. Rehabilitasyondan önce biraz para çaldı ama geri döndüğünden beri iyi. Burada ne olduğunu bilmiyorum."

"Onu henüz aramayın," dedi Connor. "Bu işin aslını öğreneceğiz. Nerede yaşıyor?"

Sam, Jennifer'ın yeğeni hakkında iyi şeyler hissetmiyordu. Connor'ın gözlerindeki ifadeye bakılırsa, o da bilmiyordu.

"On beş dakika uzaklıkta, kız kardeşimin yanında. Ama onu Salı öğleden sonrasından beri görmedim. Salı gecesi bana bir mesaj gönderdi, haftanın geri kalanında izinli olduğunu söyledi. Pazartesi döneceğini söyledi. Bundan memnun değildim ama yapabileceğim bir şey yoktu. Aramalarım ya da mesajlarıma hiç cevap vermedi. Yarın geldiğinde ona isyan yasasını okuyacağım. Ama o sargıyı sipariş eden adamla tanıştıysa... Birini öldürdüğünü mü söyledin?"

Connor, "olarak bilmiyoruz," dedi. "Ama görünüşe göre o."

Jennifer ellerini sıktı. "Eğer ona zarar verirse..."

Kit, "Bize adresini verin, gidip onu kontrol edelim," diye söz verdi.

Jennifer'ın çenesi kalktı. "Seni arabamla takip edeceğim. Bran?"

"Seninle geleceğimi biliyorsun. Yumurtaları bir kenara koyayım, sonra gideriz."

Kit onlarla tartışmak istedi. Sam onun söylemek istediği sözleri neredeyse görebiliyordu. Ama sonunda sadece başını salladı. "Elbette."

Söze gerek duymadan dört kat merdiveni indiler ve üçü birlikte ekip arabasına bindiler. Jennifer'ın kız kardeşinin küçük evine doğru yola çıktıklarında, Jennifer ve Bran arkalarından gelirken ruh halleri oldukça ağırdı.

Kit, Jennifer ve Bran'ı eve kadar onlara eşlik etmeye başladıklarında durdurdu. "Burada, kaldırımda bekleyin. Lütfen."

O, Sam ve Kit eve yaklaşırken Connor, "Siktir," diye mırıldandı ve Sam içeride ne bulacaklarını çok iyi biliyordu. Ölüm kokusu çok açıktı.

Kit eve şöyle bir göz gezdirdi. "Nasıl olur da kimse bunu rapor etmez? Kokusunu almış olmalılar."

Mahalle pek iyi değildi. Sam burada çoğu insanın kendi işine baktığını düşünüyordu.

Connor cebinden bir mendil çıkarıp burnunu ve ağzını kapattı. "Dışarıda beklemek isteyebilirsin, Sam."

Sam her an kusacağını düşünmesine rağmen, "Seninleyim," dedi.

Kit omuz silkti. "Karar senin. Pek hoş olmayacak."

Sam omzunun üzerinden, Bran ile birlikte araba yolunun dibinde duran, bir elini ağzına kapatmış ve dehşet içinde gözyaşları akan Jennifer'a baktı

Yanaklar. Connor'ın mendilinin önemini gibi görünüyorlardı. "Şu işi bir an önce bitirelim. Desteğe ihtiyacı olacak."

Kit bir çift tek kullanımlık eldiven giydi ve kapının kolunu çevirdi. Kapı hiç direnmeden açıldı ve Sam öğürdü.

"Siktir," dedi Connor bir kez daha. Gerçekten de siktir.

Çünkü oturma odasında yerde yatan on dokuz yaşlarında genç bir kadın ve Jennifer Porter'a benzeyen yaşlı bir kadın vardı. İkisinin de boğazı kesilmişti, tıpkı Brooks Munro gibi.

"Onları da öldürdü," dedi Connor. "Lanet olsun."

"Ben haber veririm," dedi Kit ağır bir sesle. "Connor, evi kontrol edelim. Bunu her kim yaptıysa muhtemelen çoktan gitmiştir ama emin olmamız gerek."

"Jennifer'la ben ilgilenirim," dedi Sam. En iyi bildiği şey buydu. Rahatlık ve destek. Jennifer Porter'ın her ikisine de çok ihtiyacı olacaktı.

San Diego, Kaliforniya 8 Ocak
Pazar, 12:30

Kit sandviçi Alicia'nın masasına bırakırken, "Öğle yemeği teslimatı," dedi.

Dr. Alicia Batra başını kaldırıp Kit'e baktı. "Annene dönüşüyorsun, sürekli beni besliyorsun."

Kit kalbi acımasına rağmen sırtıttı. Jennifer Porter'ın hıçkırıklarının sesi hâlâ zihninde yankılanıyordu. O hıçkırıkları daha önce de duymuştu. Bazen kendi ağzından.

Birini vahşi bir cinayete kurban vermek büyük bir şoktu.

Neyse ki Sam oradaydı. Adam tüm doğru şeyleri söylemiş ve yapmış, Jennifer ve Bran'in eve sağ salim dönmelerini sağlamıştı.

"Eğer büyüüp Betsy McKittrick olursam, mutlu öleceğim."

Alicia sandviçi açarak masasının yanındaki sandalyeyi işaret etti. "Connor nerede?"

"Uyanacaktır. Sen aradığında Munro'nun topluluğundaki güvenlik görevlisiyle karavan hakkında görüşmeye çalışıyorduk. Evde değildi, bu yüzden daha sonra tekrar gitmemiz gerekiyor, ayrıca milyonlarca başka görüşme daha var. Connor kız arkadaşını arayıp akşam yemeği için eve gelmeyeceğini bildirecek."

Alicia kuru bir sesle, "Ben de öyle," dedi. "Şu anda morgumda iki ceset daha var. Ve bana ölüm zamanlarını sormayın çünkü henüz sınavlarına başlamadım. Brooks Munro'nunkini yeni bitirdim, seni de bu yüzden çağırdım." Durakladı, kaşlarını çattı. "İyi misin, tatlım?"

Kit, Jennifer'ın hıçkırıklarının hatırasını silemediği için kendini bir silkeledi. "Kurbanın akrabası bizi olay yerine kadar takip etti. O... şey, bilirsiniz işte."

"Biliyorum," diye mırıldandı Alicia. "Aileler cesetleri teşhis etmek için geldiklerinde çok zor oluyor. Sanırım yapmam gereken her muayenede başıma gelmediği için şanslıyım."

"Sam bizimle birlikteydi. Kurbanların ailelerine karşı çok iyiydi. Bu da beni işimi yapmakta özgür bıraktı."

"Bu çok hoş. Peki... bu yeni olay yerinde ne buldunuz?"

"Çok fazla kan var. Boğuşma izleri. Genç kurban -Shelley Salı akşamı saat sekizde teyzesine bir mesaj göndermişti, yani muhtemelen o sırada hayattaydı. Eğer katili mesajı daha sonra göndermediyse. Gerçek ölüm saatini bilmek yardımcı olacaktır."

"Size mümkün en kısa sürede TOD'u getireceğim, ancak bu sizin istediğiniz kadar kesin olmayacak. Size sadece gerçekleri verebilirim."

Şimdilik Munro hakkında bir şey bilmiyorum. Katili keskin, ince bir bıçak kullanmış. Ama sadece boğazında ve bacaklarında."

Kit gözlerini kıstı. "Bu da ne demek oluyor?"

Connor odaya girerken Alicia'nın ofis kapısını kapatarak, "Evet," dedi. "Bu ne anlama geliyor?"

"Gelin ve görün." Alicia onları Munro'nun cesedinin hâlâ çelik masanın üzerinde yattığı muayene alanına götürdü. Vücudunun alt yarısına bir çarşaf örtülmüştü.

Connor, "Her zaman sen onları temizledikten sonra daha iyi görüneceklerini düşünürüm," diye mırıldandı. "Ama öyle değiller."

"Neyse ki benim işim değil," dedi Alicia. "Bunu cenaze levazımatçılarına bırakıyorum. Gerçi Munro'nun tabutu kapalı olacak. Bilirsiniz işte. Yüzü. Artı, kafası."

Kit yüzünün harap olmasını bekliyordu -teşekkürler, sevimli çöl yaratıkları- ama kafasında, Sam'le birlikte onu bulduklarında belli olmayan bir hasar vardı.

Kafasının yan tarafları ezikti.

"Lanet olsun," dedi Kit. "Katili ona ne yapmış?"

Alicia, "Kafasını parçalamış," dedi. "Başının her iki yanındaki yaralar benzer alan ve derinlikte. Bu künt bir cisimle yapılmış bir saldırı değil. Sürekli ve ağır bir baskı uygulanmış."

"Mengene mi?" Connor sordu.

"Benim tahminim de buydu," dedi Alicia. "Biri bu kurbana işkence etmiş."

"Bunu derisindeki kesiklerden anladım," dedi Kit. "Hadi onlar hakkında konuşalım. O yirmi beş bıçak yarası var.

Kesik boğaza ek olarak yaralar. Göğüs ve karın bölgesinde yirmi, sırtında iki, her iki bacağının arkasında birer ve kasıklarında bir yara. Bütün el ve ayak parmakları kayıp. Ama kasık yarası dehşet verici. Connor, kendini hazırla." Çarşafı geri çekti ve Kit bile irkildi.

Adamın cinsel organı kesilmişti.

Connor boğazını temizledi. "Ölüm öncesi mi, ölüm sonrası mı?"

"Kesinlikle premortem. Bu adam kendisine yapılan her şey sırasında hayattaydı. Hepsinde bilincinin açık olup olmadığı ayrı bir soru ama en azından bir kısmında bilinci açıktı. El ve ayak bileklerindeki sıyrıklar boğuşma olduğunu gösteriyor. Ama sıyrıklar derin. Sıkıca bağlanmış. Ama sizi bu yüzden çağırmadım. Bu yaraların her biri farklı. Farklı boyut, derinlik ve açı. En az dört silah kullanılmış gibi görünüyor." Daha sık yaralardan birini işaret etti. "Bıçak canını yakacak kadar derine inmiş ama gerçek bir hasara yol açacak kadar değil. Kullanılan bıçak tırtıksız ve keskin. Maket bıçağı ya da maket bıçağı olduğunu düşünüyorum. Kesikler eşit derinlikte."

"Tamam," dedi Kit. "Peki ya diğerleri?"

"O kadar hızlı değil. Bu kesikler eşit derinlikte ama hepsi farklı açılarda, tıpkı daha derin yaralarda olduğu gibi. Maket bıçağına ek olarak, tırtıklı bir bıçak, stiletto gibi süper ince bir bıçak ve son olarak hayatta kalma bıçağı gibi kalın bir bıçak var. Tahminimce yaklaşık çeyrek inç kalınlığındaydı, ki bu bir bıçak için oldukça ağır. Ancak hangi bıçak kullanılmış olursa olsun tüm yaralar farklı açılara sahip."

"Farklı eller," diye mırıldandı Kit. Bu da bir karmaşaydı. Kaç el vardı? Kaç tane fail?

Alicia, "Ben de öyle düşünüyorum," diyerek aynı fikirde olduğunu belirtti. "Kesiklerden birkaçında tereddüt belirtileri de var. Bacaklardaki kesikler, boğazını kesen stiletto tarzı bıçakla yapılmış. Kurbanın tendonlarını koparmışlar. Bağlı olmasaydı bile kaçamazdı."

Kit bir ürpertiyle savaştı. "Yani... insanların Munro'dan nefret ettiğini biliyoruz ama... vay canına."

"Evet." Alicia içini çekti. "Sanırım el ve ayak parmakları kalın bir bıçakla kesilmiş. Ağır bir bıçak olmalı."

Kemik ve kırıkdağı kesmeye yetecek kadar."

"Lanet olsun." Connor tekrar boğazını temizledi.

"Potansiyel olarak kaç bıçaklayıcıdan bahsediyoruz?"

"Yirmiye kadar çıkabilir."

Kit yapmadı istiyorum için düşünmek hakkında bu. "Ya da bir kasıtlı olarak birden fazla el varmış gibi gösteriyor."

Alicia omuz silkti. "Olabilir. Bence en azından aynı el boğazını kesmiş ve baldırlarındaki tendonları kesmiş. En derin kesiklerin etrafında bandaj kalıntıları vardı. Ve kopmuş parmaklar. En azından onu hayatta tutmaya yetecek kadar ilk yardım yapılmış. Bağırsağındaki en derin yaranın dokularında kum vardı, derinlerde. Sanki bıçaklandığında kum bıçağın üzerindeymiş gibi."

Connor, "Yani bu yara onun ölüm mahallinde açılmış," dedi.

"Ben de öyle derdim. Bu yara tek başına onu öldürmeye yeterdi ama ölüm mekanizması boğazının kesilmesi idi. Diğer yaraların hiçbirinin en derin noktasında kum yoktu, bu yüzden aynı anda yapıldıklarına inanmıyorum. Kum deri yüzeyine daha yakındı, muhtemelen ceset geride bırakıldıktan sonra üflenmişti."

"Bıçak yaralarının hangi zaman diliminde açıldığını söyleyebilir misiniz?" Connor sordu.

Alicia omuz silkti. "En az bir gün. Belki iki gün. Sanırım ilk parmaklarıydı. Hepsi bu kadar. Gerisi senin işin."

"Yaşasın," dedi Kit alaycı bir ifadeyle. "Yani katili büyük bir karavana giydirme yapılmasını ayarlıyor, muhtemelen karavanı alırken orada bulunan kaportacı yardımcısını öldürüyor-"

"Ve annesi," diye araya girdi Connor.

"Ve annesi," diye doğruladı Kit. "Ertesi gün peyzajcı kılığında Munro'nun mahallesine gidiyor, Munro'yu ve Ferrari'sini kaçırıyor, Munro'ya biraz zarar veriyor

garajında, sonra... ne? Onu başka bir yere götürüyor ve orada bir çete Doğu Ekspresinde Cinayet'i mi işliyor?"

"Parayı unutma," dedi Connor.

Kit başını salladı. "Munro yakalandığı gün karısıyla paylaştığı hesaptan elli bin dolar çekmiş."

Alicia, "Bir arabanın sığabileceği büyüklükte bir römorku sarmanın ne kadara mal olduğunu bilmiyorum," dedi, "ama belki de Munro'nun katilleri onun hesabından çektikleri parayı kaportacıya ödemek için kullanmışlardır."

"Hayır," dedi Kit. "Zavallı Jennifer'ı kazıkladılar." Alicia kaşlarını çattı. "Kaba."

Kit güldü. Dışarıdan bakanlar alınabilirdi ama işlerinin karanlık yönleriyle böyle başa çıkıyorlardı. "Demek istediğim, bu özenle hazırlanmış bir tuzaktı. Planlanması gerekiyordu. Eğer bir çete olsaydı, er ya da geç birileri konuşurdu. Kendilerine yardım edemezler. Ya itiraf etmek isteyecekler ya da övünmek isteyecekler."

Connor yüzünü buruşturdu. "Umarım er ya da geç kırılırlar. Navarro'nun bugünkü güncelleme için belirlediği son tarihe geç kaldık. Muhtemelen üst düzey yetkililerden bir sürü soru alıyordur."

Kit iç çekti. "Biliyorum. Erteleyip duruyordum ama artık elimi taşın altına koyma zamanı geldi. Gidip patronla konuşalım. Yeni kurbanlara otopsi yaparken önemli bir şey bulursan bize haber ver."

"Yapacağım." Alicia el salladı. "Sandviç için teşekkürler."

San Diego PD, San Diego, Kaliforniya 8

Ocak Pazar, 13:45

"Başlangıçta karavanı nereden bulmuş?" Navarro sordu.

Kit'in başı ağrıyordu ve sessiz bir an geçirmeye can atıyordu. "Güzel soru. Çalıntı araç raporlarını kontrol etmemiz gerekiyor. Ayrıca Munro'nun banka kayıtları için mahkeme celplerine ihtiyacımız var. Çarşamba günü Wilhelmina'yla ortak hesabından kişisel hesaplarından birine elli bin dolar aktarmış. O gün hayatta görüldüğü son gündü. O paranın nereye gittiğini bilmemiz gerekiyor."

Navarro kaşlarını çattı. "Dr. Batra'nın birden fazla katil teorisi hakkında ne düşünüyorsunuz?"

Kit omuz silkti. "Bu kesinlikle mümkün. Zaten elimizde bir mil uzunluğunda bir şüpheli listesi var. Evindeki ofisinde bulduğumuz basılı e-postalara göre pek çok insan onu seviyor gibi görünüyordu. Onlar için yaptığı şeylerden dolayı bir sürü yaltaklanma ve minnettarlık. Ama bir sürü insan da ondan nefret ediyordu. Neredeyse teşekkür kadar tehdit de vardı. Munro birden fazla kişi tarafından bıçaklandıysa, en azından bir kişinin sorumlu olduğunu varsayıyoruz. Birinin karavan ve bıçaklanma şenliği için plan yapması gerekiyordu."

Navarro, "Sesiniz şüpheli geliyor," dedi.

Kit yine omuz silkti. "Hayır, sadece... bu kadar erken bir yol seçmekten korkuyorum. Yeterli bilgiye sahip değiliz." Derin düşüncelere dalmış gibi görünen Connor'a baktı. "Ne?"

"Neden Anza-Borrego? Neden onu karavanda bırakıp bir yere park etmedi? Birinin Shelley ve annesini bulmasından endişelenmiyordu. Neden Munro'nun cesedini saklamaya çalıştı? Karavanın izini süremeyeceğimize inanmış olamaz."

"Haklısın," dedi Kit. "Bilmiyorum."

"o zaman," diye tersledi Navarro. "Ve çabuk ol."

Kit bir karşılık vermek zorunda kaldı. Ne de olsa Navarro onların patronuydu. "İpuçlarını araştırmak ve şüpheli listemizi kısaltmak için biraz yardıma ihtiyacımız olabilir. Bize yardım edebileceğinizi söylemiştiniz."

"Marshall ve Ashton bir davayı yeni bitirdiler. Şimdilik senindirler. Evrak işlerini yapsınlar. Baş şüphelilerin geçmişlerini araştırsınlar, Munro'nun hesaplarına mahkeme celbi göndersinler, bu tür şeyler. İkinizin tanıklarla görüşmesini istiyorum. Tek bir kişi mi yoksa bir grup mu olduğunu anlayın. Ama çabuk olun."

"O kısmı anladık," diye mırıldandı Kit. "Wilhelmina'nın mali durumu için de bir mahkeme celbi alabilir miyiz? Sebebi ve imkânı vardı. Bu işi yaptırmak için fazlasıyla parası var."

Navarro yüzünü buruşturdu. "Sanırım daha fazla kanıt bulmanız gerekecek. Olayı ihbar eden oydu."

"Çünkü-" Kit durdu, aklına bir düşünce geldi. "Çünkü Munro'nun ortak hesaplarından fazla para çektiğine dair o e-postayı aldı. Ya bunu bilerek yaptıysa?"

Connor başını sallarken gözleri kısıldı. "Haklı olabilirsin. Diyelim ki Çarşamba günü evine giren kişi para istedi. Munro'yu parayı taşımaya zorlamış olabilir."

"Ve Munro, karısının yaygara koparacağını bildiği için ortak hesaplarını seçti," diye bitirdi Kit. "Bu da parayı taşımaya zorlandığını ve iletişiminin bir şekilde kesildiğini gösteriyor. 911 yok, yöneticisini aramak yok, yardım için bağırarak yok. Komşularından herhangi biri onu duymuş olamaz. Hepsi çok uzakta. Ya Wilhelmina'yı bu işin içine çekmek yardım çağırmak için tek yoluysa?"

"Ya da ya Wilhelmina planladıysa?" Connor gözlerini sıkıca kapattı. "Wilhelmina'yı şüpheli olmaktan çıkarmamız gerekiyor."

Kit kabul etti. "Ferrari'ye geri dönelim. Bu çalmak için büyük bir şey ve çok fazla ön planlama gerektiriyor. Neden Ferrari?"

"Katil başka bir şey aldı mı?" Navarro sordu.

Connor, "Rafferty'ye bize garajı gösterirken sorduk," dedi. "Şimdiye kadar bariz bir şey alınmamış ve Wilhelmina onu terk ederken mücevherlerini ve değerli eşyalarını da yanında götürmüş. Munro'nun değerli başka neleri olduğunu bulmamız gerekecek."

Kit'in aklı hâlâ Ferrari'de ve onu çalmak için gereken lojistikteydi. "Munro'nun katilinin Shelley'ye karavan karşılığında ne teklif ettiğini merak ediyorum."

Connor başını salladı. "İyi bir noktaya değindi. Adam karavanı teslim aldığı anda parasını ödemeyerek kuralı çiğnedi. O bir bağımlıydı. Jennifer temiz olduğunu söylemişti ama erkek arkadaşı Bran sadece birkaç hafta olduğunu söyledi. Shelley, Jennifer'ın haberi olmadan kullanıyor olabilir."

"Shelley'e hiçbir şey teklif etmemiş olabilir," dedi Navarro. "Karavanı silah zoruyla almış olabilir."

Kit başını salladı. "Ama onu evinde öldürdü. Karavanı silah zoruyla çalmış olsaydı, onu dükkânda öldürmez miydi? Eve gitmesine izin verdi."

Navarro hâlâ şeytanın avukatlığını yaparak, "Onu silah zoruyla ya da bıçağıyla öldürmüş olabilir," dedi. "Onu eve gitmeye zorlayabilir ve orada öldürebilirdi."

"Belki," diye izin verdi Kit. "Bunu kontrol edeceğiz. Önceden onunla iletişim kurmuşsa, dükkânın kuralları dışında bir teslim alma ayarlamışsa, onu bu şekilde izleyebiliriz."

"Ne yaparsan yap," dedi Navarro, "yap-"

"Çabuk ol," diye araya girdi Kit iç çekerek. "Biliyoruz, biliyoruz. Listemize ekleyeceğiz. Bu Sam'in yapabileceği bir şey olabilir."

bizim için öğrenebilir. Biz olay yerini emniyete alırken Jennifer ve erkek arkadaşı Bran ile yakınlık kurdu." "Güvenlik görevlisi listenizde mi?" Navarro sordu.

"Munro'nun topluluğunun kapısındaki mi?"

"Öyle," dedi Connor. "Adı Marco Valdez. O ve diğer gardiyanlar on iki saatlik bir vardiyada çalışıyor. Karavan kapıdan geçtiğinde yeni gelmiş olacaktı ve çıkışından on beş dakika sonra da mesaisi bitmiş olacaktı. Yani karavanı gören tek kişi o. Yirmi altı yaşında ve yalnız yaşıyor. Dr. Batra bizi morga çağırdığında kapısını çalmıştık. Evde değildi ve komşuları da onu birkaç gündür görmemişti ama normalde içine kapanık biriydi ve bunun olağandışı bir durum olmadığını söylediler."

"Yine de kulağa pek iyi gelmiyor," diye mırıldandı Navarro. "Evine zorla girildiğine dair bir işaret var mı?"

"Hayır," dedi Kit. "Ama iyi tarafından bakarsak, ölü bir şeyin kokusunu almadık. Yarın sabah işe dönmesi gerekiyor, umarım gelir."

"Umarım." Ama Navarro'nun sesi de Kit'in hissettiği kadar acımasız çıkıyordu çünkü muhafızın işi yarım kalmıştı. "Başka ne var?"

"O karavanın Munro'nun evinin önünde ne kadar süre kaldığını düşünüyordum," dedi. "Sabah altıdan o akşam neredeyse altıya kadar oradaydı. O kadar süre boyunca ne ? Ve neden bu kadar erken geldi?"

"Güzel sorular. Bir yolunu bulun. Ama yap-"

Connor iç çekerek, "Çabuk," dedi.

Kapının çalınmasıyla üçü birden döndü. CSU'dan Çavuş Ryland kapıda duruyordu. Navarro ona içeri girmesini işaret etti.

Ryland masada Navarro'yanına oturarak, "Hepinizin burada olmasına sevindim," dedi. "Munro'nun evinde turnayı gözünden vurduk. Kayıp Kişiler bilmiyordum için bakmak için kayıt

ama Munro'nun ofisi ses ve görüntü için kablolu." "

"Diğer odalarda da böcek var mıydı?" Navarro sordu. "Yoksa sadece ev ofisinde mi?"

Ryland, "Sadece ev ofisi," dedi. "Ve çok kapsamlı bir kontrol yaptık."

"Acaba Wilhelmina böceklerden haberdar mıydı?" Connor mırıldandı.

Kit başını salladı. "Eğer , sanırım Munro'nun rüşvet verdiğine dair kanıt bulmak için dosyalarına bakmak yerine o yayını Munro'ya karşı kullanırdı. Görüntülerde bir şey bulabildin mi?" diye sordu Ryland'a.

"Ah, evet. Kaybolduğu günkü kaydın bir kopyasını aldık. Sunucuya yükledim. Bunu görmek isteyeceksiniz."

Navarro dizüstü bilgisayarını masaya taşıdı ve kaydı açtı.

Munro devasa masasında oturuyordu, sarhoş olduğu belliydi, dirseğinin dibinde yarısı dolu bir viski şişesi vardı. Ofisin kapısı açıldığında kaşlarını çatmış telefonuna bakıyordu. Munro elini çekmeceye attı ama kapüşonlu ve Cadılar Bayramı hokeyi maskeli bir adam ondan önce davranıp silahını Munro'nun kafasına dayamak için odanın öbür ucuna koştu.

"Telefonu bırak," dedi davetsiz misafir, sesi derin ve Hırıltılı. Munro'nun güvenlik kayıtlarında gördükleri maskeyi takıyordu.

Munro emredilene yaptı, telefon masaya çarparak düştü.

"Kameraları kapatın," adam. Munro'nun çenesi gerildi. "Ya yapmazsam?"

"Seni oturduğun yerde öldüreceğim." "Benden ne istiyorsun?"

"Bana olan borcun, seni orospu çocuğu. Başlangıç olarak elli bin."

Munro irkilmiş görünüyordu, sonra geveleyerek, "Kim olduğunuzu biliyorum," dedi.

"Kapa çeneni ve kameraları kapat."

Munro telefonuna sarıldı ama davetsiz misafir telefonu elinden aldı. Munro "Uygulamayı kullanmak zorundayım" diye ısrar etti.

Adam telefonu Munro'nun yüzünün önünde tuttu. Telefonun ana ekran kilidi açılmış olmalı çünkü davetsiz misafir telefonu masanın üzerine koydu ve dokunmaya başladı.

Yayın kesildi.

"Elimizdeki tek şey bu," dedi Ryland. "Ama bu kayıttaki zaman damgası, garaj kamerasının üzeri boyandıktan üç dakika sonra ve karavanın Munro'nun mahallesinden ayrılırken yakalanmasından yirmi dakika önce. Ayrıca kurumuş kanın garaj zemininde ne kadar süre kaldığıyla da tutarlı."

"Kaybolan başka bir şey var mıydı?" Connor sordu.

Ryland başını salladı. "Munro bu videoda Rolex marka bir saat takmış ama ne cesedin üzerinde ne de evde var. Yepyeni bir saatin fiyatı kırk bin dolar."

Connor Kit'e baktı. "Rolex ve Ferrari arasında Goddard'a göre bir iş var gibi görünüyor."

Dedektif Bruce Goddard soygun bölümünde çalışıyordu ve geçmişte onlara yardım etmişti. "Onu arayalım."

Ryland ayağa kalktı. "Ben laboratuvara gidiyorum. İncelememiz gereken daha fazla video var. Munro'nun birden fazla sunucusu var ve bu sunucularda altı aylık görüntü var gibi görünüyor."

Connor Ryland'ı kapıya kadar takip etti. Kit oturmaya devam edince, "Kit?" diye sordu.

"Bir dakika içinde çıkacağım." Connor Navarro'nun kapısını kapatana kadar bekledi. "Munro'nun görüntülerinde Sam'i bulacaklar."

Navarro'nun kaşları kalktı. "Ne? Ne zaman? Ne zaman? Oh." Yüzü dinlenmekte olan çatık kaşlarına yerleşti. "New Horizons hakkındaki sunum için Munro'ya gitti, değil mi?"

"O yaptı."

"Ve bana söylemedi çünkü hala şüpheli olmaktan tedirgin."

Kit başını salladı. "Aynen öyle. Sadece seni uyarmak istedim. Kaydedilme ihtimaline karşı Munro'ya açıkça hayır dediğini, sonra da her şeyi Joel'e rapor ettiğini söyledi."

"Bana söylediğin için teşekkürler. Dr. Reeves'e bu konuda endişelenmesine gerek olmadığını söyleyin."

Kit, Sam'in iyiliği için rahatladığını itiraf etmek zorundaydı. "Teşekkürler patron." Masadan uzaklaştı. "Hızlı çalışacağız ve hemen Sam'i arayıp Shelley'nin ölümünden önceki günlerdeki hareketleri hakkında neler öğrenebileceğini soracağım. Umarım katiliyle karavan hakkında iletişim kurup kurmadığını öğrenebiliriz."

"Teşekkür . Kit? Dikkatli ol." "Her zaman."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Mission Valley, San Diego, Kaliforniya 8
Ocak Pazar, 14:50

Sam, Jennifer Porter'ın dairesinin önüne park etti ve zihnini boşaltmak için bir an durdu.

Çünkü Kit aramış ve yine ondan yardım istemişti. Duyduğu sevincin acınası mı yoksa normal mi olduğundan emin değildi. Ama bu, New Horizons'tan uzaklaşırken her yerinin karıncalanmış olduğu gerçeğini değiştirmiyordu.

Sam bir yardımcıydı. Hayatının büyük bölümünde bunu biliyordu. DNA'sına işlemiş gibiydi. Bu öğleden sonra gençlere öğle yemeği servisine yardım etmek mi? Önemli bir şey değildi. Davy ve Danny Norton'un fotoğraflarını barınaktaki gençlere göstermek? Bunu işinin bir parçası olarak görüyordu.

Ama Kit'e yardım etmek farklıydı. Peki Kit istediği için ona yardım etmek? Bu ona sonunda aralarının düzelebileceğine dair umut verdi.

En azından şimdilik zihninden temizlemesi gereken şey buydu. Umut. Çünkü önemli ama zor bir iş yapmak için buradaydı - yas tutan bir aile üyesiyle kaybettikleri kişi hakkında konuşmak.

New Horizons'tan ayrılmadan önce Shelley Porter'ın sosyal medya paylaşımlarını kontrol etmiş ve son altı ay içinde paylaşımlarında bir değişiklik olduğunu fark etmişti. Karanlık ve düşünceli olmuşlardı, fotoğraflar gölgede çekilmişti. Etrafı daha az düzenli hale gelmişti, şeker ambalajları ve diğer çöpler

yatak odası gibi görünen yerde çöpler vardı. Rehabilitasyundayken otuz günlük bir boşluk olmuştu ama en son fotoğrafta, yanındaki komodinin üzerinde bir şırınganın tabanını gördüğünü düşündü.

Kit ve Connor, karavan giydirme işini ayarlayan kişinin Shelley ile bir anlaşma yapıp yapmadığını merak ettiler. Teyzesinin parayı her zaman peşin alma politikasını bozması için ona bir teklifte bulunmuştu.

Durum böyle olabilir de olmayabilir de ama Sam, Shelley'nin yeniden kullanmaya başladığına bahse girerdi. Bu onun kalbini acıtıyordu. Genç bir hayat boşa gitmişti.

Annesi de sonuçlarına katlanmak zorunda kalmıştı.

Sam dört kat merdiveni tırmandı ve Jennifer'ın kapısını sessizce çaldı. Kapı açıldı ve Jennifer'ın erkek arkadaşı Bran çıktı.

Bran sessizce, "Uyuyor," dedi.

En iyisi bu olabilir. "Polisin cinayeti çözmesine yardımcı olabilecek bazı sorularım var. İçeri girebilir miyim?"

Bran kenara çekildi. "Elbette. Bu arada teşekkür ederim. Daha önce ona karşı çok iyiydin. O... şey, sert görünmeyi seviyor ama içi lokum gibi."

Sam hüzünle gülümsedi. "O tipleri bilirim." Bu Kit'in ta kendisiydi. "Onlarla ilgilenmenizi kolaylaştırmazlar."

"Bu Tanrı'nın dürüst gerçeği. Oturun."

Sam kanepenin köşesine oturdu. Bran diğer uca oturduğunda Sam, "Sana Shelley hakkında daha fazla şey sormam gerek. Yine kullanıyor muydu?"

"Evet. Jen bunu duymak istemedi ama ben işaretleri gördüm." Başını iki yana salladı. "Ona Shelley'nin yeniden kullanmaya başladığını söylemeye çalıştım ama Jen beni susturdu. Aslında bu konuda kavga ettik, ki biz hiç kavga etmeyiz. Jen bundan bahsetmedi ama Shelley

iki hafta önce kasadan 200 dolar almış. Rehabilitasyondan yeni çıkmıştı. Shelley'e onun yaptığını bildiğimi söyledim ve bana çok kötü davrandı. Eğer geri çekilmezsem Jen'e ona asıldığımı söyleyeceğini söyledi. Ki bunu asla yapmazdım. Jen benim için bitti. Aldatmam."

"Bunu Jennifer'a söyledin mi?"

"Denedim. Yanlış anlamış olabileceğimi söyledi. Ben de öyle yaptım.
yanlış anlamayın."

"Sevdiğiniz insanların başarısızlıklarını kabul etmek zordur."

"Biliyorum. Ben de peşini bıraktım. Jen Shelley'i yetiştirilmesine yardım ettiği küçük kız olarak görüyordu. O ve ben iki yıl önce bu evi alana kadar kız kardeşi Carol ve Shelley ile birlikte yaşadı."

"Carol ve Jen sık sık konuşurlar mıydı?" Sam sordu.

"Her gün değil. Sanırım bugün oraya neden daha önce gitmediğimizi merak ediyorsunuz. Onları kontrol etmek için."

"Bunu merak ettim, evet," diye itiraf etti Sam.

"Shelley Salı gecesi mesaj attığında Jen çok sinirlenmişti. Jen'i ortada bırakmıştı, bu da Jen'in hem kendi işini hem de Shelley'nin işini yapması gerektiği anlamına geliyordu. Jen geçen hafta her gece geç saatlere kadar çalışıyordu ve eve geldiğinde yorgun ve o kadar kızgındı ki Shelley'nin yüzünü görmek istemiyordu. Shelley'nin telefonuna cevap vermemesinin iyi bir şey olduğunu, çünkü geri alamayacağı şeyler söyleyebileceğini söyledi. Kendini sakinleştirmeye çalışıyordu." Bran iç çekti. "Ve şimdi de şu karavan meselesi var. O karavan işi Jen için çok para değerliydi. Shelley'nin birinin ödeme karavanı almasına izin vermesi ve sonra da öldürülmesi?" Düşüncesini bitirmeden omuz silkti.

"Neyi merak ediyorsun?" Sam nazikçe sordu.

"Adamın Shelley'ye nakit ödeme yapmayı teklif edip etmediğini merak ediyorum, toplamın belli bir yüzdesini. Shelley parayı alır, sonra da Jen'in ne kadar kötü biri olduğu konusunda sinir krizi geçirir ve her şeyi inkar ederdi."

Jen paranın hiç ödenmediğini fark ettiğinde. Herhangi bir miktar para doğrudan Shelley'nin koluna giderdi."

"Shelley'i rehabilitasyona gitmeye iten neydi?"

"Uyuşturucu bulundurmaktan tutuklandı. Carol ve Jen savcıya ona rehabilitasyonu da içeren bir anlaşma yapması için yalvardılar."

"Shelley kime güvenmiş olabilir? Para için karavanla ilgili bir yan anlaşma yapıp yapmadığını kim bilebilirdi?"

"Onun işe yaramaz erkek arkadaşı. Adı Ace Diamond," dedi Bran küçümseyerek. "Gerçek adının bu olduğunu sanmıyorum ama bildiğim tek isim bu. O bir haydut ve onu her gördüğümde kafası iyiydi. Jonesy's için çalışıyor. Bir kasap dükkanı."

Sam irkilmesini güçlükle kontrol edebildi. Brooks Munro'nun aldığı yaraların listesini biliyordu. Kit, Shelley hakkında daha fazla bilgi edinmesini istediğinde onu bu konuda bilgilendirmişti.

Shelley'nin erkek arkadaşının bir kasapta çalışıyor olması sadece kötü bir tesadüf olabilirdi. Sam öyle umuyordu.

"Anladım, teşekkürler. Haydut sevgiliden başka kimse var mı?"

"Bir de en iyi arkadaşı vardı. Adı Julie Sparks. İletişim bilgileri bende yok ama alışveriş merkezindeki bir giyim mağazasında çalışıyor. Tüm mankenlerin neon renkli mini etekler giydiği bir mağaza."

"Sanırım o kişiyi tanıyorum." Kıyafetler Sam'in yanından her geçişinde irkilmesine neden oluyordu. Renkler çok parlaktı. "Teşekkür ederim Bran. Kelimelerin boş geldiğini biliyorum ama kaybın için üzgünüm."

Bran ciddiyetle başını salladı. "Jen'le ilgilendiğin için teşekkür ederim."

Beklediğimden çok daha fazlasıydı."

Sam ön kapıya doğru yürürken, "Yardım etmekten mutluluk duyarım," dedi. "Bir terapistte gittiğinden emin olun. Ya benim

ya da kendi seçtiği bir başkasını. Cinayet bir travmadır. Yardım istemekte kesinlikle utanılacak bir şey yoktur."

Bran, "Onunla ilgileneceğim," diye söz verdi.

Sam RAV4'üne geri döndüğünde Kit'i aradı ve onu . "En iyi arkadaşla mı yoksa haydut erkek arkadaşla mı konuşmalıyım?"

"İkisi de," dedi. "Ama ben de seninle geleceğim. Connor, Navarro'nun bize yardım etmeleri için görevlendirdiği iki dedektifle birlikte çalışıyor. Önce en iyi arkadaşıyla konuşalım. Seninle alışveriş merkezinde buluşuruz. Eğer işte değilse, onu evinde ziyaret ederiz. Bana bir saniye verin." Bir duraklama ve iç çekme oldu. "Bran haklı. Ace Diamond haydut sevgilinin gerçek adı değil. Gerçi en iyi arkadaşı biliyor olabilir. Teşekkürler Sam."

"Sorun değil. Önce eve gitmem ve Siggy'yi gezdirmem gerekiyor. Eğer oraya benden önce varırsanız, giyim mağazasının yanındaki simit standında bekleyin."

"Mmm. Bu krakerler en iyisi. Bize atıştırmalık bir şeyler getireyim." Sam aramayı sonlandırdı, yukarıya doğru bir kez daha baktı

Jennifer'ın dairesi. Sam ilk aşkının gözlerinden akıp giden hayatı izlediğini çok iyi hatırlıyordu. On yedi yaşındaydılar, balo gecesi lastik değiştirirken saldırıya uğramışlardı. Ne zaman bir cinayet kurbanının ailesini ziyaret etse, ne zaman evden kaçan gençleri ölü bulunduğu için yas tutan ebeveynlerle konuşsa, keder ve acıyı hatırlıyordu.

Jennifer'ın nasıl hissettiğini biliyordu. Kit de öyle.

O ve Kit bu yüzden mesleklerini seçmişlerdi. Belki de ikisini de yaptıkları işte bu kadar iyi yapan şey de buydu. Böyle düşünmek istiyordu. Bu şekilde, en azından kederlerinin bir amacı vardı.

8 Ocak Pazar, saat 16:00.

Kit alışveriş merkezinden nefret ediyordu. Binlerce güneş kadar ateşli bir tutkuyla nefret ediyordu. Ama Shelley ve annesinin iyiliği için bunu sineye çekecekti. Shelley'nin arkadaşının cinayetten haberdar edilip edilmediğini bilmiyordu.

Kit alışveriş merkezinde bildirim yapma düşüncesinden nefret ediyordu. Ama Sam'den önce gelmişti ve şimdi elinde karbonhidrat ve tereyağlı iyilikle dolu iki dev simit vardı. Bir tane aldı camdan mağazayı tararken onunkinden bir ısırık aldı.

Elinde Julie Sparks'ın ehliyet fotoğrafı vardı. Kadın on dokuz yaşındaydı, 1.80 boyunda, açık kahverengi saçları ve iri gri gözleri vardı. Ve... işte oradaydı, teşhir masasındaki giysileri düzeltiyordu.

Ağlamıyordu. Üzgün görünmüyordu.

Muhtemelen henüz bilmiyordu. Bu berbat olacak.

"Kit?"

Tanıdık sese döndü, dudaklarında beklenmedik bir gülümseme belirdi. Sam inek Clark Kent'in ta kendisiydi. Çok ciddiye. Her zamanki gibi.

Değişmemiş gibi görünmesi güzeldi.

Ve bu gerçeğin midesinde kelebekler uçuşmasına neden olması onu çok korkuttu.

"Senin için." Çubuk krakeri onun eline tutuşturdu. "Çok güzeller."

"Öyle. Teşekkür ederim." Büyük bir lokma ısırıldı. "Acıkmıştım."

"Ben de. Julie bugün çalışıyor. Yolun üçte biri kadar geride, neon yeşili kazakların olduğu masada duruyor."

"Bu mağaza her zaman başımı ağrıtıyor. Renkler kötü bir asit yolculuğu gibi." Adam ona baktı, gözleri irileşmişti. "Asit yolculuğunun nasıl bir şey olduğunu bildiğinden değil."

Güldü. "Sana inanıyorum. Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, ben de

I. Ama Connor'a asla sormama konusunda anlaşalım, çünkü bence o gençliğinde bizden daha vahşiydi."

"Sıkıcıydım. Tıpkı şimdiki gibi."

Kalbi yumuşadı. "Sakin ol."

Omuz silkti. "Aynı sıkıcı gibi."

"Yaklaşamadım bile." Krakerini bitirdi ve paketini fırlatıp attı. "Hazır mısın?"

Sonuncusunu da ağzına attı. "Um-hm."

Tekrar güldü, sonra ayıldı. "Bilmiyor, sanmıyorum."

Sam iç çekti. "Katılıyorum. Sen bana ihtiyaç duyana kadar sessiz kalacağım." Ona ihtiyacı olacağından emin olması onu da korkutuyordu.

Kit insanlara ihtiyaç duymayı sevmezdi. İnsanlara ihtiyaç duymak seni açıkta bırakırdı.

Ama babam ona hep açılmasını söylüyordu. Belki de kastettiği buydu. Yine de bu kadar korkutucu olmamalıydı.

Omuzlarını dikleştirerek zihnini toparladı ve müziğin sesinden irkilerek mağazaya girdi. "Kulak tıkacı takmalıydım," diye mırıldandı Sam'e.

"Biraz getirdim," diye mırıldandı.

Kadın ona doğru baktı. "Sen ."

Ağzının bir köşesi kalktı. "Öyle yaptım." Cebinden bir paket tek kullanımlık kulak tıkacı çıkardı.

Kit gülmemek için boğazını temizlemek ve ölümü düşünmek zorunda kaldı. Julie bilmiyor. Biraz saygılı ol.

Bu genç kadın içinde soru baktı
yukarı at O anda gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Yardımcı olabilir miyim?"

"Siz Julie Sparks mısınız?" Kit sordu.

Julie temkinli bir şekilde başını salladı. "Neden?"

"Ben Dedektif McKittrick ile SDPD. Bu o meslektaşım Dr. Reeves. Sizinle biraz konuşabilir miyiz?"

Sönmüş gibi görünüyordu. "Müdürümle konuşayım. Burada bekle."

"Bir şeyler biliyor," dedi Sam sessizce, onun dükkânın arka tarafına doğru yürümesini izlerken.

"Evet. Bu sabah Carla Norton gibi hissediyorum. Sanki kötü haberler bekliyormuş gibi. Carla'nın oğullarından haber var mı?"

"Hayır, ama gençler bunu yayıyor. Sadece bir ay oldu. Her şey yoluna girebilir." Sam bu konuda iyimserdi.

Julie ayakları sürüyerek geri döndü. "Depoyu kullanabileceğimizi söylüyor ama sadece on beş dakikam var."

Kit onu takip etti, Sam de onun yanındaydı. Bu da bir şekilde doğru hissettirdi.

Sadece işinde iyi olduğu için. Julie'nin daha iyi hissetmesini sağlayacak.

Sen tam bir McLiartface'sin.

Julie deponun kapısını kapattı, müzik hemen sustu.

Sam rahatlamış bir nefes aldı. "Oh. Teşekkür ederim. Bu çok gürültülü."

Julie görünüyordu. "Ne oldu?"

Kit derin bir nefes aldı. "Çok üzgünüm Bayan Sparks. Shelley Porter öldü."

"Ne?" Julie'nin gözleri yaşlarla doldu. "Hayır. Aşırı dozdan mı öldü?"

"Hayır," dedi Kit sessizce. "Muhtemelen Salı gecesi öldürüldü."

Julie geriye doğru tökezleyerek duvara çarptı. Sam göz açıp kapayıncaya kadar onun yanındaydı ve bir sandalyeye oturmasına yardım ediyordu.

"Kim yaptı bunu? Onu kim öldürdü?" Başını kaldırdı, gözyaşları arasında gözleri alev alevdi. "Ace miydi?"

"Bilmiyoruz," dedi Kit. "Biz de sizin Biz BİLGİ o olur Yardım Biz içinde bizim

soruşturma."

Julie elinin tersiyle gözlerini sildi. "Ne bilmek istediğinizi bilmiyorum."

Sam Kit'e baktı ve sözsüz bir şekilde görevi devralabilir mi diye sordu. Kit ona başıyla onay verdi.

"Julie," dedi, "rehabilitasyondan çıktığından beri kullanıp kullanmadığını biliyor musun?"

Julie üzüntüyle başını salladı. "Uyuşturucudan ve onu şeyden nefret ediyordum. Onun dramına sürüklenmek istemediğim için mesafemi korumaya çalıştım ama o anaokulundan beri benim en iyi arkadaşımdı. Vardiyamdan sonra benimle alışveriş merkezinde buluşmak istedi. Rehabilitasyondan çıktığı gündü, ben de gittim. O gece kafası iyiydi. Rehabilitasyondan çıktıktan bir gün sonra uçuyordu."

Sam sessizce içini çekti. "Shelley'nin uyuşturucu için parayı nereden bulduğunu biliyor musun?"

Julie iç çekti. "Annesinden ve teyzesinden çaldı. Hatta benden bile. Bu rehabilitasyondan önceydi. Rehabilitasyondan çıktıktan sonraki gün, onu kafası güzel gördüğümde, uyuşturucuyu nereden aldığını söyledim. Sadece güldü ve Jen'in ona aldığını söyledi. Bunun yine çaldığı anlamına geldiğini biliyordum. Bu onu son görüşümdü. Ondan sonra birkaç kez telefonda konuştuk ve mesajlaştık ama onu yüz yüze görmedim."

Kit hayal kırıklığına uğramıştı. Julie'nin daha güncel bilgilere sahip olmasını umuyordu. "Mesajlarınızı görebilir miyiz?"

"Evet, ama bana mesaj yoluyla hiçbir şey itiraf etmedi. Onaylamadığımı bildiği için telefonumda uyuşturucudan hiç bahsetmedi. Mesajlaştığı diğer insanlarla ilgili şansınız daha yüksek olabilir, çünkü sürekli birileriyle mesajlaşıyordu. Telefonunu buldunuz mu?"

"Biz ," dedi Kit. Katil muhtemelen almıştı.

"Mesajlarını bulutta mı saklıyordu?" Sam sordu.

Vay, Sam. Kit çok etkilendi. Güzel soru.

Julie başını salladı. "Sanırım öyle. Burada, alışveriş merkezinde buluştuğumuz gece yepyeni bir telefon almıştı. Parasını nasıl ödediğini bilmiyorum ama onunla birlikte telefon mağazasına gittim - alışveriş merkezinin diğer ucunda. Onlara eşyalarını eski telefondan yenisine aktarmanın hızlı olacağını, çünkü buluta yedeklediğini söylediğini hatırlıyorum."

Kit nefesini tuttu. "Onun bulut kullanıcı adını ve şifresini biliyor olamazsın, değil mi?"

Julie isteksizce de olsa başını salladı. "Sana söylemeli miyim bilmiyorum."

"Artık ona zarar veremez," dedi Sam, çok nazıkçe. "Sadece katilini bulmamıza yardımcı olabilir."

Julie sesli bir şekilde yutkundu, gözleri yeni yaşlarla doldu. "E-posta hesaplarımız olduğu onca yıl boyunca hiç değiştirmedim. Kullanıcı kimliği onun e-postasıydı." Onlar için heceledi ve Shelley'nin şifresini verdi. "Umarım size söylemekle doğru şeyi yapmışımdır."

"Söyledin," diye güvence verdi Kit, sonra bütün kötü haberleri vermediğini fark etti. "Üzgünüm ama Shelley'nin annesinin de öldürüldüğünü bilmelisin."

Julie gözlerini kapattı. "Lanet olsun. Annesi bana hep iyi davranırdı." Gözlerini açtığında, acı doluydular. "Carol, Shelley'i alışveriş merkezinde gördüğüm günün ertesinde beni aradı. Ona yardım etmem için yalvardı. Shell'in tekrar kullandığını biliyordu. Ace onu tekrar bu işe sürükledi."

Kit, Ace'in başka ne yaptığını merak ediyordu. Onu bulmaları gerekecekti. "Gerçek adını biliyor musun? Ace Diamond değil."

Julie gözlerini devirdi. "Tabii ki değil. Adam geldikleri kadar aptal. Shell için hiç iyi olmadı. Onun adı

Calvin Livingstone. Bir kasap dükkanında çalışıyor. Onun tedarikçisiydi. Bundan eminim."

"Onu bulacağız," dedi Kit. "Teşekkür ederim. Mesajlarınızı görebilir miyim?"

Julie telefonunu açtı ve . "Devam et."

Kit son mesajlar arasında gezinerek sonuncusunu not etti. "Salı öğleden sonra sana mesaj atmış. Onunla kulübe gitmeni istiyordu. Sen de bunu karşılayamayacağını söylemişsin."

"Gitmek istemediğim için öyle söyledim. Çoğunlukla kullandığı için, ama onunla kavga etmek istemedim, bu yüzden para yüzünden olduğunu söyledim."

Kit Sam'e baktı. "Shelley, Julie'ye eline biraz para geçtiğini ve onu ödüllendirmek istediğini söyledi."

"Bu para onun ölümüne neden oldu, değil mi?" Julie üzüntüyle sordu.

Neredeyse kesinlikle, diye düşündü Kit. "Bilmiyoruz," dedi Julie'ye telefonunu geri verirken. "Ama öğreneceğiz."

Sam onun eline bir kartvizit sıkıştırdı. "Patronum iyi bir terapisttir. birine ihtiyacın olursa ara. Bu davada çalıştığım için seninle konuşamam ama Dr. Carlisle konuşur."

"Bunu düşüneceğim. Yere geri dönmem gerekiyor."

"Teşekkür ," dedi Kit. "Eğer bir sorunumuz olursa daha fazla soru."

"Bunu yapmaktan nefret ediyorum," dedi Sam dükkândan çıktıklarında ve nihayet tekrar düşünebildiklerinde. "Bunu nasıl başarıyorsun?"

"Masamın çekmecesinde Snickers çikolata bulunduruyorum," dedi Kit. "Bazen acıyı dindiren tek şey çikolata oluyor."

" nereye gidiyorsun?" Sam sordu.

Kit ona yemek ısmarlayacak zamanı olmasını diledi ama yoktu. "Karakola geri dönmeliyim. Connor ve ben hâlâ

Yapmam gereken bir sürü görüşme var ve bu giriş bilgilerini bilgisayarılara vermem gerekiyor. İyi olacak mısın?"

Sam başını salladı. "Evet. Sanırım Shady Oaks'a uğrayacağım. Georgia ve Eloise'i bir haftadır görmedim. Geciktim."

Kit ona gülümsedi. Huzurevindeki yaşlı hanımlar en sevdiği insanlardan ikisiydi. "Onlara en iyi dileklerimi ilet. Georgia'ya büyüdüğümde hâlâ onun gibi olmak istediğimi söyle."

Yaşlı kadın çok huysuzdu ama çok zekiydi. Ve Sam'e tapardı.

Sam kıkırdadı. "Buna bayılacak. Bana tekrar ihtiyacın olursa ara."

"Yapacağım. Dikkatli ol Sam." "Sen de."

Onun uzaklaşmasını izledi, midesi yine bulandı. Koyu renk saçları ve yeşil gözleriyle başlangıçta çok yakışıklı bir adamdı. Ve Clark Kent gözlükleriyle. Ama arkadan da aynı derecede iyi görünüyordu.

Bu da onu nesneleştiriyordu ama Kit nedense onun buna aldıracağını sanmıyordu.

San Diego PD, San Diego, Kaliforniya 8

Ocak Pazar, 18:00

"Munro davasını aldığınızı duydum." Dedektif Bruce Goddard, Kit'in ekibinin el koyduğu konferans odasındaki sandalyelerden birine uzun boyunu katlayarak oturdu. "Kıskandığımı söyleyemem."

"Bu konuda mutlu değiliz," dedi Connor asık suratla.

Kevin Marshall, "Aynen," diye homurdandı ve ortağı Alf Ashton da ona katıldığını belirtti. Marshall ve Ashton

Navarro'nun Munro cinayetiyle ilgili ipuçlarını araştırmak için görevlendirdiği iki dedektif. Ve şimdi de Shelley ve annesi Carol'ın cinayetleri.

Görünüşe göre kimse bu davayı istemiyordu. Kit kesinlikle istemiyordu.

İç çekti. "Bir milyon şüphelimiz var ve karısı dışında hiçbirisiyle konuşmadık. Bütün günü katilin Munro ve Ferrari'sini almak için kullandığı karavanın izini sürerek geçirdik."

"Ve Rolex'i," diye araya girdi Connor.

Kit başıyla onayladı. "Ve Rolex'ini de kapalı sitenin dışında." "Ferrari'deki konuşmalara dikkat edeceğiz.

"dedi Goddard, Güneyli aksanı normalden daha kalın görünüyordu, "ama ben olsam fazla umutlanmazdım. Sikkeler ve tablolar gibi özel bir koleksiyon değil. Ama rehin dükkanlarına ve doğrama dükkanlarına haber salacağız. Rolex'ler her zaman rehin dükkanlarında görülür. Ferrari muhtemelen yeniden boyanacak ve olduğu gibi satılacak."

Connor, "Katilin onları saklayıp saklamayacağını merak ediyorduk," dedi.

Goddard düşünceli bir yüz ifadesi takındı. "Hatıra olarak mı? Olabilir. Bu suçta çok fazla öfke vardı. Birinin intikam almak için güçlü bir ihtiyacı vardı."

"Ya da birileri," dedi Kit isteksizce. "Adli tabip bunun bir mafya saldırısına benzediğini söylüyor. Mafya değil ama bir grup insan."

Goddard, "Şanslısın, şanslısın," diye söylendi. "Karavan için de nabız yoklayabiliriz. O da yarım kalmış bir iş."

"Hâlâ sarılı olmayacak," dedi Connor. "Bu onu saklamak için geçici bir yoldu. Kendisi çıkarabilecek kadar kolay."

"Ya da kendisi," diye mırıldandı Kit. "Cinsel organının kesilmesi bir kadın faili işaret ediyor olabilir. Ama Munro büyük bir

adam. Bir kadının onu fırtınada o kayanın altına sürüklemesi daha zor olurdu."

Goddard, "Tabii bir el arabası yoksa," dedi.

"Bu mümkün. Sam ve ben cesedi bulduğumuzda kumdaki izler çoktan kaybolmuştu. Ya da daha doğrusu, köpeklerimiz cesedi bulduğunda."

Goddard sırttı. "Demek Sam'le sonunda randevunuz oldu."

Kit kaşlarını çattı. Herkes randevularını biliyor muydu?

"Nazik

.."

"Güzel miydi?" Goddard sinsice sordu. O bir bok karıştırıcıydı

eminim. Kit'e çıkma teklif etmişti ama Kit bunun sadece Sam'i dürtmek istediği için olduğunu düşündü.

Bu da Kit'in Sam'e karşı korumacı hissetmesine neden oldu. Henüz alışık olmadığı başka bir duyguydu bu.

Kit kuru bir sesle, "Bir ceset bulana kadar çok güzeldi," dedi. "Bir sonraki konu, lütfen."

Connor sırttı, sonra ayıldı. "Shelley Porter'ın bulut hesabına girebildin mi?"

Kit başıyla onayladı ve Goddard, Marshall ve Ashton'a yeni kurbanları hakkında bilgi verdi. "Bilgi işlemiden Jeff onun hesabına girmiş. Shelley, kullan at telefon olduğu ortaya çıkan bir telefonla birkaç mesaj alışverişinde bulunmuş. Bu noktada David Norton'la muhatap olduğunu düşünmüş gibi görünüyor. Müşteri nakit sıkıntısı çektiğini ve taksitle ödeyebilirse kaplama işinin parasını ona nakit olarak verebileceğini söyledi. Başlangıç için ona toplamın yüzde altmışını teklif etti, bu da yaklaşık dört bin dolara denk geliyordu. Shelley gibi teyzesinin oto tamirhanesinde asgari ücretle çalışan bir bağımlı için bu para çok fazla olmalıydı."

Goddard ıslık çaldı. "Bu çoğu insan için çok büyük bir para."

"Yeterince doğru," diye onayladı Kit, Connor'a bakmadan. Onun için çok fazla para olmadığından şüpheleniyordu ama gerçekten emin olmak istemiyordu. "Erkek arkadaşı Ace ile mesajlaşmalarına göre Shelley parayla birlikte şehri terk etmeyi planlamış. Ace'e onunla birlikte kaçmayı teklif etmiş ama Ace ona hayır demiş, alacağı paranın onlara yolda bir ay bile yetmeyeceğini söylemiş. Dürüst olmak gerekirse bu beni şaşırttı. Duyduğuma göre o bir haydutmuş ve o parayı anında . Ama mesajlarda onun kalmasını sağlamaya çalışmış."

"Katil cep telefonu numarasını nereden bulmuş?" Marshall sordu.

Kit içini çekti. "Kaportacının arama kayıtlarına göre kullan-at numarası ana hatlarını aramış ve sanırım Shelley ile konuşmuş. O zaman onun numarasını almış olabilir. Ek iş olarak ödeme yapmayı sorduysa, teyzesinin şüphelenmemesi için ona cep telefonunu vermekten mutluluk duyacaktır. Kullan-at numaradan gelen ilk mesajda, 'Selam, benim. Dün telefonda sargım hakkında konuştuk.' "

"Sorunsuz," dedi Goddard. "İsim vermedi, böylece daha sonra kendini zor durumda bırakmayacak. Kaportacı 'kalite güvencesi için' aramalarını kaydediyor mu?" Tırnak işareti kullandı.

"Hayır," dedi Kit. "Shelley'nin orada ne zaman yalnız olacağını biliyor olmalı ve onun en zayıf halka olduğunu biliyor olmalı. Sadece nasıl olduğunu bulmamız gerekiyor."

"Güvenlik kayıtları mı?" Goddard sordu.

Marshall başını salladı. "Ashton ve ben CSU ile birlikte kaportacıya gittik. Güvenlik kameralarının üzeri spreyle boyayla kapatılmıştı, tıpkı Munro'nun evindeki gibi. Yani elimizde hiçbir şey yok."

"Şu Ace denen adamla konuştun mu?" Ashton sordu.

Kit başını salladı. "Bir sonraki durağımız o. Gerçek adı Calvin Livingstone."

Goddard, "Ben de kendime Ace derdim," diye mırıldandı. Acıyla yüzünü buruşturarak ayağa kalktı. "Çalınan malların izini süreceğim. Munro'nun kaçırdığı başka bir şey bulursanız bana haber verin."

"Yapacağım," dedi Connor. "Neden topallıyorsun? İş sırasında yaralandın mı?"

"Keşke," dedi Goddard, hoşnutsuz bir şekilde. "Tatil için Louisiana'daki evime gittim ve kardeşim Liam yılbaşı günü bir futbol maçında beni çalımladı. İkimiz de zamanında LSU'da top oynamıştık ama o yeteneklerini benden biraz daha iyi geliştirdi. İlk başta ACL'mi kırdığını düşündüm ama sadece diz burkulmasıymış. Kendini kötü hissetti. Ben de bundan tabii ki."

Kit'in dudakları kıpırdadı. "Tabii ki. Ne elde ettiniz? Bu mu?"

"Karides ve irmik. Liam çok iyi bir aşçıdır. O attı Anneme söylememem karşılığında biraz ev yapımı turta." Goddard onlara el salladı. "Görüşürüz çocuklar. Bana ihtiyacınız olursa arayın."

Goddard'ın topallayarak uzaklaşmasını izlediler, hepsi onunla birlikte irkildi. Diz yaralanmaları berbattı.

"O adamdan hep nefret etmek istiyorum," dedi Marshall asık suratla. "Güneyli cazibesi var ve kadınlar ona aşık oluyor. Ama nefret edilemeyecek kadar iyi biri."

Kit kıkırdamak zorunda kaldı çünkü Sam'in de aynı şekilde hissettiğinden emindi. "Peki, bu şüpheliler listesi hakkında ne buldun?" Beyaz tahtayı işaret etti.

Marshall, "Hepsi Munro'dan nefret ediyordu," dedi. "Hiçbirinin sabıka kaydı yok ve hala dul eşinin mali durumuyla ilgili mahkeme celbi üzerinde çalışıyoruz. Bu biraz zaman alacak, çünkü parasının tamamı bir tröste bağlı ve avukatı işbirliğine yanaşmıyor."

"Wilhelmina, Munro 'toprağa girene kadar kalacağını söyledi," dedi Kit. "Yani en azından birkaç gün daha doğuya dönmeyecek. Batra henüz cesedi bırakmadı ve ben de ondan olabildiğince geciktirmesini isteyebilirim."

Ashton başıyla onayladı. "Teşekkürler. Sakladığı tehdit e-postalarını gönderenleri araştırmaya başladık. En tehditkâr göndericilerin hepsinin Çarşamba gecesi için mazeretleri var."

Marshall, "Ayrıca kampanyasına katkıda bulunanların bir listesini de aldık," diye ekledi. "Bu bağışlardan herhangi birinin Munro'nun suç isnat edilen kişilere karşı açılan davaları düşürmesi için yapılan ödemeler olup olmadığını merak ettik. Connor bize Munro'nun Sam'e ne yapmaya çalıştığını anlattı."

"Tam bir pislik," dedi Ashton. "Munro. Sam değil."

Kit bir kahkaha attı. "Ne demek istediğini anladım." Kimse Sam Reeves'e pislik diyemezdi, bu mümkün değildi. "Katkılardan herhangi biri şüpheli miydi?"

"Henüz değil," dedi Marshall. "Ama o listede bazı önemli kişiler vardı. Çok sayıda emlak geliştiricisi ve yerel hayır kurumlarının yönetim kurulları. Katkıları karşılığında onlara ne vaat ettiğini merak ediyorum." Kit'e masanın üzerinden bir dosya uzattı. "Katkıda bulunanlar katkı sırasına göre bunlar. En derin cepler en üstte."

Kit listeyi taradı. Marshall haklıydı. Listede birkaç tanıdık isim vardı. Müteahhitler ve yardım organizatörlerinin yanı sıra, şehrin en zengin özel vatandaşlarından bazıları da vardı. "Bunlardan herhangi biri son iki yılda konseyden özel bir ilgi gördü mü? Mesela, reddedilecek gibi görünürken inşaat izni aldılar mı? Ya da New Horizons'da olduğu gibi finansman gibi?"

"Bulduğumuzdan değil," dedi Ashton, "ama aramaya daha yeni başladık."

Kit listeyi bir kenara koydu. "Munro'nun pek çok destekçisi vardı."

Daha yüksek bir makama aday olmak istiyor muydu?"

"Güzel soru," dedi Connor. Beyaz tahtadaki listeye ekledi. "Peyzajcının giydirdiği karavan şu ana kadarki en doğrudan ipucumuz, bu yüzden onunla devam edelim derim."

"Anlaştık." Kit saati kontrol etti. "Bence Ace Diamond'ı, nam-ı diğer Calvin Livingstone'u bulalım, sonra da çok geç değilse Wilhelmina'yı bir kez daha ziyaret edip eksik bir şey olup olmadığına bakalım."

"Sana söyleyeceğinden emin misin?" Marshall sordu.

"Bilmiyorum," diye itiraf etti. "Hala ona tam olarak güvendiğimden emin değilim."

"Aynen," dedi Connor. "O ve Rafferty şeffaf görünmek için gerçekten çok uğraştılar. Öyle de olabilirler ama ben onun yerinde olsaydım, kocamdan kurtulmak için birini kiralamak isterdim."

Kit, Marshall ve Ashton'a "Onu aldattı, ondan çaldı ve ona vurdu," diye açıkladı. "Boşanma davası açmayı planladığını söyledi, ama onu bir tetikçiyle bitirmek daha uygun bir alternatif gibi görünebilirdi. Şimdilik Ace'e odaklanacağız. Umarım Shelley ve katili arasında geçenler hakkında daha fazla şey biliyordur. Kayıtlarına göre, uyuşturucu bulundurmaktan hüküm giymiş ve şu anda şartlı tahliye edilmiş, yani susarsa onu konuşturmak için bundan yararlanabiliriz. Ehliyetinden en son adresini buldum. Eğer onu bu gece orada bulamazsak, yarın çalıştığı kasap dükkanını deneyeceğiz."

Ashton, "Bıçaklar ve kasap dükkânları birbirine yakışıyor," diye gözlemledi.

"Kesinlikle doğru." Kit eşyalarını topladı. "Munro'ya yapılan ölümcül yaraların nasıl yapılacağını kesinlikle biliyordu ve onu oraya sürükleyecek kadar büyüktü."

Anza-Borrego'da bir kaya parçası. Departmanın arabası hala imzalı mı Connor?"

"Var. Sürme sırası bende."

Kit sırttı. "Bu sabah arka koltukta oturmak zorunda kaldığı için hâlâ kızgın," dedi diğerlerine. "Sam'le taş-kağıt-makas oynadı ve kaybetti, sonra da sabahın geri kalanında bunun sızlandı."

"Arkada ezilmek için çok uzunum," diye homurdandı Connor. "Hadi gidelim. Mutlu evrak işleri, çocuklar."

Ashton, toplantı odasından çıkarken Connor'a ters ters baktı.

Kit sessizce, "Arkadaş edinmenin ve insanları etkilemenin yolu bu değil," dedi.

Connor güldü. "Ashton akademideki öğretmenlerimden biriymi. Artık onun damarına basmak benim işim."

"Sadece onu Navarro'ya şikayet edecek kadar kızdırmayın, yoksa bir sonraki evrak işlerini kendimiz halledebiliriz."

Bu Connor'ın yüzündeki sırıtışı yok etti. "İyi bir noktaya değindin."

BEŞİNCİ BÖLÜM

Chula Vista, San Diego, Kaliforniya 8
Ocak Pazar, 19:00

Ace Diamond, namı diğer Calvin Livingstone, zil zurna sarhoştı.

Kit ve Connor'a ön kapıyı açtıktan sonra sendeleyerek oturma odasına döndü ve Kit adamın gözeneklerinden sızan içki kokusu karşısında öksürmemek için boğazını temizlemek zorunda kaldı.

"Belki de geri dönmeliyiz," diye mırıldandı Connor. "Burası leş gibi kokuyor."

"Belki daha konuşkan olur," diye mırıldandı Kit.

"Seni duyabiliyorum," dedi Ace, duvara çarparken homurdanarak. "Sarhoşum, sağır değilim."

"Neden sarhoşsunuz Bay Livingstone?" Kit, düşündüğü kadar değersiz olmayan dairenin içine doğru ilerleyerek sordu. Aslında, sehpanın üzerindeki boş burbon şişesi ve onun yanında piramit şeklinde dizilmiş altılı boş bira kutuları dışında, ev düpedüz düzenliydi.

Ace gözlerini kırpıştırarak ona baktı. "Bana Livingstone deme.

Adım Diamond. Ace Diamond."

"Tamam, Bay Diamond. Neden sarhoşsunuz?"

Öfkelendi. "Senin burada olmanla aynı sebepten. Shelley. Haberlerde gördüm."

Kit sempatik bir ses çıkardı. "Kaybınız için üzgünüz."

"Siktir git," dedi başka bir homurtuyla, kanepeye kadar gitmeyi başardı ve orada yere yığıldı. "Onu kimin öldürdüğünü bilmiyorum. Tek bildiğim benim öldürmediğim."

Kit kanepenin etrafından dolaşarak Ace'e baktı. "Senin de onunla birlikte şehri terk etmeni sağlamaya çalıştım."

Ace'in kafası yukarı kalktı. "Bunu nereden biliyorsun?"

Kit dürüstçe, "Bulut hesabına erişebildik," dedi.

"Nasıl?" Sonra Ace, Kit'in durduğu yerden kokusunu alabildiği bir nefes üfledi. Çok fazla içki kokuyordu. "Julie," diye mırıldandı.

"Bize söyler miydin?"

"Muhtemelen hayır. Shelley o adamdan para almamalıydı. Ona şüpheli olduğunu söyledim." Tek gözünü açtı. "Üzerinde hiç para bulamadınız, değil mi?"

"Neden bilmek istiyorsun?" Connor odanın diğer ucundan sordu. Etrafta dolaşıyor, Ace'in açıkta bıraktığı şeyleri görüyordu.

"Eşyalarım dokunma," diye mırıldandı Ace. "Haklarımı biliyorum." "Sadece senin içki partinden uzak duruyorum," Connor dedi. "Parayı neden öğrenmek istiyorsunuz? Bunun için planlarınız var mıydı?"

"Hayır! Çünkü hiç bulamadığımı düşünüyorum. Onu öldüren piç kurusu ona hiçbir ödeme yapmayı planlamamış. Bir hiç uğruna öldü." Son sözler ağzından hıçkırıklarla döküldü.

"Ne kullanıyordu?" Kit, Connor'ın kötü polisliğine karşı iyi polisi oynayarak nazıkçe sordu.

"H."

Kit iç çekmek istedi. Eroin vazgeçilmesi zor bir alışkanlıktı. "Julie senin onun tedarikçisi olduğunu söyledi."

Ace ağzını açtı, sonra kapattı. Kit onun konuşmasını beklerken bir an sessizlik oldu. "Ona hiç satmadım. İlk başta ona verdim ama bıraktım çünkü bağımlı olduğunu görebiliyordum. Bu yüzden annesinden ve teyzesinden çalmaya başladı, hatta ikimiz de rehabilitasyona girmeden önce. Onu durdurmaya çalıştım."

"Bunu mesajlarında gördüm. Karavandan gelen paranın ona bir ay yetmeyeceğini söylemişsin."

As iç çekti. "Gerçek bu. Annesiyle yaşıyordu. Kendi başına yaşamanın ne kadar masraflı olduğunu bilmiyordu. Herkes onun üzerinde kötü bir etkim olduğunu düşünüyordu. Shell'i benim bağımlı yaptığımı düşünüyorlar ama tam tersi oldu. Shell beni bağımlı yaptı, böylece onun için sayı yapabilecektim. Benim bir işim var. İyi para kazanıyorum, bu yüzden onun için satın almamı sağladı. Bıraktığımda kızdı. Onun için satın alacak başka birini bulacağını söyledi. Eğer ona tekrar almaya başlamazsam beni terk edeceğini söyledi."

"Bu seni kızdırdı mı?" Kit ses tonunu yumuşak tutarak sordu.

"Elbette vardı. Ama onu incitecek kadar değil. Bak, kötü göründüğümü biliyorum. Dövmelerim var. Yaşamak için satır sallıyorum ama ben öyle biri değilim. Ona zarar vermedim. Ona asla zarar vermezdim." Sertçe yutkundu. "Onu kim öldürdü?"

"yardım edebileceğinizi umuyoruz," dedi Kit. "Ne bilmek istiyorsunuz?"

"Salı gecesi kiminle buluşacağını söyledi mi?" "Hayır.

Sadece bir müşteri olduğunu söyledi.

nakit öderse indirim alabileceğini söyledi. Dört G'yi alıp kaçacaktı. Annesinin ve teyzesinin bıkmıştı. Ayrılmak istiyordu." Aniden doğruldu ve başını tutarak inledi. "Bekle. Bir dakika bekle."

Kit, içtiği alkolün yeniden ortaya çıkma ihtimaline karşı bir adım geri çekildi.

"Kusmayacağım," diye mırıldandı. "Kahretsin, başım ağrıyor." "Çok içmişsin," dedi Kit, umarım sesi Aynı anda hem sempatik hem de yargılayıcı. "Şu anda tuvaletin önünde diz çökmediğin için şanslısın."

"Hayır. Önce birayı içtim. Biraz kafayı buldum. Viskinin üzerine bira, çok riskli." Güldü ama bu daha çok hıçkırık gibiydi. "Bira üzerine viski, asla korkma."

"Bana bir şey söyleyecek misin?"

Ace yarı hırladı. "Bana bir dakika ver. Beynim... beynim çalışmıyor." Birkaç derin nefes aldı, sonra usulca soludu. "Tamam. Bir kamera var. Teyzesinin kaportacı dükkanında."

Munro'nun evindeki kamera gibi onun da üzeri spreyci boyayla boyanmıştı. "Kullanılabilir görüntü değil."

"değil bir o inek Bran yüklü. bir ben kuruldu."

Kit şaşkınlığını gizlediğini umuyordu. "Jennifer's Body Shop'a neden bir kamera yerleştirdiniz?"

"Shell, Bran'in ona asıldığını söyledi. Rehabilitasyondan çıktıktan bir gün sonra işe döndüğünde onu taciz etmiş. O inek pisliğe çok kızmıştım. Ama Shell çok yalan söyledi. Onu yumruklamadan önce emin olmak istedim."

"Bran'ı kontrol etmek için bir kamera mı yerleştirdin?"

"Ve Shell. Onun iyi olduğundan emin olmak istedim. Bran ona hiç dokunmadı, gördüğüm kadarıyla. Ama Shell'in o kameradan hiç haberi olmadı."

"Kamera nerede?"

"Otoparkta."

Evet. "O kameraların yayını aldın mı?"

"Dizüstü bilgisayarımda. Yatak odasında." Ayağa fırladı, tehlikeli bir şekilde sallanıyordu. "Lanet olsun."

"Seni oraya götürmemi ister misin?"

"Hayır. Haklarımı biliyorum. Bunun için arama emrine ihtiyacınız var." "Burada bekleyeceğiz," diye söz verdi Kit.

"Sadece düşmeyin ve

Kendini bayılt. O yem bana lazım."

Ace bunun çok komik olduğunu düşünüyor gibiydi. Deli gibi güldü. "Senden hoşlanabilirim ama lanet olası bir polis değilsin."

"Kalbim kırıldı," dedi alaycı bir tavırla. O sadece biraz daha güldü.

Ace yatak odasının kapısını kapattığında Kit Connor'a döndü. "Eee?"

Connor kuru bir sesle, "Ya dizüstü bilgisayarını ya da silahını alacak," dedi.

Kit, her ihtimale karşı elini kendi beylik silahına götürerek, "Geçmiş araştırmasında ruhsatlı silah çıkmadı," dedi.

"Seni duyabiliyorum lan!" Ace bağırdı. "Hala sağır değilsin! Lanet olası bir silahın yok!" Elinde dizüstü bilgisayarıyla yeniden ortaya çıktı.

Tekrar kanepeye uzandı ve gözlerini kısarak dizüstü bilgisayar ekranına baktı. "Lanet olsun, bittim ben."

"Gerçekten öylesin," diye onayladı Kit. Yavaşça onun yanına, kanepeye oturdu.

Connor yaklaştı, gözleri Ace'in ellerinden hiç ayrılmıyordu. Genç adama hâlâ güvenmiyordu. Ki bu iyiydi. Kit de ona tamamen güvenmiyordu.

Ama ya Shelley'nin katilini gerçekten videoya çektiyse, farkında olmadan? Bu gerçek olamayacak kadar iyiydi.

Kit ve Connor, Ace'in kameralarının kaydını oynatmayı bitirdiğinde Navarro, "Kahretsin," dedi. Hep birlikte Çavuş Ryland'ın laboratuvarına ; orada kaynağı şüpheli bir harici diskle güvenle kullanabileceği bilgisayarlar vardı.

Harici sabit disk Ace Diamond'a aitti. Dizüstü bilgisayarını vermeyi reddetmiş, arama emri çıkartmalarını söylemişti.

Navarro yorgun bir iç çekişle burun kemiğini sıktı. "Shelley Porter'ın hiç şansı olmadı. Geri sar ve tekrar oynat."

Kit uydu. Video grenliydi ve ses de harika değildi ama ne olduğunu görmek ve duymak için yeterince iyiydi.

Salı akşamı saat yedi buçukta Jennifer's Body Shop'un otoparkına bir Ford F-250 kamyon girdi. Bir dakika boyunca rölantide çalıştı, sürücü çerçevenin en kenarındaydı. Yüzünü gizleyen bir kapüşon giymişti.

Connor, "Kamyonun plakası için arama bülteni çıkardık," dedi. "Geçen hafta çalınmışlar. Plaka sahibinden ihbarı alan polislerden güvenlik kamerası görüntülerini alacağız ama bahse girerim yine kapüşonlu bir adam göreceğiz."

Kapüşonlu adam bir şeye uzanıyormuş gibi bir an için video karesinden kayboldu, sonra kamyonetten indi. Şimdi Munro'nun evine girerken taktığı Cadılar Bayramı hokey maskesini takıyordu.

Navarro, "Tutarlı biri," diye yorumladı.

Çünkü aynı zamanda bir kutu spreyl boya almış ve garajın ekstra büyük kapısını gösteren kamerayı iyice kaplamıştı. Bir yarı kamyon römorku için yeterince büyük değildi ama Munro'nun mahallesine girip çıkan römork için yeterince büyüktü.

Shelley garajın kapısını açmış, adama bir kez bakmış ve çığlık atmak için ağzını açmıştı. Ama adam onun için hazırды, silahı tepedeki ışıklarda parlıyordu.

Silahı kadının böğrüne dayadı. "Bana garajın anahtarlarını ver," dedi, sesi maskenin ardında mufllaklaşmıştı.

Shelley adamın eline bir dizi anahtar tutuşturdu.

"Bana zarar verme. Sadece karavanı al ve git." "Çok biliyorsun. Özür dilerim."

Sesi hiç de üzgün gelmiyordu.

Shelley'nin çenesi yukarı kalktı. "Annem seninle buluşacağımı biliyor. Eve dönmezsem polisi arayacak."

"Bu ikilem," dedi adam, alaycı bir tavırla. "Sanırım annemin de gitmesi gerekiyor."

Adam koyu renk pantolonunun paçasına yapıştırdığı koli bandını eline aldı. Kot değil, pantolon. Bandı Shelley'nin ağzına bastırdı, ardından genç kadını kamyonetine sürükledi ve burada el ve ayak bileklerini hızlıca bağladı.

Onu kamyonetinin arka koltuğuna fırlattı, sonra geri çekildi ve görülmediğinden emin olmak için iki tarafa da baktı. Shelley'den kurtulurken kapüşonunun kollarından biri yukarı kalkmıştı ve uzun kollu gömleğinin manşetini çekiştirdikten sonra kapüşonunun kolunu manşetten geçirdi.

Tüm bunlar Ace'in kamerası tarafından kaydedildi ancak Ford kamyonet tarafından sokak görüntüsünden gizlendi. Shelley'nin acı dolu çığlıkları duyulabiliyordu ama görüleliyordu.

Kit, Connor ve Sam beş gün sonra cesedini bulana kadar bir daha görülmedi.

Adam garaj kapısını römork içerideyken kapatmış ve akşam saat yedi buçukta arabayla uzaklaşmış, ancak kırk beş dakika sonra geri dönmüştür.

Connor, "Shelley ve annesinin ölüm zamanı yedi otuz beş ile sekiz yirmi arasındaydı," diye mırıldandı.

Adam garaj kapısını açmak için Shelley'den aldığı anahtarları kullandı. İşi biten römorku kamyonunun askısına bağladı ve garaj kapısını kapatmadan önce garajdan çıkardı. Sonra da uzaklaştı.

Dedektif Marshall, "Jennifer's Body Shop çevresindeki sokak kamerası görüntülerini talep ettik," dedi. "Olay yerini kontrol ettiğimizde yaptığımız ilk şeylerden biri buydu. Bir yerde durup inmesini ve böylece yüzüne bir kez daha bakabilmeyi umduk ama ortadan kayboldu. Sanki kameraların nerede olduğunu biliyordu ve arka yollara saptı, çünkü onu kaybettik. Çarşamba sabahı erken saatlerde Munro'nun topluluğuna girene kadar onu bir daha bulamadık."

Navarro, "Şehri çok iyi biliyor," diye mırıldandı. "Ve sokak kameraları hakkında."

Kit bunu düşünmüştü. Bu kesinlikle aramalarını daraltmak için kullanabilecekleri bir şeydi.

Dedektif Ashton, "Halktan karavana gören varsa ortaya çıkmasını isteyebiliriz," dedi, "ancak elimizi göstermiş oluruz."

"Salı gecesi nerede kaldığını bilmek istiyorum," dedi Navarro. "Munro'yu yaptığı tüm o şeyleri yapmaya götürdüğü yer orası olabilir. Tüm o işkenceleri."

"Ve," dedi Kit, "eğer bu küçük bıçaklama şenliğine birden fazla kişi karıştıysa, küçük Orient Express'lerini yapmak için nereye gittiklerini bilirsek onları teşhis edebiliriz. Ama Ashton haklı. Elimizi göstereceğiz. Karar senin patron."

Navarro, "Yarın sabah saat 10'da bir basın toplantısı planladık bile," dedi. "Bunu yapabiliriz"

O zaman duyuru. David Norton'un bu işle bir ilgisi olmadığından emin miyiz?"

Kit başını salladı. "Munro, Shelley ve annesinin öldüğü, hepsinin aynı şekilde öldürüldüğü ve bu hokey maskeli adamın burada ve Munro'nun evinde olmak üzere iki kez görüntülediği dışında hiçbir şeyden emin değiliz."

"Erkek arkadaşı bu kaydı görünce nasıl tepki verdi?" Navarro sordu.

"Kustu," dedi Connor. "Zar zor tuvalete gidebildi. Hiç hoş değildi. Bayat içki kokusunu kusmaya tercih ederdim."

"Bence ona değer veriyordu," dedi Kit. "Hikayesine inandım."

Navarro iç çekti. "Sırada ne var?"

Kit, "Karavanın Salı gecesini nerede geçirdiğini bulmaya çalışıyoruz," dedi. "Ve tüm şüphelilerimizi araştırmaya başlarız. Sanırım işe William Weaver ile başlayacağız, Munro'nun son seçimlerde itibarını yerle bir ettiği adam. Weaver'ı pedofili ile suçladı, bu da evliliğini, ailesini, işini ve evini kaybetmesine neden oldu. Listedeki herkes arasında intikam için en kişisel nedene sahip olan o."

Connor, "Ve Ronald Tasker, şu anda karısını doğradığı için hapis yatan adam," diye ekledi.

Navarro başını salladı. "Tasker, Munro'nun Sam'den zihinsel olarak mahkemeye çıkmaya uygun olmadığını değerlendirmesini istediği adam."

"Bu o," dedi Connor. "Parmaklıklar ardında olduğu için katil o olamaz, ama bunu yapması için birine para vermiş olabilir."

"Bu gece William Weaver'ı ziyaret edeceğiz," dedi Kit. "Sonra da yarın Tasker için hapishaneye gideceğiz. Ayrıca Wilhelmina'yı tekrar ziyaret etmek istiyorum, bakalım hikâyesi değişmiş mi?"

Connor kendinden emin bir şekilde, "Olmayacak," dedi. "Biz daha oraya varmadan o işi halletmişti. Doğru ya da yanlış, o

o."

Kit omuz silkti. "Muhtemelen haklısın. Bir tür umudum var Rafferty'yi çay dökmeye kıskırtmak için. Tetikleyici bir öfkesi var görünüyor."

"Yine kötü polis olabilir miyim?" Connor o kadar hevesli görünüyordu ki Kit güldü.

"bak," dedi. "Ama tatlı olduğumda bile kötü polis olabiliyorum."

Connor abartılı bir şekilde ürperdi. "Yetişkin erkeklerin senden korkmasına neden oluyorsun."

"Aynen öyle."

Navarro sadece başını salladı. "Şiddetli bir baş ağrım var, o yüzden eve gidiyorum. İhtiyacınız olursa beni arayın."

"Olur," diye güvence verdi Kit ona. "Bu sabah Sam'le yedide başladık, William Weaver'la konuştuktan sonra çıkacağız."

Navarro kaşlarını kaldırdı. "Gece vardiyası çavuşu sabah dörtte burada olduğunuzu söyledi."

"Uyuyamıyordum. Beynim çok hızlı çalışıyordu, ben de içeri geldim. Ama yakında eve gidip uyuyacağım." Annesi ve babasına gidecekti. Pazar günüydü ve aile yemeğini kaçırmıştı ama annesi ona bir tabak hazırlayacaktı.

Sam'in akşam yemeğinde ne yaptığını merak etti. İki günden kısa bir süre içinde üç ceset bulduktan sonra bu gece yalnız olmamalıydı. Sonra onun Georgia ve Eloise'i görmeye gittiğini hatırladı. Huzurevinde bir akşam geçirmek her zaman moralini düzeltirdi.

Ve böylesine duygusal bir günün ardından onun nasıl olduğunu merak ettiğini? Bu gece herkes uyuduğunda çıldıracaktı.

8 Ocak Pazar, 21:30.

William Weaver onları, şehrin pek de iyi olmayan bir bölgesindeki küçük dairesine almayı reddetti. Bir zamanlar La Jolla'da bir evi olduğu ve saygın bir profesör olduğu düşünülduğünde, sosyal statüsü önemli ölçüde düşmüştü.

Şüpheli listesindeki tüm insanlar arasında, Weaver'ın Munro'nun ölmesini istemek için en büyük nedeni vardı. En azından şu ana kadar bildikleri kadarıyla.

"Burada konuşabiliriz," dedi ve onları apartmanının dışındaki küçük bir piknik alanına götürdü.

Soğuk bir gece olmasa da, Kit'in sevdiğinden daha soğuktu. Ama en azından Weaver kapıyı yüzlerine tamamen kapatmamıştı.

Piknik masasına oturduklarında, "Ben de seni bekliyordum," dedi.

"Neden?" Connor sordu.

Weaver homurdandı. "Doğru. Kameraların önünde Munro'nun bana yaptıklarından dolayı pişman olacağını söylediğimi düşünürsek, şüpheli listenizin en başında ben olmalıyım."

Üç yıl önce polis tarafından tüm çocuk tacizi suçlamalarından resmen aklandığında bir basın toplantısı düzenlemişti, ancak çok fazla gazeteci gelmemişti. Basın toplantısı televizyonda hiç yayınlanmamıştı ve basılı ya da çevrimiçi makaleleri bulmak, eğer açıkça aranmamışsa neredeyse imkansızdı.

Ki aslında kimse öyle değildi. Medyanın bir skandalı birinci sayfadan duyurması ve sosyal medyada trend haline getirmesi, ancak tekziplerin genellikle ölüm ilanlarının arkasına gömülmesi hayatın üzücü bir gerçeğiydi.

Kit, "Bu senin en akıllıca hareketin olmayabilir," dedi.

Weaver omuz silkti. "Bu noktada kaybedecek hiçbir şeyim yok, Dedektif. Karım yalanlara inandı. Çocuklarımı aldı. Artık ortak velayetimiz var ama hafta sonu bana geldiğinde çocuklarımın gözlerindeki şüpheyi görebiliyorum. Daireme geliyorlar, doğruca paylaşmak zorunda oldukları odaya gidiyorlar çünkü şu anda karşılayabileceğim tek şey tek yatak odası ve anneleri onları kadar onları görmüyorum. Bana baktıklarında gözlerinde korku görüyorum ve bu beni kahrediyor. Her seferinde. Eşim benden şüphe ettiği için özür diledi ama olan oldu. Bana inanması için ona bir daha asla güvenemem." Yorgun bir şekilde nefes verdi. "Üniversiteye haksız fesih davası açıyorum ama bu yıllarca mahkemelerde sürünecek. Seçtiğim alanda kimse beni işe almayacak. Artık hayatımı nasıl kazanıyorum biliyor musunuz, Dedektifler? Bir markette gece vardiyası. Munro'nun yalan suçlamasının kokusunun beni takip etmediği hiçbir yere gidemem, hiçbir işe başvuramam. Evet, aklandım. Ama kimse buna gerçekten inanmıyor. Beni işe alacak kadar değil."

"Üzgünüm ," diye mırıldandı Kit . Çünkü o öyleydi. O

Suçlamayı hatırlamış ve çocuklara zarar verdiği için adamın cehenneme gitmesini dilemişti. Ta ki hakkındaki suçlamaların düştüğünü öğrenene kadar.

O sırada savcılığın bu hamlesini sorgulamıştı. Birisi hakkında en kötüsüne inanmak, kasıtlı olarak karalandığına inanmaktan çok daha kolaydı.

Weaver iç çekti. "Teşekkür ederim. Bakın, adamın ölmesine sevindim. Bu konuda yalan söylemeyeceğim. Umarım acı çekmiştir. Hem de çok. Ama onu ben öldürmedim. Dünyam yıkıldığından beri sıkıcı bir hayat yaşıyorum. İşe gidiyorum, eve geliyorum, polis beni tutukladığında el koyduklarını imha ettiği için ikinci el aldığım bir dizüstü bilgisayarda ücretsiz bulabildiğim eski filmleri izliyorum."

Kit yüzünü buruşturdu. Bunu onun dosyasında da okumuştı. Teşkilatın bu adama bir tür tazminat borcu ama bunu alabileceğinden şüpheliydi.

"Salı akşamı neredeydiniz, efendim?" diye sordu. "Yedi ile dokuz arasında mı?"

Dudaklarında hüznü bir gülümseme belirdi ve gözleri donuklaştı. "Oğullarımdan biri keman çalıyor ve Salı akşamı yediden dokuzaya kadar bir resitali vardı. Tema Yeni Yılın Olasılıklarıydı." Gülüşü acıydı. "Ben arkada oturdum. Sekiz kırk beşte çıktım. Oğlum orada olduğumu hiç bilmedi. Ama kaçıramazdım. Bulabildiğim her kırıntıyı alıyorum."

Acı, bu adamın hissettiklerine yakın bir şey değildi.

Kit onu suçladığını söyleyemezdi. "Seni orada gören oldu mu?"

"Evet, birkaç tane. Diğer ebeveynlerden biri beni gördü. Bana pis bir bakış attı. Yürümeye başlayan çocuğunu aldı ve başka bir koltuğa geçti." Tereddüt etti. "Eski karım da beni gördü. Gerçeği söylemesini ve mazeretimi doğrulamasını umuyorum ama bunu yapar mı bilmiyorum."

"Nasıl olsa ona soracağız," dedi Kit. "Peki ya müzik öğretmeni?"

Weaver omuz silkti. "Kocası beni gördü. Gözlerime bakmadı ama orada olduğumu biliyordu. Son çocuk oynamaya başladığında omzuma doğru eğildi ve gidip gidemeyeceğimi sordu. Böylece olay çıkarmamış oldum."

"Yaptın mı?" Connor sordu.

"Elbette. Bu akşam oğlumun akşamıydı. Benim değil." Gözlerini kaçırdı, ama Kit yanağından aşağı süzülen bir damla gözyaşını görmeden önce değil. "Onun hiçbir şeyini bir daha asla paylaşmayacağım." Boğazını temizledi, hâlâ uzaklara bakıyordu. "Munro acı çekti mi?"

Kit tereddüt etti, sonra gerçeği söylemeye karar verdi.

"Evet."

"Güzel," dedi tıslayarak. "Şu anda cehennemde olduğuna eminim."

Bu muhtemelen doğru.

Weaver'ın mazereti Shelley ve annesinin öldürüldüğü zamanı kapsamakta, ancak Munro'nun kaçırıldığı zamanı kapsamamaktadır.

"Peki ya Çarşamba günü, bütün gün?" diye sordu. "O zaman neredeydin?"

"Çarşamba günü çift vardiya çalıştım çünkü gündüz vardiyasındaki kasiyer grip olmuştu. Çarşamba öğleden sonra saat üçten Perşembe sabah yediye kadar oradaydım."

Her iki mazereti de kolayca doğrulanabilirdi. Böylece Munro'nun evinde saldırıya uğradığı ve arabasıyla birlikte peyzaj karavanına götürüldüğü zamanın icabına bakılmış oldu. Kit, Weaver'ın adına rahatladığını itiraf etmek zorundaydı.

"Başka kimlere bakmamız gerektiği konusunda bir fikriniz var mı efendim?"

Weaver, "Bence parayı takip etmeniz gerekiyor," dedi. "Herkes Brooks Munro'nun gizli bir adam olduğunu biliyordu. Ama Wilhelmina ona kısa bir tasma takmıştı. Harçlık alıyordu. -Geçim masrafları ve ara sıra yaptığı savurganlıklar için yeterliydi, ama yaşam tarzı için ihtiyaç duyduklarına yakın şey değildi. Tanrı aşkına, bir Ferrari kullanıyordu. Herkes Wil'in bunu onun için aldığını sanıyordu."

Kit onu inceledi. "Ama bunu varsaymıyorsun, değil mi?" "Hayır."

"Sence para nereden geldi?" Connor bastırdı.

Weaver uzun bir süre sessiz kaldı. "Müteahhitlerden rüşvet aldığını duydum," dedi, hâlâ onlara bakmadan. "Ama eminim siz de bu söylentileri duymuşsunuzdur."

Kit başını salladı. "Evet. Ama sen kesin bir şey biliyorsun." Adamın vücut dili, umutsuzca aktarmak istediği ayrıntılara sahip olduğunu ama bazı nedenlerden dolayı

neden böyle yapmadığını sordu. Adam sessiz kalınca, "Harçlık aldığını nereden biliyorsun?" diye sordu.

Weaver yutkundu. "Seçim sırasında ondan şüpheleniyordum. I..." Gözlerini kapattı. "Bulabildiği her türlü pisliği toplaması için bir özel dedektif tuttum."

Kit çok şaşırmadı. Siyaset kötü bir işti. Munro çocuk tacizi suçlamalarını yaydığında Weaver'ın bulduklarını karşı koymak için kullanmamış olmasına daha çok şaşırmıştı. "Ne tür bir pislik bulmuş?"

"Ayda beş bin dolar harçlık alıyormuş. Ferrari'nin parasını nakit ödemiş. Yığınla. İddiaya göre ev çalışanlarından biri kasasında yığınla nakit para tuttuğunu söyledi. İddiaya göre onlara bu şekilde ödeme yapıyormuş, yani hiçbir belge izi yokmuş."

Connor, "İddiaya göre deyip duruyorsun," dedi.

"Çünkü elimizde kanıt yoktu," diye tersledi Weaver. "Eğer elimde gerçek bir kanıt olsaydı, onu kullanırdım. Ve siz sormadan önce denedim de. Polislere tüm bunları anlattım, bana iftira atıldığını söyledim ama Munro'nun yüksek mevkilerde arkadaşları vardı. Görmezden gelindim. Avukatım kamuoyu önünde tartışmayı bırakmamı ve davayı ona bırakmamı tavsiye etti, ben de öyle yaptım. Çünkü o zamana kadar hapse girmekten ciddi şekilde korkuyordum. Evliliğim çoktan dağılmış ve işten atılmışım. Tüm birikimim ya boşanırken eşime ya da beni hapisten kurtarmayı başaran avukata gitti. O noktada özel dedektife ödeme yapamadım, o da çekip gitti." Nefes verdi. "Hayatıma devam etmeye çalışıyorum."

"Munro öldüğüne göre bu daha kolay olacak," dedi Kit.

"Evet."

Basit bir kesinlik ile söylenmişti.

"Nasıl yap sen düşünmek Munro oldu tamamlayıcı onun konseyi gelir?" Connor sordu. "Almak rüşvet itibaren

Müteahhitlerin bir şekilde kazançlı olması gerekirdi ama nakit parayla Ferrari almaya yeter miydi?"

"Bilmiyorum ve bu dürüst bir gerçek. Ama faturalarının çoğunu nakit ya da havale ile ödediğini biliyorum. Kredi kartı izine rastlarsanız çok şaşırırm." "

"Özel dedektifiniz Munro'nun kullandığı paranın kaynağını bulmayı başardı mı?" Kit sordu.

"Bilmiyorum. Ama o kadar ileri gittiğimizde birkaç ödemeyi kaçırmıştım ve o da topladığı her şeyi sileceğini söyledi." Weaver kaşlarını çattı. "Bunu gerçekten yaptığını düşünüyor muyum? Hayır. Ama o sırada kendimi savunmakla meşguldüm. Avukatıma bir özel dedektif tuttuğumu ve adamın topladığı bilgilere ulaşmaya çalıştığını söyledim ama o da başarısız oldu. Ve özel dedektifle konuşamazsınız. O öldü. Altı ay önce bir gözetleme görevindeyken vuruldu. Sonunda ona tekrar yaklaşmaya hazırdım. Birikmiş biraz param vardı, umarım topladığı şeyi satın almaya yeterdi, ama buluşmadan öldürüldü. Rapor departman dosyalarınızda olmalı."

"Adı ne?" Connor yazmaya hazırlanarak sordu.

"Jacob Crocker."

Onu kesinlikle araştıracaklardı. "Onunla buluşmaya hazır olduğunu kim biliyordu?" Kit sordu.

Weaver'ın gülümsemesi alaycıydı, sanki Crocker'ın planladıkları buluşma yüzünden öldürülmüş olabileceği ihtimalini düşünmüş gibiydi. "Avukatım ve Crocker. Avukatıma güvenirim. Crocker'ın kimseye söyleyip söylemediğini bilmiyorum."

"Onu nasıl seçtiniz?" Kit sordu.

"Onu internetten buldum. Fiyatları makuldü. Başka kimseye söylemedim. Hayatım çözülmeye başladığında, Munro'ya karşı bulabildiğim her şeyi kullanabilirdim. Bilginin nasıl elde edildiği umurumda değildi. Ama artık çok geçti."

Kit düşünceli bir tavırla, "Munro havale kullandıysa, bunun bir belgesi olacaktır," dedi.

"Onları kendisi almadı. Asistanı aldı."

Kit başını yana eğdi. "Aynı olan onun şimdi var mı?"

Veronica Fitzgerald?"

"Evet. En az on beş yıldır onunla birlikte.

Wilhelmina ile evlenmeden çok önce."

Bu Wilhelmina'nın anlattıklarıyla tutarlıydı. Peyzaj karavanının izini sürmek için o kadar çok zaman harcadıklarından Veronica'yla henüz konuşmamışlardı. Ronald Tasker'ı görmek için hapishaneye gitmeden önce sabah ilk iş olarak belediye binasına uğrayacaklardı.

"Bayan Fitzgerald hakkında ne düşünüyorsunuz?" Connor sordu. "Çok sert biri. Munro'nun mahremiyetini gayretle korurdu."

"Aralarında bir şey var mı?" Connor sordu.

"Sanmıyorum. Kadın altmış yaşında olmalı."

"Munro'nun karısı altmış bir yaşında," diye yorum yaptı Kit.

Weaver gözlerini kırptırdı. "Sanırım öyle. Belki de yaşlılardan hoşlanıyordur."

"Bay Weaver, bize söyleyecek başka bir şeyiniz var mı?" diye sordu.

"Hayır, Dedektif. Hepsi bu kadar."

Weaver'a kartvizitlerinden birini verdi ve Connor da aynısını yaptı. "Aklınıza bir şey gelirse bizi arayın, ne kadar küçük olursa olsun," dedi.

Connor'la birlikte ona zaman ayırdığı için teşekkür ettiler ve ekip arabasında kemerlerini bağlayana kadar başka bir şey konuşmadılar.

Kit, "Munro'nun yöneticisiyle en kısa zamanda konuşmamız gerekiyor," dedi. "Özellikle de iş dışında görüşüyorlarsa." Connor arabasıyla uzaklaşırken, "Hiçbir şey bilmiyorum," dedi.

"Ama annemi tekrar aradım."

Weaver'a gitti ve Munro'nun Veronica'yı birkaç kulüp etkinliğine getirdiğini söyledi."

"Anneni maaş bordrosuna yazalım mı?" Kit kuru bir sesle sordu.

"Buna kesinlikle bayılırdı," dedi Connor sevgiyle. "Konu 'o korkunç adam' olduğunda ihtiyacım olan her türlü bilgiyi ondan söyledi bile. " Annesinin kötü bir taklidi olarak sesini yükseltti.

Kit bu kadınla birkaç kez karşılaşmıştı ve çok sevimliydi, sesi melodikti. Betsy McKittrick'ten farklı bir anne olduğu kesindi. Susan Robinson'ın bir aşçısı ve hizmetçisi vardı ve Kit onun bir yeri fırçalamak için ellerinin ve dizlerinin üzerine çöktüğünü hiç sanmıyordu. Ama ailesini çok sevdiği ve onlar için her şeyi yapabileceği açıktı. Bu anlamda -en önemli anlamda- o ve Betsy aynıydı.

"Onun aklını almamız gerekebilir. Munro'nun yöneticisini şehir kulübü etkinliklerine getirmesi ilginç. Munro sadece yedi yıldır belediye meclisinde. Hem Weaver hem de Wilhelmina, Munro ve Veronica Fitzgerald'ın on beş yıldır birlikte çalıştıklarını söyledi."

O zamanlar Munro emlak işindeydi. Biraz para kazanmıştı ama hiçbir şey Wilhelmina'yla evlendiğinde kazandığı gibi değildi.

"Bilmiyorum. Yine de bunu doğrulayabileceğimize eminim." "Yarın," diye karar verdi Kit. "Beynim yorgun."

"Tanrı'ya şükür," diye esnedi Connor. "Nasıl oluyor da uykuya dalmıyorsun?"

"Eve döndüğümde yapacağım. Bunu garanti ederim."

"Nereye gidiyorsun?" Connor sordu. "Tekneye mi yoksa McKittrick Evi'ne mi?"

"McKittrick Evi. Snickerdoodle orada, muhtemelen Rita, Emma ve Tiffany tarafından şımartılıyor." Emma ve Tiffany, anne ve babasının evlenmeye başladığı genç kızlardı.

Şükran Günü'nden hemen önce. Kızlar hiçbirine hemen güvenmemişti. Ama Sam ve ailesi onları çabucak kazanmıştı. Hepsi de iyi çocuklardı. Kit hepsinin güvende olduğu için rahatlamıştı.

"Geçen hafta üçü akşam yemeği hazırladı," diye devam etti. "Anneme 'gece izni' verdiler. Mutfak tam bir felaketti ama hiç şikayet etmeden temizlediler. Annem kendini kraliçe gibi hissetti."

Aileye yemek pişirmeyi hiç teklif etmediği için Kit kendini suçlu hissediyordu. Yine de onları berbat yemekleriyle zehirleyemeyecek kadar çok seviyordu.

"Öyle olmalı," dedi Connor yumuşak bir sesle. "Harlan ve Betsy hayatları değiştirir. Bak, eğer gözlerini kapatmak istersen, arabana vardığımızda seni uyandırırım."

Kendisi kadar yorgun görünüyor olmalıydı. "Belki . Sadece bir dakikalığına."

ALTINCI BÖLÜM

Carmel Valley, San Diego, Kaliforniya 8
Ocak Pazar, 22:20

II

Biraz daha turta, Sam?"

Betsy McKittrick onun cevabını beklemedi. Bir tabakta İkinci bir cömert dilim elmalı turta, omzuna vurulan bir şaplaqla birlikte önünde belirdi.

Kit'i alışveriş merkezinde bıraktıktan sonra Shady Oaks Huzurevi'ne vardığında Bayan Georgia ve Bayan Eloise'i süslenmiş bir halde Harlan McKittrick tarafından alınmayı beklerken bulmuştu. Bayanlar gelmesi için ısrar etmişlerdi ve o da hayır diyememişti.

Gerçekten hayır demek istememişti.

McKittrick House'un çok sıcak bir yanı vardı. Eve girmek, en sıcak sarılmalarla sarmalanmak gibiydi.

Çok da güzel bir akşam olmuştu. Georgia ve Eloise McKittrick masasının etrafında her zaman çiçek açarlardı. Shady Oaks'ta iki sevgili arkadaşlarını kaybetmelerinin üzerinden sadece iki ay geçmişti ve dışarı çıkmak ruh hallerini gerçekten iyileştirmişti.

"Bana bu turtanın tarifini vermelisin," dedi Eloise.

Georgia burnunu çekti. "Sanki turta pişirecekmişsin gibi."

Eloise' nefesi kesilmişti. "Ben mükemmel bir fırıncıyım."

Georgia ona sert bir bakış fırlattı. "Hiç kekten başka bir şey pişirdiniz mi?"

Eloise mavi saçlarını kabartarak kıkırdadı. "Hayır."

Sam bir iniltiyi bastırarak dudakları seğiren Betsy'ye baktı. "Özür dilerim," diye mırıldandı. "Bazen nerede olduklarını unutabiliyorlar."

Betsy onun elini okşadı. "Sorun değil Sam. Bu masada çok daha kötü şeyler de konuştuk."

Georgia homurdandı. "Nerede olduğumuzu unutmayız. En azından ben unutmam." Yine de utanmış görünme nezaketini gösterdi. "Ama bunu çocukların önünde söylememeliydim."

Tiffany kaşlarını çattı. "Biz çocuk değiliz."

"Biz on beş yaşındayız," diye ekledi Emma. "Ve Rita on dört yaşında."

Rita öne doğru eğildi. "Bana daha fazlasını anlatın, Bayan Eloise. Bir tarifiniz var mı?"

Eloise ağzını açtı, sonra sanki her sözünün üç duyarlı genç tarafından beklendiğini yeni fark etmiş gibi bir çırpıda kapattı.

Rita güldü, neşeli ses Sam'i gülümsetti. Kız çok şey atlatmıştı ama McKittrick'lerle yaşamaya başladığından beri de çiçek açmıştı.

Harlan sadece başını salladı ve kahvesini yudumladı. "Asla sıkıcı bir an olmaz." Sonra telefonunu kontrol ederek sertleşti. "Az önce giriş alarmı çaldı. Garaj yoluna doğru gelen bir araba var."

Harlan ve Betsy, Rita'nın içini rahatlatmak için yepyeni kameralar da dahil olmak üzere güvenlik özellikleri eklemişlerdi. Annesinin katilinin yaklaşan duruşması yüzünden gergindi ve Sam bunu tamamen anlıyordu. Adam ahlaktan çok parası olan aşağılık bir canavardı ve onu suçlayan da Rita'ydı. Ona da cinsel saldırıda bulunmuştu ve bu suçtan dolayı hâlâ suçlanmamıştı.

-Sam, bunun daha büyük bir sorun olduğunu düşündü.

"Hmm." Harlan kaşlarını çatarak ayağa kalktı. "Arabayı tanıyamadım. Gecenin bu saatinde kim uğramış olabilir?"

Rita'nın beti benzi atmıştı, Sam onun omzunu sıktı. "Eminim endişelenmeni gerektirecek bir şey yoktur. Sadece kontrol edeceğiz."

"Sakin incinme," diye fısıldadı Rita. "Benim hesabıma değil." "Sen korunmaya değersin, Rita," dedi Sam, dileyerek

Drummond'a cehennemde bir sonsuzluk. "Ama zarar görmeyeceğiz."

Betsy kolunu kızın omuzlarına doladı. "Hadi Sam. Sen ve Harlan kontrol ederken biz de mutfığı temizlemeye başlayalım."

"Ve üçünüzün bugün hayvan barınağına gittiğinizi duydum," diye ekledi Eloise en cıvıl cıvıl sesiyle. "Bir köpek bulabildiniz mi?"

Sam, evet, bir köpek bulduklarını ve Salı günü kısırlaştırılacağı için birkaç gün içinde onu alacaklarını açıklamak üzere kızların yanından ayrıldı. Harlan'a göre köpek Kit'e aitti.

Harlan kızları için her şeyi yapardı. Kollarında bir tüfekte garaj yolunda durmak da buna dahil.

Sam tüfeğe doğru kaşlarını kaldırdı. "Çok hazırlıklı mısın?" "Drummond'un Rita'ya karşı bir gizlenmiş tehdit oluşturdu.

Başını belaya sokacak bir şey değildi ama Joel'e hemen söylemem için yeterliydi. Ona bir mektup gönderdi ve diğer kızlarla birlikte okulda oynadıkları oyundan keyif almasını umduğunu söyledi. Sadece onu izlediğini bilmemiz için. Joel mektubun izini Drummond'a kadar süremeyeceğini söyledi. O piçi kendim öldürmek istiyorum."

Sam bunu anlıyordu. Drummond'un kefaletle serbest bırakılması onu dokuz ay önce çileden çıkarmıştı. Duruşmasına kadar bir kuş kadar özgürdü. "Rita biliyor mu?"

"Evet. Önce mektubu okudu ve hemen bana getirdi, korkudan neredeyse histerik bir haldeydi. Aynı gün kameraları sipariş ettim. Çocuklarımdan birinin güvenlik şirketi var. Ertesi gün bir alarm sistemi kurdu ve bu sabah da kameraları yerleştirdi."

Harlan ve Betsy o kadar uzun yıllardır evlatlık veriyorlardı ki "çocukları" büyümüş ve artık şehrin her yerinde çalışıyorlardı. Bir aşçıları, bir balıkçı teknesinin kaptanı, bir Subaru satıcısı -ki Kit de dahil olmak üzere hepsinin Subaru kullanmasının nedeni buydu- ve tabii ki madalyalı bir cinayet masası dedektifleri vardı. Bir güvenlik uzmanının bu geniş ailenin bir parçası olması hiç de şaşırtıcı değildi.

"Sen içeri girebilirsin," diye ekledi Harlan. "Ben beklerim."

Araba uzun araba yolunda ilerliyordu. "Seni burada yalnız bırakmayacağım, Harlan. Bir dakika bekle..." Sam gözlerini kısarak yaklaşan sedana baktı. "Sanırım bu Connor'ın bu sabah kontrol ettiği SDPD arabası."

Harlan gerildi. "Connor gecenin bu saatinde neden burada?"

Kit. Kit'le ilgili bir şey olmalı. O iyi, Sam aniden hızlanan kalbine bir şeyler söyledi.

Rita'ya yönelik potansiyel bir tehditle yüzleşmek onu korkutmamıştı. Ama Kit'in başına bir şey gelmiş olması? Bu onu dehşete düşürmüştü.

Sam, Harlan'dan çok kendini ikna etmek için, "Eminim iyidir," diye mırıldandı.

"Kendi başının çaresine bakabilir," dedi Harlan ama sesi Sam'inki kadar emin gelmiyordu.

Araba durduğunda Connor Robinson inmiş, parmağını dudaklarına götürmüştü.

"Karakola dönerken uyuyakaldı," diye fısıldadı. "Bu gece buraya dönecekti, ben de onu getirdim."

"Bu sabah erkenden ofisteydi," dedi Sam sessizce. "Oraya saat yedide gittim ve o zaten saatlerdir oradaydı."

Harlan içini çekti. "Yıldönümü yaklaşıyor. Nisan ayından önceki aylarda hep çok fazla çalışıyor."

Wren'in öldürülmesinin yıldönümü. Kit'i tanıyan herkes için bunu söylemeye gerek yoktu.

"Biliyorum," dedi Connor ve tüfeği işaret etti. "Bu da ne böyle?"

Harlan, "Rita'ya yönelik tehditler," dedi.

Sam, Rita'nın güvenliğini konuşmak üzere ikisinin yanından ayrıldı ve departmanın sedanının yolcu tarafına gitti. Kapıyı açtı ve Kit'e bakabilmek için çömeldi. Mışıl mışıl uyuyordu, yüzü her zamankinden daha yumuşaktı. Kaş çatma çizgileri yumuşamıştı ve Sam bu çizgilerin bir daha asla ortaya çıkmamasını sağlayabilmeyi diledi. Ama onlar da Kit'in keskin zekâsı ve hassas kalbi kadar onun bir parçasıydı.

O kadar huzurlu görünüyordu ki onu uyandırmaktan nefret ediyordu ama bütün gece burada kalamazdı.

"Kit?" Yavaşça onun omzunu itti. "Uyanma zamanı."

Onun sarsılarak uyanacağını, kafasının karışacağını ya da sinirleneceğini düşündü.

Bunun yerine gözleri yavaşça açıldı ve ona gülümsedi.

Kalbi serbest düşüştü. Ona daha önce hiç böyle gülümsememişti.

Sonra gözleri büyüdü ve o kadar hızlı doğruldu ki emniyet kemeri devreye girdi ve koltuğa geri fırladı. "Ne?"

Sam kıkırdadı. "Bırak yardım edeyim." Ona doğru uzandı ve emniyet kemerinin mandalını açtı. "Uyuyakalmışsın. Connor seni eve getirdi."

Bir nefes aldı, kaşları yeniden çatıldı ve birdenbire yine onun Kit'i oluverdi, dikenli ve biraz da tehlikeli. Peki bu onun hakkında ne ifade ediyordu ki dikenli ve tehlikeli olanları seviyordu?

"O küçük pislik," diye mırıldandı. "Yarın sabah beni birinin götürmesi gerekecek şekilde ayarladı ve Pop'un beni kendi başıma gideceğim kadar erken götürmesine izin vermeyeceğimi biliyor."

Sam güldü. "Sanırım Connor'ı etkiliyorsun. Sinsileşmiş."

Kit'in gözleri kısıldı ama sonra o da güldü. "Sanırım ben iyi bir öğretmenim. Burada ne yapıyorsun?"

Ama bunu öfkeyle söylemedim. Sadece hafif bir merak.

"Sizinkiler Georgia ve Eloise'i akşam yemeğine davet etmişlerdi. Ben de onların peşinden sürüklendim."

"Akşam yemeğinde ne vardı?"

Elini uzattı. "Gel ve öğren. Eminim annen sana çoktan bir tabak hazırlamıştır."

"Enayi bahsi." Adamın elini tuttu ve kendisini ayağa kaldırmasına izin verdi. "Sanırım düşündüğümde daha yorgunmuşum." Harlan'ın elindeki tüfeğe bir kez baktı ve gözleri bir kez daha büyüdü. "Babamın neden silahı var?"

"Christopher Drummond'ın Rita'ya karşı tehditleri. Arabayı tanıyamadık."

Kit kaşlarını çatı. "Orospu çocuğu. Küçük bir kızı korkutarak mahkemede aleyhinde tanıklık ettirebileceğini sanıyor. Suratını dağıtmak istiyorum."

"Sana yardım etmek istiyorum."

Nefes verirken gözlerini kapattı ve açtığında bir kez daha sakin ve toparlanmıştı. "Hey, Connor."

Connor Harlan'la konuşmayı bıraktı ve yavaşça ona doğru döndü, yüzündeki ani korku çok güzeldi.

Sam, Kit'in Connor'ı sivri diliyle canlı canlı yüzmesini bekledi ama onun yerine tatlı tatlı gülümsedi.

Connor bir adım geri çekildi. "Yorgundun."

"Oh, biliyorum. Ve bir gün bu iyiliğinizi geri ödeyeceğimden emin olabilirsiniz."

Connor kaşlarını çattı. "Bunun bir teşekkür mü yoksa tehdit mi olduğunu bilmiyorum."

Harlan'ın kahkahası gecenin içinde gümbürdedi. "İkincisi, evlat. Kesinlikle ikincisi."

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Connor iç çekerek. "Sadece... beni güzel bırak, tamam mı? CeCe yüzümü seviyor."

Kit kıkırdadı. "Pekâlâ. Evine git Connor. Yarın ofiste görüşürüz. Tam sekizde. Ben babamla geleceğim." Kolunu Harlan'ın koluna doladı ve Sam'e onları eve kadar takip etmesini işaret etti. "Tüfek dolu mu?"

"Evet. Ne zaman bir yılanı vurmak zorunda kalacağımı asla bilemem."

Kit içini çekti. "Hayatın tehlikede değilse ateş etme, tamam mı? Temizleyemeyeceğim bazı şeyler var."

"Anlaşıldı." Harlan Kit'in başına bir öpücük kondurdu.

Ona doğru eğildi. "İçeri gir. Sam'le bazı görüşmeler hakkında konuşmam gerekiyor."

Harlan'ın kıkırdaması biraz hınzırcaydı. "Çocuklar artık buna böyle mi diyor?"

"Baba! Ben ciddiym. Tanrım." Kit telaşla babasını evin içine doğru itti. "Bunun için üzgünüm," dedi Sam'e.

"Değilim," diye cevap verdi ve verandanın ışıklarında onun kızardığını görebiliyordu.

çok genç ve kaygısız görünüyordu.

Bunu mümkün olduğunca sık yapmaya karar verdi.

"Yarın sabah işin var mı?" diye sordu.

Sam telefon takvimine baktı. "Sabah bir müşteriyle randevum var ama daha erken. Sabah erkenden

sekiz buçuk. Bir sonraki randevum öğleden sonra bire kadar değil. Neden?"

"Yarın yardımınızı istediğim iki görüşme yapacağız. Biri Munro'nun yöneticisi. On beş yıldır onun için çalışıyor ve ilişkilerinde patron/idareciden daha fazlası olduğundan şüpheleniyoruz."

Sam düşünceli bir ifadeyle, "Eğer aralarında romantik bir ilişki varsa, onun suçlarını örtbas etmek için çok şey yapmaya hazır olabilir," dedi.

"Aynen öyle. Gözlem yapmanı istiyorum. Kederini test edeceğiz, savunmasının altına girmeye çalışacağız. Bize söylediklerinin doğruluğu konusunda senin görüşünü almak istiyorum."

"Tamamdır. İkinci görüşme ne?"

"Ronald Tasker hapishanede."

Sam hapishane ziyaretlerinden nefret ederdi. Özellikle de Ronald Tasker'ı ziyaret etme düşüncesinden nefret ederdi. Ama elbette gidecekti. "Sence seninle konuşur mu?"

"Bilmiyorum. Onun hakkında okuduklarıma göre kadınlara saygı duymuyor. Tekrar söylüyorum, savunmasının altına girmeyi umuyorum. Munro hakkında bir şeyler biliyor. Sadece Munro'nun bu el altından anlaşmaları nasıl yaptığı olsa bile, bu yardımcı olur. Bu gece William Weaver ile konuştuk. Bence söylediğinden daha fazlasını biliyor ama bilgiyi yasal olmayan bir yolla elde etmiş. Geçen sefer SDPD ile çok hoş bir deneyim yaşadığından beri artık doğru yoldan ayrılmamaya kararlı."

Sesinde ağır bir alaycılık vardı ve Sam'i şaşırttı. "Weaver'ın masum olduğuna mı inanıyorsun?"

"Bilmiyorum. Ama eğer öyleyse, hayatı Munro'nun güç arzusundan başka bir nedenle mahvolmuş demektir."

"Ne kadar da küçük bir derebeylik," dedi Sam. "Munro'nun ABD senatörü olması gibi bir şey değil bu. Tanrı aşkına, o bir belediye meclis üyesiydi."

"Ama görünüşe göre bir yerlerden yüklü miktarda para kazanıyordu ve bu da vazgeçmek istemediği bir şeydi. Munro'nun yöneticisinin paranın nereden geldiğine ışık tutabileceğini umuyorum. Seni sekiz kırk beşte alabilir miyiz? Bu size müvekkilinizden sonra yeterli zaman verir mi?"

"Hazır olacağım. Şimdi içeri girelim de sen yemeğini ye, ben de Bayan Eloise'in Rita'ya kek tarifini vermesini engelleyeyim."

Belediye Binası, San Diego,
Kaliforniya 9 Ocak Pazartesi, saat
9:30.

Kit, Connor ve Sam kadının ofisine girerken, Munro'nun ofis yöneticisinin uzun boylu, sarışın ve salkım söğüt gibi bir kadın olan Wilhelmina Munro'ya çok benzediğini düşündü.

Veronica Fitzgerald'ın gözleri kızarmış ve şişmişti. Ya dünyanın en kötü alerjisine sahipti ya da uzun süredir ağlıyordu. Zarif bir makyajla hasarı kapatmaya çalışmış ama büyük ölçüde başarısız olmuştu.

Veronica masasına oturdu ve katlanmış ellerini masanın yüzeyine dayadı. "Bugün size nasıl yardımcı olabilirim?"

Sam'le tanıştırıldığında irkilmışti. Görüşme Munro'nun evinde gerçekleşmiş olsa da kadının Sam'in Munro'yu ziyaret ettiğini hatırladığı anlaşıyordu. Ve verdiği tepkiye bakılırsa, Sam'in toplantı hakkında söylediklerinden korkmuş olabilirdi.

Güzel. Kit, Veronica'nın adım atmasını istemedi.

Kit gülümsedi. "Bay Munro'nun iş ortakları hakkında birkaç sorumuz var."

Veronica ağır bir şekilde cımbızlanmış kaşlarını kaldırdı. "O bir belediye meclisi üyesi, Dedektif. Şehirdeki pek çok işletmeyle bağlantıları var. Hangi iş ortaklarından bahsediyorsunuz?"

"O bir belediye meclis üyesiydi," dedi Kit, kötü polis rolünü sonuna kadar oynayarak.

İşe yaradı. Veronica yine irkildi.

"Acımasız olmanıza gerek yok, Dedektif," diye mırıldandı.

"Kaybınız için üzgünüm," dedi Kit ve bir bakıma öyleydi de. Veronica Fitzgerald'ın Munro'ya değer verdiği açıktı.

Veronica ters ters baktı. "Bu ziyaretin amacına gel."

"Size söylemiştim. Buraya eski patronunuzun iş ortaklarını sormaya geldik." Kit telefonunu çıkardı ve Notlar uygulamasını açtı. "Belediye meclisi Munro'nun tek işi değildi. Bunun için çok fazla para harcadı."

Veronica'nın gözleri sertleşti. "Zengin bir karısı vardı."

Ooh. Ouch. Veronica zengin eşten hiç hoşlanmamıştı.

Connor sahte bir gülümsemeyle, "Ona harçlık veriyordu," dedi. "Bundan pek hoşlandığını sanmıyorum."

Veronica bakışlarını Connor'a çevirdi. "Ben bilemem."

Bence biliyorsun. Kit notları arasında gezinmeye başladı.

"Siz ikiniz... on beş yıldır birlikteydiniz. On beş yıl mı? Doğru mu?"

Veronica'nın gözleri öfkeyle parladı. "O benim işverenimdi, evet."

Kit, "Ve daha önceki iş girişiminden belediye meclisine kadar takip ettiniz," diye bastırdı.

"Ben yaptım."

"Yani onun en azından son on beş yıldaki iş ortaklarını tanıyorsunuz."

Veronica soğuk bir şekilde gülümsedi. "Konseydeki görev süresinin öncesinden, evet."

"Bu ortakların bir listesini alabilir miyiz?" Kit sordu.

Veronica gözlerini kırptırdı. "Onun eski müşteri listesini mi istiyorsun?"

"Biliyorum," dedi Kit sakın bir sesle. "Dönem sınırlamaları nedeniyle bir yıl içinde görevinden ayrılacaktı. Bundan sonrası için plan yapıyor olmalıydı. Özellikle de zengin karısı ondan boşanacakken."

Veronica'nın gözleri tekrar parladı ama bu kez acı çekiyormuş gibi görünüyordu. "Bence onu öldürmek onun için çok daha kolay olurdu, sizce de öyle değil mi Dedektif?"

Kit dürüstçe, "Bilmiyorum," dedi. "Sence onu o mu öldürdü?"

Veronica acı bir ifadeyle, "Sebebi vardı," dedi. "Kesinlikle araçları vardı."

Kit kadının gözlerinin içine baktı. "var." "Bunu yapması için birini tutmuş olabilir."

Kit, "Soruşturmanın tüm yollarını açık tutuyoruz," dedi. "Bu yüzden iş ortaklarını soruyoruz."

"Ondan başka kimse nefret etmiyordu," dedi Veronica, Kit'in karşı çıkmasına meydan okuyan bir ifadeyle.

"Ah," dedi Connor yumuşak bir sesle, "sanırım pek çok insan ondan nefret ediyordu. Her türlü nefret mektubunu aldı. Yöneticisi olarak bunu bildiğinize eminim."

"Seçmenlerinin birçoğunun şikâyetleri vardı ama o mükemmel bir meclis üyesiydi. Bölgesi için yorulmadan çalıştı."

"Belki bize seçmen şikâyetlerinin kopyalarını verebilirsiniz?" Connor, Munro'nun şikâyet dosyasını Cumartesi gecesi evindeki ofisinden çoktan almış olmalarına rağmen sordu. "Onu kimin öldürdüğünü bulmamıza yardımcı olur."

"Kesinlikle." Cebinden bir anahtar çıkardı ve ofisin köşesindeki beş çekmeceli dosya dolabını açmak için ayağa kalktı. Büyük bir dosya klasörü çıkardı ve çekmeceyi hızla yeniden kilitledi. "Buyurun, Dedektif."

"Ve şimdi de iş ortaklarının listesi," dedi Kit sabırsız bir ifadeyle.

Veronica masasına oturmuş, Kit'e bir kez ters ters bakıyordu. "Sana iş ortağı olmadığını söylemiştim."

"Gelecek yıl için planları neydi?" Kit sordu. "Görev süresi bittikten sonra mı?"

Veronica yutkundu. "Dünyayı görmeye gidiyordu."

Bu beklenmedik bir cevaptı ve Veronica'ya acı veriyor gibiydi.

Kit başını eğdi. "Seninle mi?"

"Hayır. Öyle değildik... öyle değildi."

"Ben öyle duymadım," dedi Kit. "Birçok şehir kulübü etkinliğinde onunla çıktığını duydum. Yanak yanağa dans ettiğinizi. Çok samimiymişsiniz."

Veronica'nın yanakları karardı. "O insanlar dedikoducu. Evet, karısı zahmet edemediği için ben katıldım. Arkadaş olarak gittik. Daha fazlası değil."

Kit, Veronica'nın Wilhelmina'nın zahmete giremeyeceğine gerçekten inanıp inanmadığını, yoksa Munro'nun onu böyle mi kandırdığını merak etti.

"Bu iyi," dedi Kit, Veronica biraz rahatlayana kadar bekledi. "Çünkü şehir kulübündekiler senin çok değersiz bir eş olduğunu söylediler. Onun sosyal statüsüyle boy ölçüşemezmişsin."

Veronica'nın çenesi gerildi. "Dedikoduların ne dediği umurumda değil."

Kit tekrar, "Bu iyi," dedi. "Çünkü Munro'nun işten atılmak üzere olduğunu söylüyorlar. Yenilenmemiş, sanırım terim buydu. Connor mı?"

"Yenilenmemiş olması iyi," dedi hafifçe.

Veronica'nın göğsü daha hızlı inip kalkıyordu. "Doğru değil.

Onlara para ödediği sürece, onunla iyi geçiniyorlardı."

Connor omuz silkerek, "Davranış kuralları vardır," dedi. "Munro onlara uymadı. Söylentilere göre sessizce gitmesi istenecekmiş. Bunu yapmazsa üyeliğini iptal edecekler ve güvenliğe bir daha geri dönmemesini sağlamaları talimatını vereceklermiş."

Veronica'nın gözleri kısıldı. "Yalan söylüyorsun."

Tabii ki öyleydiler. Ama kadın onlara inanıyordu. Kit bunu kadının yüz ifadesinden anlayabiliyordu.

Kit omuz silktili. "Sadece bize anlatıldığı gibi sana da anlatıyorum. Munro hiçbir yerde sevilmiyordu. Seçmenleri ondan nefret ediyordu, sosyal çevresi ona zar zor tahammül ediyordu ve zengin karısı ondan boşanacaktı. Ve hala karısının ona ödediğı küçük harçlıkla yaşam tarzını nasıl karşılayabildiğini cevaplamadınız."

"Bay Munro'nun dışarıdaki çabalarının hiçbirine dahil olmadım," diye tersledi Veronica. "Konsey dönemi sona erdikten sonrası için planları varsa da benim haberim yoktu."

Sam sessizce konuştu. "Onun dünyayı göreceğini söylediğini sanıyordum." Durakladı, sesi çok nazikti. "Seninle birlikte olacaktı, değil mi?"

Veronica'nın gözleri yaşlarla doldu. "Yapacak işlerim var. Lütfen gidin."

Sam ayağı kalkmaya başlayınca Kit sandalyeyi işaret etti. "Görüşme bittiğinde gideceğiz, Dr. Reeves." Sustu. Bu emir onun içinde bir huzursuzluk yarattı. Kötü polisi oynamaktan hoşlanmıyor değildi ama Sam'in buna tanık olmasını da istemiyordu. "Bayan Fitzgerald, on beş yıl boyunca onun en yakın iş arkadaşıydınız. Sanırım romantik bir ilişkiniz vardı. Onu yirmi beş kez bıçaklayan, el ve ayak parmaklarını kesen ve cesedini hayvanlara yem olması için çöle bırakan kişiyi bulmamızı isteyeceğinizi düşünürdüm."

Veronica'nın rengi solmuştu. "Ne?" diye fısıldadı.

Kit şimdi onu yakalamıştı. "Evet. İşkence görmüş, vücudu parçalanmış. Birisi bu kadar zarar vermek için ondan çok nefret etmiş olmalı. Ve acı, hanımefendi. Hepsi olmasa da çoğu zaman hayattaydı. Onun güvenilir iş arkadaşı ve muhtemelen romantik partneri olarak sizin, sorumluları bulmamızı ve hayatlarının geri kalanını hapiste isteyeceğinizi düşünürdüm."

Veronica'nın gözlerinden süzülen yaşlar makyajını kirletti. "Sorumlu olanlar mı? Hayatlarını mı?"

"Adli tabibimiz birden fazla el tarafından bıçaklandığını tahmin ediyor. Eğer bir şey biliyorsanız, bize söylemenin tam zamanı." Kit, oltayı takmayı umarak ses tonunu biraz yumuşattı. "Yardımaınıza ihtiyacımız var."

Veronica başını salladı, hareketi sarsıntılıydı. "Ben hiçbir şey bilmiyorum. Lütfen gidin."

Kit ayağa kalktı. "Geri döneceğiz. Bir şey biliyorsun ve biz bunun ne olduğunu öğreneceğiz."

Veronica titreyen eliyle bir not kâğıdına tek bir isim yazdı ve kâğıdı yırtıp attı. "Avukatım. Bundan sonraki tüm iletişimler onun aracılığıyla yapılmalıdır."

Kit kâğıdı aldı ve başını salladı. "Nasıl isterseniz .
Beyler? Biz kendimiz çıkarız."

Kit, Connor ve Sam'in ardından kadının ofisinden çıktı. Kit Sam'e bakmadı. Onun gözlerindeki kınamayı görmek istemiyordu. Hayal kırıklığını. Çünkü o iyi ve nazik biriydi.

Ve ben .

Veronica kapıyı sertçe kapattı, çarpılmaktan daha sessizdi ama duygusu aynıydı.

Sam ve Connor merdivenlere yöneldiğinde Kit elini kaldırarak onları geri dönmeye çağırdı. Bir parmağını dudaklarına götürerek başını kapıya doğru eğdi.

Veronica'nın ofisinden öğürme sesleri ve hemen susturulan tek, acımasız bir hıçkırık geldi.

Bir dakika geçti, tam bir dakika. Kit kafasının içinde sayıyordu. Ve sonra, Veronica'nın sesi, acil ve gözyaşlarıyla kalın.

"Polisler az önce buradaydı. Biliyorlar."

Bir duraklama.

"Ne bildiklerini bilmiyorum ama bu da bir şeydir." Bir duraklama daha. "Hayır, henüz bulamadım ve aradım. Ofisini hem burada hem de evinde . Her iki yerde de arayamıyorum. Buradan gitmemiz gerekiyor. Bugün." Bir duraklama daha, bu sefer daha kısa. "Ayarlamaları yapacağım. Sadece hazır ol."

Kit, Connor'ın gözleriyle karşılaştı. Memnun görünüyordu, sanki böyle bir şey bekliyormuş gibiydi. Hâlâ Sam'e bakmaya cesaret edemiyordu.

Daha fazla sessizlik oldu ve Veronica'nın konuşmasının bittiği anlaşılnca Kit onları merdivenlere götürüp ön kapıdan çıkardı ve yürürken Navarro'yu aradı.

Patronuna, "Belediye binasını en kısa zamanda görmemiz gerekiyor," dedi. "Güvenli bir yere geldiğimizde size bilgi veririm ama mümkün olan en kısa sürede buraya birini gönderin. Onlar gelene kadar arabamızda bekleyeceğiz. Sizi birkaç dakika içinde tekrar arayacağım." Navarro'yla yaptığı görüşmeyi sonlandırdı, sonra Connor'a baktı. "Arabayı ön tarafa getirebilir misin? Gizlice bir arka giriş olup olmadığına bakmam gerek."

Connor sırtarak selam verdi. "Hadi Sammy. Sen ön koltukta oturabilirsin. Bu sefer Kit arka koltuğa otursun."

Göz ucuyla Sam'in Connor'ı sessizce arabaya kadar takip etmeden önce ona dikkatli bir bakış attığını gördü.

Veronica Fitzgerald'a karşı bir sürtük gibi davranmıştı ama bu zaman zaman gerekliydi. Kit'in kabul etmek istediğinden daha sık. Normalde bunun gibi röportajları ikinci kez düşünmezdi ama... kahretsin. Sam'in onun o çirkin yanını görmesinden nefret ediyordu. Bu kadar önemsemesinden daha da çok nefret ediyordu.

İçindeki huzursuzluk hissini silkeleyerek içeri girdi ve üniformalı muhafızı buldu. Dışarıda onları izliyordu ve onu tekrar gördüğüne şaşırmış görünmüyordu.

"Bu kadar çabuk mu döndünüz, Dedektif?"

İsim etiketinde **D. MACEK** yazıyordu. Yaşlı bir adamdı, yaklaşık babasıyla aynı yaştaydı.

Ona küçük bir gülümseme sundu. "Bu binanın kaç çıkışı olduğunu söyleyebilir misiniz?"

"Senin ve diğer ikisinin tek başınıza izleyebileceğinizden daha fazla," dedi, ses tonu kızın neden sorduğunu bildiğini ya da en azından bu soruya şaşırmadığını gösteriyordu. "Herkesin içeri girerken ve çıkarken buradan geçmesi gerekiyor ama tabii ki acil çıkışlar da var."

"Elbette." Kit elini pantolonunun cebine soktuğunu, başparmağının Harlan'ın yaklaşık bir yıl önce ona verdiği kedi-kuş oymasını ovuşturduğunu fark etti. "Bunu sormama şaşırmışa benzemiyorsun."

"Çünkü ben değilim. Bugün bir ara Fitzgerald'la konuşmaya geleceğini düşünmüştüm. Dedikoduları duydum, Dedektif. Birçok insan Munro'yu severdi. Çok sevimli olabiliyordu ve birçok kadın ona hayrandı. Ama bence Munro baştan aşağı çürümüştü ve o yöneticisi de onunla gırtlığına kadar ilişkiye girmişti."

"Emekli polis misin?" Çünkü sesi kesinlikle öyleymiş gibi geliyordu.

"Yirmi beş yıldır polisim. Bu işe girdim çünkü emeklilik beklediğimden çok daha sıkıcıydı."

"Munro ve Fitzgerald hakkında bana ne söyleyebilirsiniz, efendim?"

"Somut bir şey yok. Kayıp olan Ferrariyi kullandığını biliyorsun. Gazetede yazıyordu. Ama o da lüks bir araba kullanıyor ve diğer yöneticiler yılda birkaç kez Cayman Adaları'na yaptığı seyahatlerden bahsediyor. Ayrıca birçok lüks mağazadan teslimat alıyor. İyi yaşıyor. Bu bir suç değil ama..." Omuz silkti.

Cayman Adaları'ndan bahsedilmesi ilginçti. San Diego'ya çok daha yakın sahil destinasyonları varken uçmak için uzun bir yoldu bu. Kit'in aklına ilk gelen kara para aklama oldu. Dünyanın o bölgesinde çok sayıda offshore bankacılık yapılıyordu. "Cayman Adaları'na en son ne zaman gitmişti?"

Kaşlarını çattı. "Sanırım Ekim ayındaydı. Diğer iki yöneticinin ona özel muamele yapıldığından şikayet ettiklerini duydum. Diğerlerinin aldığından daha fazla ve notlarını karşılaştırıyorlar. Kadınlardan biri Fitzgerald'ın bir arkadaşının orada bir devre mülkü olduğunu ve bunu kullanmak ya da kaybetmek zorunda olduklarını söylediğini anlattı. Bu doğru olabilir ama..." Bir omuz silkme daha.

"Hangi yöneticilerin onun hakkında konuştuğunu hatırlıyor musun?"

Sessiz bir kahkaha attı. "Hepsi. Kendini beğenmiş ve tam bir kaltak olduğunu söylüyorlar. Bazıları Munro için çalışmasını kıskanıyor çünkü keşke ben de çalışsaydım diyor, ama bazıları da onun sivri dilinden nasibini almış. Tatiliyle ilgili yorumu kimin yaptığını yüzde yüz hatırlamıyorum ama hatırlarsam sana söylerim."

"Teşekkür ederim, efendim. Bugün buraya hiç basın mensubu geldi mi?" Munro ile ilişkisi olan muhabir Tamsin Kavanaugh'u düşünüyordu.

Macek gözlerini devirdi. "Geçen haftanın sonunda kaybolduğunda her yerdeydiler. Cesedi cumartesi günü bulunduğundan, bugün tekrar iş başında olacaklarını düşünmüştüm ama şu ana kadar sadece dışarıda takılıyorlar. Arka planda bina varken haber yapıyorlar. Ses kayıtları, bu tür şeyler."

"Geçmişte burayı ziyaret eden herhangi bir medya mensubu hatırlıyor musunuz?"

Meclis Üyesi Munro'yu mu görmek istiyorsunuz?"

"Oh." Kaşlarını çatı. "Tamsin Kavanaugh hakkında soru soruyorsun."

Kit, onun kederli ifadesi karşısında gülümsemesini engellemek zorunda kaldı. Anlaşılan Bay Macek de onun bu kadından hoşlanmadığını paylaşıyordu. "Ziyarete mi geldi?"

Ona sabırsız bir bakış attı. "Sanırım bunu zaten biliyorsun. İki yıl önce ateşli ve ağır bir ilişki yaşıyorlardı. Ofisinde öğleden sonra keyfi falan. Binadaki tüm personel biliyordu. O kadın buradan sırtarak ayrılırdı."

"Onaylamadın mı?"

"O evliydi. Ve Kavanaugh...şey, o sadece korkunç. Fitzgerald'ın bu konuda ne düşündüğünden emin değilim, ancak size şunu söyleyeyim, bu konu hararetle tartışıldı. Yöneticiler, konsey çalışanları, hatta posta odasındakiler bile. Herkesin bir fikri vardı. Onu paylaşmak zorunda kalmak Fitzgerald'ı çok mutlu etmiş olamaz."

"Yani Fitzgerald ve Munro işin içinde miydi?"

"Tabii ki. Herkes bunu da biliyordu. Fitzgerald bir buz kraliçesi. Kendini dünyanın sahibiymiş gibi tutuyor. Hiçbir zaman Kavanaugh gibi Munro'nun üzerine atılmadı ama bunu kesinlikle yapıyorlardı."

"Onları suç işlerken gördünüz mü yoksa bu sizin mi?"

"Polis olarak geçirdiğim yirmi beş yıla dayanan görüşüm."

"Eski işlerinden buraya kadar onu takip etmesi... uygun görünüyor."

"Aynen öyle. İkisi de iyi bir hayat yaşıyor gibiydi. Fitzgerald bu sabah hamburger gibi görünüyordu, çok ağlıyordu. Açıkçası onu burada gördüğüme şaşırdım. Bugün izin alır diye düşünmüştüm. Onu bu kadar üzgün görmemize izin vereceğini düşünmemiştim."

Kit, Veronica Fitzgerald'ın muhtemelen Munro'nun ofisinde bulamadığı her neyse onu aramak için geldiğini düşündü. "Aklına başka bir şey gelirse, somut olmasa bile beni arayabilir misin?"

"Kesinlikle. Şimdilik adamlarıma monitörleri izletebilirim. Eğer biri bu kapıdan başka bir kapıdan çıkarsa" -ön kapıyı işaret etti- "size haber veririm."

"Teşekkür , Bay Macek."

" ederim, Dedektif McKittrick."

Connor arabayı kaldırımın kenarında bekletiyordu, o da koşarak gidip boş arka koltuğa oturdu. Sam'e bakmaktan daha fazla kaçınmadı. Sam ön yolcu koltuğundaydı ve bakışları onun yüzüne kilitlenecek şekilde iki büklüm olmuştu.

Kendini hayal kırıklığına hazırladı. Ama Clark Kent gözlüklerinin arkasındaki yeşil gözlerde hiç hayal kırıklığı yoktu. Açık ve saygı doluydular.

Kit nefes verdi. "İyi misin Sam?"

"Ben de sana aynı soruyu soracaktım. Orada ona çok sert davranmış olmalısın. Kolay olmamıştır."

Demek anlamıştı. Rahatlama seliyle neredeyse başı .

"Benim sıcak ve bulanık tarafım değil."

"Senin müthiş yan," Connor düzeltildi. "Şimdi,

"Patrona bir geri arama borcumuz var."

9 Ocak Pazartesi, 10:30.

Kit ve Connor, Veronica Fitzgerald ve güvenlik görevlisinden öğrendiklerini Navarro'ya anlatırken Sam sessizce dinledi.

Söylediklerinin hiçbiri Sam'i hiç şaşırtmamıştı. Veronica'nın bir yılan olduğunu onunla ilk karşılaştığı andan beri biliyordu, Munro'yla New Horizons fonuyla ilgili bir toplantı ayarlamaya çalıştığı zamanlardan beri. Kadından kibirli bir kötülük sızıyordu.

Hayır, Sam'i şaşırtan Veronica'nın ofisinden çıktıklarında Kit'in onunla göz göze gelme konusundaki isteksizliği idi. Bilinçli olarak ondan kaçınmıştı. Ve ona baktığında da gözleri korkuya yakın bir şeyle dolmuştu. Ve utançla.

Veronica Fitzgerald'a karşı taktiklerini onaylamayacağını düşünmüştü. Yas tuttuğu belli olan bir kadına çok sert davrandığını düşünmüştü. Tam tersi doğrudu. Veronica'nın nasıl bir kadın olduğunu biliyordu ve Kit ona tam olarak doğru türden bir baskı uyguladı.

Birkaç plakasız araba gelene kadar belediye binasının dışında beklemişlerdi. Onları çıkışları korumaları ve Veronica kaçınılmaz olarak kaçtığında onu takip etmeleri için bırakan Connor, Ronald Tasker'ın karısını öldürdüğü için şartlı tahliye olmaksızın ömür boyu hapis yattığı hapishaneye doğru yola çıkmıştı.

Sam adamla yüz yüze görüşmek konusunda temkinliydi. Ne de olsa Tasker'ın mahkemeye çıkmasının nedeni oydu.

Bu doğru değildi. Tasker mahkemeye çıkmıştı çünkü savcının onu suçlaması için yeterli kanıt vardı. Ama Sam Munro'nun taleplerine boyun eğseydi, Tasker delilik savunması yapabilirdi. Yine de hoş değildi ama cinayet suçlaması kadar da kötü değildi.

Sam bu görüşmeyi dört gözle beklemiyordu.

Endişelerini bir kenara itti ve Navarro'yla görüşmesini bitirmek olan Kit'i incelemek için koltuğunda döndü.

Kit, "Fitzgerald'ın ofisi ve evi için bize bir arama emri çıkartabilirseniz, bu harika olur," diyordu. "Kanıtlar çok az ama denemeye değer."

"Navarro, "Üçünüz de onun Munro'ya ait bir şey aradığını ve kendisini arayan kişiyle birlikte dışarı çıkması gerektiğini söylediğini duydunuz," dedi. Bence kaçmaya çalışırsa en azından bavulları için arama emri çıkarmaya yeter. Bulduğumda size haber veririm. Bu davaya bu kadar odaklanmışken, doğru yargıcı bulursam davayı hızla sonuçlandırabileceğimi düşünüyorum."

"Teşekkür ederim efendim. Bugünkü planımıza devam edeceğiz.

Hapishaneye birkaç dakika uzaklıktayız."

Navarro, "Tasker serseri mayın gibi bir şey," diye uyardı. "Size ne vereceği konusunda büyük umutlar beslemiyorum."

"En azından onunla konuşmalıyız." Telefon görüşmesini sonlandırdı ve iç çekti. "O haklı, biliyorsun. Tasker bize hiçbir şey söylemeyecek."

Connor, "Ona bir şey teklif edebileceğimiz falan yok," diye homurdandı. "Adam şartlı tahliye olmaksızın ömür boyu hapis yatıyor."

Sam sessizce, "Her zaman istedikleri bir şey vardır," dedi. Umutluydu. "Tasker'ı görmeden önce Veronica Fitzgerald hakkında konuşabilir miyiz?"

Kit'in bakışları seğirdi, sonra yavaşça geri döndü. Sam onun gözleriyle buluşmak için harcadığı çabayı neredeyse hissedebiliyordu. Korku gitmişti ama utanç hâlâ oradaydı ve buna dayanamazdı.

"Peki ya o?" diye sordu.

"Fikrimi almak için benden bunun bir parçası olmamı istediniz ama onun hakkında ne düşündüğümü hiç sormadınız."

Connor gözlerini yola çevirmeden önce kısa bir süre ona baktı. "Sen ne düşünüyorsun?"

Kit derin bir nefes aldı. "Evet. Veronica Fitzgerald hakkında ne düşünüyorsun?"

"O bir yılan. Bence ona karşı daha sert olabilirdin."

Kit'in ağzı açık kaldı. "Ne?"

Neredeyse gülecekti ama buna cesaret edemedi. Kit şu anda çok kırılgan görünüyordu. "Ona Munro'nun yaralarının listesini verirken biraz sert davrandın ama bence daha da ileri gidebilirdin. Cinsel organındaki hasardan hiç bahsetmedin."

Sanki bir işaretmiş gibi Connor yüzünü buruşturdu.

"Siktir," diye mırıldandı. "Evet, şey, benim en sevdiğim konu değil, da," Sam

"ama bu davanın bir gerçeği. Romantik olmasa da cinsel olarak neredeyse kesin bir ilişki içinde olduklarını düşünürsek, bence bu onu bir şeyler söylemesi için öfkelendirmiş olabilir. Yani, on beş yıl boyunca birlikteydiler."

Kit'in ağzı çalışıyordu ama hiç ses çıkmıyordu.

Connor sırtarak dikiz aynasından ortağına baktı. "Onu kırdın, Sammy."

"Bundan şüpheliyim. Kit McKittrick'i kırmak için çok daha fazlası gerekir." İç çekti. "Kötü polisi oynadığını görmeye dayanamayacağımı mı sandın?"

"Hayır," dedi sonunda. "Bunu kaldırabileceğini biliyordum. Ne de olsa bunu sana biz yaptık."

Yapmışlardı. Dokuz ay önce cinayet zanlısı olduğunda. Görüşmeden sonra Veronica Fitzgerald ile aynı tepkiyi vermişti. O da zar zor

O gün yediği her Şeyi kusmadan önce banyo yapıyordu.

"Yeterince doğru. Ofisine girmeden önce Veronica'yı biliyordum. Yazın New Horizons'ın finansmanı oylamaya sunulduğunda onunla bir randevu ayarlamaya çalışırken beni oyaladı."

Kit'in gözleri aniden keskinleşmişti. "Sana ne söyledi?"

Güzel. Kit dnmşti. "Meşgul bir adam olduğunu, bu tür konular için zamanı söyledi. Onun takvimine girebileceğimi söyledi..." Konuşmanın detayları bir anda aklına gelince, sözlerini yarıda kesti. "şey, kahretsin. Beni sarsıyordu."

Kit emniyet kemerinin izin verdiği ölçüde öne doğru eğildi. "Ne demek istiyorsun?"

"Aramamdan birkaç hafta sonra takvimine girebileceğimi söyledi ama bu çok geç olurdu. Ona bunu söyledim ve o da kampanya bağışçılarının 'bazen işe alınabileceğini' söyledi. "Tırnak işareti kullandı. "Kampanya katkısı için beni haraca bağlamaya çalışıyordu. O an için kalitesiz görünmesi dışında bir şey düşünmemiştim ama Munro'yu görmek için kaç kişinin para ödemek zorunda kaldığını merak ediyorum."

Kit kaşlarını çattı. "Başlangıçta neden bağış isteyebilsin ki? Tekrar koşmayacak. Buna izni yok. Dönem sınırları."

Connor bir parmağını kaldırdı. "Ya daha yüksek hedefleri varsa? Eyalet senatörlüğü ya da ondan daha yüksek? Marshall ve Ashton'ın dosyalarında buldukları kampanya bağışçılarının listesini hatırlıyor musunuz? Bu bağışların bir kısmı son birkaç ay içinde yapılmış."

"şunu bir kontrol edelim o zaman." Kit bunu Notlar uygulamasına yazdı. "Keşke ona para verseydin Sam, böylece ne yapacağını ğrenebilirdik. Eğer basit bir

bir katkı değil, bir şantaj olsaydı, hiçbir belge izi olmazdı."

"Takvimini araştırabiliriz," dedi Connor. "Ortadan kaybolmadan önce görüştüğü kişileri kontrol edin, herhangi birinin oynamak için para ödeyip ödemediğini öğrenin."

"Ne pislik herif," diye mırıldandı Sam.

Kit onun gözlerine baktı, ağzının bir kenarı neredeyse gülümseyerek kalktı. "Evet, bunu zaten biliyorduk."

Artık her şey normale dönmüştü. Utancıyla birlikte suskunluğu da gitmişti. Sam rahatlamıştı ama yine de Veronica'nın ofisinde olanlar hakkında onunla konuşmak istiyordu.

Ama Connor etraftayken değil. Bu özeldi. Yalnız kalana kadar bekleyecekti.

Yine telefonuna dokunuyordu, kaşları çatılmıştı. "San Diego'da belediye meclisi üyelerinin herhangi bir kişiden ne kadar para alabileceği konusunda sınırlamalar var. Çok fazla değil. Munro'nun o Ferrari'yi satın alabilmesi için en fazla üç yüz bağışçıya ihtiyacı vardı."

"Ve yine," dedi Sam, "bir para izi olacaktır. Adayların kampanya fonlarını bu tür kişisel harcamalar için kullanmalarına izin verilmez."

Kit dudaklarını büzdü. "Ya da hiç kaydedilmemiş başka 'bağışlar' da vardı. Basit haraçlar. Acaba Fitzgerald Cayman Adaları'na yaptığı tüm o seyahatlerde ne yapıyordu?"

"Offshore bankacılık," dedi Sam iç çekerek. "Neden her zaman gizli bir banka hesabı oluyor?"

"Böylece Ferrari alabiliyorlar," dedi Kit hafifçe. "Herkes bunun zengin karısının bir hediyesi olduğunu düşünecekti. Sadece Wilhelmina aksini bilirdi."

"Araba Wilhelmina'dan bir hediye miydi?" Connor arabayı hapisanedeki nöbetçi kulübesinin önüne çekerken Sam sordu.

Connor kimliğini gösterdi ve geçtiler. Hapishane duvarlarının içinde daha sıkı bir kimlik belirleme süreci olacaktı. Sam hapishaneye gitmekten gerçekten nefret ederdi. Yıllar boyunca burada birkaç kez bulunmuş, müşterileriyle görüşmüştü ama her seferinde tüyleri diken diken oluyordu. İnsanlara yardım ettiğini ve yaptığı işin değerli olduğunu biliyordu ama çarpan kapıların sesi onu sarsmayı asla başaramıyordu.

Connor başını salladı. "Bakıcısı -Rafferty- bize arabayı Munro'nun kendisinin satın aldığını söyledi."

"Belki Rafferty bilmiyordu," dedi Kit düşünceli bir ifadeyle. "Belki Wilhelmina ona söylememiştir. Bunu onaylamazdı."

"İyi bir noktaya değindin," dedi Connor. "Bayan Munro'yu bir kez daha ziyaret etmeli ve Rafferty odanın dışındayken ona sorular sormalıyız." Bir park yeri buldu ve motoru kapattı. "Şu ziyareti bir an önce bitirelim. Buradan nefret ediyorum." "Ben de öyle," diye mırıldandı Sam, sonra Connor'a döndü. "Can Bize bir dakika izin verir misiniz? Sizinle lobide buluşabiliriz."

Connor'ın kaşları kalktı ama hakkını yemeyelim, soru sormadı. "Elbette." Sam'e arabanın anahtarlarını uzattı. "Kilitle. Pek iyi bir mahalle değil."

Connor kendi şakasına gülerek arabadan indi ve hapishanenin ön girişine yöneldi.

Sam bir nefes aldı ve Kit'in gözlerine baktı. "Veronica Fitzgerald'la yaptığın görüşme konusunda neden üzüleceğimi düşündün?"

Kit iç çekti. "Ben... Sanırım öyle olduğumu düşünmeni istemedim..." Omuz silkti. "Kötü. Sanırım iş arkadaşlarıyla çıkmamak için iyi nedenler var."

Sam omurgasında bir korku titreşiminin dans ettiğini hissetti. "Biz iş arkadaşı değiliz. Biz... iş arkadaşlarıyız."

Kit ofladı. "Po-tay-to, po-tah-to."

"Hayır." Sam başını salladı çünkü onunla çalışmama düşüncesi, onunla çıkmaktan vazgeçme düşüncesinin gölgesinde kalmıştı. "Ben bir danışmanım. Ve ne yaptığınızı biliyorum. Nasıl yapman gerektiğini de biliyorum. Ve bugün benim yüzümden geri durduğunu düşünüyorum. Demek istediğim, kendini tutmana gerek yok. İşini yap. Senin için daha azını düşünmeyeceğim."

"Bunu bilemezsin."

"Kit. Beni tutukladın. Eski ortağın beni köpeğimi vur."

"Baz bunu yapmazdı."

"O zamanlar bunu bilmiyordum." Sam bu anıyı silkeledi, en iyi anılarından biri değildi. Tanışma maceralarına bakılırsa, Kit'le aralarında hiçbir sevimlilik yoktu. "Demek istediğim, ortalık yatıştığında anladım. Benim başıma geldiği için hoşuma gitmedi ama yine de anladım. Seni tanıyorum. Gizemli olduğunu düşünüyor olabilirsin ama en azından Fitzgerald Munro'nun pisliğine batmamış olsaydı bu sabah onun acısına şefkat göstereceğinden emin olacak kadar biliyorum."

"Güvenlik görevlisi gözlerinin derin olduğunu söyledi."

Kız konuyu saptırıyordu ve onun kendisini dinlemesine ihtiyacı vardı. "Kit. Sen işini yaptın. Ve eğer bir sorunum olsaydı -ki yoktu- sana söyledim. Ama kibarca ve tanışın önünde değil. Ya da şüphelinin, hangisi olsun. Bana güvenmelisin, Kit."

Derin bir nefes aldı ve yavaşça bıraktı. "Bu benim için çok zor."

"Biliyorum," dedi sessizce. "Ama ben buna değerim."

Bu ona tam ve parlak bir gülümseme kazandırdı. "Biliyorum. Çok çalışacağım."

"Güzel." Nefes alma sırası ondaydı. "Şimdi gidip parmaklıklar ardına tıklılmasına yardım ettiğim adamı ziyaret edelim çünkü

onun deli olduğunu söyle."

Kit irkildi. "Aman Tanrım. Hiç düşünmemiştim... Sam, neden onu görmek istemediğini söylemedin?"

Bu onu rahatsız etti. "Çünkü bu benim işim, Kit. Tıpkı Fitzgerald'ın senin işin olduğu gibi. Sana kişisel ve profesyonel olarak güveniyorum. Eğer bana kalbinle güvenemiyorsan, en azından işimde ne yaptığımı bildiğime güven."

Tekrar irkildi. "Bunu yaptım, değil mi? Sana güvenmedim." Yüzünü buruşturdu. "Sayılır. Evet."

"Özür dilerim," dedi içtenlikle. "Bunu hiç düşünmemiştim. Ben... Ben senin üzerinde korumacıyım."

"Ve bu hoşuma gidiyor. Bir noktaya kadar. Ben işimde iyiyim, Kit. Bırak da yapayım."

"Tamam. Ve bil diye , bu pislığe hiçbir taviz vermeyeceğim. İzin teklifi yok. Daha iyi bir hapishaneye nakil teklifi yok."

"Başka bir şey beklemiyordum."

YEDİNCİ BÖLÜM

San Diego, Kaliforniya 9 Ocak
Pazartesi, 11:00

Kit, Ronald Tasker'ın tutuklanmadan önce ve sonra çekilmiş fotoğraflarını görmüştü. Ama onun hiç fotoğrafını görmemişti. Cezasını çekmeye başladığından beri.

Tamamen farklı bir insan gibi görünüyordu.

Elbette onun kel olduğunu biliyordu. Peruğu kayıt fotoğrafı için çıkarılmıştı, ama diğer tüm fotoğraflarda - duruşması sırasında çekilenler de dahil olmak üzere - peruk takıyordu.

Bugün öyle değil. Önlerinde oturuyordu, ufak tefek, solgun, kel ve yine de meydan okurcasına. Kit'e sırttı, belli ki onun gizlediğini sandığı şaşkınlığı fark etmişti. "Sana hâlâ zevkten çılgık attırabilirim, tatlım."

Connor kaskatı kesildi ama Sam hiçbir tepki göstermedi. İşinde gerçekten de iyiydi.

Tasker'ın yemine cevap vermedi. "Neden burada olduğumuzu biliyor musunuz Bay Tasker?"

"İyi bir fikrim var. Haberleri gördüm. Munro ısırıldı." Sevinmiş görünüyordu.

Connor sakın bir sesle, "Bu durum seni üzmüşe benzemiyor," dedi.

"Ben değilim. O bir gelincik. Bir gelincikti." Bir kahkaha attı, sonra Sam'e döndü. "Beni burada ziyaret edecek cesareti bulmana şaşırdım."

"Neden?" Sam hafifçe sordu.

Tasker bir kez göz kırptı. "Sen psikiyatristsin, değil mi? Beni mahkemeye çıkmaya elverişsiz ilan etmesi için para ödediğim kişi?"

"Ben bir psikoloğum, evet. Böyle bir şey için ödeme almadım."

Hamburgerinin üzerine turşu sipariş ettiğini inkâr etmesinden daha sakindi.

Tasker Sam'i inceledi. "Hiç para almadın mı? Hiç mi? Teklif edildi mi?"

"Para teklif edilmedi ve ben de hiç para istemedim. Munro, düşünmek bile istemediğim küçük bir karşılık bekliyordu."

"Huh. Yani hayır dedin. Munro bana bunu hiç söylemedi. Sadece sana ödeme yaptığını ve senin de parayı alıp onu ihbar ettiğini söyledi."

Sam sadece gülümsedi. "Bu durumda, hâlâ nefes alıyor olmama şaşıyorum."

Tasker kıkırdadı. "Teşekkür ederim evlat. İster inan ister inanma, bu beni daha iyi hissettirdi."

"Oh, buna inanabilirim," dedi Sam. "Neden beni öldürtmedin?"

"Bunu düşündüm. Ama Munro nefes alır gibi yalan söyledi. Ortaklarım seni bedavaya öldüreceklerini söylediler ama ben onlara yapmamalarını söyledim. Munro yalan söylüyorsa diye."

"Spoiler uyarısı," dedi Sam. "Yalan söylüyordu."

Tasker biraz daha kıkırdadı. "Pekala, bu uçar. Parayı almış olsaydın onu ihbar etmezdin diye düşündüm. Ve eğer onu ihbar etseydin ve parayı kanıt olarak alsaydın, Munro burada benimle birlikte olurdu. İnsanların kendisi kadar zeki olduğunu hiç düşünmemişti. Ne aptal ama."

Sam kuru bir sesle, "Böylece hayatım kurtuldu," dedi. "Teşekkür ."

Tasker gözlerinde yaşlar birikene kadar güldü. "Senden hoşlanıyorum. Ben de seni öldürmediğime memnunum." Kaşlarını kaldırdı. "Başka birini öldürdüğümden değil. Yalancı, fahişelik yapan karım gibi."

"Hayır," dedi Sam, hâlâ toz gibi kuruydu. "Munro'nun sana yalan söylediğini biliyorduksan neden onu öldürmedin?"

Tasker sustu. "Yapmadığımı nereden biliyorsun?" "Çünkü sen buradasın."

"İstediğim zaman sipariş edebilirdim," diye övündü Tasker. "Ama vermedim."

"Neden olmasın?" Kit sordu.

Tasker başını tekrar eğdi, bu kez Kit'i inceliyordu. "Sana söylememin ne değeri var?"

"Kendine olan saygın mı?" diye sordu tatlı tatlı.

Sadece kıkırdadı. "Çok tatlısın, tatlım. Komşu kızı gibi görünüyorsun ama bahse girerim yatakta dinamit gibisindir."

Connor bir nefes aldı ama Sam başını sallayınca Connor kaşlarını çatarak sandalyesine geri oturdu.

"Ne istiyorsun?" Sam sordu.

Kit öfke çığlıklarını güçlükle bastırdı. Hiçbir taviz vermeyecekleri konusunda anlaşmışlardı. Ama... Sam ondan kendisine güvenmesini istemişti.

Connor o kadar kontrollü değildi. Sam'e doğru döndü. "Asla olmaz."

Sam sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi omuz silkmekle yetindi. "Alacağınızı söylemedim ama nereden başlayacağımızı bilmek güzel. Ne istiyorsunuz Bay Tasker?"

Tasker hepsine dikkatle baktı. "İyi davranış için izin."

"Bunu yapamam," dedi Sam, hâlâ sakindi. "Sıradaki?"

Tasker ikramı reddedilen bir çocuk gibi kaşlarını çatı.

"Eş ziyaretleri."

Sam omuz silkti. "Bunu karını parçalara ayırmadan önce düşünmeliydin."

Tasker tekrar gülmeye başladı. "Oh, sen başka bir şeysin. Sanırım sen de şu ahlaklı pisliklerden birisin."

Sam gülümsedi. "Suçluyum. Gerçekten ne istiyorsunuz Bay Tasker? Cidden mi?"

"Bunların hepsini istiyorum."

Sam kararlı bir şekilde adamın bakışlarına karşılık verdi. "Bizim gerçekten sağlayabileceğimiz ne istiyorsunuz? Hâlâ zenginsiniz. Dışarıdan birileri hapislananın JPay sistemi aracılığıyla size para gönderiyor olmalı. Kantinden istediğinizi almak için paranız var, tabii ki makul ölçülerde. İzin ya da benzeri bir tazminat dışında başka ne önerebiliriz? Çünkü bunların olmayacağını bilmeniz gerekiyor."

Tasker düşüncelere daldı. "Bilmiyorum."

Kit konuşmayı yeniden konuya getirmek için ağzını açtı ama Sam başını bir kez daha sallayarak onu durdurdu.

"Çizgi roman yapıyordun," dedi Sam. Kit şaşkınlıkla Sam'e baktı.

Tasker gülümsedi, gerçek bir memnuniyet gülümsemesi. "Özledim. Çizgi romanlarımı özledim. Sevdiklerimi kantinde bulamıyorum, kütüphanedekiler de yırtık pırtık."

"Çizgi roman dükkanında en çok satılan beş yeni çizgi romana ne dersiniz?" Sam sordu.

"On."

"Yedi," diye karşı çıktı Sam. "Ve koleksiyon yok. Basından yeni çıkmış ne varsa."

Tasker bir kez başını salladı. "Tamam. Munro hakkında bildiklerimi anlatacağım." Kit'e sertçe baktı. "Bana bir insanmışım gibi davranıyor."

Ama Tasker bir insan değildi, diye düşündü Kit. En azından iyi bir insan değildi. Karısını öldürmüş ve parçalara ayırmıştı. Ama Sam'e güvenecekti. Şimdiye kadar Tasker'ı mükemmel idare etmişti.

"Anlaşıldı," dedi. "Dr. Reeves?"

Sam ellerini masanın üzerinde kavuşturdu ve Kit onun ne kadar gergin o zaman anladı. Bunu öğrenmişti,

onun söylediklerinden biriydi.

Sam Reeves'e olan saygısı tavan yapmıştı. Dehşete düşmüştü ve bunu kimse bilemezdi.

"Munro'yu neden öldürtmedin?" Sam sordu.

Tasker uzun bir süre sessiz kaldı. Sonra omuz silkti. "Bir tür ölü adam anahtarı var," dedi Tasker. "Bir insanın yaptığı tüm kötü şeylerin bir listesi. Eğer öldürülürse, bu liste halka açıklanacak."

Ama hiçbir şey halka açıklanmamıştı. Henüz açıklanmadı.

Kit, Veronica'nın ofisinden ayrıldıktan sonra yaptığı aramadaki sesini hatırladı. Henüz bulamadım ve aradım.

Aradığı şey bu muydu? Munro'nun ölü adamın anahtarı mı? Ve neden onu arıyordu? Onu yayınlaması gereken kişi o muydu? Yoksa listede adı olduğu için mi onu yok etmek istiyordu? Kit bilmiyordu. Henüz bilmiyordu.

"Bir 'kişinin' yaptığı tüm kötü şeyler mi?" Sam sordu. "Ya da senin?"

Tasker sadece omuz silkti.

"Ama sen zaten hapistesin," dedi Sam. "Listede suçlandığın şeyden daha kötü ne olabilir?"

Tasker başını salladı. "Hiçbir şey."

Yalan, diye düşündü Kit. Bu kocaman bir yalandı. Ama Sam'in sorduğu aynı şeyi o da merak ediyordu. Hapiste geçirdiği zamandan daha kötü ne olabilirdi?

"Bunun tamamen doğru olduğunu sanmıyorum," dedi yumuşak bir sesle.

Tasker'ın kafası dönüp ona baktı. "Bana yalancı mı diyorsunuz, Dedektif?"

Kit bunu inkâr etmedi. "Sadece diyorum ki, listeden korkmasaydınız Munro daha önce öldürülürdü. Bu çok mantıklı."

"Listede başka kimler var Bay Tasker?" Sam, Tasker'ın dikkatini tekrar kendisine çevirerek sordu.

Tasker sırttı, şeytani bir görüntüydü. "Bunun için çizgi romanlardan çok daha fazlası gerekir, Dr. Reeves. Hareket ettirici ve sarsıcı, kesinlikle. Hayretler içinde kalırsınız."

"Muhtemelen yapmazdım," dedi Sam. "Herkesin sırları olduğunu öğrendim."

"Belki, belki de değil. Ama sana söylüyorum, eğer o listeyi bulursan, onu kimin öldürdüğünü de bulacaksın. Ve o ben değilim."

"Bay Munro'nun bu listedeki insanlara şantaj yaptığını mı ima ediyorsunuz?" Kit cevabı zaten bildiği için sordu. Munro'nun Ferrari'si şimdi daha anlamlıydı.

"Ding, ding, ding," diye şarkı söyledi Tasker. "Güzel bayan ödülü kazandı."

"Tüm sırları ortaya çıkarmasına kim yardım etti?" Connor sordu. "Yoksa kendi başına mı başardı?"

Tasker Connor'a aptal aptal baktı. "Sizce kim, Dedektif?"

"Onun yöneticisi," dedi Connor acımasızca. "Veronica Fitzgerald." "Ding. Ding," dedi Tasker.

Kit, "Beyin o," diye tahmin etti ama sanki biliyormuş gibi konuştu.

Tasker burnuna dokundu.

Kit, Veronica'nın listede yer almasının pek olası olmadığını düşündü. Munro'nun ölümünden sonra listeyi kamuoyuna açıklamak için seçtiği kişi o olabilirdi.

Kit yavaşça başını salladı ve Tasker'ın mahkemede verdiği ifadeyi zihninden geçirdi. Karısının onun iki defter tuttuğunu nasıl öğrendiğini ve onu ihbar etmekle nasıl tehdit ettiğini. O hapisteyken, parasını nasıl kontrol edebileceğini. Ve sonra, öfkeyle doluyken, posta kutusunda mucizevi bir şekilde bir fotoğraf klasörü belirmişti.

Karısının başka bir adamla seks yaparken çekilmiş fotoğrafları vardı. Deliye dönmüştü, ifade vermişti. Her erkeğin yapacağı gibi.

Ayrıca onu küçük parçalara ayırmıştı. Kit onun gerçekten kızgın olduğunu düşündü.

"Bunu bize anlatmanın asıl nedeni de bu," diye mırıldandı. "Çünkü Veronica Fitzgerald onların operasyonlarının beyni. Munro'ya ödemeni geciktirdin mi? Bu yüzden mi karınıza yasadışı iş anlaşmalarınızdan bahsetti? Karın ve sevgilisinin fotoğraflarını sana bu yüzden mi gönderdi? Ona ödeme yapmazsanız neler kaybedeceğinizi göstermek mi istedi?"

Tasker ona yukarıdan aşağıya doğru bir bakış attı. "Sana yeterince kredi vermedim. Vücudunun yanında bir de beynin var."

Kit bir kez daha cinsel görmezden geldi. "Munro öldü ama sen de Bayan Fitzgerald'ın cezasını çekmesini istiyorsun. Evliliğinizi, işinizi mahvettiler ve özgürlüğünüzü elinizden aldılar." Tasker bütün bunları kendisi yapmıştı, Kit biliyordu, ama bu oyunu oynayabilecek tek kişi Sam değildi. "Yani bizim için içini dökmeye hazırsın. O listedeki diğerlerini ispiyonlamayacaksın, çünkü kim olduklarını bilmiyorsun. Ama artık ne arayacağımızı biliyoruz, yani işiniz bitti sayılır. Ve listeyi bulduğumuzda, bu seni hapiste daha fazla tutamaz ama en azından intikamını almış olacaksın."

Tasker sadece gülümsedi ve hiçbir şey söylemedi. Görünüşe göre paylaşmayı bitirmişti.

Sam bu konuşma boyunca sessiz kalmıştı. Konuştuğunda ise nazıkçe konuşuyordu. "O zaman bu senin için kişisel bir mesele. O listede her ne varsa, saygı duyduğun bir insanın öğrenmesini istemeyeceğin bir şey. Daha fazla hapis cezası almayabilirsin ama değer verdiğin biri artık seni sevmeyecek."

Tasker'ın gözleri şokla irileşti. "Nasıl-" Başını sertçe salladı ve kelepçelerini ayak bileklerine bağlayan zinciri şingirdatarak masadan uzaklaştı. "Benden bu kadar. O çizgi romanları bekliyorum, Dr. Reeves."

"Ben sözümü tutarım, Bay Tasker."

Bir kez başını salladı. "Buna güveniyorum. Sende ahlak var ve bunu yapabilecek çok fazla insan tanımıyorum. Rahat olabilirsin. Peşinden gelmeyeceğim. Çizgi romanları hiç alamasam bile."

Sam başını salladı. "Sözümü tutacağımı söyledim. Onları göndereceğim ama onaylı paket satıcılarından birinden geçmeleri gerekecek. Birkaç hafta sürebilir."

Tasker omzunun üzerinden kapının yanında duran gardiyana baktı. "Beni hücreme geri götürün."

Görevli Tasker'ı görüşme odasının kapısından geçirirken Kit, Connor ve Sam oturmaya devam etti. Tasker son anda arkasına baktı.

"O benim kızım. Gurur duymadığım bazı şeyler yaptım ve onun bilmesini istemiyorum. Bunların hiçbirisi yasadışı değildi. Ama yine de bilmesini istemiyorum. Ama bunun gerçekten bir önemi yok çünkü ben öldürüldükten sonra beni evlatlıktan reddetti-" Bir nefes aldı. "Annesini öldürmekten hüküm giydikten sonra. O yüzden listeyi bulursan, git ve ona söyle. Zaten benden nefret ediyor."

Omuzları çökmüş bir halde, üçünü şaşkın bir sessizlik içinde oturmaya bırakarak uzaklaştı.

Sonunda Connor boğazını temizledi. "Sanırım az önce bir ustalık sınıfına katıldım. Sam, adamımsın. Çizgi romanları nereden biliyorsun?"

Sam basitçe, "Onu araştırdım," dedi.

"Biz de öyle," dedi Connor.

"Sabıkalarına, iş geçmişine ve iş bağlantılarına bakıyorduk. Sam ona bakıyordu. Sanki bir insanmış gibi." Kit'in gelecekte bunu hatırlaması gerekiyordu. Adamın işlediği suçun büyüklüğünün gözünü kör etmesine izin vermişti.

çoğu insanın bir seviyede sahip olduğu kırılgnlık. Ama Sam'in onu gördüm. "Sanırım gitmeye hazırız."

Sam'in kahkahası titrekti. "Öyle olduğumu biliyorum. Bir içkiye ihtiyacım var."

Connor ona baktı. "Şimdi mi korktun? Her şey bitti dostum."

Kit sessizce, "Biz daha ön kapıdan girmeden önce korkmuştu," dedi. "Ama o haklı Sam. Bu bir ustalık dersiydi." Onu rahatlatmak umuduyla elini Sam'in kolunda gezdirdi ve titrediğini hissetti. "Hadi gel. Arabadan Navarro'yu arayıp Tasker'ın bilgilerinin arama iznine eklenip eklenemeyeceğini soracağız. Sonra da öğle yemeği yeriz. Ve belki senin için bir margarita."

Sam ayağa kalktı, sonra sırtını dikleştirdi. "Bu uzun zamandır duyduğum en iyi fikir gibi geliyor."

Scripps Ranch, San Diego, Kaliforniya 9

Ocak Pazartesi, 13:30

Connor, Kit ile birlikte Shady Oaks Huzurevi'nden ayrılırken, "Yaşlı kadınları tekrar görmek güzeldi," dedi.

Kit, hafif çakırkeyif Sam Reeves'in iki yanında duran iki yaşlı kadına sevgiyle el salladı. Kit, margarita içtiği öğle yemeğinden sonra onu evde yalnız bırakmak istememişti ve Bayan Georgia ile Bayan Eloise'in ona iyi bakacaklarını biliyordu.

Sam o iki içkiyi ve daha fazlasını hak etmişti. Kit, psikoloğu sarsmak için yalnızca iki zayıf margarita içmiş olmasına biraz şaşırmıştı. Sam fazla içmezdi.

Onda sevdiği şeylerden biri de buydu.

"Onlara yaşlı dediğinizi duymasınlar," diye uyardı Kit. Çünkü Georgia ve Eloise hâlâ doğanın güçleriydi.

Oktogenaryan olmalarına rağmen.

Connor ürperdi. "Hayatın üzerine değil."

Kit yolcu koltuğuna kaydı. Ne o ne de Connor çakırkeyifti, öğle yemeğinde alkolden uzak durmuşlardı. Ne de olsa hâlâ görev başındaydılar. Ama Kit yine de ayık kalacaktı. Sam, Connor'ın görmesine izin verdiğinden çok daha fazla sarsılmıştı ve onunla ilgilenmesi gerekiyordu.

Bu yeni bir duyguydu, bu koruyuculuk. Bunu anne babası, kız ve erkek kardeşleri için hissetmişti ama başka hiç kimse için böyle hissetmemiştir.

Bu onu çok korkuttu.

Çünkü ya Tasker fikrini değiştirdiyse? Ya Sam'e zarar vermeleri için kiralık katiller gönderdiyse? Ya da daha kötüsünü?

O da sana aynısını yapabilir.

Ki bu doğrudu, o da kabul etti. Ama kendi başımın çaresine bakabilirim.

Sam de yapabilir.

Bunu birçok kez kanıtlamıştı.

Ama yine de endişeleniyordu. Aklını endişeden uzaklaştıracak tek şey işiydi. "Yani elimizde bir yerlerde bir ölü adamın anahtar listesi var. Munro'nun kime şantaj yaptığını merak ediyorum."

Connor, Shady Oaks otoparkından çıkarken, "Tasker'a göre hareket edenler ve çalkalananlar," dedi. "Bu, asla radarımıza girmeyecek pek çok insanı içerebilir."

"Çünkü hepsi bunu gizli tutuyor. Herhalde listede başka kimlerin olduğunu kimse bilmiyordur," diye düşündü Kit.

"Anlatmak onları da şaşırtabilir. Kurbanlarını kontrol altında tutmanın oldukça ustaca bir yolu."

"Biri itiraz etti. Ya da birden fazla , eğer Alicia birden fazla elin onu bıçakladığı konusunda haklıysa."

Connor iç çekti. "O listedeki herhangi biri olmayabilirdi. Yine de kızgın bir seçmen ya da kıskanç bir

kocası. Ya da ihale alamayan yerel bir müteahhit bile olabilir."

"Ama şantaj çok mantıklı. Özellikle de Veronica bulamadığı bir şeyi aradığı için."

Connor'ın ağızı düşünceli bir şekilde eğildi. "Acaba listenin ortaya çıkmasını sağlayan mekanizma o muydu? Birisi ya da bir şey Munro'nun ölüm haberiyle tetiklenmiş olmalı. Ölü bir adamın anahtarının bütün amacı bu."

"Tasker'la konuşurken ben de aynı şeyi merak ettim. Umarım Marshall ve Ashton, Munro'nun ev ofisinden aldığımız dosyaları araştırırken bir ilerleme kaydetmişlerdir. Belki de liste o evrakların içindedir. Ben olsaydım, listeyi elimin altında tutardım."

Connor, "Evindeki bilgisayarda hiçbir şey yoktu," dedi. "'Ben Munro'nun Ferrari'sinin parasını ödeyen pisliklerin bir ' diye bağırان hiçbir şey yoktu. "

Kit bu görüntü karşısında kıkırdadı. "Bu çok kolay olurdu."

"Ben şahsen el altında tutmazdım. Bir kasaya koyardım ve listenin paylaşıldığından emin olmak için görevlendirilen kişiye hem bir anahtar hem de kasaya erişim için yazılı izin verirdim. Anahtar avukatımda olurdu."

"Munro'nun bankasında kiralık kasası yoktu."

"Açıkça kullandığı banka değil." Connor otoyola girdi. "Veronica'nın Cayman Adaları'na yaptığı seyahatler orada bir offshore hesabı olduğu anlamına gelebilir."

"Haksız kazançlarını saklayan ilk kişi olmazdı." "Hayır.

Munro'nun avukatı kim?"

Kit, Munro'nun avukatıyla daha önce konuşmadığı için kendine kızıyordu. "Veronica'nın bizi evinden attığında adını verdiği avukat olabilir.

ofis." Cebinden katlanmış bir kâğıt parçası çıkardı. "Lucas King."

"Adını duymuştum," dedi Connor. "Yeni zenginler ve 'orta sınıf milyonerler' için emlak planlaması yapıyor. "

"Orta sınıf milyonerler mi? Böyle bir şey var mı?"

"Evet. Servetlerini yavaş yavaş inşa eden ya da elli yıl önce satın aldıkları gayrimenkulleri satarak elde eden insanlar. Mega zenginlerin birkaç basamak altındalar. Ailemin bazı arkadaşları o avukattan bahsetti. Genelde savunma davalarına bakmaz ama Veronica bir avukata ihtiyacı olacağını düşünmemiş olabilir. Yeterince kibirli görünüyor."

Kit telefonunu kullanarak Marshall ve Ashton'ın departman sunucusuna yükledikleri notları taradı ve Munro'nun avukatının listelendiği sayfaya geldiğinde ağzı açık kaldı. "Aman Tanrım. Munro'nun avukatının kim olduğuna inanamayacaksın. Laura Letterman."

Connor bakışlarını tekrar yola çevirmeden önce bir kez daha ona baktı. "Sam'in eski sevgilisi mi?"

"Bir ve aynı." Kit koltuk başlığına yaslandı. "Sam çıldırarak."

"Ama bugün yaptığı gibi değil, değil ? Kız onun için bir tehlike değil."

"Laura onu hala kendi yöntemleriyle önemsiyor. Dokuz ay önce şüpheli olduğunu düşündüğümüzde onu temsil etmek için çok çalıştı. Yani bugün Tasker'la konuşmaktan tamamen farklı bir çıldırma hali."

Connor, "Ne kadar havalı olduğunu hâlâ unutamıyorum," diye mırıldandı. "Adamın duygularını yüzüne yansıttığını sanırdım. Şimdi merak ediyorum."

"Genelde öyle yapar," dedi Kit, hâlâ Laura Letterman'ın ismine bakarak. "Ama işi onun yapmasını gerektiriyor."

Gerektiğinde bölümlere ayırabilir. Bugün gördüğümüz buydu. Acaba Bayan Letterman'ı ziyaret etsek mi?"

"Munro hakkında bize hiçbir şey söylemeyecek. Ayrıcalık ve tüm bu saçmalıklar."

Kit kaşlarını kaldırdı. "Veronica'yı temsil etmiyor, değil mi?"

Connor sırtıttı. "Çok iyi bir noktaya değindin. Adresi nedir? Mahkemede değilse ofisinde olacaktır. Her iki durumda da onu bulmalıyız."

Kit, Laura'nın adresini Google'da ararken telefonu gelen bir aramayla çaldı. Connor'a "Ben Navarro," dedi ve kabul tuşuna bastı. "Ne oldu patron?"

"Veronica Fitzgerald on dakika önce belediye binasından ayrıldı ve dairesine doğru gidiyor gibi görünüyor." Onlara adresi verdi, şehir merkezinde pahalı bir bina. "Onu içeri getirin."

". " Kit adresi GPS'lerine girdi ve Connor hızını artırdı. "Tutuklama emri için yeterli delilimiz olmadığını varsayıyorum."

"Henüz değil," dedi Navarro hayıflanarak. "Karısını parçalara ayıran hüküm giymiş bir katilin sözleri ne yazık ki yeterli değil. Ama size yargıç tarafından yeni imzalanmış bir arama emri getirdim. Sadece çantaları için, cüzdanı da dahil. Tahmin ettiğimiz gibi kaçıyorsa bavulu olmalı. Eğer çantasında şüpheli bir şey varsa, onu tutuklayın ve buraya getirin. Aramaya direnmesi ihtimaline karşı, arama emrinin imzalı bir kopyasıyla birlikte bir polis memuru göndereceğim."

"Umarım direnir," dedi Kit. "Ona kelepçe takmak isterdim. O bir yılan." Sam'i sarsmaya çalışmak.

Connor onaylarcasına, "Hiss," diye mırıldandı.

"Anlaşıldı. Yine de şık olsun. Sürünerek uzaklaşmasını istemiyorum."

"Elbette," dedi Kit. "Onu bulduğumuzda sizi ararız. Yaklaşık yedi dakika uzaklıktayız. Biz oraya varmadan ayrılmaya kalkarsa, nöbetçi üniformalılar onu orada tutsun."

Kit aramayı sonlandırdı ve yanıp sönen mavi ışığı arabanın tepesine sabitledi. "Bas gaza."

Connor sevinçle itaat etti çünkü hızlı ve öfkeli araba kullanmak en sevdiği şeylerden biriydi. Kit, Connor trafikten kaçarken gözlerini kapatma isteğiyle savaştı ve sonunda Veronica'nın binasının önünde yavaşlayarak durduklarında rahat bir nefes aldı.

"Dört buçuk dakika," diye böbürlendi Connor. "Bu işi seviyorum."

"Sam'in margaritalarından birine ihtiyacım var," diye mırıldandı Kit, tutma kolunu bırakıp kaskatı kesilmiş parmaklarını sallayarak. "Onu içeri getirelim."

Onu takip eden üniformalıları kendilerini beklerken buldular. "Birkaç dakika önce yukarı çıktı," dedi içlerinden biri. "Dairesi onuncu katta ve denize bakıyor."

Onlardan uzakta o zaman. Bu iyi oldu. Toplanıp konuştuklarını göremeyecekti.

"Kaç çıkış var?" Connor sordu.

"İki," diye yanıtladı ikinci üniformalı. "Bu ve arkadaki acil çıkış. İki polis daha şu kapıyı koruyor."

Connor adamlara başıyla onay verdi. "Teşekkür ederim."

Connor'la birlikte asansöre doğru yürürken Kit onun teşekkürlerini yineledi. Kapılar kapanıp asansör yükselmeye başladığında, "Eğer itaat etmezse işler karışabilir," dedi.

"Yelek mi giyiyorsun?" Connor sordu.

"Evet. Sen?"

"Evet," diye mırıldandı. "CeCe bana her zaman bir tane takacağımı dair söz verdirdi."

"CeCe seni önemsiyor. Veronica'nın ruhsatlı bir silahı yok ama bu olmayacağı anlamına gelmez. Eğer Tasker haklıysa, o da Munro kadar tehlikeli."

Asansörün kapıları açıldığında, Veronica'nın sesini hemen onun kapısından duyular. Sesi kısıktı ama tiz ve paniklemişti.

"Umurumda değil. Benimle sahada buluş. Yirmi dakika sonra," dedi. "Tüm ayarlamaları yapmak için saatlerimi harcadım. Tek yapman gereken pasaportunu getirmek ve o lanet uçağı uçurmak."

Kit, Navarro'ya mesaj atmış. **Navarro'ya mesaj atmış. küçük bir uçakla ülke dışına çıkmış. Pilota 20 dakika içinde alanda buluşmalarını söylemiş. Evinde uzun süre kalmamış. Fazla bir şey paketlememiş olmalı.**

Kaçarken hafif seyahat etmek mantıklıdır cevabı geldi. **onu kelepçeleyip getirin. İşiniz bitince bana haber verin. Arama emri geldi mi?**

Sanki bir işaretmiş gibi diğer asansörün kapısı açıldı ve üniformalı bir memur elinde bir tomar kâğıtla dışarı çıktı. Kit parmağını dudaklarına götürdü, sonra da kapıyı işaret etti. Anlayışla karşılayan memur, arama emrinin üç kopyasını sessizce ona verdi.

"Vücut kameran açık mı?" diye zar zor duyulabilen bir fısıltıyla sordu ve adam başını salladı. Lütfen burada kal, diye mırıldandı.

Arama emrini yeni aldım, Kit Navarro'ya mesaj attı. **Teşekkürler patron.**

Kit, Connor'a baktı. Şimdi bekleyeceğiz, diye mırıldandı.

Uzun süre beklemek zorunda kalmadılar. Veronica'nın dairesinin kapısı açıldı ve Kit ile Connor'ı görünce gözleri fal taşı gibi açılarak bir solukta geri çekildi. Büyük bir omuz çantası ve bir sırt çantası vardı.

"Bunun anlamı nedir?" Veronica talep etti.

Kit arama izninin bir kopyasını gösterdi. "Çantalarınızı aramak için iznimiz var."

Veronica'nın ağızı şok içinde açık kaldı. Bir adım daha geri çekildi, neredeyse dairesine girecekti. "Hayır! Bunlar benim özel çantalarım. Buna hakkınız yok."

Kit omuz çantasını kaptı ve çekerek kadının öne doğru sendelemesine neden oldu. Connor sırt çantasını aldı.

Veronica'nın çenesi kalktı. "Haklarımı biliyorum. Arama emrinin okunmasını talep ediyorum."

Kit ona bir kopya verdi ve tek kullanımlık eldivenlerini giyerek çantasını aramaya başladı. "Pilot kim?" diye sordu sohbet edercesine.

Veronica'nın dudakları gerildi ve hiçbir şey söylemedi.

Kit şaşırmadı. Ne de olsa kadın haklarını biliyordu. Kit iki cep telefonu buldu ve daha genel görünümlü olanını Veronica gözlerini kapatmadan yüzüne tuttu.

"Bunu yapamazsın!" Veronica bağırdı. "Avukatımı arıyorum."

"Devam et," dedi Connor. "Bir telefon alacaksın. Muhtemelen cep telefonundan değil ama. Ne bulacağımıza bağlı."

"Uber çağırmış," dedi Kit, muhtemelen kullan-at olan telefondaki açık uygulamalar arasında gezinirken. Diğer telefonun kasası ışıltılı yeşil yoncalarla süslüydü - muhtemelen kişisel cep telefonuydu. Kit birkaç dakika içinde ona da bakacaktı. "Ve bu gece için Mexico City'de bir otelde rezervasyon yaptırmış." Aramasına devam eden Kit, ruhsatsız bir tabanca çıkardı. "Aman Tanrım. Bu hiç iyi değil, Veronica."

Connor büyük sırt çantasını memurun vücut kamerasının tam görüş alanında yere koydu. Yanına çömelip fermuarını açtı.

ilk kompartıman. "İç çamaşırı ve kıyafet değişimi," dedi kamera için. "Bir şişe tiroid ilacı." Büyük bölmenin fermuarını açtı. "Aman Tanrım," dedi Kit'in sesini yankılayarak. "Burada ne varmış?"

Sırt çantasından bir deste para çıkardı. "Burada epeyce var. Bunların hepsi ellilik. Diğerleri de öyleyse, bu sırt çantasında az yüz bin dolar olduğunu tahmin ediyorum. Belki daha fazla."

"Veronica," diye azarladı Kit. "O para nereden geldi?"

Veronica ona ters ters baktı ve hiçbir şey söylemedi.

Kit çantasından bir pasaport çıkardı. "Ve en önemli şey. Viola Feinstein adına ama senin fotoğrafının olduğu bir pasaport. En azından monogramlı eşyalarını atmak zorunda kalmazsın." Ceketinin cebinden kelepçelerini çıkardı ve Veronica'nın bileklerine zevkle taktı. Bu Sam'i haraca bağlamaya çalıştığın içindi, seni kaltak. "Veronica Fitzgerald, gasp suçundan tutuklusun. Pasaport sahtekârlığı federal bir suç, o yüzden bunu onlara bırakacağız."

Veronica Kit'in elinden kurtulmaya çalıştı ama Kit onu daha sıkı tuttu. "Ben masumum."

"O zaman bu kadar paranın nereden geldiğini açıklayabilirsin," dedi Connor. "Hadi gidelim."

Veronica'nın kolunu tutmaya devam eden Kit, onu asansöre doğru sürükledi. "Memur bey, onu arabamıza bindirene kadar bizimle kalabilirsiniz çok memnun olurum." Bu tutuklamanın her saniyesinin kaydedilmesini istiyordu.

"İyi iş ," dedi Navarro gözlem odasında bir sandalyeye yerleşirken, Kit ve Connor iki yanında oturuyordu. "Fitzgerald'ı görmemiş olsaydık onu kaybederdik ve Tanrı bilir şimdi nerede olurdu."

Veronica Fitzgerald camın diğer tarafındaki görüşme masasında oturuyordu. Görüşmeye başlamadan önce avukatının gelmesini bekliyorlardı, çünkü Veronica hemen avukat tutmuştu.

"Mexico City'ye giderken," dedi Kit. "Ondan sonra nereye gittiğini bilmiyorum."

"Marshall ve Ashton pilotu aldılar," diye devam etti Connor. "Onunla birlikte yoldalar. Veronica'nın son aramasını kulelerle ilişkilendirmeyi başardık. Steven Neal, Veronica'yı bu sabah bulunduğumuz hapishanenin yakınındaki küçük bir havaalanında bekliyordu, ironik bir şekilde. Bir uçuş planı doldurmuştu ve hala izin bekliyordu."

Navarro, "Muhtemelen bu paranın bir kısmıyla gümrükteki birine rüşvet vermeyi planlıyordu," dedi. "Onda bol miktarda para vardı. Para, silah ve sahte pasaport tabutundaki son çivilerdi." Küçük odada etrafına bakındı. "Sam'in burada olacağını sanıyordum."

Kit biraz yüzünü buruşturdu. "Öğleden sonra izin aldı."

Connor, "Ronald Tasker'la konuştuğu için çılgına dönmüştü," dedi. "Sonrasında birkaç kadeh içti. Ama gergin olduğunu asla anlayamazdınız. Adam bir salatalık kadar soğukkanlıydı."

"Çizgi ," dedi Navarro başını sallayarak. "Bunu asla düşünemezdim."

Kit gülümsedi, Sam'le gurur duyuyordu. "Ben de yapmazdım. Sam'in yapmasına sevindim. Peki onunla birlikte kötü polis kim olacak?"

"Yapmalısın," dedi Connor. "Bu rolü bu sabah zaten belirlemiştin."

"Bu kez Munro'nun otopsi fotoğraflarını getirdim," dedi Kit. "Sam bu sabah ona karşı daha sert olabileceğimi düşündü, ben de bu sefer sevgilisine ne yapıldığını göstereyim dedim."

"Sevgili olduklarından emin miyiz?" Navarro sordu.

Kit başını salladı. "Henüz doğrulanmadı ama apartmanın kamera kayıtları Munro'nun Salı akşamı bir takım elbiseyle girdiğini, ertesi sabah sekiz buçukta başka bir takım elbiseyle çıktığını gösteriyor."

Navarro, "Geceyi burada geçirdi," dedi.

"Fitzgerald'ın platonik olduğunu ya da geceyi binada başka biriyle geçirdiğini iddia edebileceği. Olay Yeri İnceleme şu anda onun dairesinde. Çarşaflarından DNA örnekleri alacaklar. Eğer onun yatağındaysa, umarım kanıt buluruz. Bu benim daha önceki sorularımdan birine cevap veriyor. Katilin karavanı neden Munro'nun evine sabahın erken saatlerinde götürdüğü. Sanırım Munro'yu evinden çıkarken yakalamayı umuyordu ama Munro Fitzgerald'la uyuyordu. Bu yüzden Munro eve gelene kadar beklemek zorunda kaldı."

Ama bu, katilin boş boş oturup beklemesi için hâlâ çok uzun bir süreydi. İçgüdüleri ona kaçırdığı bir şey olduğunu

"Kulağa doğru geliyor." Sonra Navarro yüzünü buruşturdu. "Munro'nun nesi vardı da kadınlar onunla yatmak için sıraya giriyordu? Veronica, dul kadın ve muhabir."

"Tamsin Kavanaugh," diye homurdandı Kit. "Onunla konuşmak için sabırsızlanıyorum."

Navarro kıkırdadı. "Belki de röportajı Connor'ın yapmasına izin vermelisin."

"Beni de hırlatıyor patron. Kadın iğrenç." Sonra Connor dik oturdu ve cama baktı. "Ne oluyor lan?"

Kit'in bakışları cama yöneldi ve o da bakakaldı. "Ne oluyor lan?" diye fısıldadı. "Bu sabah aramamızı söylediği avukat bu değil."

Laura Letterman görüşme odasına girmişti.

"Munro'nun avukatı olduğunu söylemiştiniz," dedi Navarro. "Veronica'nın yaptığı akıllıca bir hareket. Şimdi Letterman'a ikisi hakkında da hiçbir şey soramazsın."

"Kaltak," diye mırıldandı Kit.

"Sanık mı avukat mı?" Navarro sordu.

Kit kaşlarını çattı. "İkisi de mi?" Veronica Sam'i ikna etmeye çalışmış ama Laura onu aldatmıştı.

Navarro dikkatle, "Belki de bu röportajı Connor'ın yapmasına izin vermelisin," dedi. "Çünkü daha önce Letterman'ın karşısına çıktın ve o senin tarzını biliyor. Connor bilinmeyen bir varlık olacak."

Kit iç çekti. "Haklı olmandan nefret ediyorum."

Kapı açılıp kapandıktan sonra başka bir ses mırıldandı: "Bu ne lan?"

Joel Haley de Kit ve Connor gibi camın arkasından bakıyordu. "Fitzgerald'ın avukatı mı?"

Kit iç çekti. "Biz de şaşırdık. Otursana Joel." "Sam'in burada olamayacak kadar sarhoş olmasına sevindim," dedi Joel.

Kit'in yanındaki koltuğa otururken söyledi.

Ben de. "Başlasan iyi olur Connor. Hâlâ yapmamız gereken milyonlarca görüşme var."

"Bugün Fitzgerald'dan ne elde etmeyi umuyorsun?" Joel sordu.

"Muhtemelen hiçbir şey," diye itiraf etti Connor. "Çene çalmayacak kadar akıllı görünüyor. Ama otopsi fotoğraflarının dilini çözeceğini umuyorum. Ayrıca, birlikte yattıklarını bildiğimizi, dairesinde bulunan DNA'nın pozitif çıktığını söyleyeceğim. Henüz çıkmadı.

Tepki. Munro'nun ölü adam anahtarını aradığını düşünüyoruz."

Navarro o sabah hapishaneden ayrıldıktan sonra Joel'i arayıp bilgi vermişti. Veronica'nın çantaları için arama emri çıkarılmasına yardımcı olmuştu.

"Bu çok mantıklı," dedi Joel. "Özellikle de Munro'nun karısı onun yaşam tarzını finanse etmiyorsa. Munro'nun Ferrari'sini taşıyan römorkun izini sürmeye yaklaştık mı?"

Connor başını salladı. "Ne yazık ki hayır. Şoför Munro'nun mahallesinden ayrıldıktan kısa bir süre sonra ambalajı römorktan çıkarmış olmalı. Treyleri çekmek için kullandığı kamyonu bile değiştirmiş olabilir. Yerel sokak kameralarında birkaç römork var ama hiçbiri Ace Diamond'ın kamera görüntülerinde gördüğümüz Ford tarafından çekilmiyor. İzini kaybetmiş durumdayız."

"Marshall ve Ashton mahalle girişindeki bekçiyle görüşmeye gittiler," diye devam etti Navarro. "Bu bizim ikinci denememizdi. Bekçi evde değildi, bu yüzden karavanın sürücüsünün tarifini alamadık. Daha sonra tekrar deneyecekler."

Kit kaşlarını çattı. "Shelley yarım kalmış bir işti ve şimdi o ve annesi öldü. Bu adamın Munro'nun kapı muhafızını öldürmediğini nereden bileceğiz?"

"," dedi Navarro acımasızca. "Şüpheli kişi olarak hakkında arama bülteni çıkardık ve Marshall ile Ashton arkadaşlarıyla ve ailesiyle görüşerek onu bulmaya çalışıyorlar." "Katilin eşkalini alabileceğimizi sanmıyorum.

"Connor dedi ki.

Kit öyle düşünmüyordu. Lanet olsun.

Hepsi uzun bir süre sessiz kaldı ve sonra Joel sessizliği bozdu.

"Fitzgerald'la konuştuktan sonraki adımlar neler?" Joel sordu. "Ondan bir şey öğrenemeyeceğinizi varsayarsak yani."

Kit, "Bayan Munro'ya geri döneceğiz," dedi. "Munro'nun mali durumu hakkında cevaplanmamış bir dizi sorumuz var. Çok para harcadığını biliyoruz ama Ferrari dışında hangi büyük kalemlere harcadığını bilmiyoruz. İncelememiz gereken tonlarca veri var, ancak bunların çoğunu Marshall ve Ashton hallediyor. Alicia Batra'nın birden fazla kişi olduğuna dair teorisi var, yani ya şantaj yaptığı kişiler ya da iş veya siyaset dünyasında kazık attığı kişiler olabilir."

"Yani gerçekten bilmiyorsun," dedi Joel.

Kit başını salladı. "Gerçekten bilmiyoruz. Aldığı inandırıcı tehditleri takip etmemiz ve şüphelilerin mazeretlerini öğrenmemiz gerekiyor ki en azından onları listeden çıkarabilelim."

Connor, "Wilhelmina'nın Munro'nun kirli olduğunu bildiğini biliyoruz ama kanıt bulamadık," dedi.

"Ya da öyle iddia etti," diye mırıldandı Kit. "Munro'nun katilinin Shelley Porter ve annesi Carol'ı da öldürdüğünü biliyoruz ama o gece kimse eve girdiğini görmemiş. Mahalleyi yeniden araştırmamız ve tekrar sormamız gerekiyor. Birileri bir şeyler görmüş olmalı."

Connor iç çekti. "Şu anda gerçekten inandığım tek kişi, gerçek adı Ace Diamond olmayan dövmeli haydut. Shelley'nin onu bağımlı yaptığını söyledi." Başını eğdi. "Ama katili dört bin doların o gece ona rüşvet vermek için kesin bir yem olacağını biliyordu. Kadının sadece parayı isteyeceğini düşünmüş olabilir ya da onun bu parayı gözünü kırpmadan alabilecek bir bağımlı olduğunu biliyor olabilir. Shelley Porter'ın bir bağımlı olduğunu başka kim biliyordu?"

"İşte böyle," dedi Joel. "Bu çekilecek yeni bir iplik."

"Çekeceğiz," dedi Kit, sonra Laura Letterman kapıyı çalınca cama döndü. "Sanırım uyandın Connor."

"Ne şanslıyım."

"Bak bakalım Veronica ofisinde kiminle konuştuğunu sana söyleyebilecek mi?" dedi. "Pilot olduğunu sanmıyorum. Arama kayıtlarındaki numaralar farklıydı."

Connor alaycı bir tavırla, "Çok kolay," dedi. Otopsi fotoğraflarının bulunduğu dosyayı aldı ve görüşme odasına yöneldi.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

San Diego PD, San Diego, Kaliforniya 9
Ocak Pazartesi, 16:15

Connor yüzünde dostça bir gülümsemeyle görüşme odasına girdi. "Bayan Fitzgerald, sizi tekrar görmek çok güzel."

Veronica ona dudak büktü ve hiçbir şey söylemedi.

Laura cesaretle, "Müvekkilimi burada tutmak için hiçbir nedeniniz yok," dedi.

Connor kıkırdadı. "Onu burada tutmak için iki yüz bin dört yüz elli nedenimiz olduğunu söyleyebilirim. Artı sahte pasaport tabii ki. Bunu Federaller halledecek ama önce bizim gitmemize izin veriyorlar. Ne güzel değil mi? Hepimiz iyi geçiniyoruz."

Laura gülümsemedi. "Müvekkilime hiçbir şey söylememesini tavsiye ettim."

"Eminim öyledir. Sadece onunla aramı düzeltmek istedim. Umarım birkaç şeyi açıklığa kavuştururuz." Dosyayı masanın üzerine koydu. "Demek Chevy Stingray kullanıyorsun. Güzel araba bu arada. Keşke benim de bir tane olsaydı. Ama polis maaşıyla bunu karşılayamam."

Veronica homurdandı. "Zengin ailen sana bir tane alırdı."

"Veronica," dedi Laura sessizce.

Veronica gözlerini devirdi. "Ailesini şehir kulübünden tanıyorum. Tek konuşabildikleri önemli bir dedektif olan önemli oğulları. Hiç etkilenmedim."

Connor sırtıttı. "Öyleyim. Benim hakkımda övündüklerini bilmiyordum. Tutumluluğun için seni takdir etmeliyim. Munro kendine çeyrek milyonluk bir Ferrari aldı ama sen çok daha ucuz bir araba aldın. Yetmiş beş bin perakende. Yine de, bir belediye meclisi üyesinin yönetici asistanı böyle bir arabayı nasıl alabilir?"

"O bir hediye idi," dedi Veronica sertçe. "Ve bunu kanıtlayabilirim."

"Munro'dan mı?"

Laura içini çekti. "Buna cevap verme, Veronica. Ben ciddiğim."

Connor, "Ne güzel bir yönetici takdir günü hediyesi," diye yorum yaptı. "Kiranızı, arabanızı hesapladık ve kredi kartlarınızı üstünkörü kontrol ettik. Kazandığınızdan çok daha fazlasını harcıyorsunuz. Ve hiç borcun yok. Faturalarınızı ve Munro'yu havale ile ödemişsiniz. Çok nazıksınız hanımefendi. Kendinizinkini alırken onun için de havale almanız. Belki de para aynı kaptan çıkıyordu?"

Veronica dudaklarını büzerek başka tarafa baktı.

"Tamam. Viola Feinstein pasaportunuzla son dört yılda Cayman Adaları'na on seyahat yaptınız. Bir sebebi var mı?"

"Tatil," dedi çenesini kaldırarak.

"Orayı gerçekten seviyor olmalısınız. Viola takma adıyla Cayman bankalarında hesap açtığınızı da bulacak mıyız merak ediyorum. Ya da henüz bulamadığımız üçüncü bir pasaportunuz var mı?"

"Balık tutuyorsunuz, Dedektif," dedi Laura.

Connor hâlâ hoşnut bir ifadeyle, "Elbette öyleyim," dedi. "Acaba Steven Neal -yeni aldığımız pilot Bayan Letterman-bize Veronica'nın bazı seyahatlerinden bahsedecek mi?"

Veronica'nın gözleri öfkeyle parladı. "Beni oraya o uçurmadı."

Connor gülümsedi. "Seni destekleyecek mi? Pasaport sahtekârlığı ve paranın nereden geldiğini açıklayamazsan gasp suçundan içeri gireceksin. Şu anda sadece senin pilotun olduğu için başı belada. Bu sabah 'Biliyorlar' ve 'Buradan gitmeliyiz' dediğinizde aradığınız kişinin kendisi olmadığını iddia ediyor. "

Gözleri büyüdü ve ağzını açtı, sonra Laura adını tıslayınca kapattı.

"Evet," dedi Connor, "dinliyorduk. Keşke kusmasaydın ama. Ben sempatik bir kusucuyum."

"Değil," dedi Kit gözlem odasında. "Sanırım Sam öyle."

"Kesinlikle öyle," diye onayladı Joel.

Camın diğer tarafında Veronica, Connor'a ters ters baktı.

Laura iç çekti. "Bununla bir yere mi varacaksınız, Dedektif?"

"Elbette." Veronica'ya döndü. "Viola pasaportunuzla yaptığınız uçuşları kontrol edeceğiz. Yolculuğu iki ayaklı olarak yaptığınızı düşünüyorum-San Diego'dan Mexico City'ye ve sonra Grand Cayman'a. Uçuş kayıtlarını bulacağız. Steven Neal bana seni kurtarmak için sessiz kalacak biri gibi gelmiyor."

"Connor pilotla tanıştı mı?" Navarro sordu.

"Hayır," dedi Kit. "Görüşme tekniğini gerçekten geliştiriyor. Veronica bu cümleyi yuttu."

"Eğer ne yaptığınız hakkında bir şey biliyorsa," diye devam etti Connor, "ki bildiğinden şüpheleniyorum çünkü bugün sizi uçurması için onu zorluyordunuz- o zaman ona sizin hakkınızda bildiği her şeyi bize anlatması için bir anlaşma teklif edeceğiz. Özellikle ortağınla ilgileniyoruz. Domuz gibi bağırsakları çıkarılmamış olanla."

Bunu sanki güneşli bir günden bahsediyormuş gibi söyledi.

Connor konuyu Munro'nun vücudundan alıp tekrar uçuşlarına getirince Veronica irkildi ve kıpırdamadan durdu.

"Grand Cayman'a yaptığınız seyahatler genellikle uzun hafta sonlarıydı. Kısa bir ziyaret için çok uzun bir uçuş."

"Yani?" Veronica kavgacı bir tavırla sordu.

"Yani, bu uçuşların her birine bugün olduğu gibi nakit para dolu bir sırt çantasıyla bindiğinizi varsayarak başlamayı planlıyoruz. Parayı yatırdınız, sonra da geri döndünüz. Ayrıca Munro'nun parayı saklamadığını varsayıyoruz. Siz tuttunuz. Yakalanmanız durumunda tüm sorumluluk size ait olacaktı. Bana pek hoş görünmedi."

"İyi davranmak zorunda değildi," dedi katı bir vakarla. "O benim işverenimdi."

"Ve sevgilin," dedi Connor şarkı söylemeye yakın bir ses tonuyla.

Veronica soğukkanlılığını korudu ama bu çok yakın bir şeydi. Connor onunla doğru oynarsa, duvarlarını yıkabilirdi.

"Bunu kanıtlayamazsın," dedi Veronica.

"Ah, ama yapabiliriz. Sizi hemen sonra, CSU'ya dairenizi ince dişli bir tarakla incelettik. O çarşafı test ettik. Harika bir şey, hızlı DNA testi. Bekleme süresini iki saate indiriyor. Sonuçlar geldi ve tahmin edin kimin DNA'sını bulduk?"

Veronica'nın yüzü yavaş yavaş yeşilin mumsu bir tonuna büründü. Ama hakkını yemeyelim, hiçbir şey söylemedi.

"Oh, hadi ama," diye ikna etti Connor. "Tahmin bile edemiyor musun? Sanırım zaten biliyorsun. Onunla... cinsel ilişkiye giriyordun. Eski dost Brooks Munro. Diğer ortağınız biliyor mu? Bence siz ikiniz

operasyonun beyniydi, Munro değil. Eğer katili bunu anlarsa... ikinizin de yerinde olmak istemezdim."

Veronica bir nefes aldı ve bıraktı. Ağzını açtı ama hiçbir kelime çıkmadı.

Görüşme odasında, Kit'in camın diğer tarafında hissedebildiği bir gerginlik vardı. Navarro ve Joel gibi kendisinin de öne doğru eğildiğini fark etti.

" dedektif kim, Veronica?" Connor sordu.

Veronica irkildi, gözlerinde şok belirtisi vardı.

"Çok güzel, Connor," diye mırıldandı Kit. "Gerçekten de çok hoş." "Bir özel dedektif olduğunu biliyor muydun?"

Joel sordu.

"Hayır," dedi Kit. "Yine de mantıklı. Brooks Munro'nun bir sırlar listesi varsa, birileri bunları ortaya çıkarmış olmalı. Rastgele insanların Munro'ya sır verdiğini düşünemiyorum."

Navarro acımasız bir gülümsemeyle arkasına yaslandı. "Özel dedektifin adını öğren Robinson."

Kit bunun çok fazla şey istemek olabileceğini düşündü. "Adamın adını telefonunda bulabiliriz. Yine de bir özel dedektifle çalıştığının teyit edilmesi iyi olur."

"Yani," diyordu Connor gelişigüzel, "herkes Munro'nun güçlü insanların sırlarını ortaya çıkaracak biri olmadığını bilir. Kaynağımızın söylediğine göre, hareket edenler ve çalkalayanlar. Ama Munro adi bir adamdı. Birinin onunla birkaç haftadan fazla kalmasına şaşırdım. Sen on beş yıl boyunca onun sevgilisiydin." Bunu gerçekten etkilenmiş gibi söyledi. "Bu arada belediye binasındaki herkes ikinizin tavşan gibi seviştiğinizi biliyor, o yüzden kimse şaşırmayacak. Beni şaşırtan şey, on beş yıl boyunca birlikte olduğun adama bunu yapan kişiyi serbest bırakman."

Dosyayı açtı ve fotoğrafları masanın üzerine yaydı. Veronica öğürdü ama hiçbir şey çıkmadı.

Laura fotoğrafları ters çevirerek, "Gerçekten mi, Dedektif," diye tersledi.

"Dur," diye emretti Connor, sesi aniden düşmanca ve agresifleşmişti. "Şunlara bak, Veronica. Ona ne yaptıklarına bak. Onu yirmi beş kez bıçaklamışlar. El ve ayak parmaklarını kes. Ve aletini parçalamışlar." Connor sandalyesinden kalktı ve masaya doğru eğilerek Munro'nun parçalanmış cinsel organının fotoğrafını Veronica'nın yüzünün önünde sallandırdı. "Bak dedim. Bak."

Veronica baktı, gözleri fotoğrafta donup kalmıştı, yüzünde kalan renk de akıp gitmişti. Daha sonra hıçkırıklara boğularak kendi içine kıvrıldı.

Kit ondan bu kadar nefret etmeseydi, onun için üzülebilirdi.

"Bunu kimin yaptığını bilmek istemiyor musun?" Connor talep etti. Laura ısrarla müvekkilinin adını söyledi ama Connor onun üzerine bağırdı. "Bu vahşetlerin her birini hissetti, Veronica. Her birini. Ona zarar verdiler. Sevdiğin adam işkence gördü. Tekrar ve tekrar ve tekrar. Ona zarar verenin cezasını çekmesini istemiyor musun?"

"Evet," diye bağırdı Veronica boğuk bir nefesle. "Onları istiyorum
ödemek için. Ama kim olduklarını bilmiyorum."

Connor soğuk bir ifadeyle, "Listede kimin olduğunu biliyorsun," diye karşılık verdi.

Veronica başını salladı. "Bilmiyorum. Parayı ben idare ediyorum. Hepsi bu kadar."

Laura içini çekti. "Savcıyla bir anlaşma yapmak isteyeceğiz."

Connor koltuğuna gömüldü. Fotoğrafları tekrar dosyaya yerleştirdi. "Bu bana bağlı değil. Listeyi nereye koyacağını düşündün, Veronica?"

"Evinde olması gerekiyordu. Çalışma odasında. Çalışma odasına baktım ama orada değildi. Sonra eve geldi ve daha fazla bakamadım. Ofisini aradım.

Belediye binası, ama orada da yoktu ve sonra sizler tarafından mühürlendi ve artık bakamadım."

"O" Wilhelmina olmalı, diye düşündü Kit. Wilhelmina'nın Munro'nun evindeki ofisin arandığından şüphelenip şüphelenmediğini merak etti. Kit ve Connor Cumartesi gecesi oraya gittiklerinde aranmamış gibi görünüyordu. Tek bir kâğıt bile yerinde değildi.

Ya Veronica bir düzenbazdı ya da Wilhelmina -ya da bir başkası- olay yerini değiştirmişti. Olay Yeri İnceleme'ye çalışmanın her santimini inceletmişlerdi ve Munro'nun kendisine ait olmayan hiçbir parmak izi bulamamışlardı. Tekrar arayacaklardı ama Kit listeyi bulabileceklerini sanmıyordu. Muhtemelen Munro'ya işkence eden her kimse listenin yerini öğrenmiş ve kendine almış olabilirdi.

Ama neden? Bu bilgiyi nasıl kullanmayı planlıyorlardı? Başlangıçta listenin varlığından nasıl haberdar oldular?

Connor'ın sesi tekrar sakinleşmişti ama daha fazla hoşluk yoktu. "Aradığımız şey elektronik bir dosya mı yoksa bir kâğıt parçası mı?"

"Bir defter," dedi Veronica. "Üç halkalı bir ciltte. Çevrimiçi değildi. Brooks hacklenmeyeceğine güvenmiyordu. İçindekileri hiç görmedim. Özel dedektif ödemeleri hiç görmedi. Özel dedektifin adını bile bilmiyordum."

Connor, "Jacob Crocker mıydı?" diye sormadan önce bir süre sessizce ona baktı.

Veronica'nın yaşadığı şok çok belirgindi. "Hayır." "Crocker kim?"

Joel sordu.

"William Weaver'a PI," dedi Kit, "Munro'nun bir konsey koltuğu uğruna hayatını mahvettiği adam. Crocker ölmüş. Weaver'a göre başka bir müşteri için gözetleme yaparken vurulmuş. Munro'nun bununla bir ilgisi olup olmadığını merak ettik çünkü Weaver Crocker'ı tekrar işe almak üzereydi. Sanırım

bu sorunun cevabını biliyoruz. Veronica, Jacob Crocker'ın kim olduğunu tam olarak biliyor."

"Tamam," diyordu Connor sakın bir sesle. "Yani isimleri hiç görmedin. Belli ki Brooks onların kim olduğunu biliyordu, özel dedektif de öyle, çünkü en başta pisliği ortaya çıkaran oydu. Senin rolün neydi?"

"Ödemelerle ilgilendim ve parayı düzenli tuttum. Brooks'a kimin zamanında ödeme yapmadığını söyledim. Bu bilgiyle ne yaptığını bilmiyorum."

"Bu bir yalan," dedi Kit. "Ya da en azından Ronald Tasker öyle düşünüyordu. Munro ve Fitzgerald'ın ona karısının uygunsuz fotoğraflarını ödeme yapmadıkları için misilleme olarak gönderdiklerini düşünüyordu. Tasker'ın patlamasını ve yasadışı işlerini polise ihbar etmesini istiyorlardı. Tasker'ın karısı da bunu biliyordu çünkü Munro ve Fitzgerald ona söylemişti. En azından Tasker böyle düşünüyordu."

Navarro, "Her şeyi havaya uçurdu," diye mırıldandı.

"Tasker'ın karısını öldürmesini mi beklediler bilmiyorum. ve onu parçalara ayırın," dedi Kit kuru bir sesle.

"Sus," dedi Joel, çünkü Veronica hâlâ konuşuyordu.

"Her pastadan bir parça aldık," dedi, "böylece hiçbirimiz diğerlerine ihanet edip hepsini çalamazdık."

"Hırsızlar arasında güven olmaz," diye mırıldandı Connor. "Bu ne kadar zamandır devam ediyordu?"

"Sekiz yıl. Brooks belediye meclisine ilk kez seçilmeden önce."

"Munro'nun konseyde olması neden bu kadar önemliydi?" Connor sordu. "Bu sadece belediye meclisi."

Veronica yorgun bir şekilde içini çekti. "Senin için belki. Sen ağzında gümüş bir kaşıkla büyüdün. Brooks ve ben öyle değildik. O ABD senatörü olmak istiyordu. Saygı görmek için."

"Yani onu almak için çaldı."

Kadın bir omzunu kaldırdı. "Sanki bunu yapan ilk kişi o değilmiş gibi."

Connor kaşlarını çattı. "Bu onu doğru yapmaz. Ne kadar paradan bahsediyoruz?"

"Değişkenlik gösterdi."

"Tahmin et," diye tersledi Connor.

"Yarım milyon biriktirdiğimde Cayman Adaları'na giderdim."

"Yani on seyahat beş milyon dolar demek. Düşündüğüm kadar çok değil, özellikle de üçe bölündüğünde."

"Çeyreğe bölün," dedi, o sabah olduğundan yirmi yaş daha yaşlı görünüyordu. "Diğerlerinin paralarını nereye koyduklarını bilmiyorum."

"Bu daha ," dedi Connor. "Çeyrek demiştin. Dördüncü bir ortak var mı yoksa hepiniz farklı bir yüzde mi aldınız?"

Veronica yavaşça başını salladı. "Dördüncü ortak yok. Brooks yarısını aldı. Özel Dedektif ve ben de çeyrek aldık." "Bu seni kızdırmadı mı?"

"Sadece biraz. Brooks risk alıyordu. Özel dedektif ve ben yüzsüzdük. Hedefler sadece Brooks'un onların sırlarını sakladığını biliyordu. Bu yüzden o daha büyük bir pay alıyordu."

"Paranın kaydını tuttuysanız ve özel dedektifle hiç görüşmediyseniz, payını nasıl aldı?"

"Brooks ona verdi. Muhasebe kayıtlarını hazırlar ve Brooks'a hasılatın yüzde yetmiş beşini verirdim.

-Onun ve özel dedektifin payı. Ben hedefleri sadece numaralarıyla biliyordum. Brooks numaraları ve isimleri biliyordu. Özel dedektif sadece isimleri biliyordu."

"Yani bir buçuk milyon doları bir bavula koyup Munro'ya mı vereceksiniz?"

Kaşlarını çattı. "Nereden aldın-? Oh. Cayman Adaları'na gitmeden önce yarım milyon biriktireceğimi söylemiştim. Bu beni

birkaç ay . Parayı her ay Brooks'a ödedim, o da özel dedektife ödedi. Dediğim gibi, onların paralarını nereye sakladıklarını bilmiyorum."

"Şantaj kurbanlarınız size nasıl ödeme yaptı?" Connor soruyordu.

"Nakit. Sıralı olmayan ellilikler. Bir bırakılmış." "Depo dolabı neredeydi?" Connor sordu.

"Sadece Brooks ve bende anahtar vardı ama Brooks'un kontrol etmesi çok riskliydi. Bu benim işimdi."

"Sana çok güvendi." "Güvendi."

"Neden?"

"Biz sevgiliydik," dedi acı acı. "Dediğin gibi."

"Bundan daha fazlası olmalıydı. Depo dolabı neredeydi?"

"Aydan aya yer değiştiriyordu," dedi Veronica. "Bu Brooks'un fikriydi. Hedeflerimizin polise gitmesini istemiyordu. Çoğu aldığımız parayı karşılayabilecek durumdaydı. Hepsi kendi iyilikleri için fazla zengindi. Bir ya da iki basamak aşağı indirilmeleri gerekiyordu."

"Şantajınızı karşılayacak kadar zengin olduklarını nereden biliyorsunuz?"

"Brooks öyle dedi. Ben de ona inandım. Bana hiç yalan söylemedi." "İkinizin de bir ailede büyümediğinden bahsetmişsiniz.

Gümüş kaşık. Bu onu tanıdığınız anlamına mı geliyor?"

Gözlerini kapadı, sonra başını salladı. "Evet."

"Nerede?"

Veronica başını salladı, nedense bu bilgiyi paylaşmak istemiyordu.

"Sizce onu kim öldürdü? Şantaj listesi yüzünden mi? Yoksa seçmenleri mi öldürdü?"

"Bilmiyorum," dedi Veronica. "Ve gerçek de bu."

"Bu bir yalan," dedi Kit sessizce. "Bunun şantaj listesi olduğunu biliyor olmalı. Yerini öğrenmek için ona işkence ettiler. Tabii bulup saklamadıysa ve özel dedektif de dahil hepimize yalan söylemiyorsa. Bu da büyük bir olasılık."

"Öyle," dedi Navarro. "Ama işin aslını öğreneceksiniz. Siz ikiniz müthiş bir araştırma ekibi oluşturuyorsunuz. Sam Reeves'i de eklerseniz, durdurulamazsınız."

Kit bunun doğru olmasını umuyordu.

Connor'ın omuzları çöktü, yorgunluğu belli olmaya başlamıştı. Bu tür sorgulamalar şüpheli için olduğu kadar polis için de zordu. Farklı şekillerde. Connor çilenin sonunda evine gidecekti. Veronica bir hücreye gidecekti.

"Başka bir şey var mı?" diye sordu.

Veronica ona buzbuza bakış fırlattı. "Bu yeterli değil mi?"

Laura'nın iç çekişi yenilmiş gibiydi. "Fazlasıyla yeterli. Müvekkilim şimdi hücrelerine gitmek istiyor. Duruşmada görüşürüz, Veronica. Lütfen başka bir şey söyleme."

"Söyleyecek başka bir şey yok," diye mırıldandı kederle.

"Bir yalan daha," Kit mırıldandı. "O çok şey biliyor.
daha fazla."

"Evet," diye kabul etti Navarro. "Onun üzerinde çalışmaya devam edeceğiz."

Connor ayağa kalktı ve Veronica tekrar konuştuğunda kapıdaydı. "Dedektif, arabasını buldunuz mu? Ferrari'yi?"

"Hayır. Neden?"

"Torpido gözünde bir bilezik unutmuşum. Annemindi. Pahalı bir şey değil. Sadece manevi değeri var. Onu geri almak istiyorum."

"Eğer bulursak, kontrol edeceğim." Connor görüşme odasından çıktı ve gözlem odasında onlara katıldı. "Lanet olsun," diye mırıldanarak bir sandalyeye çöktü.

"İyi işti," dedi Kit.

Joel, Connor'ın omzunu sıktı. "Ne dediyse o." Connor gözlerini kapattı. "Biraz kestirmem lazım."

Kit gülümsemek zorunda kaldı. Sesi üç gibi geliyordu. "Git çarpış."

Bir özet çıkaracağım ve sonraki adımlarımızı bir araya getireceğim."

San Diego PD, San Diego, Kaliforniya 9
Ocak Pazartesi, 20:15

"Hey."

Kit bu mahcup ses üzerine beyaz tahtadan döndü ve Sam'in SDPD konferans odasının kapısında durduğunu görünce gülümsedi. "Hey, sen. Biraz uyudun mu?"

"Yaptım. Sonra karnım doydu. Bir ziyaretçin var. Onu içeri almamın bir sakıncası var mı?"

Arkasından tanıdık bir ses geldi. "Bütün kanlı fotoğrafları kaldırın demek," dedi Akiko. "Yemeğinizi getirdim."

Kit otopsi fotoğraflarını ve kız kardeşinin görmemesi gereken olay yeri detaylarını topladı. "Bütün kanlı fotoğrafları kaldırdım. Lütfen, onu içeri alın. Açlıktan ölüyorum."

Akiko Sam'in kolunun altına girdi, elinde kapalı bir cam fırın kabı vardı. "Bugün harika bir av yakaladım. Beyaz levrek ve lingcod. Annem ve ben onları pişirdik ve evde bir ziyafet çektik." Kaşlarını kaldırdı. "Mesaj attım."

Kit iç çekti. "Özür dilerim. Dikkatim dağıldı ve cevap vermeyi unuttum. Ama gerçekten güzel kokuyor."

Akiko, Wren'in öldürülmesinden kısa bir süre sonra McKittrick Evi'ne gelmişti. O ve Kit önce arkadaş, sonra da kardeş olmuşlardı. Harlan ve Betsy tarafından evlatlık verilen tüm çocuklar arasında Kit, balıkçılık yapan Akiko'ya en yakın olanıydı. Suda iyi bir gün geçirdiğinde aile bundan faydalanırdı.

"Sen ve Sam nasıl bir araya geldiniz?" Kit yemeğe yumulurken sordu.

Sam konferans masasına oturmuş, ensesini garip bir şekilde ovuşturuyordu. "Sizinkiler Georgia ve Eloise'i balık yemeye davet ettiler, ben de onlarla birlikteydim."

"Hâlâ çakırkeyifti," diye fısıldadı Akiko, sonra Sam ona pis bir bakış fırlatınca güldü. "Evet, öyleydin. Limandan gelirken onları da aldım. Bir süredir teknede uyumadığın için mektuplarını da almaya uğradım."

Kit bunu düşünmek için çiğnemeyi bıraktı. Kendi yatağında uyumayalı günler olmuştu. McKittrick Evi'ne gitmek çok daha güzeldi.

Sam, "Onlarla akşam yemeği yedim ve Betsy bana bir galon kahve içirdi," dedi. "Ama yemek harikaydı, yani sonunda buna değdi. Akiko beni buraya geri getirdi çünkü bu sabah arabamı otoparkta unutmuşum. Connor nerede?"

"CeCe ve ailesiyle yemek yemek için ara verdi. Yakında dönecek ve kesinlikle bu balıktan biraz isteyecek. Onlar vejetaryen. Kabalık etmek istemediği için orada yemek yiyor, sonra da et yemek için bir yere gidiyor."

Kit açıklama yaparken, o da kız kardeşini izliyordu. Ters giden bir şeyler vardı. Kit bundan neredeyse emindi. Akiko henüz onunla göz göze gelmemişti. Ama sonra soracaktı. Kit Sam'e güveniyordu ama Akiko yanlış olan şeyi gizli tutmak isteyebilirdi.

"Vejetaryenlik son derece sağlıklı bir yaşam tarzıdır," dedi Akiko. "Ama ne demek istediğini anlıyorum." Ayağa kalktı ve kapıya doğru yöneldi. "Yemeğin tadını çıkar. Annem bir dahaki gelişinde yemeği getirmeni söyledi. Bunun muhtemelen bu gece olacağını söylüyor."

Kit'in annesi haksız değildi. Ama Kit'in yakında teknesine dönmesi gerekiyordu. Teknik olarak onun teknesi değildi. Donanmada görevli olan ve tekneyi kullanamayacak kadar uzakta bulunan üvey ağabeylerinden birinden kiralamıştı.

Şimdi düşününce, artık teknede pek vakit geçirmediğini fark etti. "Seni geçireyim. Sam, kalabilir misin? Seni hızlandırmam gerek."

"Elbette," dedi, Kit'in Akiko'nun kaygısını onun da görüp görmediğini merak etmesine neden olacak bir şekilde.

Kit, Akiko'yla birlikte cinayet masasından çıkan çift kapının önüne gelene kadar bekledi. "Sorun nedir?"

Akiko başını salladı. "Senin gibi bir kız kardeşe sahip olmak zor. Hiçbir şeyi saklayamıyorum."

"Akiko..."

Kız kardeşi iç çekti. "Birkaç gün önce tanımadığım birinden telefon aldım. Benimle tanışmak istiyor. Annemi tanıdığını iddia ediyor."

Kit gözlerini kırptırdı, bir an için konuşamayacak kadar sersemlemişti. "Annen mi?"

Akiko'nun annesiyle ilgili hiçbir anısı yoktu. Bebekken bir itfaiye binasının önüne bırakılmış ve hemen koruyucu aile sistemine dahil edilmişti.

Akiko başını salladı. "Ona ne söyleyeceğimi bilmiyorum." "Anneni nereden tanıyordu?"

"Bilmiyorum. Buluştuğumuzda bana söyleyeceğini söyledi. Düşüneceğimi ve onu arayacağımı söyledim. Ne yapacağımı bilmiyorum."

Kit'in kafasında alarm zilleri çalmaya başlamıştı. "Bana kadının aradığı numarayı ver. Kontrol edeceğim. Eğer gitmeye karar verirsen, ben de seninle gelirim."

Akiko rahatlayarak gözlerini kapadı. "Bunu söylemeni umuyordum." "Sanki hiç şüphe varmış gibi." Akiko onun bu sözlerini

Kız kardeşinin kucaklanmaya ihtiyacı vardı. Kollarını açtı. "Hadi gel."

Akiko şaşırmış görünüyordu ve sonra gözleri yaşlarla doldu. Kit'in kucağına doğru ilerledi ve ona sıkıca sarıldı. "Teşekkür ederim. Buna ihtiyacım vardı."

Kit kollarını ince kız kardeşine doladı. "Anlayabiliyorum. Ben de seninle gelene kadar bekleyeceğine söz ver. Bu dava biter bitmez. Söz ver bana."

"Söz veriyorum." Akiko geri çekildi. "İstersen Sam'e söyleyebilirsin. Onun da merak ettiğini biliyorum."

"Eğer sorarsa, o zaman tamam. Ama kişisel bilgilerinizi gönüllü olarak vermeyeceğim."

"Sana güveniyorum. Her zaman güvendim."

Kit kendi gözlerinin de acıdığını hissetti. "Ve ben de seni. Dikkatli ol. Rezervasyonunuz var mı?"

"Evet, ama hepsi daha önce rezerve ettiğim partiler ve Paolo da benimle birlikte olacak."

Kit, Akiko'nun ikinci kaptanını tanıyordu ve adam onları fazlasıyla koruyabilecek durumdaydı. Akiko sıkıştığında kendi başının çaresine bakabilirdi, ama Paolo tekne kiralamaya çıktığında Kit hep rahatlardı. Akiko müşterilerini kıydan uzaklara, balıkların büyük olduğu yerlere götürüyordu. İhtiyacı olduğunda yardım alamayacağı kadar uzağa. Paolo bir cankurtarandı.

"Güzel." Kit kız kardeşinin iyiliği için sakinliğini korudu ama içgüdüleri bu düzende bir terslik olduğunu haykırıyordu. "Endişelenme. Bu işin aslını öğreneceğiz. Sana annenin adını verdi mi?"

Kız kardeşinin başını bir kez daha salladı. "Tanıştığımızda bana her şeyi anlatacağını söyledi."

"Gizemli insanlardan hoşlanmam," diye homurdandı Kit. "Sadece... dikkatli ol." Sam'in beyaz tahtasını incelediği konferans odasına dönmeden önce Akiko'nun kapıdan geçmesini bekledi.

"Bazı isimler eklemiştiniz," dedi. "Evet."

Bugün kesinlikle göz açıcı bir gündü."

Yanına otururken ona baktı. "Connor'ın Veronica Fitzgerald ile yaptığı görüşmeyi ve Laura Letterman'ın onun savunma avukatı olduğunu biliyorum. Joel bana haber vermek için aradı. İki margaritayla kafayı bulduğum için beni azarladıktan sonra."

Sam'in yanakları pembeleşmişti ve Kit bunun sevimli olduğunu düşündü. Ama bunu söylemedi. Sam yeterince utanmış görünüyordu.

"Kendini kötü hissetme. O röportajdan sonra Connor bebek gibi uyudu."

"Sen çalışırken." Anlamalı bir şekilde tahtaya baktı.

"Şey, evet. İş göremeyecek kadar yorgun olduğumda benim için de aynısını yapmıştı. Uyandı ve pilotla görüştük. Veronica'nın para taşıdığını biliyordu. Bir keresinde Cayman Adaları uçuşlarından birinde uyuyakaldığında sırt çantasını aramıştı. Silahı olmadığından emin olmak istediğini söyledi. Parayı görmezden gelebilirdi ama silahları değil. Kız silahlı değildi, o yüzden görmezden geldi."

"Bugün onu aldığınızda silahı vardı."

"Bu onun el çantasındaydı, sırt çantasında değil. El çantasını da arayacağını söyledi ama kadın uykusunda bile çantasına sarılmıştı. Her uçuş için ona ödediği para, ortalığı karıştırmak için fazla iyiydi. Bu yüzden çenesini kapalı tuttu ve kadının istediğini yaptı."

"Diğer adam hakkında bir şey biliyor muydu? Veronica'nın adını bilmediğini iddia ettiği özel dedektif hakkında?"

"Hayır. Pilot sadece onu uçurduğunu söyledi."

Sam, "Veronica'nın yaptığı pek de ekonomik değil," diye gözlemledi. "Parayı saklamanın eve çok daha yakın başka yolları da vardı."

Kit gülümsedi. "Pilotla konuşurken bunu düşündüm. George Town'da bir ev almış."

Cayman Adaları'nda. Nakit ödendi. Başlık Viola Feinstein takma adı altında."

"Kötü adamlar hep sahildeki evleri seçiyor gibi görünüyor."

Kit omuz silkti. "Herkes çölden hoşlanmaz."

"Doğru." Beyaz tahtayı işaret etti. "Sırada ne var?"

Kit, Wilhelmina Munro'yla yeniden görüşme ve Shelley Porter'ın bağımlılığını kimin bildiğini ve bundan kimin yararlandığını bulma planları da dahil olmak üzere onu bilgilendirdi.

"Rehabilitasyona gittiği yeri bulabilirim," diye önerdi Sam. "Orada bir bağlantı olabilir. Bağımlı olduğunu ve hâlâ kullandığını bilselerdi, para yemini kapacağını bilirlerdi."

Kit bunu bir sonraki adım olarak beyaz tahtaya yazdı. "Ayrıca William Weaver'ın özel dedektifi Jacob Crocker cinayetine de bir kez daha bakıyoruz. Cinayetten dolayı kimse tutuklanmadı. Bize yardımcı olabilecek bazı fiziksel kanıtlar olabilir. Şansa bakın ki, bu Marshall ve Ashton'ın davasıydı. Çözemedikleri için çok üzgündüler, bu yüzden davayı ele aldılar."

Sam ona gülümsedi. "Şu haline bak, bir profesyonel gibi yetki veriyorsun." Kaşlarını kaldırdı. "Ben bir profesyonelim."

"Yetki verme konusunda değil."

İç çekti. ". Öğreniyorum."

"Senin için başka bir şeyim var. Bu gece Akiko beni buraya getirirken bir telefon daha aldım. Carla Norton, peyzajcının karısı. Jennifer Porter'ı arayıp kız kardeşi ve yeğeninin kaybı için başsağlığı dilemiş. Jennifer ona, Norton Peyzaj'ın ambalaj işlerini yaptığını nereden bilebileceklerini sormuş."

"Katilin bunu Jennifer'ın web sitesinde gördüğünü düşündüm. Norton'un giysileri fotoğraf galerisinde."

"Katilin bölgedeki tüm oto kaportacıların internet sitelerini kontrol etmesi gerekirdi. Mümkün ama zaman alıcı. Carla, çalışanlarına römorkların detaylandırılması için tavsiye isteyen olup olmadığını sordu. Peyzajcılarında biri kendisine 'sakallı ve güneş gözlüklü bir adamın' yaklaştığını ve kaplamayı kimin yaptığını sorduğunu söyledi. Çalışanı da ona söylemiş."

Kit yüzünü buruşturdu. "Boyun sakalı ve güneş gözlüğü, çalışanın yüzünü iyi göremediği anlamına geliyor. Gerçekten sakalı yoksa harika bir kılık değiştirme. Bu ne zaman oldu?"

"Carla Norton'a göre en az iki ay önce. Norton, çalışanın o sırada bir çimenlikte çalıştığını ve birinin sargıyı sorması üzerine hiçbir şey düşünmediğini söyledi."

"Neden yapsın ki? Ve iki ay önce? Bu da Munro'nun katilinin bunu bir süredir planladığı anlamına geliyor."

"Çok da şaşırtıcı değil. Paketlemeyi yapmak ve Munro'yu öldürmesine yardım edecek potansiyel bir çeteyi koordine etmek biraz zaman alacaktır."

Hâlâ çoklu el teorisinden nefret ettiği için yüzünü buruşturdu.

Ama elbette bunu düşünmek zorundaydı. Sadece...

Birisi ya eylemden önce ya da sonraki günlerde bu sırrı ortaya dönecekti. Hâlâ zaman vardı. Biri ortaya çıkabilirdi. Ama Kit'in içgüdüleri ona nefesini tutup beklememesini söylüyordu.

İçgüdüleri ona Sam'in söyleyecek daha çok şeyi olduğunu da söylüyordu. "Paylaşmak için can atıyor gibi görünüyorsun."

Sırıttı. "Ben. Boyun Sakalı 2015 ile 2018 yılları arasında bir model olan ten rengi bir Chevy Suburban kullanıyormuş. Carla'nın çalışanı plakayı alamadı ama bu bir ipucu olabilir."

Kit daha dik oturdu. "Römorku kullandığı Ford kamyonet değil mi?"

"Hayır. Belki sokak kameralarına tekrar bakabilirsin. Ten rengi bir Chevy Suburban, sargısız bir karavanı sürüklüyor, Munro'yu kaçırdıktan ve Ferrari'yi çaldıktan sonra sargıyı kestiğini varsayıyorum."

Kit ona gülümsedi, yeni bir yön bulmanın heyecanını hissediyordu. "İşte bunu yapabiliriz." Tahtaya yazdı. "Munro'yu yakaladığı Çarşamba gecesi ile Anza-Borrego'ya bıraktığı gece arasında nereye götürdüğünü bilmiyoruz. İşkencenin nerede yapıldığını bilmiyoruz."

"Ben olsaydım, bunu karavanda yapardım. Ferrari'yi geri çeker ve onun yaptığını yapardım. Sonra da karavanı terk ederdim. Biri bulduysa ne olmuş yani? Benimle bağlantılı olamazdı."

"Kendini bir katilin zihnine soktuğun için etkilendim mi yoksa korktum mu emin değilim."

"İşimin bir parçası," dedi hafifçe, ama kız onun kızgınlığını duyabiliyordu.

"Özür dilerim. Yine yaptım. Katillerle uğraştığını biliyorum. Sadece çok naziksin."

"Sen de öylesin."

"Pek sayılmaz. Senin kadar iyi değilim."

"Bu doğru olabilir." Bunu ona affedildiğini söyleyen bir gülümsemeyle söyledi. Tekrar. "Carla Norton bana adamla konuşan peyzajcının adını verdi. Seninle konuşmaktan mutlu söyledi. Adamın iletişim bilgilerini sana e-postayla gönderdim."

Kit telefonunu kontrol etti ve Sam'den gelen e-postayı gördü. "Yarın onunla konuşmaya çalışacağız. Gelmek ister misin?"

"Gelemem, üzgünüm. Yarının büyük bölümünde seanslarım var ve saat dörtten itibaren New Horizons'ta görevdeyim."

"Sinir bozucu günlük iş."

Omuz silkti. "Faturaları ödüyorum. SDPD kiramı karşılayacak kadar ödeme yapmıyor."

"Seni Ronald Tasker gibi birinin hedef tahtasına koyacak kadar değil. Dikkatli olacağına dair bana söz ver. O adama güvenmiyorum."

"Ben de öyle. Ama bana zarar vermek isteseydi çoktan ölmüş olurdu."

Kit ürperdi. "Öyle söyleme."

"Bu, bunun gerçekleşme olasılığını artırmaz, Kit."

"Biliyorum." Başını işaret etti. "Burası. Ama burası..." Göğsüne vurdu. "Tüylerim diken diken oldu."

"Bu da bir şeydir sanırım."

"Bu bir çok," sessizce dedi. "Dikkatli ol, Sam. Söz ver bana."

Onun gözlerine baktı, ayıktı. "Söz veriyorum. Eğer sen de aynı sözü verirsen."

Bir kez başını salladı ve serçe parmağını uzattı.

Kıkırdadı ve onunla birlikte serçe parmaklarıyla küfretti. "Şimdi daha iyi hissediyor musun?" diye sordu.

"Pek sayılmaz. Bir sığınağa girsen ve bir daha çıkmasan daha iyi hissederdim ama değer verdiğim herkes için böyle hissediyorum." Nefesini içine çekti, kelimeler ağzından çıkar çıkmaz ne söylediğini fark etti. Kelimeler ve arkalarındaki duygular aralarında asılı kaldı.

Sam, Clark Kent gözlüklerinin arkasından ona eşit bir şekilde baktı. "Geri alacak mısın?"

"Hayır," dedi kesin bir ifadeyle. "Geri almak yok."

Adamın bakışları kızın ağzına yöneldiğinde hararetlendi ama hemen dikkatini beyaz tahtaya çevirdi. "Başka bir şey var mı?"

Hayal kırıklığına uğramıştı. Onu öpmeyi düşünmüştü ama öpmemişti. Yine de isteydiler. Belki daha sonra.

"Ferrari," dedi. "Bu beni rahatsız ediyordu. Goddard internette izine rastlamadı ve araba satıcılarının hiçbirisi de onu görmemiş. Munro'nun katili onu satmak için uzaklara götürüyor olabilir, hatta dediğin gibi hatıra olarak saklıyor da olabilir. Ama neden? Arabayı neden alsın ki? Bu her şeyi karmaşıktırıyor. Bunun bir son dakika kararı olduğunu düşünebilirdim, belki arabanın içinde ya da üzerinde katille bağlantı kurabilecek bir kanıt vardı ama bunu iki ay önce planlıyordu." Norton'un çalışanlarından birine bu kadar uzun zaman önce paket hakkında soru sormuş olması önemli bir bilgiydi ve bakış açısını değiştirmişti. "Öyleyse arabayı çalmak için neden bu kadar zahmete girdi?"

"Munro'ya karşı o kadar öfke dolu olsaydım, ona yapılanları yapabilecek kadar - ya tek başıma ya da bir grubun parçası olarak - ve Munro'nun şantajının kurbanı olsaydım..."

Daha dik oturdu. "O Ferrari'yi benim olarak görürdüm. Onu benim param satın aldı. Munro'nun çaldığı benim param. Aldığı para için bir şey geri isterdim."

"Bingo."

"Huh." Başını eğdi, düşündü. "Yani onu hiç satmayabilir, hatta kullanmayabilir bile. Sadece sahip olmak yeterli olabilir."

"Çalıntı tabloları satın alıp bir kasada saklayan insanlar gibi. Tabloların kendilerinde olduğunu ve başka kimsenin tadını çıkaramayacağını biliyorlar ve bu da cazibenin bir parçası."

"Yani katilin arabayı hâlâ elinde tutma ihtimali yüksek." "Çok yüksek bir ihtimal olduğunu söyleyebilirim."

"Katili bulduğumuzda, arabayı da bulacağız ve bu onu hemen orada içeri tıkmak için yeterli olacak."

"Sadece bir katil olduğunu varsayarsak."

Kit yüzünü buruşturdu. "Lanet olsun."

"Neden çoklu katillere bu kadar karşısınız? Agatha Christie'de işe yaramıştı."

Kit güldü. "Evet, ama ben Poirot değilim." "Daha iyisin."

Yanakları kızardı. "Hay aksi." Beyaz tahtayı işaret etti, onun iltifatından rahatsız olmuştu. "Peki ya gizemli özel dedektif?"

Sandalyeye yerleşti. "Ben de bunu düşünüyordum. Munro'nun kazandığı parayı kazanmak için -Son sekiz yılda yaklaşık on milyon gibi mi geliyor?"

"Aşağı yukarı. Veronica beş milyon kazandı ve Munro bunun iki katını aldı."

"Joel, Munro ve Veronica'nın birlikte büyüdüğünü söyledi. Kız ondan on yaş büyüktü."

"Doğru. Aynı okula gitmiş olamazlar. Nasıl tanıştıklarını öğrenmemiz gerekiyor."

Sam tereddüt etti, sonra omuz silkti. "Zor bir ihtimal olabilir ama koruyucu aile sistemini deneyin."

Kit irkildi. "Ne?"

"kurduğunuz bağlar, paylaştığınız acılar sayesinde. Görünüşe göre Veronica ve Munro aynı güçlü bağı paylaşmışlar. Milyonlarca doları ona emanet edecek kadar güçlü. Bütün para ondaydı. Ondan çalmış olabilir."

"Belki de yapmıştır." "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum. Munro'nun geçmişini araştıracağım. Koruyucu ailede büyüdüğünden ya da fakir büyüdüğünden hiç bahsetmedi."

"Saygı görmek istiyordu. Üst tabakadan olmak istiyordu. Fakir bir çocukluk geçirmesi onu bazı çevrelerden uzaklaştırabilirdi."

"Üzücü ama gerçek," diye mırıldandı Kit. "Ama bu mükemmel bir nokta." Konuşmalarını geri sararak kaşlarını çattı. Sonra anladı. "Özel dedektifin de Munro'nun çocukluk arkadaşlarından biri olduğunu düşünüyorsun."

"Olabilir. En azından bir teori. Böyle bir planı kabul etmek için hem Munro'nun hem de özel dedektifin çok fazla güven duyması gerekirdi. Özellikle de Veronica'nın iddia ettiği anlaşmaya göre. İçlerinden biri tüm bilgilere sahip değildi."

"Brooks Munro hariç."

"Bilgi ondaydı ama parayı Veronica'ya bıraktı."

"Doğru." Kit'in aklı karışmıştı. "Daha sık akşam yemeği yemeliyiz. Bana çekecek birkaç ip daha verdin."

Sam gülümsedi. "Mutlu için olmak .
hizmet. Ama için Teknik olarak, birlikte yemek yemedik."

Kit bir kez başını salladı. "Bu durumu düzeltmemiz gerekiyor." Yeşil gözleri sabit bir şekilde Kit'in bakışlarını tuttu. "Düzeltemeliyiz." "Bu dava çözüldükten sonra."

"Ya da Cumartesi gecesi, hangisi önce gelirse." Kız tartışmak için ağzını açtığı anda elini kaldırdı. "Connor, CeCe ile akşam yemeği yiyecek. Zaman yaratıyor. Sen de gelebilirsin."

Tartışması söndü. "Yine haklısın. Cumartesi gecesi. Nereye gideceğiz?"

"Sana haber veririm."

Ve bu konuda gergin olmadığını? Ya da bütün bir araştırma gecesini kaybettiği için sinirlenmediğini?

Bu beni çok korkutmalı.

Ama olmadı. Çünkü o Sam'di. Ve ona güveniyordu.

DOKUZUNCU BÖLÜM

San Diego PD, San Diego, Kaliforniya
10 Ocak Salı, 09:15.

II

Kit hoparlöre, "Çok teşekkür ederim," dedi. Connor'a baktı, Connor 'unu çaprazlamıştı.

Parmaklar. "Bizi geri aradığınız için gerçekten minnettarız."

"Sorun değil, Dedektif." Mary Cowen Oklahoma, Tulsa'da koruyucu ailelerin ofis müdürüydü. "Yardım etmekten mutluluk duyarım. Neye ihtiyacınız var?"

"Viola Feinstein adında birinin kayıtlarını arıyoruz. Şu anda altmış bir yaşında, yani kırk üç yıl önce sistemden çıkmış olmalı."

Bu sadece bir önseziydi ama Kit'in umudu vardı. Sam'in teorisini ciddiye alarak Veronica'nın sahte pasaportuyla bağlantılı doğum belgesini aradı ve buldu. Viola Feinstein, nam-ı diğer Veronica Fitzgerald, altmış bir yıl önce Tulsa'nın bir banliyösünde doğmuştu.

Yasal bir isim değişikliği kaydı yoktu ama Kit, Veronica'nın kimliğini nasıl değiştireceğini bulacak kadar zeki olduğunu düşünüyordu. Kırk üç yıl önce bunu yapmak çok daha kolaydı.

Elbette Veronica, Viola Feinstein'in adını bir mezar taşında bulup doğum belgesini ve sosyal güvenlik numarasını alabilirdi ama kendisine verilenleri saklamış olması daha mantıklıydı.

En azından Kit öyle umuyordu.

"Bana bir dakika izin verin. Bunlar eski kayıtlar ama yıllar içinde biraz dijitalleştirme yaptık." Klavye tuşlarından bir tıkırtı ve ardından tatmin edici bir mırıltı . "Evet, işte burada. Viola Feinstein beş yaşındayken koruyucu aile sistemine girmiş. Hiç evlat edinilmemiş. On sekiz yaşında evlatlıktan çıkarılmış. Ondan sonrasını takip etmiyoruz. Keşke etseydik."

"Ben de öyle olmasını isterdim," dedi Kit, "ama bu bilgi çok değerli. Dosyasının tamamının bir kopyasını almanız mümkün mü?"

"O kayıtların çoğu gizli kalıyor. Tam olarak ne arıyorsunuz?"

Connor, "Üzerinde çalıştığımız bir davanın şüphelisi hanımefendi," dedi. "Ailesi ve çocukluk arkadaşları da dahil olmak üzere geçmişinin izini sürmeye çalışıyoruz."

Mary, "Bir istisna başvurusunda bulunmanız ya da arama izni almanız gerekecek," dedi. "Özür dilerim. Size yardım etmek isterdim ama paylaşamayacağım bazı şeyler var."

Kaba ya da nahoş biri değildi, sadece ofisinin kurallarına bağlıydı ve Kit buna saygı duyabilirdi. "Anlıyoruz. Yardımınız için teşekkürler." Kit aramayı sonlandırdı. "Şimdi ne olacak?"

"Eh," dedi Connor, "artık Veronica'nın nereden başladığını biliyoruz. İçimden bir ses onun hiç vasi olmak için başvuruda bulunup bulunmadığını sormak istiyordu. Belki de Munro'yla sistemde birlikteyken tanışmış ve onunla ilgilenmek istemiştir. Ama daha sonra sevgili olmaları çok iğrenç."

Kit yüzünü buruşturdu. "Bu iğrenç. Ama bir olasılık. Eğer başka bir şey bulamazsak, geri döneriz. Ama... evet. İğrenç."

"Brooks Munro'nun doğum adını bilseydik, çok daha derine inebilirdik. Ama ne zaman tanıştıklarını merak ediyorum, koruyucu ailede mi yoksa daha sonra mı? Ya San Diego'ya gelmelerinden önceyse? Onun için çalıştığı on beş yıl sadece buradaydı."

Kit'in aklına başka bir önsezi geldi ve geçmiş arama sitesini açtı. "Evlilik belgeleri. Viola Feinstein." Bekledi ve sonuçları sıraladıktan sonra sıırttı. "Buldum. Viola Feinstein Monroe Brookman ile evlenmiş...oh."

Connor ekranını görmek için sandalyesini yaklaştırdı, sonra yüzünü buruşturdu. "Oh. Bu..."

"Otuz üç yıl önce evlendiler," dedi Kit. "Kız yirmi sekiz yaşında olacaktı. O da on sekiz yaşında olacaktı."

Connor'ın irkilmesi yüz buruşturmaya dönüştü. "Daha kötüsü de olabilirdi.

On üç ya da on dört yaşında olabilir."

"On beş yıldır birlikte değillerdi. Otuz yıldan fazla bir süredir birlikteydiler. Dün sabah kendisiyle görüştüğümüzde soğukkanlılığını korumasına çok şaşırdım."

"Yine de gözyaşlarını açıklıyor," dedi Connor. "Munro'nun Wilhelmina ile evlenmesine izin vermesine şaşırdım. Sanırım Munro'nun günahlarına iki eşliliği de ekleyebiliriz."

"Artık biraz geç. Ayrıca, bunun onun günahlarının küçüğü olduğunu göreceğiz. William Weaver'ın özel dedektifini ya öldürdü ya da öldürttü."

"Sanırım bu şimdiye kadarki en kötüsü olurdu. Ama şantaj da oldukça kötü. Monroe Brookman hakkında ne biliyoruz?"

Kit arama motoruna Munro'nun gerçek adını yazdı. "Tulsa'da doğmuş."

"Nasıl tanıştılar?"

"Bunun için biraz daha kazmak gerekecek."

"O zaman suç hayatına ne zaman başladılar?" Connor sordu. "San Diego'ya geldiklerinde aniden Bonnie ve Clyde olduklarını sanmıyorum."

"Katılıyorum. Suç kayıtları için daha derin bir araştırma yapalım." Connor ayağa kalktı. "Ben kahve alacağım. İster misin?"

"Evet, lütfen." Kit, Viola Feinstein ve Monroe Brookman'ın geçmişlerinin tüm ayrıntılarını keşfetmeye niyetli bir şekilde klavyesinin üzerine eğildi.

Connor elinde kahveyle geri döndüğünde -yandaki kahveciden, koğuştaki çamurdan değil- iyi bir başlangıç yapmıştı.

Connor, Kit'in kahvesini önüne koyarken, "Sırada durmuş bunu düşünüyordum," dedi. "Eğer bir suç geçmişleri varsa, Munro belediye meclisine aday olduğunda bu geçmiş kontrollerinde ortaya çıkmaz mıydı diye düşündüm ve belediyedeki tanıdıklarımdan birini aradım. Adaylar için tam polis kontrolü yapmıyorlarmış. Munro öldükten sonra da parmak izi almadık çünkü tüm parmakları yok olmuştu. Adli tabip kimlik tespiti için diş kayıtlarını kullandı."

Kit koyu kavrulmuş, sevdiği şekilde krema ve şekerle tatlandırılmış kahvenin kokusunu içine çekti. "Teşekkür ederim. Evet, ben de aynı şeyi düşünmüştüm ama henüz aramamıştım çünkü aradığımı buldum. Mary Cowen'ı geri aradım ve Monroe Brookman'ın da koruyucu aile sisteminde olduğunu doğruladı."

"Demek Sam haklıymış."

"Öyleydi. Cowen yollarının nasıl kesiştiğini bulmama yardım edemedi, ben de sabıka kayıtlarını araştırdım. Bonnie ve Clyde, nam-ı diğer Viola ve Monroe, suç hayatlarına evlendikten yaklaşık iki yıl sonra başlamışlar. Ya da en azından ilk kez o zaman yakalanmışlar. Adam hırsızlıktan bir süre hapiste yatmış. Kadın da birkaç yıl sonra hırsızlıktan yakalanmış. Altın bir bilezik çalmış."

"Acaba Ferrari'de bıraktığı o muydu?" "Olabilir. Annesinin ona verdiği her şeyin on üç yıl evlatlık sisteminde ve hapishaneye girip çıkarak geçirirdi. Yanılıyor olabilirim ama..." Kit omuz silkti. "Sonraki on yıl boyunca daha fazla suç işlemeye devam ettiler. Sonra yirmi yıl boyunca ortadan kayboldular."

önce. Monroe Brookman'ın sicilindeki son şey dolandırıcılıktan tutuklanıp kefaletle serbest bırakılmasıdır."

"Ve Veronica Fitzgerald ve Brooks Munro oldular. Yeni kimlikleri için birilerine yüklü miktarda para ödemiş olmalılar. Şimdiye kadar kimse onları sorgulamadı bile."

"Bildiğimiz kadarıyla," dedi Kit. "Eğer Weaver'ın özel dedektifinin öldürülmesine karışmışlarsa, kendilerini korumak için kim bilir başka neler yapmışlardır? Belki de Weaver'ın özel dedektifinin öğrendiği şey budur."

"Belki." Connor kaşlarını çatarak beyaz tahtaya baktı. "Yine de belediye meclisine aday olduğunda kimse fark etmedi mi? Yüzü televizyon ve internetin her yerindeydi."

"Başka bir eyalette küçük çaplı bir dolandırıcıydı. Belki de kimse onu aramıyordu." Kit, Monroe Brookman'ın sabıka birini gösterdi. "Ayrıca çok değişmiş. Bazı işler yaptırmış."

"Haklısınız. Yüz tanıma yazılımının onu seçemeyeceği kadar değişmiş. Peki ya özel dedektif?" Connor sordu. "Munro'nun özel dedektifi, yani Weaver'ın ölü özel dedektifi değil. Munro'nun o zamanlar dost olabileceği herhangi bir suç ortağı var mı?"

"Bilmiyorum. Yıllar boyunca onları tutuklayan kolluk kuvvetlerine birkaç telefon edelim. Şansımız yaver gidebilir ve onlarla birlikte birilerinin de tutuklandığını öğrenebiliriz."

"O zaman Veronica özel dedektifin adını biliyor olmalı."

"Evet. Bu konuda doğruyu söylediğini sanmıyordum."

"dedi Kit.

"Ben de öyle. Ama kafamı kurcalayan başka bir şey var. Cayman Adaları'ndaki ev."

Kit dizüstü bilgisayarını bir kenara koydu. "Dinliyorum."

"Brooks Munro'ya deli gibi aşık, çarşafı yırtıyorlar ve çağlar boyu sürececek bir aşkı var."

Kit ofladı. "Sayfaları yırtıp atma imgesine ihtiyacım yoktu, bunun için teşekkürler."

"Bir şey değil. Munro hep buradaysa neden Cayman Adaları'nda kendi payıyla bir ev alsın ki?"

"Wilhelmina'yla sonsuza dek evli kalmayı düşünmüş olamaz," diye akıl yürüttü Kit. "Belki de kaçınılmaz boşanmadan sonra Veronica'ya cennette katılmayı planlıyordu."

Connor kaşlarını kaldırdı. "Ya da Veronica Munro evli olduğu ve bu da onu kızdırdığı için özel dedektiflik yapıyorsa? Belki de dedektif cennette ona katılmayı planlıyordu. Ona kaçmak zorunda olduklarını söylemişti. Birlikte olmayı kastetmiş gibi görünüyordu."

"Huh. Bunu hiç düşünmemiştim bile."

"Bu doğru olmayabilir. Ama adamın adını bilmediğine inanmadım."

Kit, "Pilot onu tek başına uçurduğunu söyledi," dedi.

"Ya pilot yalan söylediyse? Kadın ona sağduyusu için para ödüyordu."

"Belki," diye izin verdi Kit. "Ya da özel dedektifin peşine düşmesinden korkuyor olabilir."

"Büyük olasılıkla," diye kabul etti Connor.

"Brooks Munro'nun onunla hiç seyahat etmediğini biliyor muyuz?"

Connor başını salladı. "Hayır, bilmiyoruz ama sadece şu anki takma adını kontrol ettik. Monroe Brookman'ın pasaportunun Cayman Adaları'na gidip gitmediğini öğrenelim."

Kit, tıpkı bir gün önce Veronica'nın pasaportu için yaptığı gibi, Dışişleri Bakanlığı'ndaki bağlantılarından birini aradı.

"Selam Richard. Ben yine Kit McKittrick."

"Başka bir pasaport araması mı?"

"Evet. Monroe Brookman'a bakabilir misin? Elli bir yaşında, eğer yardımcı olacaksa."

"Bana bir dakika ver." Bir dakika sonra geri döndü. "Monroe Brookman'ın pasaportu olduğuna dair bir kayıt yok."

Kit ona teşekkür etti ve görüşmeyi sonlandırdı. "Tam bir fiyaskoydu."

Connor, "Şimdilik özel dedektife odaklanalım," dedi. "Eğer onu bulursak, kime şantaj yaptıklarını da öğrenmiş oluruz."

"Doğru. Özel dedektife geçmişten ve günümüzden bakabiliriz. Eğer özel dedektif Veronica'ya Cayman Adaları'nda eşlik ettiyse, pilot bize güncel bir isim verebilir. Eğer şanslıysak, Munro'nun geçmişte tanıdığı biriye, Munro'nun geçmişteki tutuklama kayıtlarından kimliğini tespit edebiliriz. Munro ve Veronica'nın geçmişte tutuklandıkları tüm yargı bölgelerinin numaralarını alalım, sonra da arama yapabiliriz." Sandalyede arkasına yaslandı ve Connor'ı inceledi. "Veronica'nın listedeki isimleri bilmediğine mi inanıyorsun?"

"Çoğunlukla, evet. Çünkü şu anda kaybedecek pek bir şeyi yok. Şantaj yaptığını itiraf etti, haksız kazançla yakalandı ve pasaport dolandırıcılığından içeri girecek."

"Öyle mi olacak? Bu onun gerçek kimliğiymiş."

"İyi bir nokta. Veronica her şeyi itiraf ettiğinde avukatının üzerine atlayacağından eminim. Ama üzerinde iki yüz binden fazla bildirilmemiş gelir bulduk ve ehliyet gibi sahte isimle düzenlenmiş resmi devlet belgeleri var, yani birileriyle başı belada olacak. Her halükarda, isimlerini bilseydi şantaj listesindeki çayı dökeceğini düşünüyorum. Zihinsel olarak yoğun bir durumdaydı."

"Öyleydi. Onu o noktaya getirmeye yardım ettin. Bu arada iyi iş çıkardın."

"Teşekkür ederim." Küçük bir selam verdi. "Ama ya özel dedektifi ararken duvara toslarsak?"

"Sonra Munro'nun katiliyle en somut bağlantımız olan karavana geri dönüyoruz. Römorku çeken kahverengi bir Chevy Suburban arıyoruz."

Connor başıyla onayladı. "Marshall ve Ashton'dan sokak kameralarına bakmalarını isteyecektim ama onlar Jacob Crocker cinayetini araştırmaya gittiler."

"Navarro'dan analistlerden birini bu işe vermesini istedim ve o da birini görevlendirdi, yani bu konu hallediliyor. Yeni soru: Sizce Munro, William Weaver'ın Jacob Crocker'ı özel dedektif olarak yeniden işe almak üzere olduğunu nasıl öğrendi? Munro'nun onu öldürtmesini tetikleyen şey bu muydu?"

"Belki Munro öğrenmemiştir. Belki Crocker Munro hakkında öğrendiği bilgileri ortadan kaldırmadı. Belki Munro'ya şantaj yapmaya çalıştı ve kendini öldürttü."

"Tüm olasılıklar. Şimdilik Munro'nun özel dedektifini bulmaya odaklanalım. İhtiyacımız olan bilgi onda var."

"Tek bildiğimiz Cayman Adaları'na kaçtığı. Munro'nun ortağı olsaydım ve ona ne olduğunu öğrenseydim, ilk uçakla giderdim. Veronica'nın Cayman Adaları'ndaki evini kontrol etmeliyiz." Elini kaldırdı. "Ben giderim."

Kit güldü. "Bu iyi bir fikir ama sanırım bu konuda yerel kolluk kuvvetlerinden yardım isteyebiliriz."

"İyi," diye homurdandı Connor. "Hiç eğlenceli değilsin. Bana Viola ve Monroe'nun suç yaşamı hakkında arayacağım kişilerin bir listesini ver. Cayman Adaları'na doğru yola çıkabilirdik ama hayır." "Yaşayacağınıza eminim. Hapishane gardiyanlarını arayarak başlayalım. Munro'nun en iyi arkadaşlarının kim olduğunu bilmek istiyorum. yol boyunca."

"Sam." Kafenin masalarından birinde oturan bir kadın ona el salladı.

Gülümseyerek masada ona katıldı. "Maggie. Çok uzun zaman oldu."

Maggie Doyle San Diego'daki uyuşturucu rehabilitasyon merkezlerinden birini yönetiyordu. Shelley, Maggie'nin kliniğinde, rehabilitasyon danışmanlarından birinin gözetimi altında otuz günlük stajını tamamlamıştı. Ancak kendisi de iyileşmekte olan bir bağımlı olan Maggie, uygulamalı bir yöneticiydi ve gerektiğinde müşteriler ve aileleriyle etkileşime giriyordu.

"Öyle. Bütün öğleden sonrayı seninle sohbet ederek geçirmek isterdim ama fazla zamanım yok."

"Ben de öyle. Bu benim öğle molam." Sam garsondan kahvesini bir fincana koymasını istedi, sonra da kahvesini yudumlayan Maggie'yi inceledi.

"Evet," dedi Maggie. "Bu sabah aradığında Shelley Porter'ı sormuştun. Bir e-posta ile halledilemeyecek neyi bilmeniz gerekiyor?"

"Geçen hafta öldürüldü."

Maggie'nin nefesi kesildi. "Ne? Nasıl? Kim tarafından? Gerçi sanırım sen de bunu öğrenmeye çalışıyorsun."

"Öyle. Birisi onu hazır para vaadiyle kandırmış."

"Shelley için anlaşma tamamlandı," diye mırıldandı Maggie üzüntüyle. "Otuz gün sonra ayrıldığında onun için büyük umutlar beslemiyordum."

Sam eğildi, Maggie'nin HIPAA yasaları derken öğrenmek istediği her şeyi paylaşamayacağını farkındaydı. "Neden olmasın? Ayrıca annesinin cesedinin de onunla birlikte bulunduğunu söyleyeceğim."

Maggie'nin omuzları çöktü. "Annesini severdim. Shelley'nin ayık olmasını o kadar çok istiyordu ki. Ne yazık ki Shelley ayık olmak istemiyordu. Kullanmayı severdi. Sanırım

Sadece eve gidip tekrar kullanana kadar zamanını bekliyordu. Yine de tek başına kullanmaktan hoşlanmıyordu, bu yüzden her zaman insanları çevresine çekmeye çalışıyordu."

"Birinin onun zayıf noktasını bildiğini ve birkaç bin dolar nakit para vaadini kullanarak işyerinin kurallarını çiğnemesini ve katilinin parasını ödemediği bazı mamulleri teslim etmesini sağladığını düşünüyoruz."

"Hamura muhtaç olacağını kimin bildiğini bilmek ister misin?"

"Evet. Samanlıkta iğne mi arıyorum?"

"Sanırım samanlıkta bir parça saman arıyorsun," dedi Maggie hayıflanarak. "Shelley sert görünmek istiyordu ama aslında bir sonraki uyuşturucu için yanıp tutuşan bir bağımlıydı. Gözü olan herkes bunu görebilirdi."

"Sizinleyken hiç ziyaretçisi oldu mu?"

"Bunu bana sorabileceğini düşünmüştüm." Maggie cebinden bir kâğıt çıkardı. "Bunu sana ben vermedim."

"Hayır. Daha önce hiç görmedim. Daha önce hiç bile görmedim. daha önce."

Maggie kıkırdadı. "O kadar uzağa gitmene gerek yok."

Sam sayfayı aldı ve içindekileri taradı. "Annesi ve Jennifer teyzesi onu ziyarete gelmiş. Arkadaşı Julie de birkaç kez ziyaret etti."

"İyi kız. Shelley'nin Julie'yi de kendisiyle birlikte aşağı çekmeyeceğini umuyordum."

"Onun yaptığını sanmıyorum. Julie onunla konuştuğumuzda çok ayık görünüyordu."

"Meşgulumüşsün."

"Evet." Sam tanımadığı bir ismi işaret etti. "LeRoy Hawkins kim?"

Kaşlarını çattı. "Bir kez ziyaret etti. bir yerel kilisenin gençlik grubunda papaz olduğunu söyledi. Ben gençlik grubunu tanıyorum."

O kilisenin papazı ve adı LeRoy değil. Ben de kiliseyi aradım ama LeRoy'u hiç duymamışlardı. Ne yazık ki o sırada adam Shelley ile görüşmesini bitirmiş ve gitmişti."

Sam bir önseziyle hareket etti. "Boyun sakalı var mıydı?"

Maggie'nin gözleri büyüdü. "O yaptı, evet. Onu tanıyor musunuz?"

"Hayır, ama onunla tanışmak istiyorum," dedi

Sam suratsızca. "Anlıyorum. Daha fazla soru sormasam daha mı iyi olur?"

"Muhtemelen, ama birkaç tane daha var. Güvenlik kameralarınızın kayıtlarını ne kadar süreyle saklıyorsunuz?"

"Üç ay. Onları görmem gerekiyor mu?"

"Sanırım SDPD'deki meslektaşlarım bulacak. LeRoy Hawkins'in ne kullandığını gördünüz mü?"

"Bir motosiklet. Ya da en azından kolunun altında bir kaskı vardı. O gür sakalıyla o şeyi çenesinin altına nasıl bağladığını merak ettiğimi hatırlıyorum. Bunu hatırlamamın tek nedeni, kilisede çalıştığı yalanını söylediği gençlik papazının onu tarif etmesini istemesiydi, o yüzden kask aklımdaydı."

Sam hayal kırıklığına uğramıştı. Suburban'ı videoya çekip plakasını kontrol edebileceklerini ummuştu. Ama en azından sakallı adam ellerindeydi. Kit'in bununla çalışabileceğinden emindi.

"Sadece bir kez mi ziyaret etti?" Sam sordu. "Shelley'nin kalışının ortasında mı?"

"Kayıtlar öyle gösteriyor ve biz de oldukça gayretliyiz."

"Öyle olduğunu biliyorum," dedi içtenlikle. "Shelley Onu gördüğüne sevindin mi?"

"Pek sayılmaz. Onu tanıyor gibi görünmüyordu."

"Shelley hakkında hatırlayabildiğiniz başka bir şey var mı?"

Maggie başını salladı. "Sonunda temizlendiğinde kendini kaybetmiş gibiydi. Sanırım uzun süredir kullanıyordu." Saate baktı. "Çok üzgünüm Sam, ama geri dönmem gerek."

"Ben de öyle. Bir sonraki seansım on dakika içinde başlıyor." "Öğle yemeği yiyecek misin?" diye sordu, ses tonu anneceydi. "Masamın çekmecesinde bir sandviç var."

Birlikte ayağa kalktılar, Sam ona kahvesini getiren sunucuyu gördü. "İkisini de ben alayım," dedi ve garsona hem kendisinin hem de Maggie'nin kahvesi için yeterli parayı ve yüklü bir bahşış verdi.

Sunucu gülümsedi. "Teşekkür ederim, Dr. Reeves. İyi günler dilerim."

Maggie kafeden çıkarken elini onun koluna doladı. "Buraya sık gelir misin?"

"Çok sık. Kafein alışkanlığımı bırakmam gerekiyor ama bu bugün olmayacak." Dışarı ve Sam onun elini sıktı. "Yabancılık çekme Maggie."

"Aynen, Sam. Yeni işinin tadını çıkar. Adını sık sık haberlerde görüyorum. İyi gidiyorsun gibi görünüyor."

Sam gülümsedi. "Öyleyim."

Maggie onu hâlâ görebilmek için geriye doğru yürümeye başladı. "Mutlu musun?"

"Evet, hanımefendi. Çok mutluyum."

"Güzel. Biraz mutluluğu hak ediyorsun." Arabasına doğru gitmeden önce el salladı.

Sam kahveden bir yudum aldı, öğleden sonra da onu ayakta tutmasını umuyordu. Dün gece iyi uyuyamamıştı. Kit'in düşünceleri onu uyanık tutmuştu.

Onu önemsediyini söylemişti. Bunu zaten biliyordu ama bunu duymak gerçekten güzeldi. Ama bunu itiraf etmesi onu korkutmuştu. Yine de sözünü geri almamıştı ve neredeyse onu öpecekti.

Yapmamıştı çünkü onu daha fazlasını ister halde bırakmayı umuyordu.

Sam'i çok fazla görseydi, bir anda biterdi. Daha başlamadan çekip giderdi. Bu yüzden Sam onu yüzüstü bırakmıştı ve -o zamanlar- bundan memnundu. Neredeyse somurtacaktı.

Daha sonra, yatağında yalnız yatarken, onu öpmüş olmayı diledi. Ama güçlü olmak zorundaydı. Kit'in yavaş ve istikrarlı olmaya ihtiyacı vardı, bu onu ne kadar öldürüyor olursa olsun.

En azından ona yeni bir bilgi verebilirdi. Artık Shelley'nin katilinin onun bağımlı olduğunu nasıl öğrendiğini biliyorlardı.

San Diego Polisi, San Diego,
Kaliforniya 10 Ocak Salı, 11:40

Navarro masasının arkasına oturmuş, Kit ve Connor onu bilgilendirirken çenesini parmaklarına dayamıştı.

"Peki aradığınız kişiyi buldunuz mu?" Navarro sordu. "Brooks Munro'nun, nam-ı diğer Monroe Brookman'ın en yakın arkadaşı olabilecek birini?"

"Olabilir," dedi Kit. "Munro'nun yıllar boyunca hapis yattığı dört hapishanenin gardiyanları ya da şerifleriyle konuşabildik."

"Hepsi Monroe Brookman gibi mi?"

Connor başını salladı. "Çoğunlukla hırsızlık. Bir sürü dolandırıcılık." "Peki ya kankası?" Navarro sordu.

"Munro gittiği her yerde arkadaş ediniyor gibiydi," dedi Kit, "ama isimlerin çoğunu listeden çıkardık çünkü ya hapisteler ya da öldüler. Elimizde iki olasılık var. Boy açısından birbirinden farklı iki kişi, yani adını değiştiren bir adamımız yok.

tekrar. En azından San Diego'ya gelmeden önce. İlki Walter Grossman. Boyu 1.80'in üzerinde ve tank gibi yapılı. Sahtecilikten hapis yatmış. Diğer Darin Carter. Boyu 1.80 ve fotoğrafına bakılırsa hafif bir esinti onu uçuracakmış gibi görünüyor. Her ikisinin de sabıka fotoğrafları elimizde ve bunları dün Veronica'yı buradan uçuracak olan pilota göstereceğiz."

Navarro, "Onu yalnız uçurduğunu söyledi," dedi.

Connor omuz silkti. "Yalan söylediğini umuyoruz. Her iki adamın da isimlerini ve fotoğraflarını eyalet veri tabanındaki özel dedektif lisanslarında arattık. Hiçbiri eşleşmedi ama Kaliforniya'da lisansı olmayabilir. Belki de hiçbir yerde yoktur. Pilotun bizi doğru yöne yönlendirebileceğini umuyoruz."

Navarro iki elinin parmaklarını birbirine geçirdi. "İyi şanslar.

Komutana vereceğim. İlerleme kaydediyorsun."

"Karavan için sokak kameralarını kontrol eden analistten haber var mı?" Connor sordu.

"Henüz değil. Bir şey bulduğunda size haber veririm."

Kit ayağa kalkmaya başladı, sonra cep telefonu gelen bir aramayla çalmaya başlayınca tekrar oturdu. "Ben Sam," dedi diğerlerine ve kabul tuşuna basıp telefonu kulağına götürdü. "Selam. Ne var ne yok?"

"Sakallı bir adam Shelley Porter'ı rehabilitasyon merkezinde ziyaret etti," dedi Sam.

Kit canlandı. Bu bilgi neredeyse kafein kadar iyiydi. "Seni hoparlöre veriyorum. Connor ve Navarro'yla birlikteyim."

"Merhaba," dedi Sam onu duyabildiklerinde. "Ben de tam Kit'e Shelley Porter'ı rehabilitasyonda ensesi sakallı bir adamın ziyaret ettiğini söylüyordum. Adını LeRoy Hawkins olarak verdi ama bunun bir takma ad olduğundan oldukça eminim."

"Sakallı bir adam Norton Peyzaj'a sargılarını nerede yaptırdıklarını sordu." Navarro nefes verdi. "Sanırım artık Shelley'nin rüşvete yatkın olduğunu nasıl bildiğini biliyoruz."

"Konuştuğum rehabilitasyon müdürü, Shelley'nin eve gidip tekrar kullanana kadar zamanını beklediğini ve eğer biri görmeye meyilli olsaydı, bunu bileceklerini söyledi. Boyun Sakallı Adam onun çaresizliğini anlamış olabilir."

"Rehabilitasyonda olduğunu nereden biliyordu?" Connor sordu.

"Annesinin Facebook sayfası olduğunu düşünüyorum," dedi Sam iç çekerek. "Ya da teyzesi Jennifer'ın. Az önce kontrol ettim ve ikisi de Shelley için dua istemişler. Arkadaşlarına Shelley'yi ziyaret edip edemeyeceklerini sormuşlar, belki de ona temelli ayık kalması için bir sebep verirler. Boyun sakallı adam Jennifer'ın sosyal medyasını izliyor olsaydı Shelley'nin rehabilitasyonda olduğunu görürdü."

Kit üzüntüyle, "Demek o kutu işaretlendi," dedi.

"Bir şey daha var," dedi Sam. "O sırada bir Suburban kullanmıyordu. Bir motosikleti vardı. Ya da en azından rehabilitasyon merkezinde kaskını yanında taşıyordu. Kahretsin, gitmem gerek. Üç dakika sonra başlayacak bir seansım var."

"Hoşça kal, Sam," diye koro halinde konuştu o, Connor ve Navarro. "Teşekkürler Sam," diye ekledi Kit.

"Bir değil. Yakında görüşmek üzere."

Kit aramayı sonlandırdı, zihni çoktan bu yeni bilgiyi yerleştirmeye çalışıyordu. "Beni rahatsız eden şeylerden biri de o karavanın Çarşamba günü Munro'nun mahallesinde ne kadar süre kaldığı. O sabah altı sularında gelmiş. Monroe Salı günü bütün gece Veronica ile birlikteydi ve nöbetçi kulübesinin kayıtlarına göre Çarşamba sabahı eve gitmedi. O gece işten eve saat beşe kadar gelmemiş."

Ya da öyle. Katilin bütün gün beklerken ne yaptığını merak edip durdum."

"Ve?" Navarro sordu.

"Ve eğer bir motosikleti varsa..." Düşüncenin peşini bıraktı Kapalı.

"O gün için ayrılabilir ve daha sonra geri dönebilirdi. Hem Ferrari'yi hem de Munro'yu al," diye bitirdi Connor. "Motosiklet için nöbetçi kulübesinin kamera kayıtlarını kontrol etmeliyiz."

"Bunu analiste yaptıracağım," dedi Navarro. "Sen şu özel dedektifi bulmaya odaklan. Kimden bahsetmişken, Munro'nun eski hapishane arkadaşlarından biri ensesi sakallı adamla aynı boyda mı?"

Kit başını salladı. "Bunu biz de düşündük. Ace Diamond'ın bize verdiği videoya göre Boyun Sakallı Adam 1.80 boylarında ve ortalama bir yapıya sahip. Munro'nun eski hapishane arkadaşlarından hiçbiri bu tanıma uymuyor. Pilotun bize daha fazla bilgi verebileceğini umuyoruz. Şimdi onu sorgulamaya gidiyoruz. Sizi gelişmelerden haberdar edeceğiz patron."

San Diego Polisi, San Diego,
Kaliforniya 10 Ocak Salı, 13:05

Connor inledi. "Yine mi?"

Kit, gözlem odasının camında Connor'a katıldı. Sonra iç çekti.

Görüşme odasındaki masada Veronica'yı birçok kez Cayman Adaları'na götüren pilot Steven Neal oturuyordu. Yanında avukatı da vardı.

Laura Letterman.

"Bir alana bir bedava indirimini yaptı mı?" Kit sordu.

Connor hafifçe homurdandı. "BOGO hapisten kurtulma kartları. Sen mi ben mi?" Cebinden bir bozuk para çıkardı. "Sana atıyorum."

Kit gülümsedi, kendini biraz vahşi hissediyordu. "İkimiz de içeri girelim. Bayan Letterman'ı biraz sarsalım."

"Güzel. Stratejimiz nedir?"

Kit omuz silkti. "Pilota Munro'nun hapishane arkadaşlarının sabıka fotoğraflarını göster. Bakalım nasıl tepki verecek."

"Bence bundan daha iyi bir oyun planımız olmalı. Mali kayıtlarını çıkardım."

"Bunu ne zaman yaptın?" Kit, keşke ben de aynısını yapsaydım, diye sordu.

"Bu sabah erkenden geldim çünkü CeCe'nin ailesiyle akşam yemeği için havalanmam gerekiyordu. Steven Neal'ın uçağı var ama finansal olarak tırnaklarıyla zor tutunuyor. Aydan aya yaşıyor. Vergi borçları var ve çek hesabındaki bakiyesi yüz dolardan az."

"Kendi uçağına sahip olan bir özel pilot, sürekli olarak iyi para kazanabilmelidir."

"Gerçekten de öyle," dedi Connor. "Önümüzdeki dört ay için programı dolu ve belgelenmiş gelir akışı tutarlı ve sağlam. Bunlar uçuş ücretlerini kredi kartı ya da banka havalesi ile ödeyen müşteriler. En az bir müşterinin - Veronica- nakit ödeme yaptığını biliyoruz, yani ticari hesaplarından geçmeyen daha da fazla para geliyor olabilir. Kaç ekstra uçuş yaptığını görmek için gönderdiği uçuş planlarını kontrol edebiliriz. Ama yaz boyunca yarış pistinde çok para harcamış. Eylül ayına kadar Del Mar'daki kredi kartlarından binlerce dolar çekmiş."

At yarışı pistleri Kit için hiçbir zaman çekici olmamıştı. Hayvanlar çok güzeldi ama kumar oynama düşüncesi bile onu her zaman biraz hasta etmişti.

"Ve bu sadece kredi kartlarıydı," diye devam etti Connor. "Nakit ödemeler ve bahşişlerle ne yaptığını kim bilebilir?"

"Huh." Şimdi başını ellerinin arasına almış oturan pilotu incelemeye geri döndü. "Bu da demek oluyor ki hapse girerse sözleşmeli işlerini yerine getiremeyecek."

"Bu da iki haftadan kısa bir süre içinde borç batağına saplanacağı anlamına geliyor."

Tekrar Connor'a baktı. "Haklısın. Onu hapis cezasıyla korkutmak, içeri girmek için daha iyi bir yol. Başka bir şey var mı?"

"İki yıl önce boşanmış ve iki kızının velayetini paylaşıyor. Çocuk nafakası aylık harcamalarının büyük bir kısmını oluşturuyor. Yarış pistinde bu kadar çok harcama yapmasaydı bunu fazlasıyla karşılayabilirdi."

"En azından nafaka ödüyor," diye mırıldandı Kit, çünkü pek çok ebeveyn ödemiyordu. "Ama ödediğine göre çocuklarını önemsiyor demektir ve onların büyüdüğünü görmek isteyecektir, hapishane ziyaret gününde pleksiglasın arkasından görmek değil. İyi iş çıkardın."

"Teşekkür ederim. Dün gece ayrılırken kendimi kötü hissettim."

Ona gülümsedi. "Yapmamalısın. Bu bir denge ve sen bunu iyi yapıyorsun. Benim gibi olma."

Connor eliyle onun omzunu dürttü. "Gelişiyorsun. Herkes öyle söylüyor. Hadi gel. Pilotun Munro'nun hapishane arkadaşlarından birini tanıyıp tanımadığını öğrenelim. Kötü polis mi, iyi polis mi?"

"Sen kötü polis ol. Letterman senin iyi polisliğine bu kadar çabuk inanmayacaktır. Onunla uğraşmayalı aylar oldu."

Connor sinsice, "Sanırım seni hatırlıyor," dedi. "Kaçmasına izin verdiği kişiyi sen yakaladın."

"Sam'i uzaklaştırdı," diye düzeltti Kit hışımla. "Onu aldattı."

Connor kıkırdadı. "Aşağı, kızım."

Kit iç çekti. Laura Letterman'la olan kişisel sorunlarını saklaması gerekiyordu. Ve Kit Sam'i "yakalamıştı"?

Bunu zamanın göstereceğini tahmin ediyordu.

Görüşme odasına girdiklerinde Kit sakinleşmiş ve Laura Letterman için hazırdı. Kadın müşterisinin tek kelime etmesini istemeyecekti ama o ve Connor adamı konuşturabilirlerdi. Kit bundan emindi.

Laura, Kit ve Connor'a dar gözlerle baktı. "Müvekkilime onu sinirlendirmeye çalışacağınızı söyledim. Tek kelime etmeyecek."

Steven Neal başını kaldırdı. Gözleri sanki hiç uyumamış gibi bulanıktı. Teni solgundu ve elleri titriyordu.

Kit adamın tek kötü alışkanlığının kumar olup olmadığını merak etti. Yoksunluk çekiyor gibi görünüyordu.

"Gerçekten sadece yardımını istiyoruz," dedi Kit, pilotun karşısındaki koltuğa oturarak, Connor onun solunda oturuyordu. Sabıka fotoğraflarının bulunduğu dosyayı masanın üzerine koydu.

Laura ikna olmamış bir halde, "Hı-hı," dedi. "Ne tür bir yardım?"

Kit, "Bay Munro ile bağlantılı olabilecek iki kişinin kimliğini tespit etmeye çalışıyoruz," dedi.

Laura başını salladı. "Munro'yu tanımadığını ve onu hiçbir yere uçurmadığını söyledi. İşimiz bitti mi?"

"Hayır," dedi Kit tatlı bir sesle. "Bay Neal, Walter Grossman adında birini tanıyor musunuz?" İki eski mahkûmdan daha uzun boylu ve iri yapılı olanıydı.

"Bu ismi bilmiyorum." Önceki geceden bu yana radikal bir şekilde yaşlanmış görünüyordu. Oda sıcak olmamasına rağmen alnında boncuk boncuk terler birikmişti. Vücudu gözle görülür şekilde titriyordu.

Kesinlikle bir tür yoksunluk .

"Bay Neal, bir bardak su ister misiniz?" Kit sordu, endişesi doğrudu. Adam bayılırsa, onlara hiçbir faydası olmayacaktı.

Steven dişlerini sıkarak, "Hayır," dedi. "Aradığınız diğer adam kim?"

"Darrin Carter," dedi Connor.

Pilot bir kez daha başını salladı. "Hayır."

Laura Letterman çantasını topladı. "Sanırım işimiz bitti. Sizi görmek her zaman güzel, Dedektifler."

"O kadar çabuk değil." Kit masaya vurdu ve pilot başını kaldırıp baktı. Connor başka bir şey söylemeden Walter Grossman ve Darrin Carter'ın fotoğraflarını masanın üzerinden kaydırды.

Laura fotoğraflara baktı, yüz ifadesindeki endişe belirgindi. Kit, avukatın Connor'ın bir gün önce Veronica'ya gösterdiğine benzer korkunç bir otopsi fotoğrafı daha beklediğini tahmin etti. Bunların sadece sabıka fotoğrafları olduğunu görünce rahatladı.

Ancak Steven Neal rahatlamadı. Bakışları Walter Grossman'ın fotoğrafına kilitlenince gözleri büyüdü ve korkuyla doldu. Sonra omuzları çökerken gözlerini kapadı. Kit en nazik sesiyle, "Yüzünü tanıyorsun demek," dedi. ses. "Kim o, Bay Neal?"

Laura, "Başka bir şey söyleme," diye tembihledi.

Steven yüzünü tekrar ellerinin arasına gömdü. "Sadece uçmak istedim," diye mırıldandı kederle.

"Veronica Fitzgerald'ın maskaralıklarına bulaşmaya hiç niyetin yoktu," dedi Kit, hâlâ kibarca. Adamın niyetinin ne olduğu önemli değildi. Büyük miktarda para taşıyan bir kadını bilerek ülke dışına çıkarmıştı. Ama o tatlı olacaktı. Şimdilik. "Anlıyorum. Bu fotoğraftaki adamı nerede gördünüz?"

"Steven," diye uyardı Laura.

Connor öne doğru eğilmiş, dirseklerini masaya dayamış, ihtiyaç duyduğundan daha fazla yer kaplıyordu. Az önce olduğundan daha iri ve sert görünüyordu.

Connor soğuk bir ifadeyle, "Mali açıdan çöküşün eşiğinde olduğunu biliyoruz," dedi. "Kumar ve çocuk nafakası arasında iki kuruşu bir araya getiremediğini biliyoruz. Burada avukatınıza nasıl ödeme yaptığınızdan bile emin değilim ama bu sizi ilgilendirir."

Bu iyi bir noktaydı ve Kit, Laura Letterman'a kimin ödeme yaptığını öğrenmek için aklına bir not aldı. Veronica olduğuna bahse girerdi.

"Orada bir soru var mı, Dedektif?" Laura aynı soğukkanlılıkla sordu.

"Daha çok bir gerçeğin ifadesi Bayan Letterman," dedi Connor, küçümsemesi oldukça dikkat çekiciydi. "Bay Neal'ı duruşmasını beklerken uzun bir süre burada tutabiliriz. Bırakın haftalar süren gelir kaybını, tek bir charter uçuşunu bile kaçırmayı göze alamaz. Belki de aylarca. Serbest bırakıldığında, geri dönecek hiçbir şeyi olmayacak. İş batacak, uçağına el konulacak ve karısı muhtemelen nafakasını ödeyemediği için velayetini iptal etmek isteyecek."

Steven başını kaldırdı, gözlerinde panik vardı. "Hayır."

Laura sakince, "Seni korkutmaya çalışıyorlar, Steven," dedi. Steven yutkundu. "İşe yarıyor."

Kit gülümsedi. "Savcıdan bir anlaşma yapmasını isteyebiliriz. Belki seni kefaletle serbest bırakır." Sanki böyle bir şey olacaktı gibi. Tanrı aşkına, adamın bir uçağı vardı. Her yere uçabilirdi.

"Bunun olmayacağını biliyorsun," diye tersledi Laura. "Kaçma riski var. Uçmaya devam etmesine izin vermezler."

"Kit neşeyle, "Hapiste olmak ve çocuklarının velayetini kaybetmektense, dışarıda bir yerlerde çalışıyor olmak daha iyidir," dedi. Uçak uçurmak dünya üzerindeki tek iş değil. Ve uçak hâlâ onun. İşbirliği yaparsa uçağı satıp yeni bir kariyere başlayabilir."

Laura sadece başını salladı. "Sana inanan var mı hiç? Bu şimdiye kadar duyduğum en büyük yalan çuvalı."

Kadın onu tahrik etmeye çalışıyordu. "Gerektiğinde yalan söyleyebilirim Bayan Letterman, ama şu anda doğruyu söylüyorum ve siz de bunu biliyorsunuz. Bay Neal işbirliği yaparsa, en azından mali durumunu kısmen kurtarabilir ve umarım çocuklarının velayetini elinde tutabilir." Bakışlarını pilota çevirdi. "Nafakanızı zamanında ödüyorsunuz. Velayet için mücadele ettiniz." Bunu bilmiyordu ama tahmin etmekte zorlanmıyordu. "Çocuklarınızı seviyor olmalısınız efendim. Size hapis yatmayacağınızı söylemeyeceğim. Öyle ya da böyle bunun sözünü vermek bana düşmez. Bu savcının işi. Size söyleyeceğim tek şey, bu fotoğraftaki adamın kimliğini tespit etmemize yardımcı olmanızın, hayatınızı ya da kızlarınızın hayatını mümkün olan en az kesintiye uğratarak bu işten kurtulma şansınızı artıracaktır."

Steven'in rengi daha da solmuştu. "Beni öldürecek."

"Kim?" Laura aniden endişelenerek sordu. "Bu fotoğraftaki adam mı?"

Steven başını salladı, yutkunması duyulabiliyordu.

"O zaman en iyisi onu yakalamamıza yardım etmen, değil mi?" Kit, zihninde hissetmesine rağmen ses tonundaki iğnelemeyi saklayarak sordu. "Eğer yapmazsan, eninde sonunda dışarı çıkacaksın ve sonsuza dek omzunun üzerinden bakacaksın."

Steven avuçlarını yüzünde ovuşturdu. "Söylersem ne olayım, söylemezsem ne olayım."

"Yapmazsan daha çok lanetlenirsin," diye tersledi Connor.

"O haklı," dedi Kit. "Bakın, Veronica Fitzgerald'ı sahte pasaportu olduğunu bile bile ülke dışına çıkardınız. Bunu biliyor olmalıydın. Çok fazla nakit taşıdığını biliyordunuz. Eğer kara para aklamaktan suçlu bulunursa -ki bulunacağından eminim, dün iki yüz bin dolardan fazla nakit taşıdığını düşünürsek- o zaman sen de suç ortağı olarak suçlanabilirsin. Toplamda, potansiyel olarak uzun bir süre parmaklıklar ardında kalmaktan bahsediyorsunuz. Bu adamın ismine ihtiyacımız var." Sabıka fotoğrafına dokundu. "Şimdi."

"Yoksa çocuklarını bir daha göremeyebilirsin," dedi Connor sessizce, ama sesi Kit'in hiç duymadığı kadar sertti. "Ya da görürsen, ziyaret gününde pleksiglas bir pencereden görürsün. Seni böyle mi görmelerini istiyorsun Steven?"

Steven'in çenesi gerildi ve gözleri yaşlarla doldu. "Hayır," diye fısıldadı.

Kit, "Bir de şu anda seni yoksunluğa sürükleyen ilaç meselesi var," diye devam etti. "Sana yardım bulmaya çalışabiliriz. Durumun hâlâ kurtarılabilir Steven. Bizimle birlikte çalış."

Steven gözlerini kapattı ve gözyaşları yanaklarından aşağı süzölmeye başladı. "Bayan Letterman? Ne yapmalıyım?"

Kit küçük bir parça sempati duydu. Adamın bildikleri kadarıyla sabıkası yoktu. Gerçekten de boyundan büyük bir işe kalkışmış olabilirdi. Ama şu anda ona acımaya gücü yetmezdi.

Kit, Laura'nın bakışlarıyla doğrudan karşılaştı. "Haklı olduğumuzu biliyorsun. Söyle ona."

Laura iç çekerek gözlerini kaçırdı. "Savcılıktan yazılı bir anlaşma almadan size hiçbir şey söylemesine izin vermeyeceğim."

Kit masadan uzaklaştı. "Elbette."

ONUNCU BÖLÜM

New Horizons, San Diego, Kaliforniya 10
Ocak Salı, 16:10

Sam, birkaç kişiyle paylaştığı New Horizons ofisinin kapısının çalınmasıyla evrak işlerinden başını kaldırdı.

diğer gönüllülerin. "Sheila. Senin için ne yapabilirim?"

Sheila Sunley elinde iki fincan kahveyle onun ofisine geldi. "Canlanmaya ihtiyacım vardı, ben de sana bir tane aldım."

Bu ufak tefek dinamo New Horizons'ın yöneticisiydi. Çok az genç onun neşeli kişiliğine karşı koyabilirdi.

Sam minnettar bir gülümsemeye kahveyi kabul etti. "Bu sayfaları on kez okumuşum gibi hissediyorum ama yine de ne dediklerini sana söyleyemem."

Bir yığın kâğıt, kâr amacı gütmeyen terapi gruplarını düzenleyen yeni bir devlet politikasının parçasıydı. Sam'in genellikle anlayabileceği bir dille yazılmıştı. Ama bugün aklı başka yerdeydi.

Cumartesi gecesi Kit ile bir randevusu daha vardı.

Sheila onun elindeki sayfalara bakarak başını salladı. "Benim de aynı sorunum vardı. Bu yüzden onları sana teslim ettim."

"Vay be, teşekkürler," dedi kuru bir sesle.

"Rica ederim," diye cıvıladı. "Size başka haberlerim var ve garanti ederim ki 'teşekkürünüz' çok daha içten olacak."

Sam daha dik oturdu. "Vur bana."

Ona gülümsedi. "Norton çocukları, Davy ve Danny." Sam sırtmasına engel olamadı. "Onları buldun mu?"

"Evet. Fotoğraflarını eyalet genelindeki barınaklara gönderdim.

Az önce Ukiah'daki bir sığınma evinden bir yanıt aldım."

"Ukiah mı? Duymuştum ama..." İsmi aradı telefonuna baktı ve gözlerini kırıştırdı. "Buranın altı yüz mil kuzeyinde. Oraya nasıl gittiler?"

"Barınak müdürüne göre otostop çekmiş."

"Mantıklı, sanırım. Ukiah 101. yolun hemen dışında. Hâlâ oradalar mı?"

"Bu sabah ayrıldılar ama bu akşam yemek ve yatak için döneceklerini düşünüyor. Bu haberi annelerine iletmek isteyebileceğinizi düşündüm."

"Hemen arabasına bineceğinden neredeyse eminim," dedi Sam. "Sabaha kadar orada olacağı kesin. Çocuklar onunla eve gidecek mi?"

Sheila omuz silkti. "Konuştuğum kadın, çocukların etrafta dolaşmaktan yorulduklarını hissettiğini söyledi. Müdür geri gelirlerse arayacağını söyledi."

"Hemen Bayan Norton'u arayacağım. Teşekkür ederim, Sheila." " ederim. Bazen çocukların hikayeleri iyi biter, Sam. Onlara tutunuruz ve iyi bitmeyen hikayelerde bizi taşımalarına izin veririz. Akşam yemeği için mutfağın hazırlanmasına yardım etmeliyim. Evimiz dolu." Yanakları çukurlaştı. "Hizmete yardımcı olacak yeni gönüllüler bile bulduk."

Sam Duraklatılmış, onun hücre Telefon içinde onun el. "Yeni gönüllüler mi? Kim?"

". Hoşça kal Sam."

Kahvesini aldı ve içinden mırıldanarak ofisten ayrıldı.

Sam yeni gönüllülere duyduğu merakı bir kenara itti ve Carla Norton'ı aradı. İlk çalışta cevap verdi.

"Bayan Norton, ben Dr. Reeves. Çocuklarınızın yerini bulmuş olabilirim."

Nefes alış ı boğuk bir h ıçkırıkla son buldu. "Nereye? Hemen şimdi gideceğim."

"Ukiah'da bir evsizler barınağ ındalar. En azından bu sabah oradaydılar. Müdür akşam yemeğ i ve yatak için geri döneceklerini düşünüyor. Bir an önce oraya gitmek isteyeceğ inizi düşündüm."

"Kesinlikle. Teşekkürler, Dr. Reeves. Çok teşekkür ederim."

"Bir şey değ il. Dikkatli sürün." Aramayı sonlandırdı ve rahat bir nefes aldı.

Ülkede dolaş an çok sayıda evsiz çocuk vardı. Umarım yarına kadar bu çocuklardan ikisi evlerine dönmüş olurlardı. Tek umudu Bay Norton'un oğullarıyla arasını düzeltebilmesiydi.

Ama bu artık onların işiydi.

Bir kez daha yeni eyalet kurallarını okumayı deneyebilmek için gözlüklerini yeniden ayarlamış tı ki kıkırdamalar kulaklarını doldurdu. Bu kez baş ını kald ırdığında, kapısının önünde toplanmış üç genç kız gördü.

"İşte bela," dedi gülümseyerek.

Rita, Tiffany ve Emma yine kıkırdayarak onun ofisine doluştular. "Daha iyi hissediyor musunuz, Dr. Sam?" Rita sordu. "Yani, gerçek adım Margarita, ama o şeyleri içmeyeceğim. Tekila iğrençtir."

Yanakları kızardı. Sarhoşken çocukların onu alkollü görmesi utanç vericiydi. Şimdi ayık olduğ u için daha da kötüydü. "Tekilanın tadının neye benzediğ ini nereden biliyorsun?"

Rita gözlerini devirdi. "Annem ve babam McK'den önceki son koruyucu ailemin tamamen dolu bir bar ı vardı."

Sam'in gözleri büyüdü. "Üvey ailen sana tamamen dolu bir bara erişim izni mi verdi?"

"Hayır," dedi Rita aptal bir ses tonuyla. "Ama çocuklardan biri kilitleri açabiliyordu ve bir gece bir şişe çaldı."

Tiffany arkadaşını incelemek için döndü. "Çocuk sana kilit açmayı mı öğretti?"

"O yaptı," dedi Rita. "İkinize de sonra gösteririm."

Sam burun kemiğini sıktı. "Sadece bilgini kötülük için kullanma, tamam mı?"

"Yapmayacağım," diye söz verdi Rita. "Pop McK'nin kilit altında tuttuğu tek şey tüfeği. Ona dokunmak bile istemiyorum."

Hem Tiffany hem de Emma aynı fikirde olarak ürperdiler.

"Siz Bayan Sunley'in bana bahsettiği yeni gönüllüler misiniz?"

Tiffany başıyla onayladı. "Öyleyiz. Mezuniyet için kamu hizmeti kredisi kazanmak istiyorduk. Rita burada çalışıp geri verebileceğimizi düşündü."

Sam'in göğsü ısındı. Rita'yla McKittrick'ler aracılığıyla tanışmıştı, çünkü Kit'le ilkbaharda tanıştığında Rita henüz onların yanına yerleştirilmişti. Tiffany ve Emma, Sam'in şehir merkezinde bir sokak köşesinde bulduğu kaçaklardı. Hepsinin lise mezuniyeti için plan yapıyor olması kalbini mutlu etmişti.

"Bence bu harika. Siz kızlar beni gururlandırıyorsunuz."

Üçü bir ağızdan "Awww," diye koro oluşturdu. "Teşekkür ederim, Dr. Sam."

Güldü. "Hadi bakalım. Yemek kendi kendine servis olmayacak. Seni buraya kim getirdi?"

"Baba," dedi Rita. "Ortak salonda yontu yapıyor. Etrafında onu izlemek için toplanmış bir sürü çocuk vardı." Sinsice gülümsedi. "Senin için bir şey yapıyor."

Sam'in göğsünde daha fazla sıcaklık çiçek açtı. Zaten bir tane Harlan McKittrick oyması vardı - Siggy. Harlan'ın bir sonraki oymasını görmek için sabırsızlanıyordu.

Ama hem Tiffany hem de Emma Rita'yı susturmak için dönmüşlerdi. "Bunun bir sır olması gerekiyordu," diye tısladı Emma.

Rita üzgün görünüyordu. "? Özür dilerim, Dr. Sam."

Sam üçüne de sadece gülümseyebildi. "Ben yaşlıyım kızlar. Siz mutfağın yolunu yarılama dan ben bunu unutmuş olacağım."

Tiffany pragmatik bir tavırla, "O kadar yaşlı değilsin," dedi. "Kırk falan mı?"

Sam yüzünü buruşturdu. "Ahh. Ben sadece otuz altı yaşı ndayım. Emekliliğe hazır olduğuma karar vermeden önce devam et."

Kıkırdayarak geldikleri gibi gittiler.

Sam onların kahkahalarını çok uzun bir süre duyacağını umuyordu.

Cep telefonu çaldığında yeni kuralları bir kez daha okumak için yerleşmişti. İç geçirerek arayanın kimliğini kontrol etti ve bir kez daha uyanıktı. "Maggie Doyle," dedi KABUL tuşuna bastıktan sonra. "Nasılsın?"

Rehabilitasyon müdürü hoşbeşle vakit kaybetmedi. "LeRoy Hawkins'in Shelley Porter'ı ziyaret ettiği güne ait güvenlik kamerası görüntülerini aldım. Kime göndereyim?"

"Kit McKittrick ya da Connor Robinson. Onlar baş dedektifler. Yüzünü net görebildiniz mi?"

"Net değil. Şimdi kayda baktığımda sakalının gerçek olmadığını görebiliyorum ama o gün geldiğinde bunu fark etmemiştim. Yüzünü değil de sakalını fark etmeniz için tasarlanmış kalın bir sakal. Umarım yardımcı olur."

"Umarım ben de öyle olur," dedi Sam. "Teşekkür ederim Maggie." "Sen her zaman hoş geldin. koşmalıyım. olma a yabancı."

İç çekerek yeni kurallara bakmaktan vazgeçti ve Kit'i aradı.

Daha merhaba bile demeden ilk sorusu "İyi misin?" oldu.

"Ben iyiyim. New Horizons'ta. Shelley'nin rehabilitasyon merkezinin müdürü Maggie Doyle size o sakallı adamın Shelley'yi görmeye geldiği anın güvenlik görüntülerini gönderiyor." "Mükemmel. Beklerken yapacak bir şeyimiz olur.

Joel ve Laura'nın pilot için bir savunma anlaşması yapmaları için."

Sam yüzünü buruşturdu. "Laura mı?"

Kit içini çekti. "Üzgünüm Sam. Hem Veronica Fitzgerald hem de pilot Steven Neal avukat tuttular. Laura Letterman."

Sam bir kez daha burnunun kenarını çimdikledi. "Eminim Joel eğlenceli vakit geçiriyordur."

"O kadar da değil. Ondan senden çok daha fazla nefret ediyor."

Bu gerçekten garipti. Sam'in Laura Letterman'dan daha çok nefret etmesi gerekirdi. Ne de olsa onu Joel ile aldatmıştı; o zamanlar Laura'nın bir nişanlısı olduğunu bilmeyen bir yabancıyla. Ta ki Sam ikisini yatakta basana kadar.

Yüzünü buruşturdu, zihnindeki resim hâlâ netti.

Ama Joel ve Sam'in en iyi arkadaş olmalarına yol açmıştı.

"Onu görmek zorunda , değil mi?"

"Hayır. Umarım pilot bize Munro'nun özel dedektifinin adını verir."

"Özel dedektifle ilgili bir ipucu buldun mu? İyi iş, Kit."

"Teşekkür ederim," dedi, ki bu tam da kutlama sebebiydi. Kit kendi başarılarını küçümsemeden asla basitçe teşekkür edemezdi. "Munro'nun hapishaneden birkaç arkadaşını bulduk. Pilot, Munro'nun

Ama Laura, Joel savunma teklifini yazılı hale getirene kadar adamın şu anda kullandığı ismi vermesine izin vermedi. Bugün mahkemedeydi, yani savunma anlaşmasına daha yeni başladı. Beklerken Wilhelmina Munro'yu görmeye gidiyoruz. Ona haberlerimiz var."

"Ne tür haberler?"

"Munro ve Fitzgerald otuz üç yıl önce evlendiler. Wilhelmina Munro'nun yasal karısı değil."

"Oof. Bu hiç de eğlenceli bir konuşma olmayacak." "Hayır, öyle olacağını sanmıyorum."

"Munro Wilhelmina ile evlenmeden önce boşanmış olabilirler mi?" Sam sordu.

"Boşanma kaydı yok ve biz de araştırıyoruz. Her neyse, haber verdiğiniz için teşekkürler. Sonra görüşürüz."

Bu kez telefon görüşmesi sona erdiğinde Sam telefonunu bir kenara bıraktı, Sheila'nın ona getirdiğı soğuk kahveyi aldı ve akşam yemeğine yardım etmek için mutfağı gitti. Eğer Harlan'ın ne kestiğini görürse, onun için olduğunu bildiğini belli etmeyecekti.

Eyaletin yeni kuralları bir gün daha bekleyebilir.

San Diego, Kaliforniya 10
Ocak Salı, 16:15

Connor, Wilhelmina Munro'nun kiraladığı dairenin ön kapısını çalarken, "Neredeyse bir ölüm bildirimini tercih ederdim," diye mırıldandı.

"Bu haberi iyi karşılayacağını sanmıyorum," dedi Kit.

Wilhelmina Munro'ya, Veronica Fitzgerald'la zaten evli olduğu için yasal olarak evli olmadığını söylemeye gelmişlerdi. Bu hiç eğlenceli olmayacaktı.

Aynı zamanda, eğer Wilhelmina'nın Munro'nun öldürülmesinde bir parmağı varsa, adama yasal olarak bağılı olmadığını ve hiçbir zaman da bağılı olmadığını öğrenmek onu bir şeyleri ağızından kaçırarak kadar üzebilirdi. Cinayet boşanmaktan daha ucuz olabiliyordu ama ikisini de yapmasına gerek olmadığını öğrenmek üzereydi.

Connor kimsenin açmadığı kapıya kaşlarını çatarak bakıyordu. "İçeriden sesler geliyor, demek ki evde biri var. Bayan Munro?" diye seslendi ve kapıyı tekrar çaldı. "San Diego Polisi. Sizinle konuşmamız gerekiyor."

"Bir dakika!" diye seslendi içeriden bir ses.

En az bir dakika sürdü. Kapı açılıp da hafif terli ve dağınık Wilhelmina Munro'yu görene kadar iki dakika geçti. "Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu, bir mendille alnını silerken. "Sadece çalışıyordum."

Kit, "Sizinle konuşmamız gerekiyor, hanımefendi," dedi. "İçeri girebilir miyiz?"

Wilhelmina içini çekti. "Sanırım öyle." Kapıyı daha da açtı ve Connor ile Kit içeri girdiler. "Oturmak ister misiniz?"

Kit oturma odasının zeminindeki yoga matının üzerinden atladı. "Teşekkür ederim. Bay Rafferty nerede?"

"Market alışverişine gitti. Neden? Burada mı olmalıydı?"

"Oh hayır. Sadece merak ettim." Adamın burada olması daha iyiydi.

orada değildi. Rafferty'nin her sözünü dinlemeden Wilhelmina'dan farklı yanıtlar alabilirlerdi. Herkes yerine oturduğunda Kit derin bir nefes aldı. "Bay Munro hakkında yeni bilgiler öğrendik."

Wilhelmina'nın kaşları kalktı. "O ne yaptı?"

En azından kadın Munro'nun yalan söylemesine şaşırmayacaktı. "Brooks Munro olarak doğmamış," diye başladı Connor. "Asıl adı Monroe Brookman'dı ve hapiste yatmıştı."

Wilhelmina'nın bedeni hareketsiz kaldı. "Ne için?"

"Çoğunlukla beyaz yaka suçları," dedi Connor. "Onun... şey, bir ortağı vardı."

"Veronica Fitzgerald," dedi Wilhelmina kesin bir ifadeyle. "O ikisi hırsızlar kadar kalın kafalıydı." Gülüşünün içi boştu. "Sanırım hırsız oldukları için."

"Diğer şeylerin yanı sıra," dedi Connor. "Ayrıca evliydim."

Wilhelmina'nın gözleri büyüdü. "Neydiler?"

"Evlendiler," dedi Kit. "Otuz üç yıl önce evlendiler. Hâlâ evliler."

Wilhelmina'nın rengi soldu. "O..." Boğazını temizledi. "İki eşli mi?"

"Evet, hanımefendi," dedi Kit. "Bunu size söylemek zorunda kaldığımız için üzgünüz."

Wilhelmina yere baktı, saçları öne düşerek yüzünü örttü. Omuzları titremeye başladı ve Kit, Rafferty'yi beklemeleri gerekip gerekmediğini düşündü. Sonra Wilhelmina soluk soluğa bir ses çıkarıp başını kaldırdı ve Kit kadının ağlamadığını anladı.

Gülüyordu. "Aman Tanrım. Şaka yapıyorsun. Lütfen benimle dalga geçmediğini söyle."

"Değiliz," dedi Kit ihtiyatla. "Senin üzüleceğini düşündük."

Wilhelmina gözlerini silerek, "Oh, öyleyim," dedi. "Çok öfkeliyim." Kahkahası aniden kesildi. "Sadece Raffie kendini çok haklı hissedecek. Brooks'tan hiç hoşlanmazdı. Brooks ve Veronica arasında bir şeyler olduğunu biliyordum ama evli olduklarını düşünmemiştim. Peki ne kadar süreyle?"

"Otuz üç yıl," dedi Connor, köşeye sıkışmış bir yaban kedisi gibi Wilhelmina'yı izleyerek.

"Vay canına." Arkasına yaslandı ve hâlâ elinde tuttuğu mendille gözlerini sildi. "Peki ya ev? Bir

Onun için aldığım?"

Kit irkilmemek için kendini zor tuttu. "Emin değilim. Veronica onun yasal karısı olduğu için mirası alabilir."

Wilhelmina'nın güzel yüz hatları çatık kaşlara dönüştü. "Cesedimi çiğnemedim."

Kit yine yüzünü buruşturdu ama bir şey söylemedi çünkü Wilhelmina ayağa fırlamış, odada volta atmaya başlamıştı.

"O orospu çocuğu," diye mırıldandı Wilhelmina. "O bencil, suçlu orospu çocuğu."

Bu Brooks Munro'yu özetliyor, diye düşündü Kit. "En iyisi avukatınızla görüşmeniz, hanımefendi. Eminim Munro'nun hilekârlığının yol açtığı mali sorunları çözebilirler."

Wilhelmina volta atmayı bırakmamıştı. "Oh, yapacağım. Oropsu çocuğu."

"Planlarınız nedir?" Connor sordu. "Boston'a dönecek misin?"

"Evet." Wilhelmina volta atmayı bırakıp onlarla yüzleşti. "Ama bu dava kapanana kadar olmaz. O işe yaramaz hırsız öldürdüğü için kime teşekkür edeceğimi bilmek istiyorum. Sadece paramı almakla kalmadı - çok paramı - hayatımın beş yılını da aldı. Evliliğimizin yasal olduğunu sanıyordum. Ondan boşanmaktan korkuyordum ama Veronica yine de beni bundan kurtardı. Onu gömmek zorunda mıyım?"

"Hayır, hanımefendi," dedi Kit. "Bu Veronica'nın sorumluluğu."

"En azından bu var," diye mırıldandı.

Connor rahatlamıştı, zor haber artık aradan çıkmıştı. "Bay Munro'nun çalışanlarına nasıl ödeme yaptığını bilip bilmediğinizi de merak ediyorduk."

"Nakit. Evdeki tüm faturaları nakit ya da havale ile ödüyordu. Mali işlemleri en aza indirmek istedi. Kimsenin onu ihbar etmemesi için böyle yaptığını söyledi."

seçmenlerine ne kadar para harcadığımızı. Ne kadar iyi yaşadığımızı. Bu onu halkına karşı erişilmez gösterebilir." Yüzünü buruşturdu. "Ayrıca, hizmetçinin belgeli olduğunu sanmıyorum, bu yüzden ona kesinlikle nakit ödeme yaptı. Ben bütün bu işlerin dışında kaldım. Ama ofisinde, masasının arkasındaki rafta bir kasa var. Şifresini bilmiyorum ama patlatarak açabileceğinizi varsayıyorum. Başka bir şey var mı?"

Munro'nun evindeki ofisinde bir kasa vardı ama CSU kasayı açtığında kasa boştu. Yani Munro'nun şantaj planından elde ettiği kârı nereye sakladığını hâlâ bilmiyorlardı.

Kit cebinden Walter Grossman'ın sabıka fotoğrafının bir kopyasını çıkardı. "Bu adamı tanıyor musun? Munro'nun arkadaşlarından ya da meslektaşlarından biri olabilir."

Wilhelmina fotoğrafı inceledi. "Tanıdık geliyor ama onunla tanıştığımı hiç sanmıyorum. Belki uzun zaman önce onu Brooks'la konuşurken görmüşümdür? Adını bilmiyorum. Özür dilerim."

"Merak etme," dedi Kit. Umarım Joel adamın San Diego'da kullandığı ismi bulmuştur, çünkü San Diego'da yaşayan bir Walter Grossman kaydı yoktu. "Bize soracağınız bir şey yoksa biz gidiyoruz."

Wilhelmina kapıya doğru yürümeye başladı. "Soru sormak yok. Bu dava çözüldüğünde lütfen bana haber verin. Hayatımın bu bölümünü kapatıp yoluma devam etmek istiyorum."

"Evet, hanımefendi." Kit yoga matının yanından geçerken durakladı. "Bir şey düşürdünüz hanımefendi."

Paspasın altından elli dolarlık bir banknot çıktı.

"Kahretsin," diye mırıldandı Wilhelmina, faturayı yerden alırken. "Rafferty market alışverişi için ona verdiğim paranın bir kısmını düşürdü. Umarım bunu markete gitmeden önce fark eder."

kasa. Çıkarken onu görürseniz lütfen geri gelmesini söyleyin. Çok uzun zaman önce ayrılmadı."

"Öyle yapacağız," dedi Connor. "İyi günler "

Kit ve Connor departmanın sedanına dönene kadar hiçbir şey söylemediler. "Benim yapacağımdan daha iyi karşıladı," dedi Kit.

Connor bir kahkaha attı. "Bir şeyler fırlatacağını düşünmüştüm."

"Hâlâ olabilir. Sadece biz oradayken bunu yapmamış olabilir."

"O zaman umarım o kiralık evin sahiplerinin iyi bir sigortası vardır. Raflarda bazı pahalı heykeller vardı. Ön kapının yanındaki değeri en az yirmi beş bin dolardı. Belki daha fazla."

"Bir heykel için mi?" Kit başını eğmeli. Zengin insanlar. O zaman kaşlarını çattı. "Bekle. Bu normal mi? Yani, lüks kiralık evlerde pahalı sanat eserlerinin olması?"

"Kimden kiraladığına bağlı." Ellerini direksiyona dayayan Connor, yüzünde düşünceli bir ifadeyle binaya baktı. "Yıllarca San Diego'da yaşadı, bu yüzden sahibini tanıyor olabilir. Eğer durum buysa, hiç şaşırmam. Ama eğer sadece bir Airbnb ise? Bunun olağandışı olduğunu söyleyebilirim. Sahibi kimmiş öğrenelim."

Kit bir emlak araştırması yaptı. "Robert Jackson'a ait." Adamı Google'da arattı ve başıyla onayladı. "Şehirdeki Cliff Hotel'in sahibi. Cliff servetinin varisi. Muhtemelen birbirlerini tanıyorlar."

"Adını duymuştum. Bu kalitede heykeller alabilecek kadar zengin olduğu kesin ve eğer birbirlerini otel işinden tanıyorlarsa, heykelleri çalmaması konusunda ona güvenebilir. Yine de kendisiyle görüşmeliyiz."

"Sen karakola dönerken ben de iletişim bilgilerini alıp onu arayacağım. Hadi . Bulacağımızı umuyorum

Joel, Walter Grossman'ın alternatif ismini pilottan çıkardı."

Mira Mesa, San Diego, Kaliforniya 10

Ocak Salı, 18:30

Artık Wayne Walters takma adıyla tanınan Walter Grossman, tamamen karanlık olan bungalov tarzı küçük bir evde yaşıyordu.

Kaldırımında duran Connor kaşlarını çatarak evi inceledi. "Arabası garaj yolunda. Eğer evdeyse, en azından bir ışığı yanıyor olmalı."

"Bizi bekliyor olabilir, özellikle de Veronica onu 'bir şeyler bildiğimiz' konusunda uyardıktan sonra. Kapıyı çalmadan önce etrafta bir tur atalım."

"Kameraları olabilir. Bizi görecektir."

"O zaman ben etrafta dolaşacağım, sen de ön kapıyı gözle. Eğer gitmeye çalışırsa, durdur onu."

Connor alaycı bir tavırla, "Bilge sözlerin için teşekkür ederim," dedi. "Ben destek çağırırım derim."

Haklıydı, özellikle de Grossman Munro'nun kas gücü olduğu için. "Ben yine de arkayı kollayacağım. Kaçmasını istemiyorum. Destek gelene kadar içeri girmeye çalışmayacağız."

Joel Haley'nin Steven Neal'dan Wayne Walters'ın adını alması birkaç saat sürmüştü. Pilot, avukatının tavsiyesine uymuş ve savcının kendisine yazılı bir anlaşma teklif etmesini beklemişti.

Kit çok geç kalmadıklarını umuyordu. Veronica dün özel dedektifi kaçmaları gerektiği konusunda uyarmıştı. Walter Grossman, nam-ı diğer Wayne Walters, şehri çoktan terk etmiş olabilirdi. Ya da ülkeyi.

Steven Neal ayrıca Veronica ve özel dedektifi birlikte birçok kez Cayman Adaları'na uçurduğunu da itiraf etmiştir. İkilinin cinsel partner olduklarına ama derin bir ilişkiden ziyade çıkar ilişkisi olan arkadaşlar gibi olduklarına inanıyordu.

Önsezisi doğru çıktığı için Connor konuda sinir bozucu bir şekilde kendini beğenmişti. Veronica özel dedektifle takılıyordu ve onu polis tarafından yakalanmaktan korumak için onu tanıdığı yalanını söylemişti.

Kit sessizce adamın evinin etrafında dolaşarak kamera aradı. Eğer varsa bile, iyi gizlenmişlerdi.

Arka kapısına vardığında içini çekti. Bir eliyle silahını çekerken, diğer eliyle Connor'ı cep telefonundan aradı. "Arka kapının camı kırılmış. Kapının kendisi de aralık."

"Kahretsin," diye tısladı Connor . "Henüz bir şey yapma.

Destek sadece bir dakika uzaklıkta."

Bir buçuk dakika sonra Connor silahını çekmiş bir halde evin arka tarafında ona katılmıştı. İki üniformalı memur da onu takip etti.

Connor ona, "Ön tarafta iki kişi daha var," dedi.

"O zaman yapalım şu işi." Kit ayak parmağıyla kapıyı dürterek menteşe gıcirtısıyla açılmasını sağladı.

"Polis!" Connor'la birlikte eve girerken Kit seslendi.

"Kahretsin," diye mırıldandı Connor, çünkü her yer darmadağın olmuştu.

Mutfak, tezgâhların üzerinde un ve şeker yığınlarıyla tam bir felaket alanıydı. Kırık tabak çanak ve cam eşyalar yerlere saçılmıştı. Her çekmece ve dolap boşaltılmıştı.

Hatta birisi porselen lavaboyu yerinden çıkarıp yere atmış ve parçaları kırılan camlara karışmıştı.

Kit sahneyi bozmamaya özen göstererek dikkatle oturma odasına doğru ilerledi. Connor da hemen arkasından onu takip etti.

Oturma odası da benzer bir durumdaydı; kanepeler ve sandalyeler minderleri parçalanmış, dolguları kar gibi zemini kaplamıştı. Düz ekran televizyon duvardan sökülmuş ve paramparça bir halde yerde duruyordu.

Duvarlarda delikler açılmış, alçıpan sökülüş ve saplamalar açıkta bırakılmıştı. Yalıtım bile sökülüştü.

Attıkları her adımda daha fazla enkaz buldular.

Boş yatak odası/ev ofisi de . En azından yarısı. Odanın bir tarafı tam bir felaket alanıydı. Kitaplar raflardan indirilmiş, yırtılmış sayfaları yere saçılmıştı.

Ancak ofisin diğer tarafı, bir tablonun sökülüp yere atıldığı tek bir duvar dışında tertemizdi. Tablonun üzerinde yaklaşık bir metre kare alçıpan panel vardı. Panel duvardan sökülüş ve bir duvar kasası ortaya çıkmıştı. Kasa tamamen boştu ve kapısı açık bırakılmıştı.

Connor, "Aradığı şeyi bulmuş," diye mırıldandı. Kit bir kez başını salladı, sonra yürümeye devam etti; ta ki komodinin üzerindeki tek lambanın loş bir şekilde yandığı yatak odasına varana kadar.

yandı. "Kahretsin," diye tısladı.

Çok geç kalmışlardı.

Walter Grossman yatağının yanında yerde yatıyordu, boğazı kesilmişti, Munro, Shelley ve annesiyle aynı şekilde öldürülmüştü.

Pazartesi sabahı saat dokuzdan sonra Veronica panik içinde onu arayıp kaçımları gerektiğini söylediğinde öldürüldüğünü biliyorlardı.

Belli ki paketlemekte olduğu bavul yere atılmış, içindekiler yere saçılmış ve iç astarı parçalanmıştı.

bıçakla kesilmiş. Şilte de parçalanmış ve içi etrafa saçılmıştı.

"Kahretsin," dedi Connor kurbanın yanına çömelirken. "Sağ elinde iki, sol elinde dört olmak üzere altı parmağı eksik. Ve... işte orada küçük, düzgün bir yığın halindeler." Katilin Grossman'ın parmaklarını piramit şeklinde dizerek bıraktığı şifonyeri işaret etti.

"Daha fazla işkence," dedi Kit acımasızca.

"Özel dedektifin elinde şantaj listesi vardı. Katil onu istedi, tıpkı Munro'nunkini istediği gibi. İkisi de ondaysa, listede kimin olduğunu başka kimse bilmeyecek."

"Acaba bu Veronica'nın da listede kimlerin olduğunu bildiği anlamına mı geliyor?" dedi Kit düşünceli bir ifadeyle. "Eğer özel dedektifle yatıyorsa."

"Belki." Ama sesi kuşkululu geliyordu. "Eğer biliyorsa, belki ona Grossman'ın olay yeri fotoğrafını göstermek dilini çözer. Acaba bir sonraki kurban o mu olurdu? Onu tutuklamamız hayatını kurtarabilirdi."

"Demek ki katil özel dedektifin kim olduğunu biliyordu," dedi Kit. "Nasıl bildiğini merak ediyorum."

Connor yüzünü buruşturdu. "Eminim Munro ona birkaç el ve ayak parmağını kaybettikten sonra söylemiştir."

"O zaman neden Grossman dün sabah Veronica onu aramadan önce ölmemişti?"

"Güzel soru. Belki de şehir dışındaydı. Veronica umarım biliyordur."

Kit cesedin diğer tarafına çömeldi. Kurbanın elleri önden, bacakları da ayak bileklerinden bağlanmıştı. "Grossman'ın silahı vardı." Ölü adamın kalçasının hemen altından görünen namlunun ucunu işaret etti. "Acaba onu kullanma şansı oldu mu ve katil neden onu almadı?"

"Belki de katil, izi sürülebilecek bir silahla uğraşmak istememiştir."

"Mantıklı. Acaba Grossman, William Weaver için çalışan özel dedektif Jacob Crocker'ı öldürdü mü?"

"Bu silahın balistik incelemesini yaptırabiliriz." Connor kaşlarını çatı. "Katilin Grossman'ın üzerine nasıl atladığını bilmek istiyorum. Eğer katil gerçekten sakallı adamsa, Grossman çok daha iriydi. Grossman'ın hapishanedeki profilinde dövüş sanatları eğitimi aldığı yazıyor. Bıçaklı bir adamı alt edebilmesi ya da en azından biraz hasar verebilmesi gerekirdi."

Kit duvardaki düğmeyi çevirerek çok daha parlak olan tepe ışığını yaktı. "Belki de bu yüzden." Grossman'ın silahla vurulduğuna dair kanıtlar bulunan bacağını işaret .

Siyah kargo pantolonunun sol baldırı kumaşın geri kalanından daha koyuydu.

"Shelley'i kaportacıdan aldığında silahı vardı. Grossman'ı etkisiz hale getirmek için kullanması şaşırtıcı değil." Connor cesede dokunmadan yarayı inceledi. "Kurşun gitmiş. Yaranın etrafındaki kumaş kesilmiş ve deri parçalanarak açılmış."

"Çok titiz. Bunu ona vermeliyiz. Bunu bildireceğim ve CSU ve ME'yi en kısa sürede buraya getireceğim."

San Diego Polisi, San Diego,
Kaliforniya 10 Ocak Salı, 20:05

"Şimdi ne var, Dedektifler?" Laura Letterman yorgun Veronica Fitzgerald'ın yanındaki sandalyeye otururken sordu.

Kit ve Connor avukat ve müvekkilinin karşısında yerlerini aldılar. Camın diğer tarafında Navarro, Joel Haley ve Sam oturuyordu.

Kit en azından Sam'i eski sevgilisini görmeye hazırlayabilmişti. Bu konuda pek mutlu olmamıştı ama gözlemlemeyi kabul etmişti.

Kit onun fikrini almak istedi, özellikle de Veronica pek çok konuda yalan söylediği için.

"Walter Grossman -ya da sizin bildiğiniz adıyla Wayne Walters- öldü," dedi Kit kesin bir ifadeyle.

Veronica tokat yemiş gibi irkildi. "Hayır."

"Veronica," diye uyardı Laura. "Anlaşmıştık. Hiçbir şey söyleme." "Onu tanıyordunuz, Bayan Fitzgerald," dedi Connor. "Sizin

Avukat onunla Cayman adalarına seyahat ettiğinizi bildiğimizi biliyor, çünkü pilot -diğer müşterisi- bize bunu söyledi. Walter Grossman neredeyse her seyahatinde sana eşlik etmiş. Brooks Munro'yu sevdiğinizi iddia etmenize rağmen onunla yatıyormuşsunuz. Yalanlarınızdan bıktık Bayan Fitzgerald."

Laura gözlerini kapatmış ve dudaklarını büzmüş olan müşterisine baktı. "Sizinle konuşmuyor."

"Boğazı kesilmiş, Veronica," dedi Kit, ses tonu sertti. "Ve altı parmağı kesilmişti. Evi didik didik aranmış. Evdeki ofisi hariç. Yarısı çöpe atılmış, diğer yarısı ise kendi haline bırakılmış. Walter şantaj dosyasını ofiste tutuyordu, değil mi?"

Veronica'nın başını salladığı pek fark edilmedi. "Yapmadı mı?" Kit sordu.

"Ölmüş olamaz," diye fısıldadı Veronica.

"Pazartesi sabahı konuştuğunuz kişinin o olduğunu biliyoruz," dedi Connor. " zorunda olduğunu söylediğinde. Cebinde bir kullan-at telefon bulduk ve arama kaydında senin kullan-at telefonundan bir arama görünüyordu."

Veronica çenesini kaldırdı. "Cep telefonuna nasıl girdin?" diye sordu. "Kilitli tutuyordu. Şifresini ben bile bilmiyorum."

"Yapmadık," dedi Kit omuz silkerek. "Sadece yalan söyledik." Veronica'nın yüzündeki öfkeye neredeyse gülecekti. "Yalan söylemek iyi hissettirmiyor, değil mi?"

Laura sinirli bir ses tonuyla, "Dedektif," dedi.

"Avukat Bey," diye karşılık verdi Kit aynı tonda. "Müvekkiliniz bize birçok kez yalan söyledi. Bir kez olsun ilk sorduğumuzda doğruyu söyleyebilirse, iki ortağını da öldüren kişiyi yakalayabiliriz. Dün sabah Walter Grossman'ı ofisinizden aradığınızda neredeydi?"

Veronica avukatının kulağına fısıldamak için eğildi.

Laura omuz silkti. "Bunun sana zarar verebileceğini sanmıyorum. Devam et."

"Bir iş için Vegas'taydı."

"Kimin için bir iş?" Connor sordu.

"Kendisi için. Sadece Brooks için çalışmıyordu. Serbest çalışan bir özel dedektifti."

Kit, "Onun ehliyeti yok," dedi.

"Olmasına gerek yoktu. Aslında müşterileri öyle olmamasını tercih ediyordu."

"Silahı var mıydı?" Connor sordu.

Veronica başıyla onayladı. "Gittiği her yere yanında taşırdı."

Kit yaşlı kadını inceledi. "Munro, Grossman'la yatay tango yaptığınız için kızmadı mı?"

Veronica omuz silkti. "Olabilir. Ama onunla evliydi. İhtiyaçlarım vardı. Aşk için evlenmediğini biliyordum ama onunla evlendi. Geçen aya kadar onunla birlikte yaşıyordu. Onunla ilk evlendiğinde, o evliyken bekâr kalmayacağımı söylemiştim."

"Ölmeden önceki gece sizin dairenizde uyudu."

Veronica'nın gözlerinde hüznün titreşti. "O gitmişti. Onunla yaşarken bile, sadece kırıntıları alıyordum. O da

ondan boşanabilirdim. Tam zamanlı olarak benimle birlikte olabilirdi. Yine de onun parasını seviyordu."

"Wilhelmina'yı nasıl seçti?" Connor sordu. "Sanırım onu parası için seçti."

Veronica, omuz silkmiş olan Laura'ya baktı. "Devam et."

"Walter'a bütün zengin kadınları kontrol ettirdi.

Şehirde. Sonra Brooks onun yoga dersine kaydoldu. İsteddiği zaman çok ikna edici olabiliyordu. Araştırmasını yapmıştı, söylenecek tüm doğru şeyleri biliyordu. Kız çok hızlı ve sert düştü."

Kit, "Yine de ona evlilik sözleşmesi imzalattı," dedi.

Veronica bir omzunu kaldırdı. "Bunu bekliyordu. Kendisinden boşanana kadar onu elde edebileceği her şey için alacağını düşündü."

"O zaman bir sonraki zengin kadına geçelim mi?" Kit sordu. "Olabilir. Ne kadar alabildiğine bağlı ondan. Evi düğün hediyesi olarak almıştı, yani bu yardımcı oldu. Onunla tanışmadan önce bile uzun zamandır o evi gözüne kestirmişti. Belediye meclisine ilk seçildiğinde o bölgede yaşıyordu ama orası küçük bir evdi. Daha fazlasını istiyordu." Ağzı acı bir şekilde kıvrıldı. "O kız onun seyahat biletiydi."

"Ama neden?" Kit sordu. "Neden Wilhelmina'yla evlenme ihtiyacı duydu? İnsanlara şantaj yapmaya sekiz yıl önce başladığını söylemiştin. Neden onun parasına ihtiyacı vardı?"

Veronica'nın dudağı tiksintiyle kıvrıldı. "Parası vardı, ama onun adının kendisine sağlayacağı saygınlığı istiyordu. Bütün partilere davet edilmek istiyordu. Saygın olmak istiyordu. Artı, kadın ona kendi başına ona gününü göstermeyecek zengin insanlara erişim sağladı. Ve zengin insanlar daha fazla şantaj öder."

"Peki ya ev?" Kit bastırdı. "Madem bu kadar çok istiyordu, neden kendisi satın almadı?"

"Evi nakit parayla satın aldığına dair bir kayıt olmasını istemedi ve kağıt üzerinde onunla evlenmeden önce o kadar da değerli değildi. Evi onun için satın alması evrak sorununu çözdü."

"Peki ya Tamsin Kavanaugh?" Connor sordu. "Muhabir. Karısı bir ilişki yaşadıklarını söyledi."

Veronica omuz silkti. "O sadece bir kaçamaktı. Düşündüğünüz türden bir ilişkimiz olmadı. Onun kaçamaklarına aldırış etmedim."

"Evliydin," dedi Kit kuru bir sesle, Veronica'nın şaşkınlığını fark eden kadın yüz ifadesini düzeltmeden önce. "Orada beşiği soydun, değil mi?"

"Dedektif," diye tersledi Laura. "Bitirdin mi?"

"Hayır," dedi Kit kolayca. "Bütün bu dümen nasıl başladı? Bir gece Munro ve Walter Grossman'la içiyordunuz ve hepiniz bunun iyi bir fikir olduğunu mu düşündünüz?"

Veronica ona buz gibi bir bakış fırlattı. "Hayır." Laura'nın kulağına tekrar fısıldamak için eğildi.

Laura başını salladı. "Önce bir anlaşma yaparsın, sonra onlara bunu söylersin. Başka sorunuz var mı, Dedektifler?"

"Boyun sakalı olan birini tanıyor musun?" Connor sordu.

Veronica tiz ve histerik bir sesle güldü. "Hayır. Neden?"

"Kocanı ve sevgilini onun öldürdüğünü düşünüyoruz."

Connor ona söyledi. "Ayrıca genç bir kadını ve annesini de öldürdü. Onlar talihsiz yarım kalmış işlerdi. Kadın sadece on dokuz yaşındaydı."

"Onun yerinde olmak kötü o zaman," diye mırıldandı Veronica. "Boyun sakalı olan kimseyi tanımıyorum."

"Ten rengi Chevy Suburban'a ne dersin?" Kit sordu.

Veronica yine başını salladı. Denemeye değermi.

Kit bir soru daha sormayı deneyeceğini düşündü. "Şantaj listesinde kimlerin olduğunu biliyor musun?"

Veronica onun gözlerine baktı. "Hayır. Gerçekten bilmiyorum. Sana söyleyerek kazanacağım çok şey var ama bilmiyorum. Artık gidebilir miyim?"

"Bir dakika içinde." Kit Laura'ya döndü. "Savcıdan, dolandırıcılığın nasıl başladığına dair bilgi için olası bir anlaşma yapmak üzere sizinle temasa geçmesini isteyeceğim. O listedeki tek bir kişiyi bile bulabilirsek, Brooks Munro'yu kimin öldürdüğünü bulabiliriz. Umarım müvekkiliniz bize yardım etmek ister."

Laura, "Size ancak bu süreçte kendini koruyabilirse yardım edecektir," dedi. "Bu işler böyle yürür, Dedektif. Eminim aksini düşünecek kadar saf değilsinizdir."

Kit sadece gülümsedi, iğnesi hedefini ıskalamıştı. "Kimsenin bana saf dediğini sanmıyorum, Danışman. Bu hoş bir şey. Teşekkür ederim."

Laura bir kez daha sinirlenmiş görünüyordu. "Müvekkilimi hücrelerine geri götürün. Veronica, yarın sabah mahkemede görüşürüz. Kimseye bir şey söyleme. Ben ciddiğim."

Veronica başıyla onayladıktan sonra Kit ve Connor'a döndü. "Walter'ın cesedine ne olacak?"

Kit sesini yumuşattı. Şu anda Veronica'ya karşı acımasız olmasının kimseye faydası yoktu. Hatta bu, kadında daha sonra işine yarayabilecek olumlu bir izlenim bile bırakabilirdi. "Otuz gün içinde kimse cesedine sahip çıkmazsa yakılacak ve kalıntıları üç yıl boyunca saklanacak. O zaman bir törenle toplu mezara gömülecek. Mezhepsel değil. Birkaç tanesine gitmiştim. Gösterişli değiller ama saygılılar."

Veronica yutkundu. "Brooks'la aynı mı?"

Kit, "Sadece cesedini talep edemezseniz," dedi. "Yasal eş olarak siz onun en yakın akrabasıınız. Karar verebilmeniz için sizinle temasa geçilecek."

"Ne olmuş ona?" Veronica alaycı bir tavır takınmaya çalışarak konuştu ama sesi çatallaşınca başarısız oldu.

"Munro iki eşlilik yaptı. Onun yasal karısı değil. Son kararı siz vereceksiniz."

Veronica'nın yüzü memnuniyetle gerildi. "Teşekkür ederim, Dedektif."

Kit bir kez başını salladı. "Rica ederim. Kayıplarınız için üzgünüz hanımefendi."

Veronica başıyla onayladı ve üniformalı memuru odadan çıkarken takip etti.

Laura konuştuğunda Kit eşyalarını topluyordu, sesi buz gibi ve acıydı.

"İşe yaramayacak, biliyorsun. Sen, ona iyi davranıyorsun. Onun sana açılmasını ve seninle konuşmasını sağlamaya çalışıyorsun. Kendinden utanman gerektiğini düşünmeliydim ama sende ne utanma ne de merhamet var. Sadece ne istediğini önemsiyorsun."

Kit, içi öfkeyle dolu olmasına rağmen sesini yumuşak tuttu. Öfkesinin çoğu savunma avukatına yönelikti ama bir kısmı da kendisine yönelikti. Bir zamanlar Laura'nın sözleri doğrudu ve bu canını yakmıştı.

Ama sonsuza dek doğru olmak zorunda değillerdi. İnsanlar değişebilir. Ben de değişebilirim.

Daha iyisi için değiştim. Ve bunun en azından bir kısmı Sam Reeves'i tanımam sayesinde oldu.

"İyi davranabilirim ve yine de bana bilmek istediklerimi söylemesini umabilirim. Nezaket sıfır toplamı değildir. En son aynı davada çalıştığımızda daha nazıktın." Yine de Kit, Laura'yla bir davada yolları en son kesiştiğinde Sam'le görüşmüyordu. Bugünkü öfkesini kıskançlığa bağladı. "Umarım gelecekte dostane bir çalışma ilişkimiz olur. İyi akşamlar dilerim."

Connor onu dışarı ve gözlem odasına kadar takip etti.

Sam içeri girdiğinde ona gülümsüyordu. "Çok güzeldi, Kit." Gerginlik, ağır bir silkelenir gibi düştü. "Teşekkür ederim. Çok da haksız sayılmazdı."

Sam omuz silkti. "Sen de öyle. İyilik sıfır toplamı bir şey değildir."

Navarro boğazını temizledi. "Peki şimdi ne olacak?"

"Bir anlaşma taslağı hazırlayacağım," dedi Joel. "Kabul edip etmemek Veronica' kalmış. Onların dolandırıcılığının başlangıcı senin için ne kadar eder?"

Connor başını kaşdı. "Bilmiyoruz. Eğer şantaj listesinden en az bir kişiyi çıkaramazsak, bunun hiçbir değeri olmaz."

"Lanet olası listede başa döndük," dedi Kit. "Sam, Veronica listede kimlerin olduğunu bilmediğini söylediğinde ona inandın mı?"

"Evet, aslında. Bu kadar büyük bir şey daha iyi bir anlaşma için pazarlık yapmak açısından değerli olurdu. Eğer bilseydi, Joel çoktan Laura'dan haber alırdı."

"Katılıyorum," dedi Joel. "Patronumla bu konuyu konuşacağım. Bir şeyler buluruz. Bu arada, sırada ne var?"

Kit, Navarro'ya baktı. "Marshall ve Ashton, Munro'nun mahallesindeki bekçi kulübesindeki muhafızı bulabildiler mi?"

Navarro başını salladı. "Adam San Diego'lu değildi ve ailesi birkaç yıldır ondan haber alamadı. Marshall ve Ashton hâlâ arkadaşlarının izini sürüyor. Görünüşe göre adam biraz yalnız biriymiş ama güvenilir bir çalışandı. Bütün hafta vardiyasına gelmemiş."

"İyi değil," dedi Joel acımasızca. "Acıyı ödünç almak istemiyorum ama öldüğünü varsaymamız gerekiyor. Televizyonda ya da internette toplumdaki yardım isteyen herhangi bir şey yayınladık mı?"

Navarro, "Bu öğleden sonra bir basın açıklaması yapıldı," dedi. "Onu şüpheli kişi olarak listeledik, fotoğrafını yayınladık ve onu gören olup olmadığını sorduk. Şimdiye kadar bir şey çıkmadı ama sizi bilgilendirmeye devam edeceğim. Elinizde başka ne var?" diye Kit ve Connor'a sordu.

Kit içini çekti. "Güvenlik görevlisi dışında başlıca ipuçlarımız, açılmamış bir karavanı çeken Chevy Suburban'ı takip etmek ve Brooks Munro'nun bazı eşyalarının Bruce Goddard'ın soygun radarına takılmasını ummak."

Connor, "Munro'nun seçmenlerinden aldığı tehdit e-postaları da elimizde," dedi. "Bu ME'nin çoklu el teorisine uyuyor."

Navarro yavaşça başını salladı. "Onun seçmenleri olduğunu sanmıyorum. Sadece içgüdülerim."

Joel elini kaldırdı. "Aynen."

Sam başını salladı. "Ben de öyle. Şantaj çok mantıklı, özellikle de Ferrari'nin çalınması göz önüne alındığında. Munro ondan çaldığı için birisi o arabaya sahip çıkmak istedi. Mantıklı olan tek şey bu."

Connor düşünceli bir ifadeyle, "Munro'nun parasını nerede sakladığını merak ediyorum," dedi. "Munro'nun son seçimi kazanmak için mahvettiği Weaver, Munro'nun ev çalışanlarından birinin, onlara ödeme yapmak için nakit aldığı bir kasası olduğunu iddia ettiğini söyledi. Ama ofisindeki kasa boştu."

"Başka bir saklanma yeri bulmak için evi tekrar arayacağız," dedi Navarro. "Bu gecelik bu kadar yeter. İyi bir gece uykusuyla hepimiz daha net düşüneceğiz."

Kit o kadar yorgundu ki itiraz bile etmedi. Sam ona arabasına kadar eşlik etmeyi teklif ettiğinde de minnettar oldu.

Subaru'ya vardıklarında Sam, "Laura'ya karşı iyiydin," dedi. "O... sivri dilli olabiliyor."

Kit içini çekti. "Dediğim gibi, tamamen haksız değildi."

"Ama eskiden bu kadar acımasız değildi. Sana o şeyleri söylediği için üzgünüm. Sen nazıktın ve nazıksın. Hikayenin sonu."

Kit kendini onun omzuna yaslanırken buldu. Adam sıcak ve güvenliydi ve çok güzel kokuyordu. "Teşekkür , Sam." Ne yaptığını fark etti ve geri çekildi. Yorgundu, bu da birine yaslanmak için iyi bir zaman olmadığı anlamına geliyordu. Bu adımı atmak için gerektiği kadar akıllı başında değildi. "Bunu senden duymak çok anlamlı."

Onun için arabanın kapısını açtı ve direksiyona geçerken eliyle saçlarını okşadı. "Tekneye mi yoksa McKittrick House'a mı gidiyorsun?"

"Eve. Annemle babama."

"Güzel. Oraya vardığında bana mesaj at ki güvende olduğumu bileyim."

Ona gülümsedi. "Eve döndüğünde sen de aynısını yaparsan."

"Tabii ki. Dikkatli olacağıma dair serçe parmağımla yemin ettim."

Kit arabayla uzaklaşırken gülüyordu, kalbi biraz daha hafiflemişti.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Carmel Valley, San Diego, Kaliforniya
10 Ocak Salı, 21:30

Kit, Subaru'sunu ailesinin zaten 'larla dolu olan garaj yolunda durdurdu. Annem ve babamın araçlar buradaydı. Akiko'nunki de öyle.

Bu iyi de olabilirdi, kötü de. Kit, Akiko'nun annesini tanıdığını iddia eden kadından gelen gizemli telefonu unutmamıştı. O cephede bir sorun çıkmamış olmasını umuyordu.

Arabadan inmeye başladı, sonra Sam'e verdiği sözü hatırladı ve bir mesaj penceresi açtı.

Evdeyim. Her şey yolunda.

Bir dakika sonra cevabı aldı. **Aynısından. Yürüyen Siggy.**

İyi uykular.

Sadece birkaç kelime ve kendini sıcak ve güvende hissetti. Yerleşmiş. Bu biraz korkutucudan da öteydi.

Arabadan indi ve kapısını kilitledi. Çiftlikte genellikle suç kurbanı olmazlardı ama Christopher Drummond'un duruşması yaklaştığı için herkes gergindi.

Ön verandada uzun boylu, geniş bir adam durmuş onu bekliyordu ve Kit'in kalbi daha da rahatladı.

"Hey, baba."

"Hey, kedicik." Onu en güzel şekilde kucaklamadan önce verandaya çıkmasını bekledi. O ve annem

uzman kucaklayıcılar ve ona sormadan sarılan tek kişilerdi.

Kit, erkek ve kız kardeşlerinin sınırları anlamasını seviyordu. Birçoğu onun geçmişini paylaşıyordu ve bağlılık kurmanın zor olabileceğini biliyorlardı.

Kit de ona sarıldı ve normalde olduğundan daha uzun süre ona yaslandı.

"İyi misin, Kit?" Harlan ürkek ürkek sordu. "Sadece yorgunum."

"Annenin senin için hazır bir odası var."

Kit geri çekilip kaşlarını çatarak ona baktı. "Eski yatağımda uyurum diye düşündüm." Rita'nın odasında, bir zamanlar Kit ve Wren'e ait olan iki ikiz yatak vardı. Daha sonra da Kit ve Akiko'ya aitti. Eve geldiğinde hep orada uyurdu.

"Diğer kızlar artık Rita'yla birlikte yatıyor. Odayı üç ikiz yatak alacak şekilde yeniden düzenledik."

"Rita iyi mi?"

Harlan elini salladı. "Çoğunlukla. Ama geceler zor geçiyor ve diğer kızlar onu bırakmak istemedi. Bu yüzden hep birlikte taşındılar. Annem onların eski odasını yeni bir boş oda yaptı. Sen ve Akiko orada uyuyacaksınız."

"Akiko burada mı kalıyor?" Kız kardeşi nadiren anne ve babasının evinde kalırdı.

"Um...evet." Harlan yüzünü buruşturdu. "Ona bir şeyler oluyor ve annemle ben endişeleniyoruz. Buraya geldi ve çok fazla çilekli şarap içti."

Kit'in gözleri büyüdü. "Akiko sarhoş mu oldu?" diye fısıldadı.

Harlan başını salladı, yüzünde sıkıntılı bir ifade vardı. "Neler olduğunu biliyor musun? Tek söylediği Paolo grip olduğu için yarınki charter seferini iptal etmek zorunda kaldığı. Daha önce hiçbir seferini iptal etmemişti."

"Bir kısmını biliyorum ama söylemem için bana izin vermedi." Sadece Sam'e söylemek için ve o da sormamıştı.

Harlan bir kez başını salladı. "Birimiz bildiği sürece, ben iyiyim. Ve sen olduğun için mutluyum." Onu alnından öptü. "O yatağı senin için açık tutalım mı? Bugünlerde çok daha sık kalıyorsun gibi görünüyor."

"Oh. Bunu düşünmemiştim. Bunca zaman başka bir bakıcı alabilirdin. Yataklarını işgal ediyorum."

"Sus. Sen bizim çocuğumuzsun, Kit. İhtiyacın olduğunda gelirsin. Burada olduğun için mutluyum. Her zaman burada olduğun için mutluyum."

Tekrar ona doğru eğildi. "Teşekkürler baba. Burada olmaktan her zaman memnunum."

Kolunu kızın omuzlarına doladı ve onu ev kokan sıcak eve götürdü. Taze çamaşırlar, limonlu mobilya cilası ve elmalı turta. "Annem sana biraz yemek ayırdı. Döneceğini umuyordu."

Ev sessizdi, alt kattaki tek ışık mutfaktakiydi.

"Rita ve diğerleri çoktan yattı mı? Köpeğim nerede?"

"Snickerdoodle üst kattaki odalarında şımartılıyor. Kızlar ev ödevlerini yapıyorlar. Tiffany'nin yarın bir sınavı var ve gergin, bu yüzden çalışmasına yardım ediyorlar. Gerçi sürekli kıkırdamalar duyuyorum, o yüzden ne kadar iyi çalıştıklarını bilmiyorum. Akiko yatakta. Ağlamaklı oldu."

Kit'in gözleri bir kez büyüdü. "Akiko ağladı mı?"

Harlan çaresizce omuz silkti. "Ne yapacağımı bilemedim, annem de onu yukarı çıkarıp yatağına yatırdı. Eğer içeri girdiğinizde uyanıksa, biraz aspirin ve su içtiğinden emin olun. Ve belki yatağının yanında bir çöp kutusu da olabilir."

Kit irkildi. "Eğer kusarsa, saçını tutarım."

Harlan güldü, güzel kokular kadar bu evin bir parçası olan derin ve sessiz bir kahkaha. "Sayabileceğimi biliyordum

sana. Betsy, Kit ."

"Arabayla geldiğini duydum." Betsy kolunu Kit'in koluna doladı ve onu mutfığa götürdü. "Ve seni yeni kamerada gördüm. Kiminle mesajlaşıyordun?"

"Mesaj attığımı nereden bildin?"

"Bilmiyordum," dedi Betsy kıkırdayarak. "Şüphelenmiştim ama sen az önce bunu doğruladın."

Kit gülmek zorunda kaldı. "Yine televizyonda polisiye diziler izliyorsun anne."

"Evet." Betsy Kit'in yemeğini ısıtmakla meşguldü. "Peki... kime mesaj atıyordun?"

Sesinde Kit'i tedirgin eden umutlu bir ton vardı. Kit annesinin ne umduğunu biliyordu - Kit'in "özel birine" mesaj attığını. Bunu ailesine bile itiraf etmek istemiyordu.

Çünkü korkutucuydu. Ya yaramazsa?

Ya ?

Ailesi, on iki yaşında bir kaçak olarak ahırlarında saklandığından beri hayatının her adımında onun yanında olmuştu. Elbette onlara, çok arzuladıkları haberlerle borcunu ödeyebilirdi.

Derin bir nefes aldı. "Sam'di."

Betsy sinsice sırıttı. "Biliyordum," diye fısıldadı.

"Betsy," diye uyardı Harlan otururken, bir elinde oyma bıçağı, diğerinde kısmen oyulmuş bir tahta vardı.

"Sorun değil baba. Arada bir size iyi haberler vermem gerektiğini düşündüm."

Ebeveynlerinin ikisi de yaptıkları işi bıraktı ve ona bakmadan önce birbirlerine bakmaya başladılar.

"Bize hiçbir şey borçlu değilsin," dedi Betsy. "Özel hayatınız tam olarak bu. Özel. Şimdi, eğer bana anlatmak istersen, ben

kulaklarını. Ama sorarsam ve paylaşmak istemezsen, söyle, ben de bırakayım."

Kit gülümsedi, Betsy önüne taşan bir tabak koyduğunda içine çekti. Bu gece İsveç köftesi gecesiydi ve Kit tam bir hayranıydı. "Biliyorum. Ama işler iyi gittiğinde bunu bilmeyi hak ediyorsun. Sadece kötü olduklarında değil."

Harlan oymaya geri döndü. "Sam ile aranız iyi mi?"

Kit kıkırdadı. "Evet, baba. Cumartesi gecesi için bana bir randevu daha teklif etti."

Betsy, Kit'in karşısındaki sandalyeye oturdu ve bir fincan kahvesini yudumladı. "Peki ya çalışıyorsan?"

"Bir suç mahallinde olmadığım sürece, akşam yemeği için izin alıyorum."

Anne ve babası bir kez daha yaptıkları işi bırakıp ona baktılar.

Kit kaşlarını çattı. "Ne? Ben de yetişkin olabilirim."

Harlan yüzünde bir gülümsemeyle işine geri döndü. "Biliyoruz. Seni doğru yetiştirdik."

"Sen yaptın. Şimdi yememe izin ver. Açlıktan ölüyorum." Harlan'ın tahta parçasını işaret etti. "Ne yapıyorsun?"

"Bilmiyorum. Sanırım Sam için bir şey. Ya da Georgia veya Eloise için."

"Önce bayanlar için bir tane yap. Yoksa huysuzlanırlar."

"Eloise asla huysuzlaşmaz." Betsy iç çekti. "Ve şimdi nedenini biliyoruz."

Kit güldü. "Pot brownie." Yaşlı kadın Shady Oaks Huzurevi'nde bu keklerle ünlüydü. "Pişirme konusunda çok cömerttir."

"Rita tarifi paylaşması için onu ikna etti," dedi Betsy suratını ekşiterek. Kit, "Rita tencerede kek yapmayacak," dedi.

kesin. "Sadece seni tetikte tutmaya çalışıyor."

Ayrıca, ona bunu düşünmemesini bile söyleyeceğim."

"Teşekkür ederim," dedi Betsy hararetle. "Bu yaşlı kadın şimdi yatıyor. Tabağını bulaşık makinesine koyabilir misin, Kit?"

"Tabii ki. Teşekkürler anne. İyi uykular."

Bu sözler yanaklarının kızarmasına neden oldu. Sam de aynı sözleri söylemişti. Sıcak ve sevimliydi.

O yemeğini bitirirken Harlan sessizce yontmaya devam etti. "Gerçekten neden buradasın, Kedicik?" diye sordu kız tabağını yaladıktan sonra. "İhtiyacın olduğunda ya da istediğinde her zaman gelmeni istiyorum. Ama seni rahatsız eden bir şey mi var?"

"Bu dava," diye itiraf etti Kit. "Bir süredir çok fazla ipucumuz vardı ama sonuncusu da bu gece kurudu." Boğazını kesme taklidi yaptı.

Harlan yüzünü buruşturdu. "Bu berbat bir şey."

"Özellikle de kurban için," dedi kuru bir sesle. "Ve şüphelilerimizden birkaçı Laura Letterman tarafından temsil ediliyor."

Harlan'ın tüylü gri kaşları havaya kalktı. "Sam'in eski sevgilisi mi?" "Evet. Benden hoşlanmıyor."

"Bu bir sürpriz değil Kit. Sen onun fırlatıp attığı iyi adama sahipsin."

"O bende değil. Ben daha ... Bilmiyorum." "Ayak parmağını daldırıyorsun. Biliyorum. O da öyle."

Kit vardı olmuştur toplama yukarı onuplaka için koy içinde bulaşık makinesine koydu.

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Ona sordum. O da bana söyledi. Buna iletişim denir, Kitty-Cat."

Sinirlenmek istedi ama karşısındaki Harlan'dı, bu yüzden sadece ofladı. "Benim hakkımda mı konuşuyordun?"

"Sadece birazcık. Sadece sabırlı olması gerektiğini bilmesini sağlıyorum. Kalbini kırmasını istemiyorum."

Kit dürüstçe, "Nedense Sam'in kimsenin kalbini kıracağını sanmıyorum," dedi. "Olsa olsa ben onunkini kırarım."

"Kalbin kabul etmek istediğinden daha kırılgan. Ben senin babanı. Sam'e konuşmayı ben yaparım."

Kit o zaman ona gülümsemek zorunda kaldı. "Babam olduğun için çok mutluyum."

Harlan utangaç bir tavırla başını eğdi. "Git bulaşıklarını yıka, sonra otur ve bana bu davayı anlat. Benim bir kasa olduğumu biliyorsun."

Öyleydi. Betsy de öyleydi. İkisine de söylediği herhangi bir şey asla tekrarlanmayacaktı.

İtaat etti, sonra sandalyesine oturup onun tahta bloğu oymasını izledi. Sakinleştiriciydi.

"Elimizde bir şüpheli var. Tek bildiğimiz sakalı olduğu. Gerçekten sakalı var mı yoksa sadece kılık mı değiştiriyor onu bile bilmiyoruz."

"Yüzü saçla kaplıysa yüz hatlarını anlamak zor," diye onayladı Harlan. "Akıllıca bir kılık değiştirme. Kimse yüzünün geri kalanına bakmayı düşünmüyor bile."

"Bu doğru. Şimdiye kadar dört kişiyi öldürdü, belki beşincisini de," dedi bekçi kulübesindeki adamı düşünerek. "Ve bu sadece bu hafta. İlk kurbanın Ferrari'sini çalmak için bir karavan kullanması dışında elimizde ipucu yok."

"Ve Bruce Goddard onu bulamadı mı?"

"Hayır. İlk kurbanın öldüğünde taktığı Rolex de öyle. Dul kadının bu işle bir ilgisi olmadığına inanmak istiyorum ama o da şüpheli. Adamın ona vurduğunu, bu yüzden kaçtığını söyledi. Ondan boşanmayı planlıyormuş ama önce o ölmüş."

"Bu doğru olabilir."

"Olabilir. Alicia Batra ilk kurbanı birden fazla kişinin öldürdüğünü düşünüyor. Doğu Ekspresinde Cinayet gibi."

Harlan yüzünü buruşturdu. "Bu senin için işleri daha da zorlaştırıyor."

"Evet. Olası faillere nereden başlayacağımızı bile bilmiyoruz. İlk kurban bir sürü insana şantaj yapıyordu. Ferrari ve Rolex almaya yetecek kadar. Karısı ona harçlık verirken zengin bir yaşam tarzını finanse etmeye yetecek kadar."

"Ahh. Bu harçlık canını sıkmış olmalı."

"Biliyorum, değil mi? Ama doğru yerden başlayıp başlamadığımızı merak edip duruyorum. Karısı -gayrimeşru ikinci karısı- tüm bunları yapması için birini tutacak kadar zengin, aslında sadece öfkeli bir eşken her şeyi ayrıntılı gösterecek kadar."

"Peki ya diğer üç cinayet?"

"Gevşek uçlar. Snip, snip, snip."

"Peki bundan sonra ne yapacaksın?"

"Sanırım beyaz tahtaya geri dönüp neyi kaçırdığımızı bulacağız. İhtiyacımız olan şey şantaj yaptığı kişilerin listesi. Her ne kadar bu teoriden binlerce güneşin tutkusuyla nefret etsem de, bu ME'nin birden fazla elin onu bıçakladığı teorisini tatmin edecektir."

"Ama sen nefret ediyor musun, Kit?" Harlan alay etti, sonra o ayıldı. "Eğer birden fazla kişiye, birbirleriyle nasıl iletişim kurdular? Diğerlerinin varlığından nasıl oldular? Bu, birinin ilan tahtasına 'Hey, bana şantaj yapılıyor, ya sen? "

O kıkırdadı ama Kit kıkırdamadı. "Bu çok iyi bir soru baba. Birden fazla insan nasıl iletişim kurmuş olabilir? Muhtemelen elektronik ortamda, yani bazı veri izleri olacaktır. Ayrıntıları konuşmak için yüz yüze buluşmuş olsalar bile, nerede buluşacaklarını söylemek için telefon görüşmeleri ya da grup mesajı yapmış olabilirler. O listeye gerçekten ihtiyacım var. Nereden başlayacağımı bilmiyorum."

"Şantaj kurbanlarının isimlerini nereden bulmuş?"

"Özel dedektifi vardı, ruhsatsızdı. Bulduğumuz en son ceset oydu. Özel dedektif toprağı kazdı ve ilk öldürülen adam-"

"Brooks Munro diyebilirsin, Kit," diye araya girdi Harlan. "Herkes çalıştığın davanın bu olduğunu biliyor."

"Biliyorum," dedi iç çekerek. "Munro kurbanlarla temasa geçti ve aynı zamanda meşru karısı olan yöneticisi parayı topladı."

"Nereden topladı? Yani, şahsen mi yaptı yoksa bir bırakma kutusu var mıydı? Ona elektronik olarak havale yoluyla mı ödeme yaptılar yoksa nakit miydi?"

Kit başını öne eğdi. "Nakitti," dedi, "ama paranın neredede el değıştirdiğini hiç söylemedi. Bu onun sinsiliğıydi. Belki Joel bunu da savunma anlaşmasına dahil edebilir."

"Onunla bir anlaşma yapılmasını mı destekliyorsun?" Harlan şaşırması görünerek sordu.

Kit omuz silkti. "Bazen kötünün iyisi budur. İyi bir kadın değil ve söylediğinden daha fazlasını biliyor. İşaretlerinin parayı nereye bıraktığını takip etmedik ve bu bizim suçumuz. Şimdi Joel'e mesaj atacağım ve savunma anlaşmasının bir parçası olarak bu bilgiyi almaya çalışmasını isteyeceğim." Ayağı kalktı ve Harlan'ın yanağına bir öpücük bıraktı. "Git uyu baba. Yarın yontabilirsin."

Oyma bıçağını özenle kınına soktu ve odun bloğunu cebine yerleştirdi. "Ben de tam seni bekliyordum."

Kit ona tekrar, bu kez sertçe sarıldı ve bir şaşkınlık homurtusu aldı. "Seni seviyorum baba. Bunu yeterince sık söylemiyorum."

Tıpkı Sam'in daha önce yaptığı gibi bir eliyle onun saçlarını okşadı. "Ben de seni seviyorum, Kitty-Cat. Hep sevdim ve hep seveceğim. Şimdi kardeşinin yatağının yanında bir kustumuk kovası olduğundan emin ol."

", baba."

Tuvaletlerden birinde durup boş bir çöp tenekesi alan Kit, boş odaya geçti ve tenekeyi sessizce Akiko'nun yatağının yanına koydu. Kız kardeşi uykusunda bile ciddi bir şekilde kaşlarını çatmıştı. Kit onun saçlarını okşadı, rüyalarında onu takip eden şeyi bırakmasını sağlamayı umuyordu.

Akiko kıpırdandı ve gözlerini kırıştırarak Kit'e baktı. "Buradasın."

"Öyleyim," diye fısıldadı Kit. "Sarhoşsun."

"Öyleydim," dedi Akiko üzüntüyle. "Hâlâ öyleyim, birazcık. Üzgünüm."

"Hey, yargılamak yok. Ama endişeliyim. Bunun annenle ilgili aldığın telefonla bir ilgisi var mı?"

Akiko başını salladı. "Beni bir itfaiye binasının merdivenlerinde, bir kutunun içinde nasıl bıraktığını düşünüyordum. Çok küçükken bana onun bir fotoğrafı olduğunu ama bir yerlerde kaybolduğunu söylemişti. Benimle birlikte kutuya kendi resmini de koymuş."

Kit yatağın kenarına oturmuş, ne diyeceğini bilemez bir halde kız kardeşinin saçlarını okşamaya devam ediyordu. Akiko'nun bu kadar melankolik olması alışılmadık bir durumdu. "Anneme ait hiçbir şeyim olmadı. O resmi kaybettiğin için üzgünüm."

"Neye benzediğini bilmiyorum. Eğer o kadınla buluşursam, doğruyu söyleyip söylemediğini nasıl bileceğim? Bana göstereceği her resim bir yabancıya ait olacak."

"Belki fotoğraflardan daha fazlası vardır. Eğer saçı varsa, belki DNA testi yapabiliriz."

"Bunu düşündüm. Ama annemin saçlarına sahip olması ne kadar olası?"

"Bilmiyorum. Ama onu geri aramak için bekleyeceksin, değil mi?"

Seninle gelene kadar mı?"

"Yalnız gitmeyeceğime söz verdim. Mmm. İyi hissettiriyor."

Kit, Akiko'nun saçlarını okşamaya devam etti. Uzun, siyah ve çok ipeksiydi. "Her zaman en güzel saçlara sahiptin. Keşke

Benimki de gençliğimizde seninkine benziyordu."

Akiko bir kahkaha attı. "Seninki gibi sarı saçlarım olsun isterdim.

Çok güzelsin."

"Sen daha güzelsin."

Akiko onu sertçe çimdikledi.

"Ah! Bu ne içindi?" Kit kolunu ovuşturarak sordu. "Sadece teşekkür etmediğin için. Sadece teşekkür et, Kitty-

Kedi."

Kit itaatkâr bir tavırla, "Teşekkür ederim," dedi. "Artık uyumaya hazır mısınız?"

"Burada benimle kalacak mısınız?"

"Sabah işe gitmem gerekene kadar."

"Sabah hiç işim yok," diye yakındı Akiko. "Sözleşmemi iptal etmek zorunda kaldım çünkü tek başıma dışarı çıkamayacak kadar korkağım."

"Korkak değil. Akıllı olan sensin. Benimle birlikte söyle. Akıllıca."

Akiko kıkırdadı, sesi bir zamanlar olduğu kız gibi çıkıyordu. "Akıllıca. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum. Al." Kit, Betsy'nin bir şişe suyla birlikte Akiko'nun komodininin üzerine bıraktığı şişeden bir aspirin aldı. "Al bunu. Yarın bana teşekkür edeceksin."

"Bu gece sana teşekkür edebilir miyim?"

Kit eğildi ve Akiko'nun alnına bir öpücük kondurdu.

"Elbette."

Akiko daha da yaklaştı. "Beni öptün. Bugün benim doğum günüm mü?"

Bu soruyu şaka olsun diye sormuştu, Kit bundan emindi ama yine de canı yanmıştı.

Sevgimde bu kadar cimri miyim?

Buna bir son vermeliydi. Kendi kalbini koruyor ve bu süreçte sevdiklerine zarar veriyordu. Bu kadar yeter.

"Doğum günün değil. Daha değil. Git uyu. Seni bırakmayacağım."

"M'kay." Akiko yuvarlandı ve bir dakikadan kısa bir süre içinde, tıpkı yıllar önce McKittrick House'da oda arkadaşırken yaptığı gibi nazikçe horlamaya başladı.

Kit kendi yatağına girdi ve hemen Betsy'nin eski yorganını serdiğini fark etti. Betsy o zamanlar iki tane yapmıştı, biri kendisi, diğeri de Wren için. Kit'in şimdiye kadar sahip olduğu güvenlik battaniyesine çok yakındı.

Yorganın altına sokuldu ve telefonunu çıkardı.

İlk mesajı Connor'a atmış. **Veronica'dan parayı nereye bırakacaklarını hiç öğrenemedik.**

Connor'ın cevabından önce üç küçük nokta belirdi. **Kahretsin. Haklısın. Hareket ettiğini söyledi ama son birkaç yere ihtiyacımız var. Birkaç yer biliyorsak güvenlik kamerası kayıtlarını kontrol edebiliriz.**

Evet, Kit cevapladı. **Joel'den pazarlık listesine koymasını isteyeceğim. Sadece bilmeni istedim.**

Yarın ilkbuna odaklanalım. İyi misin?

Kit bu soru karşısında irkildi. Neden iyi olmasın ki? **Ben iyiyim. Ya sen?**

CeCe'de. Her şey yolunda. Neden sordun?

Çünkü Letterman sana kötü davrandı. Onu tokatlamak istedim.

Kit usulca güldü, duygulanmıştı. **Teşekkür ederim. Kabalıkla başa çıkabilirim. Uyu hadi.**

Joel'e teslim yeri hakkında mesaj attı, ardından Navarro'ya bir e-posta gönderdi. Herkes işini bitirmişti ama onun işi henüz bitmemişti.

Bir mesaj daha.

Tatlı rüyalar, Sam.

Cevabı hemen geldi. **Sana da.**

Bir kalp emoji si ekledi ve Kit bir kalp göndermeden önce en uzun süre ona baktı.
Artık uyuyabilirdi.

San Diego PD, San Diego, Kaliforniya
11 Ocak Çarşamba, 08:00

"Teşekkürler mi?" Kit, Cinayet Masası'nın çift kapısından içeri girer eline büyük bir çikolatalı kek tutuşturulduğunda şaşkınlıkla "Teşekkür ederim," dedi.

Dedektif Kevin Marshall geniş bir sırtışla başını salladı.
"Bir şey değil."

"Yani... birileri bir davayı mı çözdü?" diye sordu parmağını kekin kremasının üzerinde gezdirerek. Kekin kremasını yaladı ve annesinin pastaları bin kat daha iyi olsa da takdirle mırıldandı.

Bu kekler karakolun yakınındaki fırından gelmişti ve biri bir cinayeti kapattığında standart kutlama yiyeceğiydi.

"Yaptık," dedi Marshall, sonra sırtışı utangaç bir hal aldı.
"Ya da siz yaptınız. Munro davası hâlâ açık elbette ama Crocker davasını kapattık. Dün gece Walter Grossman'ın cesedinin altında bulduğunuz silah, William Weaver'ın özel dedektifi Jacob Crocker'ı öldüren silahla balistik olarak eşleşti."

Kit şaşırmamıştı. "Acaba Munro mu emretti yoksa Grossman Weaver'ın özel dedektifini öldürmeyi kendi üzerine mi aldı?"

"Veronica'ya sor," dedi Alf Ashton, ortağının yanına gelerek. "Jacob Crocker'ın adını tanıdı, yani en azından onun hakkında bir şeyler biliyordu. Joel'den Veronica'nın savunma pazarlığında almak istediği şeylere bunu da eklemesini istedik."

"Joel meşgul olacak," dedi Kit. "Umarım Laura Letterman, Joel'i ne kadar çok istediğimizi öğrenmez."

biliyorum."

Marshall, "Joel, Veronica'nın tam işbirliği yapması karşılığında daha az hapis cezası teklif edecek," dedi. "Yani Veronica'nın avukatı sorular sormaya başlayana kadar detayları bilmeyecek."

"Letterman oldukça iyi." İtiraf etmek acı veriyordu ama gerçek buydu. "Veronica'nın avukatı olsaydım, tam işbirliğini etmezdim. Her şeyi à la carte yapardım."

Navarro bir elinde kahve, diğerinde keklerle onlara doğru yürüdü. "O zaman Veronica'nın avukatı olmadığınızı sevindim. Sakıncası yoksa bu davayı çabuk çözün. Pastanedeki kekler iyi ama ben annenin pişirdiği bir şey istiyorum."

Kit güldü. "İyi." Ama Navarro'nun yüzünü incelemek için durduğunda ayıldı. Kaşlarını çatmıştı. Normal "her şey berbat" kaşlarını değil, özellikle canını sıkan bir şey olduğunda takındığı kaşlarını. "Neler oluyor patron?"

Navarro içini çekti. "Benimle gelin." Onlardan ayrılıp ofisine doğru ilerledi.

"Ne yaptın sen?" Marshall fısıldadı.

"Bilmiyorum," diye fısıldadı Kit, sorunun ne olabileceğine dair beynini zorluyordu.

Navarro masasının arkasına otururken, "Kapıyı kapat," dedi. "Ve oturun."

Kit ihtiyatla itaat etti. Elindeki keki Navarro'nun masasının bıraktı, iştahı kaçmıştı. "Ne yaptım ben?"

Gülümsemesi hüzünlüydü. "Hiçbir şey. Bu senin yapabileceğin bir şey ve harekete geçmeden önce durup düşünmeni istiyorum."

"Tamam." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Hadi o."

"Christopher Drummond bu sabah savcılıkla temasa geçti. Sabah."

Kit aniden yükselen öfkeyle nefes almak zorunda kaldı. "Ne dedi?" diye sordu, sesinin sabit kalmasından gurur duyarak.

Navarro, "Brooks Munro hakkında bilgisi olduğunu söylüyor," dedi. "Savcı tüm suçlamaları düşürürse paylaşmaya hazır."

Kit daha hareket ettiğini bile anlamadan sandalyesinden kalkmıştı. Yumrukları sıkılıydı ve tüm vücudu bir tel gibi gergindi. "Hayır."

Kesinlikle olmaz. O adam Rita'nın annesini öldürdü. Rita'ya tecavüz etti.

Cesedimi çiğnemedi o pislik serbest kalacak.

Navarro bir el sallayarak onun yerine geçmesini işaret etti. "Otur, Kit. Kimse o adama hapisten çıkış kartı vermek şöyle dursun, nefes alacak hava bile vermek istemiyor."

Öfkeden titreyen Kit oturdu ama yumrukları hâlâ sıkılıydı. "Joel ve patronu o şerefsizin teklifini düşünüyorlar mı?"

Navarro omuz silkti. "Ne teklif edeceğine bağlı olarak ilgilenebilirler ama Drummond bir cinayetten yargılanıyor. Zengin olduğu ve güçlü dostları olduğu için kefaletle serbest bırakıldı ama yine de herhangi bir taviz almak için oldukça ikna edici bir ifade vermesi gerektiğini düşünüyorum. Kişisel fikrim? Drummond'un umabileceği en iyi şey şartlı tahliye ile ömür boyu hapis olur."

Kit, "Şartlı tahliye ile yirmi beş yıl ceza alabilir," dedi, Navarro'nun ofisinden dışarı fırlayıp Christopher Drummond'ı boğmamak için tüm kontrolünü kullanıyordu. "Bu asgari zorunludur."

"Biliyorum," dedi Navarro sessizce. "Ve bunu alabilir. Bu onun ilk suçu ve ellerinde başka bir şey yok. Onu bir öfke nöbeti sırasında öldürdüğünü iddia edebilir ve suçlamaları kasıtsız adam öldürmeye bile indirebilir. Bunların hepsi olabilir."

Kit gözlerini kapattı. Kontrolünü kaybetme. Navarro'nun onun serseri mayın olduğunu düşünmesine izin veremezdi.

Nefes al. Öyle yaptı, sonra zihnindeki sesin Sam'e ait olduğunu fark edince tekrar nefes aldı. Nefes al, Kit. İşte böyle.

Sakinleştğinde, Navarro'nun kendisini dikkatle izlediğini görmek için gözlerini açtı. Bir kez başını salladı. "Şimdi iyi misin?"

"Evet, efendim." çözdü ve ellerini nazikçe sıktı. "Sanırım Drummond'un taleplerine boyun eğmemenin en iyi yolu, bize ne söylemek istediğini başka bir şekilde anlamak."

"Ben de tam olarak bunu düşünüyordum."

Bir derin nefes daha. "Brass, Drummond'a bir anlaşma yapmamızı isteyecek mi?"

"Mecbur kalmazsak hayır, ama bu davayı çözmem için baskı görüyorum."

"Sadece dört gün oldu," diye itiraz etti. "Biz burada suda yürüyenlerden değiliz."

Navarro'nun dudakları yukarı kalktı. "Öyle olduğunu düşünüyorlar. Son zamanlarda bazı büyük davaları çözdünüz. Tüm dikkatleri senin üzerinde."

"Baskı yok," diye mırıldandı Kit.

Navarro omuz silkti. "Başa çıkabilirsin. Sen ne yapacaksın?"

"Önce Connor'a söyleyeceğim ve bir plan yapacağız."

"Güzel cevap. Peki ya sonra?"

Kit onun ne sorduğunu biliyordu. "Rita'ya söylemem gerek. Bunu haberlerde duyarsa çılgına döner. Drummond'un ifade vermesini engellemek için peşine düşeceğinden zaten korkuyor."

Navarro kaşlarını çattı. "Herhangi bir tehdit aldı mı?"

"Sadece belli belirsiz uğursuz bir mektup. Mektubu yazan, Rita'nın Alice Harikalar Diyarında'da oynamaktan hoşlanacağını umduğunu yazmış - okulunun bu yıl sahneleyeceği oyun bu. Rita grubun bir parçası. Ön sırada olacağını söylemiş."

Navarro, "Ne pislik herif," diye . "Onu izliyormuş. Neden bana söylemedin?"

"Babam Noel'den önce Joel'e söylemiş ama ben Cuma gecesi öğrendim. Rita'nın bundan haberi var, bu yüzden çok söyleniyor. Kendi iyiliği için fazla zeki olan ve hayatta eline gerçekten boktan bir el tutuşturulmuş bir genç kız. Annesinin cesedini bulduğunda on bir yaşındaydı efendim. Şimdi sadece on dört yaşında. Christopher Drummond'un ne kadar çürümüş olduğunu ve neler yapabileceğini ilk elden biliyor."

"Ailen onu güvende tutmak için ne yapıyor?"

"Babam çiftlikteki güvenliği artırdı. Yeni bir ev güvenlik sistemi, kameralar ve hareket dedektörleri var." Bir de pompalı tüfeği var, diye düşündü ama bu bilgiyi vermesine imkân yoktu. "Ayrıca bir köpek alıyorlar, bu da Snickerdoodle'ı geri alacağım anlamına geliyor. Sanırım babam yeni yavruyu bugün hayvan barınağından alacak. Ben de çoğu gece orada kalıyorum."

Bir kısmı Rita içindi. Bir kısmı da benim için.

"Drummond harekete geçene kadar yapabileceğin tek şey bu," dedi Navarro, sesi pişmanlık doluydu. "Babana Drummond'un anlaşma talebinden bahset. Rita'nın öğrenmesi için doğru zamanın ne zaman olduğuna o karar versin. Onu okuldan uzak tutabilirler mi?"

Kit evet demek istedi. Eve gitmek ve hepsini ev gibi kokan sıcak evin içine hapsetmek istiyordu. Ailesini balonlu naylona sarmak ve gözünün önünden ayrılmalarına asla izin vermemek istiyordu.

Ama bunların hiçbirini yapamazdı. "Onu okuldan uzak tutmak son çare olmalı. Sonunda kendine . Arkadaş ediniyor ve annesinin ölümünden sonra kaçırdığı zamanı telafi ediyor. İlerlemesini geri almak istemiyorum."

Navarro iç çekti. "Bu berbat bir şey Kit. Yalan söylemeyeceğim." "Bir anlaşma yapmamız için bize baskı yapılması ne kadar sürer?"

o bok parçası mı?"

Navarro omuz silkti. "Bilmiyorum. Kararı elimden geldiğince zorlayacağım. Söz verebileceğim tek şey bu."

"Minnettarım efendim. Munro hakkında yeni bir şey bilmiyor olabilir."

"Yine de anahtar onda olabilir."

Kit içini çekti. "Haklısın. Bu berbat bir şey. İkisi de belediye meclisinde görev yaptı. İki üyenin de çürümüş olması ne kadar üzücü?"

"Oldukça üzücü."

"Veronica'ya göre Munro şantaj planını sekiz yıl boyunca yürütmüş olsa da. Jacob Crocker'ı Grossman öldürmüş gibi görünse de, Munro'nun işin içinde olup olmadığını asla bilemeyebiliriz. Jüri Munro'nun Drummond'dan daha kötü olduğunu düşünebilir. Munro yıllarca suç işledi, Drummond ise hizmetçisini hamile olduğunu öğrendikten ve bebekten kurtulmak istemedikten sonra bir öfke nöbetinde öldürdü. Kadına tecavüz ettiği kolayca kanıtlanabilir bir şey değil. Rita'nın annesiyle yaptığı seksin rızaya dayalı olduğunu söyleyebilir ve kadın da rahatlıkla ölü olduğu için onu yalanlayamaz."

Navarro sessizce oturup bekledi. Kit'i artık zihninin tüm olasılıklar üzerinde dönüp durduğunu bilecek kadar iyi tanıyordu.

"Henüz diğer konsey üyelerinden hiçbirini sorgulamadık," diye devam etti, "çünkü Munro'nun tam olarak ne yaptığını bilmiyorduk. Şimdi biliyoruz ki şantaj vardı ve

muhtemelen cinayet. Konseyin diğer üyelerinden herhangi birinin kirli olduğunu düşünmekten nefret ediyorum. Sanırım bunu gerekiyor." Dudağını ısırđı. "Munro ve Drummond'un kesiştiği başka bir yer yoksa tabii."

"Gibi mi?"

"Bilmiyorum. . Başka bir şeyiniz var mı efendim?"

"Hayır. Devam et, Kit. Bunu ."

"Yapacağız. Babamı arayacağım ve sonra başlayacağız." Navarro'nun ofis kapısındaki pencereden içeri baktı. "Connor burada, partiyi başlatabiliriz. Bu Marshall ve Ashton'la paylaşabileceğimiz bir şey mi? Herkesin elini taşın altına koymasını istiyorum."

Navarro o zaman tamamen gülümsedi. "Şu haline bak, ne kadar da işbirlikçisin." Gözündeki bir damla yaş siler gibi yaptı. "Benim küçük dedektifim, büyümüş de küçülmüş."

Kit bir kahkaha attı, sonra ciddileşti. "Bana söylediğiniz için teşekkür ederim efendim. Bunu çözeceğiz."

Kekini yanına aldığından emin olarak oradan ayrıldı.

ON İKİNCİ BÖLÜM

San Diego Polisi, San Diego,
Kaliforniya 11 Ocak Çarşamba, 08:20

Masasına oturduğunda Connor'ün yüz ifadesi endişeliydi. Sandalyesini yaklaştırdı. "İyi misin?"

"Pek sayılmaz." Navarro'nun paylaştıklarını ona anlattı ve yüzü öfkeyle kızardığında memnun oldu.

"Orospu çocuğu. Bu doğru bir tasmaydı. Drummond hayatının sonuna kadar hapiste çürümeli. Ve şimdi bundan sıyrılmaya mı çalışıyor? Bunu Rita'ya yapmasına izin veremeyiz."

Connor ve şimdi emekli olan eski ortağı Drummond'u cinayetle soruşturmuş ve tutuklamışlardı. Kızmaya hakkı vardı.

Drummond'un Rita'ya cinsel tacizde bulunduğunu bile bilmiyordu. Aile dışında Rita'nın terapisti dışında bilen tek kişiler Sam ve Navarro'ydu.

Sam de Rita'nın kararına saygı duymuştu.

Kit, Navarro'nun Rita'nın Drummond tarafından saldırıya uğradığına dair sessizce söylediği sözleri hatırladığından bile emin değildi. Rita'nın başka bir canavardan, sırf Kit'e zarar vermek için Rita'nın peşine düşen bir seri katilden kurtarıldığı gece kafa karıştırıcı, dehşet verici bir sahne olmuştu. Navarro o gece şoka girmiş ve kısa süre sonra izne ayrılmıştı. O gece

Dokuz ay önceydi ve hepsi hayatlarının parçalarını topluyordu.

Rita da dahil.

İşte bu yüzden Drummond'ın sonsuza dek uzaklaştırılması gerekiyor.

Kit kendini odaklanmaya zorladı. "Drummond'un Munro'nun suçlarını nasıl öğrenmiş olabileceğini bulalım, tabii özgürlüğü karşılığında bize satmak istediği şeyin bu olduğunu varsayarsak."

Connor kaşlarını çattı. "Ya Drummond henüz ortaya çıkarmadığımız suçları biliyorsa?"

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Kit. "Ama bu bir beyin fırtınası seansı gerektiriyor." Marshall ve Ashton'a el salladı. "Hey, çocuklar?"

Kit onlara Drummond'dan söz ettiğinde iki dedektif de aynı derecede sinirlenmiş, adamın zavallı Rita'yı ifade vermekten vazgeçirmeye çalıştığını söylediğinde ise daha da sinirlenmişlerdi.

"Beyaz tahtaya geri dönelim," dedi Marshall. "Drummond hakkında pek bir şey bilmiyoruz ama Munro hakkında şimdiye kadar önemli olmayan pek çok bilgi topladık. Bakalım bunlardan herhangi biri yardımcı olabilecek mi?"

Konferans odasına doğru ilerlediler, Kit kapıda tereddüt etti. "Babamı aramam gerekiyor. Siz içeri girin ve başlayın. Birazdan size katılacağım."

Connor onun omzunu sıktı. "Çiftlikte ekstra güvenliğe ihtiyacın olursa bana haber ver. Birkaç kişi tanıyorum."

"Yapacağım. Teşekkür ederim." Babasının numarasını çevirmeden önce koridorda yalnız kalana kadar bekledi. Telefon durmadan çaldığında mesaj bırakmak zorunda kalacağını düşündü ama sonunda açtı.

"Kit?" Sesi boş geliyordu ve arka planda havlayan köpeklerin kakofonisi vardı. Yeni köpeklerini almak için barınağa .

Onu evde yakalayabileceğini umuyordu ama bu da işine yarayacaktı.

"Sessiz bir yere gidebilir misin baba? Bu önemli ve beni duymana ihtiyacım var."

"Bana bir dakika verin." Havlayan köpekler yavaş yavaş sustu ve yerlerini trafik seslerine bıraktı. Dışarı çıkmıştı. "Ne oldu Kit?"

"Tamam, sakın olmanı istiyorum."

"Ben her zaman sakinimdir."

Her zaman sakın değildi. Çocuklarının güvenliği söz konusu olduğunda değil. Bunu deneyimlerinden biliyordu.

"Christopher Drummond savcılığı aradı. Brooks Munro hakkında bilgi sahibi olduğunu iddia ediyor ve karşılığında tüm suçlamaların düşürülmesini istiyor."

Harlan derin bir nefes aldı ve sonra bıraktı. "Bunun olmasına izin vermeyeceksin." Ses tonundaki kendinden eminlik Kit'in göğsünün minnettarlık ve endişenin bir karışımıyla gerilmesine neden oldu.

Babası ona inanıyordu. Ama bu çok fazla sorumluluk demekti.

"O adamın sonsuza kadar hapse girmesi için elimden gelen her şeyi yapacağım. Ama şimdilik kefaletle serbest ve istediğini söyleyip yapabilir. Rita'ya haber vermeliyiz ama korkmasını istemiyorum."

"Korkacak, Kit."

"Biliyorum. Nefret ediyorum ama biliyorum. Bunu bizden başka kimsenin duymasını istemiyorum. Ona gidebilir misin? Yüz yüze söyler misin?"

"Elbette yapacağım. Drummond bir basın toplantısı falan yaptı mı? Çevrimiçi olacak mı?"

"Bildiğim kadarıyla yapmadı."

"O zaman köpeğin evraklarını imzalamak için yeterli zamanım var."

Bu Kit'i gülümsetti. "Sanırım öyle. Onlara bir köpek aldığın için teşekkürler baba."

"O tatlı bir şey. Dev schnauzer ile mastiff karışımı."

Kit gözlerini kırptırdı. "Vay be. Bu büyük bir çocuk."

"Olacak. Daha çok genç ama yemek tabağı büyüklüğünde patileri var. Müsait olduğunuzda gelin ve onunla tanışın. Bugün Snickerdoodle'ı da yanımda getirdim ve çok iyi anlaşıyorlar."

Bu içimi rahatlattı. "Bir adı var mı?"

"Eski sahipleri ona Katil diyordu ama sanırım kızlar ona yeniden isim vermek isteyecektir."

"Sanırım öyle. Dikkatli ol baba. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, Kitty-Cat. Sonra görüşürüz."

"Rita'nın bana ihtiyacı olursa, kalkıp eve gelirim."

"Yapacağını biliyorum. Köpeği alacağım ve sonra Rita'yı okuldan alacağım, sadece bugünlük. Hoşça kal, tatlım."

Kit telefonunu tekrar cebine soktu. En azından Rita'nın yeni köpeği güven telkin edecekti.

O içeri girdiğinde üç adam başını kaldırıp baktı.

"Eee?" Connor sordu. "Baban ne dedi?" "Babam ona söylemek için onu okuldan alacak. Babam yeni devasa köpeklerini barınaktan alıyorlar, umarım bu onun korkusunu biraz yatıştırmaya yardımcı olur." Connor'ın yanına oturdu ve masanın üzerindeki tüm kâğıtları taramaya başladı. "Neredeyiz biz?"

"Marshall ve Ashton'ın Munro'yla ilgili hazırladıkları tüm bilgiler elimizde." Connor masanın diğer tarafındaki iki dedektife başıyla işaret etti. "Burada çok fazla bilgi var. Christopher Drummond soruşturmasıyla ilgili raporumu çıkardım."

"Munro'nun hayatıyla Drummond'unkini karşılaştırıp nerede kesiştiklerine bakacağız." O işaret etti

masanın üzerindeki kağıtlar. "Alabilir miyim?"

"Elbette," dedi Marshall. "O kadar çok bilgi topladık ki, ağaçlar için ormanı görmekte zorlanıyoruz, ne demek istediğimi anlıyorsanız."

"Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum." Kit sayfaları yığınlar halinde ayırmaya başladı. "Elimizde Munro'nun özel hayatı var - Wilhelmina, evi, kayıp Ferrari'si, avukatı, doktoru, muhasebecisi. Muhasebecisiyle kesinlikle konuşmalıyız. Munro'nun defterleri için arama iznine ihtiyacımız var." O sayfaları bir kenara koydu. "Ve bu yığın onun konsey hayatı olabilir.

Tehdit e-postaları ve bağışçı listesi." Munro'nun kampanya fonuna bağışta bulunanların isimlerini gözden geçirmek için durdu. "Bu insanlardan herhangi birinin kim olduğunu biliyor muyuz? Ben sadece bir iki isim tanıyorum."

Connor sayfayı onun elinden aldı. "On kadarını tanıyorum. Hepsi de bizimkilerin üye olduğu şehir kulübünün üyeleri."

Kit kolunun üzerinden isim listesine baktı. "Drummond orada mı?"

"Olmazdı," dedi Connor. "Başka bir politikacının kampanyasına katkıda bulunmaz, değil mi?"

Marshall, "Aslında o da orada," dedi. "Geçen yıla geri dönün. Karısı gibi o da en yüksek miktarı verdi. Drummond'un ne kadar zengin olduğunu düşünersek çok fazla değil ama Munro' katkıda bulundu."

"Munro Drummond'un kampanyasına katkıda bulundu mu?" Kit sordu.

"Bir kontrol edeyim. Sanırım Maria Mendoza cinayeti için onu araştırırken Drummond'un bağışçılarının bir listesini de almıştık." Connor aradığı dosyayı bulana kadar telefonunun ekranını kaydırdı ve dokundu. "Hayır, bulamadı."

"Bu onların dünyasında tuhaf olmayabilir," dedi Kit, "ama bana tuhaf geliyor. Listeyi tekrar görebilir miyim?" Connor listeyi uzattı ve Kit her bir ismi inceledi. "Şimdi gerçekten baktığımda en az on beş isim tanıyorum. Hepsi de şehirdeki şirketlerin yöneticileri. Yıllar boyunca onlarla ilgili makaleler gördüm. Yine de hiçbiriyle tanıştığımı sanmıyorum." Durdu, gözleri tek bir isimde donup kaldı. "Tamsin Kavanaugh Munro'nun kampanyasına katkıda bulundu."

"Öyle yaptı," dedi Ashton. "Bu neden önemli?"

"En fazla parayı o verdi. Annesi ve babası da öyle." Başını kaldırıp üç dedektife baktı. "Öncelikle, muhabirlerin herhangi bir siyasi partiye bağlı olmaması gerekir. Munro ile yatıyor olması kötü bir şeydi ama yatmadığını iddia edebilirdi ve ikisinin yatakta fotoğraflarını çekmedikleri sürece kimse aksini kanıtlayamazdı."

Connor ürperdi. "Tanrım, bu zihinsel imge için teşekkürler."

"ederim," dedi Kit, vakit kaybetmeden. "Ama buradaki, belgelenmiş bir belge. Hiçbir adaya bağış yapmaması gerekirdi. İnternet gazetesindeki işinden kovulabilir."

Marshall mahcup bir sesle, "Bunu düşünmemiştim," diye mırıldandı. "İlkini takip edecek ikinci bir nokta var mı?"

Kit başını salladı. "Evet. Ailesi öldü. Bana bu konuda yalan söylemediyse yirmi yıldır öyleydiler."

Ashton kaşlarını çattı. "Bunu sana neden söylesin ki?"

"Üç yıl önce, Cinayet Masasında yeniyken ve faili meçhul bir davayı çözmüşken benimle röportaj yapmıştı. Kendisini bana yakın hissettirmeye çalışıyordu, 'Kız kardeşin vahşice öldürüldü ve benim ailem de öldü. Bak, biz

aynı!" " Kit kaşlarını çattı. "Spoiler uyarısı: biz aynı değiliz."

"İki yıl önce Munro'ya bağışta bulundu, yani size bunu söyledikten sonra." Marshall dizüstü bilgisayarında bir şeyler yazıyordu. "Bu konuda yalan söylemedi. Ailesi ölmüş. Kendi parasından birkaç bin bağış yaptı ama bunun üçte ikisini ölmüş anne babasının adına mı verdi? Bunu neden yapsın ki?"

Connor'ın gözleri kısıldı. "Acaba Munro'nun yörüngesine girmenin ilk yolu bu ödeme miydi? Veronica'nın Munro'dan randevu almak için Sam'i haraca bağlamaya çalıştığını hatırlayın."

"Haklısın," dedi Kit. "Acaba bu insanların geri kalanı da randevular için para ödedi mi? Ash, en yakın sen olduğun için bu soruyu beyaz tahtaya yazabilir misin?"

Marshall, "El yazısı berbat," dedi. "Ben yaparım."

"El yazım gayet iyi," dedi Ashton. "Sadece öyle değilmiş gibi davranıyorum çünkü o kuru silme kalemleri başımı ağrıtıyor."

Kevin Marshall ortağına kötü kötü baktı. "Berbatsın."

"Bu adil," dedi Ashton dostça. "Ama şu anda başım ağrımıyor."

Kit kıkırdadı. "Bunu yazdığın için teşekkürler Kevin. Tamam, bu listeye geri dönelim. Tanıdığım isimler şirket sahibi zengin adamların isimleri. Bildiğin şehir kulübü isimleri olabilir Connor. Her ismin kimliğini belirleyip Munro'yla ilişkilerini bulalım. Ama önce, bu kayıtların geri kalanını sıralamak istiyorum. Elimizde özel hayatı, konsey hayatı ve..." Yığındaki sonraki sayfaları inceledi. "Sosyal hayatı, sanırım. Golf üyeliği var..."

"Üyelikler," diye düzeltti Marshall. "Munro aitti Şehirdeki altı golf kulübüne ve üç golf kulübüne."

Ayrıca Palm Springs, Pebble Beach ve Half Moon Bay'de golf oynamak için yaptığı tatillerin kayıtlarını da bulacaksınız."

Connor ıslık çaldı. "Munro golf için bir servet harcıyordu."

Ashton ofladı pufladı. "Kısa süre önce neredeyse sekiz bin dolara özel yapım bir sopa seti satın aldı."

Kit gözlerini kırıştırdı. "Golf sopaları için mi? Kahretsin, zengin insanları asla anlayamayacağım."

Connor omuz silkti. "Kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, benimkiler çok daha ucuzdu." Sonra kaşlarını çattı. "Dur bir dakika. Drummond'un da süslü golf sopaları vardı. Onu tutukladığımızda diğer eşyalarının yanı sıra golf çantasını da aradığımı hatırlıyorum. Birlikte oynamış bile olabilirler. Drummond'un nereye üye olduğunu merak ediyorum."

"Bir şehir kulübü bize kimin üye olduğunu söyler mi?" Kit sordu. Connor, "Arama emri olmadan bu pek mümkün değil," dedi. "Onlar üye listelerini gizli tutmak isterler. Ama eminim annem biliyordur."

"Onu arayabilir misin?" Kit sordu.

"Elbette." Connor telefonuna dokundu, sonra hoparlörü açık bir şekilde masanın üzerine koydu. Ekranda Mama yazıyordu.

"Ah," dedi Marshall. "Ona anne diyor."

"Onu rahat bırakın," dedi Kit. "Annesi iyi biri."

"Connor'la ne oldu peki?" Ashton sordu ama alay ediyordu.

"Merhaba Connor," dedi annesi. "Senin işte olman gerekmiyor mu?"

Connor güldü. "İşteyim anne. Sen hoparlördesin. Kit ve diğer iki dedektifle birlikteyim, Marshall ve Ashton."

"Bunlar adları mı yoksa soyadları mı?" diye sordu annesi alaycı bir tavırla.

Marshall kıkırdadı. "Kevin Marshall ve ortağım Alf Ashton," dedi. "Sizinle tanıştığımıza memnun oldum, Bayan Robinson."

"Bana Susan de lütfen. Şimdi, bu sabah sizin için ne yapabilirim? Daha fazla dedikodu mu? Çünkü bu tam bana göre."

Susan'ın coşkusu karşısında Kit'in dudakları kıpırdadı. "Evet, hanımefendi. Christopher Drummond'un hangi şehir kulübüne üye olduğunu bize söyleyebileceğinizi umuyorduk."

Susan bir iç çekti. "Ne yazık ki bizimki. Adam bir domuz. Bu da domuzlar için kötü bir şey. Connor onu cinayetle tutuklamadan önce bile böyle düşünüyorduk."

Kit, Connor'a baktı. "Drummond'un kendi kulübünüzün bir üyesi olduğunu bilmiyor muydunuz?"

"Benim değil," dedi Connor. "Ailemin."

"Connor uzun zamandır gelmedi," dedi Susan. "Belki sadece squash oynamak için."

"Ben atletizm kulübünde squash oynuyorum anne, kulübünde değil."

Ashton kuru bir sesle, "Bunlar kesinlikle farklı yerler," dedi.

Connor ona ters ters baktı ve devam etti. "Peki... Drummond'un kulübünüzün bir üyesi olduğunu nasıl bilemedim anne? Onu araştırırken bundan hiç bahsetmemiştin."

"Sormadınız. Soruşturmanızda ortaya çıktığını ve zaten bildiğinizi düşündüm. İşinize asla karışmayacağımı biliyorsunuz. Ama sen sorduğunda... bu farklı."

"Christopher Drummond hakkında bize ne söyleyebilirsiniz, hanımefendi?" Kit sordu.

"O her zaman imkansız bir şovenist domuz olmuştur. O zavallı kadını öldürmesi sürpriz olmadı. Herkes onun korkunç bir öfkesi olduğunu biliyordu. Kocam ve ben ondan vebadan kaçır gibi kaçtık."

Kit, "Muhtemelen akıllıcaydı, hanımefendi," dedi. "Ne zamandır üyeymiş?"

"Aman Tanrım. On yıl ya da daha fazla. Çoğunlukla golf oynadım." Durakladı ve sonra, "Bunun şu anki soruşturmanla bir ilgisi var mı Connor?" dedi.

"Evet, anne. Brooks Munro'yu araştırdığımızı söyleyebilirsin. Herkes biliyor. Neden sordunuz?"

"Çünkü Munro ve Drummond birlikte golf oynarlardı. Sonra araları bozuldu. Bu belki dört yıl önceydi, Munro Wilhelmina ile evlendikten sonra. Munro ve Drummond birbirleriyle konuşmuyorlardı. Drummond kulübe sık sık gelmeyi bıraktı - ki herkes bundan memnundu - ve Munro başka bir yere katıldı."

"Başka bir yerde iki tane," dedi Kit. "Üç şehir kulübüne üyeydi."

"Muhtemelen gevezelik edebilmek için," dedi Susan. "Munro çok dikkatli bakarsanız hiç de hoş olmayan bir adamdı, ama görünüşte çok karizması vardı. Ben bile bir süre onun iyi bir adam olduğunu düşündüm. Ama anladım ki o sadece bir palavracıydı ve herkes onun karısını aldattığını biliyordu. Eğer bilgi arıyorsanız, yönetici asistanını deneyin. Kesinlikle onunla yatıyordu."

"Anne!" Connor şok olmuş bir halde, "Anne!" dedi.

"Onunla yattığını söylemedim Connor. Terbiyem için bana biraz kredi ver."

"Veronica'yı biliyoruz," dedi Kit. "Yakın ilişki içinde olduğu başka biri var mıydı?"

"Elbette," dedi Susan. "Adam pantolonunun fermuarını çekemiyordu. Kadınlardan bazılarının adlarını düşünmem için bana bir dakika verin." Susan bir an sessiz kaldı. "Birkaç tane vardı ama benim hatırladıklarım Estelle White, Juanita Young ve Trisha Finnegan'dı. Onlardan ikisi

çoktan boşanmışlardı. Trisha Finnegan'ın kocası Munro ile ilişkisinden kısa bir süre sonra onu boşadı."

"Onları özellikle hatırlamanızın bir nedeni var mı?" Connor sordu.

Susan tereddütlü bir ses çıkardı. "Üç kadından hiçbirinin aslında Munro'yla birlikte olmak istemediği izlenimini edindim. Onları çok iyi tanı mıyordum ama kulüpteki dedikodular bu yöndeydi. Belki de onun parası onları cezbetmiştir. Bilemiyorum. Ama hiçbiri mutlu görünmüyordu. Belki size onun hakkında daha fazla şey anlatabilirler."

"Bu ne zaman oldu hanımefendi?" Marshall sordu. "En az iki yıl önce."

"Teşekkür Susan," dedi Kit. "Çok yardımcı oldun. Bu konuşmayı şapkanızın altında tutabilir misiniz?"

"Tabii ki. CeCe'ye sevgilerimi ilet, Connor. Cumartesi günü biftek ızgara yapacağız. Saat beşte burada ol lütfen."

"Evet, anne."

Susan öpüşme sesleri çıkardı. "Güle güle."

Connor yüzünü buruşturarak aramayı sonlandırdı ve alay edilmeye hazırlanıyor gibiydi. Marshall ve Ashton bunun yerine sadece gülümsedi.

Marshall donör listesini Kit'ten geri alırken, "Annen iyi birine benziyor," dedi.

"Ve kız arkadaşını da onaylıyor," diye ekledi Ashton. "Senin adına sevindim. Annem kız arkadaşımın nefret ederdi. Hâlâ da ediyor ve biz yirmi beş yıldır evliyiz."

Kit kıkırdadı. "Munro'nun eskisinden daha da büyük bir pislik olduğunu artık biliyoruz."

"Dur bakalım." Marshall kaşlarını çattı. "İlişkiye girdiği üç kadın da, kocasından boşanan kadın da dahil olmak üzere, kampanyasına katkıda bulunanlar listesinde yer alıyor. Onlarla ilişkiye girdikten sonra bağışta bulunmuşlar."

"Şantaj mı?" Kit sordu.

"Başlangıç için iyi bir yer," diye kabul etti Marshall. "Gerçi boşanmış iki kadın onunla yattıklarını kimin öğrendiğini umursamamalıydı. Evli kadın, evet, ama boşanmış kadınlar değil. Munro'nun başka bir şey bilip bilmediğini merak ediyorum."

Connor, "Drummond'un bildiği şeyin bu olup olmadığını merak ediyorum," dedi.

"Umarım öyledir," dedi Kit şiddetle. "Onun nazik teklifini boğazına tıkmaktan çok mutlu olacağım."

Marshall, "Biz de sizin yanınızdayız," dedi. "Sırada ne var?"

Kit içini çekti. "Munro'nun bağışçı listesinde kimlerin aynı zamanda şehir kulüplerinden birine üye olduğunu bulalım. Şimdilik Connor'ın ailesinin üye olduğu kulübe odaklanacağız, çünkü Christopher Drummond da oraya gitmişti. Munro ile ilişkisi olan üç kadınla kesinlikle konuşmak istiyoruz. Ve sanırım bu listeye Tamsin Kavanaugh'u da eklememiz gerekiyor." Kit kaşlarını çattı. "O kadından nefret ediyorum."

Ashton, "Kavanaugh'u biz alırız," diye teklif etti. "Bu davayı çözmeni istiyoruz ki annenin keklerini alabilelim. Eğer Tamsin Kavanaugh'un burnunu kırdığın için izne çıkarılırsan, tatlı alamayız."

Kit güldü. "Sağ olun çocuklar. Hadi işe koyulalım."

Del Mar, San Diego, Kaliforniya 11
Ocak Çarşamba, 10:00

Connor'la birlikte Trisha Finnegan'ın oturma odasındaki kanepeye otururken Kit, "Bizi kabul ettiğiniz için teşekkür ederiz, hanımefendi," dedi.

Brooks Munro'yla ilişkisi olan kadın ellili yaşlarının sonlarındaydı ve platin sarısı saçları vardı. Kadın

Wilhelmina'ya da benziyordu. Ve Veronica. Munro'nun bir tipi varmış gibi görünüyordu.

Ya da belki de Veronica'ya benzeyen kadınları, hayatta ilerlemek için onu aldattığı için duyduğu suçluluk duygusunu yatıştırmak için seçmiştir. Asla bilemeyebilirler.

Trisha mükemmel manikürlü ellerini kucağında birleştirdi. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Sesi sabitti ama vücut dili endişeli olduğunu haykırıyordu.

Kit gülümseyerek onu rahatlatmaya çalıştı. "Bu biraz garip bir konu olacak ama Brooks Munro cinayetini araştırıyoruz ve-"

"Ve bir ilişkimiz olup olmadığını bilmek istiyorsun," diye bitirdi Trisha acımasızca. "Eğer tek gecelik bir ilişkiye ilişki diyorsanız, evet. İlişkimiz vardı. Eğer zamanda geriye gidebilseydim, o geceyle ilgili her şeyi değiştirirdim, ama yapamam."

"Sadece bir kez mi?" Kit şaşırarak sordu.

"Senin duyduğun gibi değil, biliyorum." Trisha dalgın dalgın ellerini sıktı. "Şehir kulübünde bir sürü dedikoduya konu oldum." Connor'a ihtiyatla baktı. "Annenizi tanıyorum, Dedektif. Munro'dan sonra bana karşı çok nazikti."

"Seninle konuşmamızı öneren oydu," diye itiraf etti Connor. "Munro'yla birlikte olmak istemediğini düşünüyor gibiydi."

"Çünkü ben yapmadım," dedi kadın sıkılmış dişlerinin arasından. "O bir canavardı."

"Bize ne söyleyebilirsiniz, hanımefendi?" Kit nazik olmaya çalışarak sordu. Bu kadın duygusal açıdan kırılğan görünüyordu.

Trisha ellerine baktı. "Kocam ve ben ayrılmıştık. O gece şehir kulübünün barında çok fazla içiyordum. Munro önemsiyor gibiydi, sanki dinlemek istiyordu." Derin bir nefes verdi. "Bildiğim bir sonraki şey, kendi yatağında uyandığımı ve o da

Duş. Seks yapmıştık, bu çok açıktı ama bununla ilgili hiçbir şey hatırlamıyordum."

"Sana ilaç verdiğini mi düşünüyorsun?" Connor sordu.

"Biliyorum," dedi Trisha acı bir kahkaha atarak. "Bana yle olduğunu söyledi."

Cesurca, diye düşündü Kit. "Size şantaj mı yaptı, hanımefendi?"

"Evet, ama seks yaptığımız için değil. Kocam o zamana kadar bir sonraki eşini ayarlamıştı, bu yüzden ne yaptığım ya da kiminle yaptığım umurunda değildi. Evlilik sözleşmemiz yoktu. Mal varlığımızın yarısını her zaman ben alacaktım, bu yüzden Munro'nun yaptığı şeyi yapması için hiçbir neden yoktu. Munro'nun kocama tek gecelik bir ilişki yaşadığımızı söylemesi daha az para almamı sağlayacak değildi."

"Ama bu sadece bir gecelik bir ilişki değildi. Munro sana tecavüz etti," diye mırıldandı Kit, Trisha'nın bu gerçeği nasıl görmezden geldiğini fark ederek.

Trisha başını salladı. "Evet, sanırım yle."

"Eğer mesele seks değilse, o zaman sana ne hakkında şantaj yaptı?" Kit sordu.

Trisha gözlerini kapattı. "Munro daha sonra şantajın şartlarını bildirmek için benimle temasa geçtiğinde, bana 'çok geveze bir sarhoş' olduğumu söyledi. O sırada ona on altı yıldır sakladığım bir sırrı söylemiştim. Kimse bilmiyordu. Hiç kimse bilmiyordu. Ama Munro aniden öğrendi ve bu yüzden ona sessiz kalması için para ödedim."

Kit bu sırrın ne olduğunu sormak istiyordu ama bu kadınla ince bir buz üzerinde yürüyormuş gibi hissediyordu. Yanlış bir soru Trisha Finnegan'ı darmadağın edebilirdi. "Onun kampanyasına bağış yaptın."

Trisha tekrar güldü, sesi daha önce olduğundan daha histerikti. "Yaptım. Benden bu şekilde para almaya başladı. İlk deme yeniden seçilme fonuna yapıldı. Bir fonu olmamalıydı çünkü aday olamadı.

Tekrar. İkinci dönem için yeniden seçilmişti. Bunu ona söyledim çünkü şu anda görüldüğünün aksine ben aptal değilim."

Trisha emekli bir öğretmendi. Yirmi yıl önce örnek öğretmenlik yaptığı için ödül kazanmıştı. "Hiç de aptal değilsin," dedi Kit.

"Teşekkür ederim."

"Munro'ya yeniden seçim fonu almaması gerektiğini söylediğinizde ne dedi?" Connor sordu. "Çünkü biz de bunu merak ediyorduk."

"Eyalet senatörlüğü için aday olacağını ve parayı tartışmadan bağışlamamı yoksa kocama söyleyeceğini söyledi."

"Orada durdu mu?" Kit sordu.

"Hayır. Üç ay daha devam etti."

Kit gerildi. Bilmeleri gereken şey bu olabilirdi. "Seninle nasıl bağlantı kurdu?"

"Kullan-at telefona gelen mesajlar, onun tarafından sağlanmış."

Kit başını salladı. "Ödemeleri nasıl yaptınız?"

"Parayı ilk seferinde otobüs durağındaki bir dolaba koyun. Sonra başka bir sefer spor salonuna. Üçüncü ve son seferinde ise bir tren istasyonundaydı."

Demek yer değişiyordu, diye düşündü Kit. Veronica bu konuda yalan söylememişti. "Spor salonu mu? Hangi spor salonu?" Çünkü bu garipti. Eğer parayı Veronica alıyorsa, bu onun spor salonunun soyunma odasına girmesi gerektiği anlamına geliyordu, bu da onun da o spor salonuna üye olduğu anlamına geliyordu.

"The Beachside Athletic Club. Bu bir son dakika değişikliği idi. O zaman tren istasyonunu kullanmam gerekiyordu, ancak benimle iletişime geçildi ve bunun yerine spor salonu dolabımı kullanmam söylendi. Onlara kilidimin şifresini vermem gerektiğini söylediler. Ben de öyle yaptım."

Connor'ın gittiği spor salonuydu. Squash oynadığı yer.

"Ona ödeme yapmamayı nasıl başardın?" Connor sordu.

Bir acı kahkaha daha. "Kocam sonunda bana boşanma belgelerini tebliğ etti. Sadakatsizliği gerekçe gösterdi ama Brooks Munro ile değil."

Kit odanın etrafına bakındı. Neredeyse her yüzeyde çerçeveli fotoğraflar vardı; hepsi de aynı genç adama aitti. Trisha Finnegan'a benziyordu ve son fotoğraflarda en az on sekiz yaşında görünüyordu. Önsezisiyle oynadı. "Oğlunuzun biyolojik olarak ondan olmadığını biliyordu."

Trisha dondu kaldı, sonra sandalyesine geri yığıldı. "İkinizin iyi dedektifler olduğunuzu okumuştum. Sanırım medya haklıydı."

"Saklamak için para ödemeye geçecek bir sır olurdu," dedi Kit. "O gece Munro'ya böyle mi söyledin?"

"Evet. Neden yaptığımı bilmiyorum ama yapmış olmalıyım. Kocamın öğrenmesini istemedim çünkü hıncını Tommy'den çıkarmasından korktum. O da öyle yaptı. Tommy'yi hem duygusal hem de maddi olarak hayatından çıkardı ve Tommy'nin tanıdığı tek baba o oldu."

"Yaraya tuz bastı," dedi Kit yumuşak bir sesle. "Munro sana ilaç verdi, fiziksel olarak tecavüz etti, sonra da bu sırrı senden zorla çaldı."

Trisha sertçe yutkundu. "Evet. Hepsine. Ama sanırım Brooks Munro konusunda son gülen ben oldum. Anlaşılan kocam bir süredir oğlumun kendisinden olmadığını şüpheleniyormuş. Boşanma evraklarını hazırlarken gizlice babalık testi yaptırdı. Beni ve oğlumu boşadı."

"Oğlunuz bu konuda ne hissetti?" Connor sordu.

"Yıkılmıştı. Hem onu evlatlıktan reddettiği için eski kocama hem de onca yıl ona yalan söylediğim için bana. Nişanlanana kadar hamile olduğumu öğrenmemiştim. Tommy'nin onun oğlu olmadığına inanmak istemedim ama Tommy büyümeye başladıkça yüzünde, gözlerinde biyolojik babasını görebiliyordum. Tavrılarında. Tommy'nin biyolojik babası yaklaşık beş yıl önce ölen tatlı bir adamdı, bu yüzden Tommy onu hiç tanımayacak. Bu konuda da kızgın. Hâlâ benimle konuşuyor ama ilişkimiz eskisi gibi değil. Ama bu benim suçum, Munro'nun değil."

Ancak tecavüz ve şantajdan kaynaklanan psikolojik hasar bu kadın için hâlâ bir sorun teşkil ediyor olmalıydı. "Munro yine de yeterince şey yaptı."

Trisha içini çekti. "Evet, yaptı."

"Onu kimin öldürdüğünü biliyor musun?" Connor sordu.

"Hayır. Olsaydı, onlara bir teşekkür kartı gönderirdim. Brooks Munro bir parazitti."

"Bu yaygın bir görüş gibi görünüyor," dedi Kit. "Başka birine şantaj yapıp yapılmadığını biliyor musunuz?"

"Her zaman öyle olduğunu düşünmüşümdür, çünkü süreci bir bilime dönüştürmüştü. Ama bu diğer insanlarla konuşulacak türden bir şey değil."

"Sanırım hayır," dedi Kit. "Peki ya Juanita Young ve Estelle White?"

Trisha başını salladı. "Gerçekten bilmiyorum. Onları birkaç yıl önce tanıyordum, ama hiç iyi tanı mıyordum. Kesinlikle hiçbir zaman onlarla bu tür kişisel şeyleri paylaşacak kadar iyi olmadım ya da tam tersi. Söylentilere göre Munro ile de yatmışlar. Onlara ilaç verip vermediğini bilmiyorum. Onlara sormanız gerekecek. O olaydan sonra kulüp işlerini bıraktım. Sadece... geri dönemedim."

"Şimdi ne yapıyorsun?" Kit, kadının ilerleyebildiğini umarak sordu.

"Gençken öğretmenlik yapıyordum. O zamanlar işimi çok seviyordum, bu yüzden şimdi öğretmenlik yaptığım okulda gönüllü olarak risk altındaki çocuklara ders veriyorum. Ayrıca bahçemle uğraşıyorum. Çoğunlukla kendi halimdeyim."

"Bu çok hoş," dedi Kit. "Risk altındaki çocukları kastediyorum. Benim yeşil bir parmağım yok, bu yüzden her bahçe bana uğraşmamam için yalvarıyor."

Trisha'nın gülümsemesi kararsızdı. "Teşekkür ederim. Bu düşündüğümde daha kolay oldu. Munro'nun cinayetini okuduğumdan beri seni bekliyordum. Şantaj herkesin şüpheli olabileceğini düşündüm. Ben şüpheli miyim?"

"Onu sen mi öldürdün?" Kit ciddi bir şekilde sordu.

"Hayır. Ama okulda gönüllü çalışmadığım zamanlarda burada, evde kendime saklanıyorum. Nerede olduğuma dair kefil olacak kimsem yok."

Kit bu kadının Munro'nun ölümüyle bir ilgisi olduğunu düşünmüyordu ama Alicia'nın çoklu el teorisini hatırlıyordu. Trisha'yı göz ardı edemezlerdi.

Connor, Kit'i cevap vermekten kurtararak, "Şu anda şüpheli değilsin," dedi. "Ama hâlâ araştırıyoruz. Aklına bize yardımcı olabilecek bir şey gelirse minnettar oluruz. Mesela paranızı tam olarak hangi tarihlerde ve nerelere bıraktığınız gibi. Bir süre önceydi, bu yüzden muhtemelen artık o yerlerin güvenlik görüntülerini alamayız, ama her zaman denemeye değer."

Trisha yanındaki lamba masasının çekmecesinden bir not defteri aldı ve bir liste karaladı. "İki yıldan fazla oldu, bu yüzden bu yerlerin sana bir yararı olacağını sanmıyorum, ama işte buradalar. Benim günüm her ayın ikisiydi."

"Senin günün mü?" Connor sordu.

Trisha omuz silkti. "Munro bana böyle söyledi. O zaman bunu yeterince insana yaptığını düşündüm."

bana kendi günümü tayin etmek zorunda kaldı." Not defterinin birkaç satırını doldurduktan sonra sayfayı yırtıp Connor'a verdi.

Kit, "Şu ana kadar konuştuğumuz ilk kurban sensin," dedi.

Trisha not defterini bir kenara bıraktı ve ellerini tekrar kavuşturdu. "Bizden bir grup belirledikten sonra, bir destek grubumuz olmalı."

Trisha bunu şaka yapıyormuş gibi hafifçe söyledi ama Kit bunun kötü bir fikir olmadığını düşündü.

Çoktan olmuş olabilir. Munro'yu birden fazla el bıçaklamış olabilir. Hepsi uyuyor.

Trisha Finnegan Kit'e Munro'yu bıçaklayacak kadar öfkeli biri gibi gelmemiştir ama adam ona tecavüz etmişti. Trisha çok iyi bir oyuncu olabilir.

"Fena bir plan değil," dedi Kit, hemen oradan ayrılıp başka şantaj kurbanları aramaya başlamak isterken bile sesini bozmadan. "Munro'nun bir tür ölü adam anahtarı olduğunu biliyor muydun? Kurbanlarının ve sırlarının bir listesini, beklenmedik bir şekilde ya da şiddetle ölürse halka açıklayacağını?"

Kaşlarını çattı. "Hayır, bunu bilmiyordum. Beni asla bununla tehdit etmedi. Ona her zaman ödeme yaptım."

O söylemeyene kadar, diye düşündü Kit. "Sırrının artık şantaj malzemesi olmadığını ona nasıl ?"

"Onunla yüz yüze bir randevu ayarladım, bu da gerçek bir sürtük olan yöneticisiyle uğraşmak anlamına geliyordu. Üzgünüm." Yüzünü buruşturdu. "Bu bir sürü kötü anıyı geri getiriyor."

"Ona ödeme yapmayı bıraktığını söylediğinde ne dedi?" Connor sordu.

Düşünüyor gibi görünerek sustu. "Pek bir şey söylemedi. Sadece...'Tamam.' Ama bana bakışı dehşet vericiydi. Çok öfkeliydi. Bir an için ofisinin zemininde bir tuzak olduğunu ve beni yem edeceğini düşündüm.

Ama sonra yüz ifadesini temizledi ve sadece 'Tamam' dedi ve ben de oradan ayrıldım."

"Kimseye söylememen konusunda seni uyarmadı mı?"

Trisha başını salladı. "Konuşmamı yaparken yapmayacağıma dair zaten gönüllü olmuştum. Pratik yaptım ve yaptım. O randevuya giderken çok korkmuştum. Ne olacağını bilmiyordum. Şiddet yanlısı olduğunu düşünmemiştim ama bana şantaj yapacağını da düşünmemiştim. Sadece hayatıma devam etmek istiyordum. Geriye dönüp baktığımda, oldukça zavallı görünmüş olmalıyım. Çok kilo vermişim ve stresten saçlarım dökülüyordu. Düşündüm... bilirsiniz. Bir şeyleri bitirmeyi. Belki de kendime zarar vereceğimi ve benim için endişelenmek zorunda kalmayacağını umuyordu."

"Herhangi bir şekilde misilleme yaptı mı?" Kit bastırdı.

Başını sallamaya başladı, sonra nefesini içine çekti. "Ertesi hafta bir araba kazası geçirdim. Vurup kaçan bir sürücü. Arabam hurdaya döndü ve çok kötü yaralandım. Hatta sonrasında birkaç gün komada kaldım. Bunun Munro'nun işi olabileceğini düşünmedim bile. O zamanlar kötü bir kafa yapısındaydım ve dürüst olmak gerekirse, düşüncelerim hiç düzenli değildi. Bunu Munro yapmış olabilir mi?"

"Muhtemelen. Size çarpan aracın neye benzediğini hatırlıyor musunuz?"

"Hayır, üzgünüm ama bilmiyorum. Peki... Munro'nun elinde olduğu söylenen şu liste. Gerçek mi?"

Kit, "Bunun için öldürüldüğünü düşünüyoruz," dedi.

"Tamam o zaman. Vay canına." Trisha tereddüt etti, sonra omuz silkti. "Sanırım yayınlanırsa benim için dünyanın sonu olmaz. Şehir kulübü kalabalığıyla ilişkiyi hemen hemen kestim ve özel ders verdiğim çocuklar bir zamanlar 'yaşamayan' bir adam tarafından şantaja uğradığımı bilselerdi muhtemelen benim 'ateş' olduğumu düşünürlerdi. " Öğrencilerini taklit etmeye çalışırken hava tırnakları kullandı. "Başka ne bilmek istiyorsun?"

"Ona ne kadar ödedin?" Kit sordu.

"Gönüllü katkımdan sonra on beş bin dolar. " Daha fazla tırnak işareti. "Üç ay boyunca ayda beş bin dolar. Ellilerle ödendi. Sırasız faturalar."

"Az bir meblağ değil," dedi Connor.

"Hayır, ama dediğim gibi, kocam ve benim evlilik sözleşmemiz yoktu. Mal varlığımızın yüzde ellisini aldım. Ödemeye devam etseydim sorun olurdu. Munro'ya ödeme yaptığım aylarda çektiğim paraların kayıtlarını size gösterebilirim. Eğer onun köpekbalıklarıyla kurduğu tuzağa düşersem, birilerinin beni arayacak kadar önemsemesi ihtimaline karşı en azından bir iz bırakmak istedim."

Munro'nun yaptığı gibi, diye düşündü Kit. Elli bin dolar çekmek için ortak hesabı seçmişti. Wilhelmina'nın haberdar edileceğini biliyor olmalıydı.

Bunu neredeyse unutmuştu.

Adamın Veronica'ya neden benzer bir mesaj göndermediğini merak etti. Belki de ortak mal varlıkları yoktu.

Kontrol edilecek bir şey.

Connor'a baktı. "Başka bir şey var mı?"

"Hayır, ben bitirdim."

Kit ayağa kalktı, Connor da onun yanında. "Bizimle görüştüğünüz için teşekkür ederiz Bayan Finnegan. Küçük de olsa başka bir şey hatırlarsanız bizimle temasa geçin."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

San Diego PD, San Diego, Kaliforniya
11 Ocak Çarşamba, 13:00

"

Estelle White, Munro ile bir ilişkisi olduğunu söyledi." Marshall dedi ne zaman Kit, Connor, ve ve diğer iki Dedektifler görüşmelerini değerlendirmek için bir araya gelmişlerdi.

O ve Connor, Trisha'nın anlattıklarını paylaşmışlardı ama Munro'nun ilişki yaşadığı diğer kadınların hiçbiri bu kadar açık sözlü olmamıştı. Juanita Young, Kit ve Connor'ın evine girmesine bile izin vermemişti. Kapıyı yüzlerine kapatmıştı.

Ashton çantasından dört sandviç çıkardı ve elden ele dolaştırdı. "Estelle yalan söylüyordu," dedi açık açık. "Seks ve şantaj konusunda. Tüm görüşme boyunca yüzümüze bile bakmadı."

"Üç çocuğu var," diye ekledi Marshall. "En büyüğü on beş yaşında. Odadan çıkmazdı. Sanırım Munro'nun ne varsa çocuklarının bilmesini istemedi."

"Öğle yemeği için teşekkürler," dedi Connor. "Hâlâ çalışıyorsak akşam yemeğini de biz sağlarız."

"Olacağız," dedi Kit asık suratla. "Ve evet, öğle yemeği için çok teşekkür ederim. Yemek yemeyi hep unutuyorum."

Marshall, "Biliyoruz," dedi.

"Hepimiz biliyoruz," diye ekledi Ashton. "O kadar çalışıyorsun ki, geri kalanımızın kötü görünmesine neden oluyorsun."

Kit gözlerini devirdi. "Her neyse. Estelle'i yalnız yakalayabilseydin, sence daha dürüst olur muydu?"

Marshall başını salladı. "Korkuyordu. Munro ve Grossman ölmüş ve Veronica da hapiste olmasına rağmen çok korkmuştu."

"Ben de aynı şeyi düşündüm," dedi Ashton. "Yani ondan hiçbir şey alamadık. Trisha Finnegan'dan aldığınız gibi bir şey değil."

"Trisha Munro'ya ödeme yapmayı bırakmıştı," dedi Kit. "Ve kafasının üzerinde tuttuğu şeyin artık onun üzerinde hiçbir gücü yoktu. Diğer kadınlar hâlâ ödeme yapıyor olabilir. Ya da en azından geçen haftaya kadar ödüyorlardı. Gerekirse banka kayıtlarını mahkemeye verebiliriz. Trisha kendininkini bize göstermeye gönüllü oldu. Belki diğerleri de aylık nakit para çekmişlerdir."

Marshall bunu olası bir sonraki adım olarak beyaz tahtaya not etti. "Trisha'nın kullandığını söylediği bırakma kutuları hakkında düşünüyordum. Otobüs durağındaki ve trendeki dolaplar mantıklı ama spor salonu? Neden spor salonu? Bu, o ay parayı alan kişinin soyunma odasına girebilmesi için spor salonu üyesi olması gerektiği anlamına geliyordu, değil mi?"

Kit başını salladı. "Bu Veronica olmalı. Connor da aynı spor salonuna gidiyor ve Juanita Young kapıyı yüzümüze kapattıktan sonra buraya dönerken Veronica'nın üyeliğini doğruladı."

Connor artık boş olan sandviç paketini çöp kutusuna attı. Adam yemeği o kadar hızlı mideye indiriyordu ki Kit'in başı dönüyordu. O hâlâ yiyordu.

"Peki... Tamsin Kavanaugh ne olacak?" Connor sordu. "Onunla konuştun mu?"

"Sadece kısa bir süre," dedi Marshall, ifadesi karararak. "Munro ile gerçekten bir ilişkisi olduğunu söyledi."

Bunun 'tamamen rızaya dayalı' olduğunu ve ikisinin de yararlandı. O verdi onu erken erişim için Konseyden çıkan haber değeri taşıyan herhangi bir ve gazetesinde birkaç ücretsiz makale aldı. Bunun yaklaşık üç ay sürdüğünü söyledi. Bağış yaptığını kabul etti. Munro'ya bu şekilde ulaşabildiğini söyledi. Ayrıca onu kimin öldürdüğünü bilmediğini, bilseydi şimdiye kadar her şeyin internete düşmüş olacağını söyledi. Sonra bize Munro'nun rızasını neden sorduğumuzu sordu ve gözlerinde bir parıltı belirdi. Ondan hemen sonra ayrıldık. İstemedi de olsa ona bir hikaye vermek istemedik." "Anlıyorum," dedi Kit. "Bir kadın için her şeyi yapacağını biliyordum.

hikaye, ama Munro? İğrenç."

"Pek çok kadın onun görünüşünü beğeniyordu," diyor Ashton. "Karım onun Rock Hudson'a benzediğini düşünüyordu."

"Kim?" Connor sordu ve Kit onun kaburgalarına dirsek attı. "Kim olduğunu biliyorsun. Sen sadece Ashton kendini yaşlı hissediyor."

Connor sırtıttı. "İşe yaradı mı?"

Ashton güldü. "Hayır, çünkü kendimi zaten yaşlı hissediyordum. Bunun için çok geç kaldın, genç yavru."

Kit'in aklı başından gitmişti. "Veronica her ay değişen yerler hakkında yalan söylemedi. Ya otobüs ve tren istasyonlarını sık sık kullandıysa? Ya geçen ay bu yerlerden birini kullandıysa? Ya her iki yerin de geçen aya ait güvenlik kamerası görüntülerini alırsak?"

"Çok fazla görüntü var," dedi Ashton. "Yardım istememiz gerekecek."

"Ama bu yapılabilir," dedi Marshall. "Navarro'dan daha fazla yardım iste, McKittrick. Seni en çok o sever."

"Gerçekten bilmiyor," dedi Kit. "Ama soracağım." Navarro'yu aradı ve o da görüntüleri ve bunları inceleyecek bir ekibi koordine edeceğini söyledi. Üç adama geri döndü,

Patates cipsleriyle karınlarını doyuruyorlardı. "Tamamdır. Yani elimizde onaylanmış bir şantaj kurbanı var. Trisha Finnegan'dan katil titreşimleri almadım. Ya sen Connor?"

Kit, Sam'i de yanlarında götürmüş olmayı diledi. İnsanları okumakta iyiydi. Ama biz de öyleyiz. Sam psikoloğumuz olmadan önce de hayatta kalmıştık.

"Ben . Ama aynı zamanda çok işbirlikçiydi." "Çok mu işbirlikçiydi?" Ashton sordu.

Connor omuz silkti. "Onu göz edemeyeceğimiz kadar. Alicia'nın çoklu el teorisini mi düşünüyorsun?"

"Evet," diye homurdandı Kit. "Trisha daha fazla şantaj kurbanı tespit edersek bir destek grubu oluşturabileceklerini söyledi. Bu da bende bir grup kurbanın bir araya gelip küçük Orient Express planlarını yapıp yapmadıklarını merak uyandırdı."

Marshall elindeki patates cipsinin tozunu sildi. "Birbirlerini teşhis etmiş olmaları gerekirdi. Munro'nun planının güzelliği de burada. Eğer saklayacak sırları olan birden fazla kişi varsa, kimse onların sırları hakkında konuşmayacaktır. Başkalarının da aynı durumda olup olmadığını bilmeleri mümkün değil."

Ashton, "Ve eğer golf kulübünde daha fazla kurban olsaydı, hepsinin ödeyecek parası olurdu," diye ekledi.

"Oradaki herkes süper zengin değil," dedi Connor. "Trisha ayda beş bin dolar ödüyordu. Bu, kulüpteki pek çok insanı kırabilir."

"Son zamanlarda iflas başvurusunda bulunan oldu mu?" Kit sordu. "Her bir üyenin mali durumunu nasıl öğrenebiliriz? Mali durumlarını öğrenmek için asla izin alamayız. Bildiklerimiz bu kadar azken olmaz."

"Doğru." Marshall Connor'a baktı. "Annen biliyor muydu?"

"Belki, ama babamın özel mali durumlarla ilgili bir şeyler duymuş olması daha muhtemel. Onu arayacağım." Aradı, sonra telefonu tekrar hoparlöre verdi.

"Connor? Her şey yolunda mı?"

"Biz iyiyiz baba. Herkes iyi. Hoparlörde sen varsın. Kit ve diğer iki dedektifle birlikteyim, Kevin Marshall ve Alf Ashton. Munro davası üzerinde çalışıyoruz. Bu benim babam, Andrew Robinson."

"Memnun oldum, Dedektifler. Merhaba Kit. Neye ihtiyacın var?"

Connor, "Şehir kulübüne odaklanıyoruz," dedi. "Son zamanlarda mali sorunları olan herhangi bir üye biliyor musunuz?"

"Arama izni alamazsın, ha?"

"Henüz denemedim. İçeriden bilgi almayı umuyordum." Kit, "Bu çok anlamlı olurdu efendim," diye sordu.

"Oh, sana yardım edeceğim. Düşünüyorum da. Şimdi sus. Beynim eskisi kadar hızlı çalışmıyor." Andrew sonunda boğazını temizleyene kadar sessiz kaldılar. "Pekâlâ. Fark ettiğim birkaç şey var. Simon Daly geçenlerde Maserati'sini sattı ve bir Cadillac aldı. Bunun için biraz eleştiri aldı çünkü Maserati çok iyi bir arabaydı. Emekli olabilmek için mali durumunu düzene soktuğunu söyledi. Ben şahsen bazı kötü finansal yatırımlar yapmış olabileceğini düşündüm. Bir de Hugh Smith var. Geçenlerde La Jolla'daki evini şehir merkezinde bir yer için sattı. Çok daha az metrekare ve çok daha az süslü. Karısı hiç memnun değildi ve dinleyen herkese anlattı. Annen muhtemelen daha fazla ayrıntıya sahip olacaktır." Bir an daha sessiz kaldı, sonra içini çekti. "Bir de Earl O'Hanlon var."

"öldü, değil mi?" Connor sordu.

"Kendini öldürdü."

Kit daha dik oturdu. "Bu ne zaman oldu?"

"İki ay önce. Takvimime bakayım. Cenazesine gitmiştim." Andrew arka planda kendi kendine mırıldanırken yirmi saniye geçti. "Buldum. Cenazesi sekiz Kasım'daymış."

"Neden kendini öldürdü?" Kit sordu.

"Beş parasızdı. Karısı onun başka bir kadınla birlikte olduğunu düşünmüş ve kız kardeşiyle yaşamak için onu terk etmişti. Hizmetçisi son maaşını almaya gitmiş -çünkü tüm yardımcıları kovmak zorunda kalmış- ve onu büyük odada asılı bulmuş. Duyduğuma göre en az bir gün önce ölmüş. Bazı kötü iş kararları aldığını ve çıkış yolu göremediğini söyleyen bir mektup bırakmış."

"Bu çok üzücü," diye mırıldandı Kit. "Sence kötü iş kararları mı verdi?"

"Earl'ün her zaman bilgili bir işadamı olduğunu düşünmüşümdür. Köşedeki küçük bir dükkânı üst düzey marketler zincirine dönüştürmüştü. Bir noktada para içinde yüzüyordu. Ama kişisel mali durumu hakkında hiç konuşmazdık."

"Mali sorunlarını paylaşabileceği birileri var mıydı?" Kit sordu.

"Joe Rooney. Joe emekli olana kadar ikisi otuz yıl boyunca iş ortağıydı. Eğer birine söylediyse, o kişi Joe'dur. Earl'ün dul eşi biliyor olabilir. Ama o güneydoğuda bir yere taşındı. Mississippi ya da Alabama, belki. Annen geliyor Connor. Eğer onun bu işe karışmasını istemiyorsan, bu görüşmeyi hemen sonlandırmalıyız."

"Aklınıza mali sorunları olan başka kulüp üyeleri gelirse, bize bildirebilir misiniz?" Connor söyledi. "Sağ ol baba. Cumartesi görüşürüz."

"Dikkatli ol, oğlum."

"Yapacağım." Connor görüşmeyi sonlandırdı. "Elimizde üç kişinin ismi var kim kan kaybediyordu para . Earl

O'Hanlon sorularımızın hiçbirine cevap veremez ama dul eşi verebilir. Sadece onu bulmamız gerekiyor."

"Ya da arkadaşı," dedi Kit. "Joe Rooney. Onu tanıyor musun Connor?"

"Onu birkaç golf kulübü etkinliğinde gördüm ama hiç konuşmadık. Babamla aynı yaşta, o yüzden yollarımız kesişmedi. Ama onunla konuşabiliriz."

"Diğer iki hakkında ne ?" diye sordu Marshall .
"Bay Maserati ve Bay Ex La Jolla?"

"Onları sorgulamak için buraya getirelim derim," dedi Kit. "Evlerinde sorularımızı yanıtlamaya açık olacaklarından şüpheliyim. Eğer bir yere varamazsak, Juanita Young ve Estelle White'ı getirip tekrar sorgularız. Belki ikinci seferde daha açık sözlü olurlar. Şimdilik, adamlara odaklanalım. Connor ve ben Bay Maserati'yi alacağız, siz ikiniz de Bay Ex La Jolla'yı getirin."

Connor kuru bir sesle, "Simon Daly ve Hugh Smith olarak da bilinirler," dedi. "İkisinin de biz istediğimiz için içeri gireceklerinden şüpheliyim."

Kit omuz silkti. Zengin insanları anlamıyordu ama istediğini yaptırmak için onları nasıl utandıracağını biliyordu. "Sonra da yarın arama emriyle iş yerlerine gitmekle ve iş arkadaşlarına yüksek sesle Cinayet Masası'ndan geldiğimizi ve onları merkeze getirmek için orada olduğumuzu söylemekle tehdit ederiz."

Connor bir kez başını salladı. "Bu işe yarayacaktır."

Ashton sırttı. "Bu eğlenceli olacak."

Kit beyaz tahtayı inceledi. "Hâlâ yapmamız gereken çok sayıda görüşme var."

Marshall notlarını kontrol ediyordu. "Munro'nun kaybolduğu gece kapı nöbetinde olan güvenlik görevlisini de bulmamız gerekiyor. Yaklaşık altı ay önce arkadaşlarından biri tarafından bir sosyal medya paylaşımında etiketlenmiş. Arkadaşıyla temasa geçtik.

ve geri aramalarını bekliyorlar. Onu canlı bulma konusunda pek umutlu değilim. Bu adamları sorgu için içeri alalım, sonra Alf ve ben sosyal medya paylaşımını yapan arkadaşı ziyaret edeceğiz."

"Kulağa hoş geliyor." Kit yemeğindeki kırıntıları çöp kutusuna attı. "Joe Rooney'yi de çağıralım, Earl O'Hanlon'un para sorunlarını ona soralım. Simon Daly ve Hugh Smith'ten önce onunla konuşmalıyız, belki diğer ikisini çözmeye yardımcı olabilecek bir bilgiye sahiptir."

Carmel Valley, San Diego, Kaliforniya

11 Ocak Çarşamba, 15:00

Kit ailesinin evine koşarak girdi, kalbi korkuyla çarpıyordu. "Ne oldu?"

Connor'la birlikteydi, Bay Maserati'yi yüklemek üzereydi, a.k.a. Simon Daly, babası onu eve çağırduğında arabalarının arkasındaydı, sesinde sadece birkaç kez duyduğu bir gerginlik vardı.

O zamanların hiçbiri iyi geçmemiştir. Bu yüzden Connor'ı Simon Daly'yi sorgulaması için bırakmış, kendisi de bir Uber çağırarak SDPD otoparkında bıraktığı arabasına gitmişti.

Dürüst olmak gerekirse dönüş yolunu bile hatırlamıyordu. Otomatik pilottaydı.

Sam onu ailesinin girişinde bekliyordu. Sam uzanıp onun omuzlarını kavrayarak daha fazla kaçmasını engelledi. "Kit, bekle."

Kit gözlerini kırpıştırarak ona baktı. "Neden buradasın? Neyin var? Babam nerede?"

"Yukarıda Rita'yla birlikte. Fiziksel olarak iyi."

Sam'in sakin sesi onun bir anlığına nefes almasını sağladı.

"Tamam. Rita'nın nesi var?"

Sam yüzünü buruşturdu. "Christopher Drummond'ın anlaşma haberini pek iyi karşılamadı."

Kit gözlerini kapadı ve Sam'in bunu nasıl öğrendiğini merak etti. "Sana söyleyecektim ama meşguldük ve..."

Sam onu kucaklamak için kendine çekti. "Sorun yok, Kit. Sakinleşmek için bir saniye bekle. Üst katta ayı gibi koşarsan ona yardım edemezsin."

Adamın sert göğsüne karşı bir kahkaha attı, kolları adamın beline dolandı. Bu adam bir kaya gibiydi.

O senin kayan olabilir.

Bir gün. Belki.

"Tamam, şimdi sakinim. Bana neler olduğunu anlat."

Sam onu bıraktı ve gözlerini görebilmesi için çenesini yukarı kaldırdı. "Harlan sana gibi Rita'yı okuldan aldı. Eve vardıklarında ona Drummond'dan bahsetmek istedi ama Rita erken alınmaktan şüphelendi."

"Tabii ki öyleydi. O zeki biri."

"O öyle biri. Babanın yeni köpek konusunda ona yardım edebilmek için onu almasına inanmadı."

Kit ailesinin oturma odasına baktı. "Behemoth nerede?"

"Üst katta. Rita'yı hemen benimsedi. O ve Snickerdoodle yatağında onunla birlikte." İçini çekti. "Baban ona arabada Drummond'dan bahsetti ve o da kendini kaybetti."

"Söylemesinden korkuyordum. İşten izin alıp ona kendim söylemeliydim."

"Sen onun ebeveyni değilsin, Kit. Yine de sen harika bir ablasın ve doğru yaptın. Bu haberin

babandan geldi. Ama Rita panikledi. Arabadan indi ve okulunun önüne doğru koştu."

Kit tekrar gözlerini kapadı. "Ama yaralanmadı, değil mi?"

"Hayır. Kıl payı kurtuldu. Yolun karşısına koştu ve bir araba neredeyse ona çarpıyordu. Sanırım baban neredeyse kalp krizi geçiriyordu."

Kit'in gözleri Sam'inkilere kayd, yüreğini yeni bir korku kapladı. "Gerçekten mi?"

"Bir doktora görünmeli. Buraya geldiğimde bu kadar solgun olması hoşuma gitmemiştir. Ama şu anda iyi görünüyor ve Rita'ya odaklanmış durumda. Haberi vermeyi beceremediği için kendini suçluyor."

". Her zaman kendini suçlar."

"Baba gibi, kız gibi," dedi Sam hafifçe. "Aslında Rita onu eve götürdü. Onu neredeyse bayılmak üzereyken görmüş ve bu onu uçuş modundan çıkarmış. Gelip onları alması için Akiko'yu aradı. Akiko da öyle yaptı ve Tiffany Emma'nın çıkışını yaptı. Hepsini buraya getirmiş. Duyduğuma göre, Rita onlar sağ salim eve dönene kadar kendini tutmuş ve sonra yine kendini kaybetmiş. Histerik bir şekilde ağlamaya ve kaçmak için eşyalarını toplamaya başlamış."

"Seni kim aradı?"

"Tiffany ve Emma. Onlar Dr. Carlisle'ı aramalıydılar ama bunu düşünmediler."

"Size güveniyorlar. Dr. Carlisle bugün Rita'yı görebilecek mi?"

"Son seansını bitirir bitirmez buraya gelecek, ama gerçekten herkesten çok senin yardım edebileceğini düşünüyorum. Harlan seni bu yüzden aradı."

Kit soğukkanlılığını korumaya çalışarak başını salladı. "Yani Rita haberleri duydu ve... ne? Drummond'un Joel'den bir anlaşma alacağını mı düşünüyor?"

Sam yine yüzünü buruşturdu. "Senden bir anlaşma koparacağını düşünüyor."

"Benden mi?" Kit gözlerini dikmiş ona bakıyordu. "Neden böyle düşünsün ki?"

"Um..."

Kit ve Sam döndüklerinde Emma'nın mutfağa açılan kapıda durduğunu gördüler. Kit yanına gitti ve ona daha sıcak olması gereken bir sarılma verdi. Gergin ve sertti ama Emma bunu fark etmemiş gibiydi.

Genç kız kucağa gömüldü ve Kit bir nefes daha çekti, Emma ağlamaya başlayınca kalbi acıdı.

Bu kızlar cehennemî yaşamışlardı.

Ya Rita Drummond'la bir anlaşma yapacağımı düşündüyse? İhanete uğramış gibi hissediyor olmalıydı. Kit, Emma'nın saçlarını okşadı ve sırtını sıvazladı, Harlan'ın Kit üzgün olduğunda yaptığı her şeyi yaptı.

"Neden ağlıyorsun, Emma?" Kit yumuşak bir sesle sordu.

"Her şeyi ettim. Babam McK bana çok kızacak. Annem McK de. Gitmemi isteyecekler. Babam neredeyse kalp krizi geçiriyordu ve bu benim hatam. Annem benden nefret edecek. Ve Rita... Ona yardım etmelisin, Kit."

"Edeceğim," diye söz verdi Kit. "Ama önce sana yardım edelim, tamam mı? Her şeyden önce, annem ve babam seni asla göndermeyecek. Şiddet kullanmadığın sürece ve bunu yaptığını sanmıyorum, değil mi?"

Emma gülümseyerek başını salladı. "Hayır. Çok aptalca davrandım." Bu bir feryat olarak çıktı ve Kit Emma'nın saçlarını okşamaya geri döndü.

"Sen aptal değilsin. Gel, mutfak masasına oturalım ve bana neler olduğunu anlat, tamam mı?" Kit bir kolunu Emma'nın omuzlarına doladı ve Sam'e çaresiz bir bakış fırlatarak genç kıızı mutfağa götürdü.

Sam bir kutu mendille hazırdu ve üçü birlikte . Emma yüzünü sildi ve ürpererek

bir nefes. "Dün gece," diye başladı.

Kit bekledi ama Emma devam etmeyince onu nazikçe dürttü. "Dün gece mi?"

Emma dudağını ısırdı. "Babam McK ile konuştuğunuzu duydum."

Kit kaşlarını çattı. Veronica Fitzgerald'dan ve Connor'la birlikte para bırakma yerlerine nasıl ihtiyaç duyduklarından bahsediyorlardı. "Ne duydun, Em?"

"Veronica adında biriyle anlaşma yapacağımı. Dinlemek istememiştim. Sadece biraz kurabiye istedim çünkü ders çalışıyorduk ve-" Başını ellerinin arasına aldı ve tekrar ağlamaya başladı.

"Sanırım bunu Rita'ya sen söyledin?" Kit olayları birbirine bağlamaya çalışarak sordu.

Emma sefilce başını salladı. "Birbirimize her şeyi anlatırız. Ve sonra bugün... Drummond'a olanları duyunca..." Başını kaldırdı, yüzü ağlamaktan lekelenmişti. "Onun özgür kalmasına izin vermeyeceksin, değil mi? Lütfen, Kit. Lütfen."

"Drummond'la bir anlaşma yapmayacağım," dedi Kit kesin bir tavırla. "Ama Rita'nın bizim yapacağımızı nasıl düşündüğünü anlayabiliyorum." Rita'nın kendisine daha fazla güvenmesini umabilirdi ama Rita hâlâ travma geçirmiş bir çocuktü. Kit bunun nasıl bir his olduğunu çok iyi hatırlıyordu. "Sen yanlış bir şey yapmadın. Dinlemen pek iyi değildi, ama bunu yapmak istememiştin. Babama gelince, en iyi doktorlara görünmesini sağlayacağız."

Harlan'ı kaybetme düşüncesiyle ciğerleri donmak istedi ama bununla daha sonra ilgilenecekti. "Seni göndermeyecekler, Emma. Zor olduğunu biliyorum ama biraz inancın olsun. Göreceksin. Ben çok daha kötülerini yaptım ve beni göndermeyi bir kez bile tartışmadılar."

Emma'nın başını sallaması sarsıntılıydı. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten." Masanın öbür ucuna uzandı ve Emma'nın elini sıktı. "Bir gün sana her şeyi anlatacağım ama önce Rita'yı kendine getirelim. Hadi gel. Herkes yukarıda mı?"

"Evet. Annem Annem babamı bırakmıyor ve Akiko da Rita tekrar kaçmaya kalkarsa diye yatak odamızın kapısını koruyor. Zaten bir keresinde onu yakalayıp odamıza geri itmek zorunda kaldı. İşte o zaman babam seni aradı."

"Birinini beni araması gerekirdi." "Meşgul olduğunuzu biliyoruz," dedi Emma.

"Sizin için asla çok meşgul değilim çocuklar." Kit, tıpkı Sam'in birkaç dakika önce Emma'nın çenesini kaldırdığı gibi Emma'nın çenesini kaldırdı. "Şimdi gözlerini kurula ve beni takip et." Sam'in bakışlarıyla karşılaştı. "Bizimle geliyor musun?"

"Elbette," dedi Sam.

Üçü merdivenleri tırmandıklarında annem, babam ve Akiko'yu koridorda kamp kurmuş halde buldular. Birisi katlanır sandalyeler getirmişti ve anne babası sandalyelere oturmuştu.

Akiko yatak odasının kapısında bir asker duruşuyla duruyordu, Kit'i görünce yüzündeki sert ifade yumuşadı. "Hey, sen."

Kit kız kardeşine gülümsedi. "Hey, sen. Bugün fedai olduğumu duydum."

Akiko omuz silkti. "Balıkçı kadın, olağanüstü şef, fedai. Hepsini yapabilirim." Göz ucuyla ebeveynlerine baktı. "Listeye baba güreşçisini de ekleyin."

Kit dikkatini gözlerini deviren Harlan'a çevirdi. "Ben iyiyim."

Rengi normal görünüyordu, diye düşündü Kit. Bir suç mahallinde kalp krizi geçirdiğinde eski ortağı Baz'ın yanında duruyordu ve onun neye benzediğini asla unutabileceğini sanmıyordu.

Harlan kendisi gibi görünüyordu. Yorgun bir versiyonu, ama yine de kendisi. Ona sarılmak için eğildi. "Neden beni daha önce aramadın baba?"

"Çünkü Drummond'un mahkemeye çıkmasını engellemek için her yolu deneyeceğini biliyordum. Senin çalışıyor olmana ihtiyacım vardı." Omzunun üzerinden Sam'in merdivenlerde durduğu yere baktı. "Kit'e her şeyi açıkladığın için teşekkür ederim."

"Yardım etmekten mutluluk duydum," dedi Sam.

Kit omzunun üzerinden ona baktı. Yardım etmekten gerçekten mutluydu. Onun ne kadar olağanüstü olduğunu bilip bilmediğini merak ediyordu. "Her zaman biliyorsun," dedi ve Harlan'ın alnına bir öpücük kondurdu. "Baba, ben Rita'nın durumunu düzeltir düzeltmez sen de bir doktora görüneceksin."

Yine gözlerini devirdi. "Biliyorum."

"Ona çoktan söyledim," dedi Betsy. Onun da yüzü solgundu, ama Kit bunun korkudan olabileceğini düşündü.

Kit de ona sarıldı. "Bunu düzeltmek için elimden geleni yapacağım. Rita yanlış bir sonuca vardığı için özür dilerim, ama anlıyorum."

"Yapacağını biliyordum," dedi Betsy. "Devam et. Tiffany köpeklerle birlikte onun yanında. Senin için yer olabilir ama olmayabilir de. Oldukça dar."

Kit kıkırdadı. "Sam? Bana katılır mısın?"

Merdivenlerin geri kalanına kadar geldi. "Bunu kendin halledebilirsin. Bana ihtiyacın yok."

"Rita sana güveniyor. Lütfen. Sen de Emma." Kapıyı açtı ve evet, odanın artık çok dar olduğunu gördü. İki tane ikiz yatak iyiydi. Üç ikiz yatak, üç genç kız, iki büyük köpek, artı kendisi ve Sam kalabalık oluşturunuyordu.

Kit kapıyı açık bırakarak önce Emma'nın girmesini işaret etti.

Odadaki gerilim o kadar yoğundu ki hissediliyordu.

Rita başını kaldırdı, yüzünde dehşet ifadesi vardı. "Babam iyi mi? Onu incitmek istememiştim."

"Ah, tatlım." Kit yeni köpeği Rita'nın yatağından kocaman bir köpek iç çekişiyle kalkana kadar itti. Kocaman olacaktı. Zaten kocaman olmuştu. Ama eğitildikten sonra kimse Rita'ya ya da diğer kızlara bulaşamayacaktı. "Babam iyi görünüyor ama onu kontrol ettireceğiz. Şimdiye kadar hep sağlıklı bir kalbi vardı. Homurdansa da annem onu her yıl kontrole götürüyor. Umarım senin neredeyse bir yol kurbanına dönüştüğünü görünce korkmuştur."

Rita yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim. O işlek yoldan koşarak geçmemeliydim. Bu aptalcaydı."

"Üzülme. Anlıyorum." Rita'yla birlikte duvarı arkalarına alana kadar yatakta geriye doğru kaydı. "Önce şu bariz meseleyi aradan çıkaralım. Drummond piçinin bir anlaşma yapmasına izin vermemek için elimden geleni yapacağım. Bütün gün ne bilebileceğini anlamaya çalıştık, böylece onu tamamen atlatabiliriz. Bu da onun etrafından dolaşacağımız anlamına geliyor."

Rita kaşlarını çattı. "'Atlatmak' ne demek biliyorum, Kit."

Kit kıkırdadı, Rita'nın doğal alaycılığının bir kısmının geri döndüğünü duyunca rahatladı. "Güzel. Üniversiteye giriş sınavlarını çocuk oynucağı haline getirecek."

"Yaptın mı?" Tiffany sordu. Güçlü görünmeye çalışıyordu ama Kit, Sam'le birkaç ay önce tanıştıkları korkmuş çocuğu görebiliyordu. "Bir yolunu buldun mu?"

Kit iyileşmenin yavaş yavaş gerçekleştiğini biliyordu. Yüzeyde her şey normal görünebilirdi ama her kızın her gün korkularıyla mücadele ettiğini biliyordu. Hâlâ mücadele ediyorum.

"Sanırım olabilir. Burada işimiz bittikten sonra birkaç görüşme için geri dönmem gerekiyor ama... evet. İyi bir ipucumuz var. Size söylemeyeceğim bir tane, o yüzden sormayın bile."

Üç gencin ağzı hep bir ağızdan kapandı.

Sırayla her bir kıza baktı. "Dinlediğin için kızgın değilim Emma, ama bu benimle babam arasında geçen özel bir konuşmaydı. Başka ne duydunuz?"

"Sadece bazen anlaşma yapmak kötünün iyisiydi."

Kit daha fazlasını duyduğundan şüpheleniyordu ama şimdilik boş verdi. "Bazen öyle. Christopher Drummond söz konusu olduğunda değil. Bugün konuştuğum hiç kimse -en azından bizim tarafımızdan- o piç kurusuna bir santim bile vermek istemiyor." Tereddüt etti, sonra Rita'yı kendine çekti. Rita Kit'in yanına doğru gevşedi. "Onun ne yaptığını biliyoruz, Rita." Kit, Drummond'un genç kıza tecavüz ettiğini söyleyemezdi. Hele diğer iki kızın önünde. "Onun sonsuza dek hapse girmesi için dişimizle tırnağımızla mücadele edeceğiz."

"Biliyorlar. Tiff ve Em. Onlara ne yaptığını söyledim." Rita'nın yutkunması duyulabiliyordu. "Başka ne yaptı?"

Kit, Tiffany ve Emma'yı inceledi ve sadakatten başka bir şey görmedi. Ve öfke, ama Kit bunun Drummond'a yönelik olduğunu düşündü.

"Tamam," dedi Kit. "O zaman açık sözlü olabilirim. Bir kadını soğukkanlılıkla öldürmüş olması ceza davası için yeterli. Kadının karnındaki çocuğu öldürmüş olması da ceza davası için yeterli. Sana saldırdığı gerçeğini şu anda gündeme getirmemize gerek yok. İş oraya gelirse ve sen hazırsan Joel'e söyleriz. Ama şunu bil ki, ortaya çıkıp suç duyurusunda bulunmak isteyip istemediğine karar vermek için zamanın var. Çok zamanın var. Dava açmamış olman Drummond'un anneni öldürdüğü için serbest kalacağı anlamına gelmez. İkisi ayrı davalar olur."

Rita, Sam'in durduğu kapıya doğru baktı. "Joel'e söyleyeyim mi?"

Kit, ikinci bir görüş istediği için Rita'yı suçlayamazdı. Aynı durumda Sam'e gerçeği söylemesi için güvenirdi.

Sam başını salladı. "Sen hazır olana kadar olmaz. Ve eğer asla hazır olmazsan, bu da sorun değil. Kit sana doğruyu söylüyor. Ve bu evdeki hiç kimse suçlamada bulunmadığın için seni suçlamıyor."

"Drummond teknik bir sorundan kurtulsa bile mi?" Rita bastırdı, sesi çatlıyordu.

"O zaman bile," dedi Sam yatıştırıcı sesiyle. Odadaki gerilim azalmaya başladı ve Kit yeniden nefes alabileceğini hissetti. "Joel, Drummond'un seni tehdit ettiğini biliyor. Mahkemeye çıktığında bunu Drummond'a karşı kullanabilir, çünkü senin gözünü korkutmaya çalışmak da yasalara aykırı. Şimdilik paniğe kapılmayın. Drummond'un umutsuzluğa kapılması dışında şu anda dünden farklı bir şey yok."

"Ne demek istiyorsun?" Rita ihtiyatla sordu.

Sam Kit'e baktı. "Bu açıklama sana ait."

"Demek istiyor ki," dedi Kit, "Drummond bize üzerinde çalıştığımız davayla ilgili bilgi vermeyi teklif ediyorsa, o zaman kendi başına ortaya çıkarmadığı bir suçu biliyor demektir. Suça bağlı olarak, bu onun için işleri daha da kötüleştirebilir."

"Oh," diye nefes aldı Emma. "Çünkü Munro insanlara şantaj yapıyordu. Belki Drummond'a da şantaj yapılıyordu."

Kit kuru bir sesle, "Söylediğinden daha fazlasını duyduğunu sanıyordum," dedi.

"Özür dilerim," dedi Emma yüzünü buruşturarak. "Ama bu doğru, değil mi? Eğer şantajı biliyorsa, belki de kendisine de şantaj yapıldığı içindir. Ve eğer ona şantaj yapıldıysa, sana her şeyi anlatması gerekirdi ve bunu gizli tuttuğu için

Bu da onu tutuklayabileceğiniz başka bir suç olurdu."

Kit'in dudakları seğirdi. "Polis mi olmak istiyorsun, evlat?"

Emma daha dik oturdu, süslendi. "Olabilir. Ama ben haklıyım, değil mi?"

"Olabilir," diye itiraf etti Kit. "Ama yanılıyor olsan bile Drummond umutsuzluğa kapılıyor. Bu da doğru şeyleri yaptığımız anlamına gelir. Sana elini sürmemiş olsa bile, asla kolay yolu seçip o pisliğin anneni öldürmesine izin vermezdim. Ama bunu da mı yaptı? Sonsuza kadar hapiste çürümesini istiyorum."

Rita sessiz bir nefes verdi. "Teşekkür ederim, Kit. Bu kadar soruna neden olduğum için özür dilerim."

Harlan kapıda belirdi, Kit'i çok rahatlatacak şekilde her gibi görünüyordu. "Sen hiç sorun çıkarmazsın, tatlım. Bu mu?" Kit'i işaret etti. "O belaydı."

"Suçluyum," dedi Kit, Rita'yı küçük, şefkatli bir şekilde sallayarak. "Bir şeyler atıştıralım ve sonra geri dönmem gerekiyor. Connor ben sorgulamaya yardım edene kadar ipuçlarımızı sorgu odalarında tutuyor."

Rita nefes verdi. "Onu serbest bırakmayacağını bilmeliydim."

Emma, Kit'e gülümseyerek, "Biraz inancın olsun," dedi.

"Sarılacağım." Rita yataktan kaydı ve Harlan'a sarılmadan önce Sam'e sertçe sarıldı. "Özür dilerim baba. Seni korkutmak istememiştim."

Harlan Rita'nın alnından öptü. "Sadece bunu bir daha yapma. Sanırım o arabanın seni kıl payı kaçırdığını uzun süre rüyalarımda göreceğim. Hayatın çok değerli, Rita. Ona daha iyi bakalım, tamam mı?"

Rita ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Tıpkı senin gibi Doktora mı?"

Koridorda Akiko güldü. "Yakalandın baba. Seni şimdi alacağım."

Kit anne babasının, Akiko'nun ve üç gencin aşağıya inişlerini izledi. Sam'e, "Rita'ya güven verdiğin için teşekkür ederim," dedi.

"Sana güvenmediğinden değil," dedi Sam. "Güveniyor."

"Biliyorum. Ama doğrulanmaya ihtiyacı vardı. Bana kendimi o kadar çok hatırlatıyor ki. Pop bunu hiç bilmiyordu ama Wren öldükten sonra kaçmaya hazırdım. Araştıracak ve katilini bulacaktım. Eğer bulsaydım onu kendim bile öldürebilirdim. Babamın Wren'in katilini bulmama yardım etmeyi teklif etmesi beni burada tuttu."

"Bence teklif ettiğinde bunu biliyordu. Oldukça zeki biri."

"Muhtemelen öyledir." Bu Kit'in babasını daha da çok sevmesine neden oldu. "Aslında babam beni aramadan önce ben de seni arayacaktım. Gelip birkaç röportaj izlemek ve bana ne düşündüğünü söylemek ister misin?"

Ona gülümsedi. "Elbette. Bugün sıcak koltukta kim var?"

"Bay Maserati ve Bay Ex La Jolla." Onun bu sözlerine kıkırdadı.

kafa karışıklığı. "Oraya vardığımızda açıklayacağım. Bugün Connor'ın ailesi yüklü olduğu için minnettar olduğumu söylemem yeterli."

"Bunu duymak için sabırsızlanıyorum. Laura onları temsil ediyor mu? Lütfen olmadığını söyleyin."

Kit yüksek sesle güldü. "Umarım öyle değildir."

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

San Diego Polisi, San Diego,
Kaliforniya 11 Ocak Çarşamba, 17:10

Joe Rooney röportaj masasında başını ellerinin arasına almış oturuyordu. "Bilmiyordum," dedi üzüntüyle. "Bunu bilmiyordum."

Earl maddi sıkıntı içindeydi. Ona yardım ederdim. Yıllardır ortaktık, daha da uzun süredir arkadaşlık. Ama o tek kelime etmedi."

Kit ona inanmıştı. Joe'nun en iyi arkadaşı Earl O'Hanlon her şeyini kaybettiği için intihar etmişti. Belli ki Joe Rooney hâlâ yas tutuyordu.

"Anladığım kadarıyla ikiniz birlikte bir market zinciri işletiyormuşsunuz," dedi Kit. Connor ve Sam camın diğer tarafında durmuş, onları izliyorlardı. Navarro'nun da orada olabileceğini düşündü. Kit'in adamla yalnız konuşması konusunda anlaşmışlardı. Çok fazla insan onu savunmaya geçirebilirdi ve bildikleri kadarıyla Joe Rooney, Munro'nun şantaj planına dahil değildi.

Joe başıyla onayladı. "Earl işe küçük bir köşe dükkânıyla başladı. Ben onun ilk bayisiydim. Birbirimizi üniversiteden tanıyorduk. Güçlerimizi birleştirdiğimizde zaten yıllardır arkadaşlık. Önce ben emekli oldum, çünkü karıma MS teşhisi kondu. Bugünlerde daha fazla yardıma ihtiyacı var. Earl'ü zor durumda bırakmak istemedim ama o beni emekli olmaya teşvik etti. Karıma bakmam gerektiğini söyledi. Ben de öyle yaptım."

"Ya sonra?" Kit sordu, çünkü bir şeylerin yaklaştığını hissediyordu.

"Earl şirketi bir bütün olarak yönetiyordu. Ben satışlara odaklanmıştım çünkü bundan keyif alıyordum. Ben ayrıldığımda yerime birini getirdi. Genç bir adam, yüksek lisansını yeni bitirmiş. Başka bir arkadaşının oğluydu. Sanırım işler o zaman ters gitmeye başladı. Keşke daha dikkatli olsaydım."

"Earl senin bilmeni istememiş olabilir," diye önerdi Kit. "Eğer senden sakladıysa, senin bunu bilmene imkân yoktu."

Joe içini çekti. "Büyük olasılıkla. Her zaman gururlu bir adamdı." "Peki ya yeni adam? Onun adı ne ve ne yaptı?"

"Louis Durant. Yaklaşık bir yıl önce istifa etti. Satışları devralması için işe alınmıştı ama bir şekilde mali işleri de yönetiyordu. Earl, Louis'in çok çalışkan biri olduğunu söyledi. Earl, Louis'in daha fazla sorumluluk almasına izin veriyordu, böylece Earl yarı emekli olabilecekti. Louis'in ona avuç dolusu para kazandırdığını söylüyordu. Kulüpte daha sık golf oynuyorduk, çünkü Earl'ün çok fazla boş zamanı vardı. Mutlu olduğunu sanıyordum, belki de öyleydi."

"Bu değişti mi?"

Joe kararsızca omuz silkti. "Gergindi ama Earl endişeli biriydi. O sırada karımın MS hastalığı ciddi şekilde alevlenmişti ve ben de ona konsantre olmuştum."

Sesi özür diler gibiydi, Kit de ona cesaretlendirici bir gülümseme verdi. "Olman gerektiği gibi. Sizce Louis Durant kendi isteğiyle mi istifa etti yoksa Earl onu istifaya mı zorladı ya da kovdu mu?"

"Bilmiyorum. Size insan kaynakları müdürünün adını verebilirim. Belki o size yardımcı olabilir. Tek bildiğim, Earl'ün golf maçlarımızı birden iptal ettiği. Biz de

haftada iki ya da üç kez oynarken ayda bire düştü ve sonra hiç oynamadı. Onu arayıp sorunun ne olduğunu öğrenmeye çalıştım ama bana ofisi özlediğini ve yarı emekliliğinin bir hata olduğunu söyledi. Sesi üzgün gelmiyordu." Joe gözlerini kapadı. "Sesi intihara meyilli gibi gelmiyordu."

"Geçen yıl harcama alışkanlıklarını değiştirdi mi?" Kit sordu.

"Öyle olmalı. Darlene - yani karısı - onu aldattığını, paralarını başka bir kadın için harcadığını düşündü. Earl'ün bunu asla yapmayacağını biliyordum. O karısını severdi. Ama o çiçek ve şiir seven bir tip değildi. Ona bakmak için çok çalıştı ve sanırım bunun yeterli olduğunu düşündü. Darlene için öyle değildi. Onun zamanını istiyordu. Bir şeyler söylemeliydim ama onunla Darlene'in arasına girmek istemedim."

"Araba mı yoksa ev mi sattı?"

"Hayır, ama biraz hisse sattı. Bir sürü hisse senedi. Bu yarı emekli olduktan sonraydı. Tam zamanlı çalışmaya başlamadan önce. O zamanlar bunun emeklilik planının bir parçası olduğunu düşünmüştüm. 401(k)'sine ya da başka bir şeye koyacağını düşünmüştüm. Sanırım yapmadığını ima ediyorsunuz?"

Kit sesini yumuşak tuttu, sanki Earl suçlu değil de bir kurbanmış gibi. Earl'ün o hisse senedi satışından elde edilen gelirle haince bir şey yaptığını ima ederse Joe'nun bundan hoşlanacağını sanmıyordu. "Ona şantaj yapılmış olabileceğini düşünüyoruz."

Joe geri çekildi, yüzünde şok ifadesi vardı. "Earl mü? Ne için?"

"Bilmiyoruz. Öğrenmemize yardımcı olabileceğinizi umuyoruz."

Joe uzun bir süre onu inceledi. "Munro," dedi sonunda düz bir sesle.

"Ne olmuş ona?" Kit konuşma tonunu koruyarak sordu.

"Şey, o öldü. Siz cinayet masası dedektiflerisiniz, onun cinayetini araştırıyorsunuz. Her şeyi bir araya getirmek için doktora yapmaya gerek yok."

Kit bunu yalanlayamazdı. "Earl, Brooks Munro ile vakit geçirdi mi?"

"Hayır. O adama katlanamıyordu." Joe kaşlarını çattı. "Bir keresinde onunla golf oynamıştı. Bunu, Earl'le 'ayrılıp ayrılmadığımızı' soran diğer kulüp üyelerinden birinden duydum. Bana bir önceki Pazar günü Earl ve Munro'yu golf sahasında gördüğünü söyleyene kadar neden bahsettiğini anlamamıştım."

"Golf oyunu ile Earl'ün ani hisse satışı ne kadar yakın zamanlara denk geliyordu?"

Joe oturduğu yerde solmuş gibiydi. "Çok uzun değil. Bir hafta mı? Belki iki. Bir araya getiremedim. Munro Earl'e ne için şantaj yapmış olabilir? Earl dürüst biriydi. Hile yapmazdı, ne işinde ne de Darlene'e karşı. Vergilerini öderdi ve çalışanlarına iyi davranırdı. Munro'nun onunla ne alıp veremediği olabilir bilmiyorum."

"Louis Durant'ın ani istifası, hisse senedi satışı ve golf oyunuyla ilgili olarak nereye düştü?"

Joe'nun yüzü buruştu ve çenesini indirdi. "Çok sonra değil. Bir ya da iki ay. Bunu kaçırdığıma inanamıyorum."

"Karınız hastaydı, efendim. O sizin önceliğiniz."

"Yine de boktan bir en iyi arkadaşım. Bir şeyler yapsaydım belki bugün hayatta olurdu."

Kit onun son sözüne dokunmuyordu. Hayat belkilerle doluydu ve adama yanıldığını söyleyemezdi. "Louis Durant yasadışı bir şey yapmış olabilir mi? Earl'ün sorumlu olacağı bir şey?"

"Bu mümkün. Louis bu kadar hızlı koşmaya başlayınca biraz endişelendim. Yasadışılık konusunda değil. Daha çok egomla ilgiliydi. Yıllardır bu rolü üstlenmiştim ve hiç böyle sonuçlar almamıştım."

"Belki de dürüst olduğun içindir?"

Joe derin bir iç çekti. "Olabilir. Earl'e şantaj yapılp yapılmadığını nasıl öğrenebiliriz?"

"şey, biz bir şey yapmayacağız. Eve, sana ihtiyaçı olan karının yanına gidiyorsun. Ortağım ve ben Bay Durant'ı bulmaya gidiyoruz. İhtiyacımız olan tüm bağlantıları vererek bize yardımcı olabilirsiniz. İK, Muhasebe, tüm departmanlar."

Joe cebinden bir kalem çıkardı, yüz ifadesi asıktı. "Bana bir parça kâğıt ver. İhtiyacın olan her şeyi vereceğim."

San Diego PD, San Diego, Kaliforniya

11 Ocak Çarşamba, 18:00

Sam, en azından bu gece Laura Letterman'a camın arkasından bakmak zorunda kalmayacağını düşündü. Spor arabasını sattığı için Bay Maserati olarak da bilinen Simon Daly'nin erkek avukatı şu anda Kit'i röportajdan vazgeçirmeye çalışıyordu.

Diğer şüpheli kişi, La Jolla'daki malikanesini satıp şehirdeki bir apartman dairesine taşındıktan sonra Bay Eski La Jolla olarak anılan Hugh Smith'in yeri henüz tespit edilememişti.

Sam Daly'nin onlara iyi bir şey vereceğini ya da en azından kulüp üyelerine şantaj yapıldığını doğrulayacağını umuyordu. O zaman Drummond'un 'u 'un özgürlüğüyle takas etmeyi umduğu sırrı bildiklerinden biraz daha emin olabilirlerdi. Sam 'un kadar istemediğinden emindi.

Christopher Drummond'ın küçük Rita'ya karşı işlediği suçlardan kâr elde etmek için. Sam'in kalbi hâlâ korkusundan dolayı acıyordu. Ama onlara güveniyordu. Kit'in doğru şeyi yapacağına güveniyordu, bu yüzden Sam Kit'in Simon Daly'yi çözebilmesi için dua etti.

"Zamanınızı boşa harcıyorsunuz, Dedektif," dedi avukat.
"Müvekkilim size hiçbir şey söylemeyecek."

Daly'nin bakışları masaya sabitlenmişti. Gözleri görünmüyordu ama adamın vücut dili "suçlu" olduğunu haykırıyordu.

"Sorun değil," dedi Kit tatlı bir sesle. "Ortağım ve ben müşterinizin işine yarayabilecek bazı bilgilere sahibiz."

Navarro kıkırdarak, "O kızarmış," dedi.

"Öyle," diye onayladı Sam.

Kit ve Connor bu kez bir araya gelmişlerdi ve Sam, Bay Daly'den neler koparabileceklerini görmek için sabırsızlanıyordu.

"Ee," dedi Kit, dirseklerini masaya dayayarak.
"Maserati'nizi yakın zamanda sattınız, Bay Daly."

"Suç değil," dedi avukatı.

"Elbette hayır," diye hoşnutlukla kabul etti Kit. "Ama bir suç işlediğinizi ve şantajcınıza ödeme yapmak için Maserati'yi sattığınızı düşünüyoruz, Bay Daly."

Daly sarsıldı, bu hareket istemsizmiş gibi görünüyordu.

"Evet," diye mırıldandı Navarro. "Bir şey yaptı, tamam."

Sam de aynı fikirdeydi. "Omuzları kulaklarına kadar yükseldi ve pazularının esneme biçimine bakılırsa, masanın altında yumruklarını sıkacağına bahse girerim."

"Müvekkilim neden bahsettiğinizi bilmiyor," dedi avukat, sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi. Sol gözünün seğirmesi dışında. Bir avukat için talihsiz bir durum.

Laura asla yüzünün bu şekilde seğirmesine izin vermezdi.

"Sanırım biliyorsunuz, Bay Daly." Kit'in sesi hâlâ çok tatlıydı. "Ve bilesiniz diye söylüyorum, evinizi ve banka kayıtlarınızı arayabilmemiz için yargıçtan arama izni aldık. Bahse girerim bir sürü nakit para bulacağız, hepsi ellilik, sırasız. Belki kasanızda ya da bir ayakkabı kutusunda saklı, ödeme gününüzü bekliyordur. Sizin gününüz hangisiydi, Bay Daly? Ayın ilki mi? Dördüncüsü mü? Her ayın ikisinde ödeme yapan kadın bize banka kayıtlarını gösterdi bile."

"Öyle mi yaptı?" Sam Navarro'ya sordu.

"Hayır, ama teklif etti. Sırrı eski kocası tarafından ortaya çıkarıldı, bu yüzden Munro'ya ödeme yapmaya devam ederek kazanacağı bir şey yoktu."

"Munro onu öylece bıraktı mı?"

"Söylediğine göre, evet. Ama onu bir trafik kazasında öldürmeye çalışmış olabilir, o yüzden emin değiliz."

Camın diğer tarafında Bay Daly daha da gerginleşmişti ama sessizliğini koruyordu.

Kit, Daly'ye güneşli bir gülümsemeyle bakıyordu. "Endişelenmeyin, bir yolunu . En son teslimat noktalarındaki güvenlik kayıtlarını inceliyoruz. Kayıtlarda sizi bulacağız Bay Daly. Tabii başka birini göndermediyseniz."

Connor, sanki Daly orada değilmiş gibi Kit'e, "Olmazdı," dedi. "Bu, saklayacak bir şeyi olduğunu bilen bir kişi daha olurdu."

"Doğru," dedi Kit. "Yani, ölü adamın anahtarı. Bu hafta bunun için endişelenmekten uykunuz kaçtı mı Bay Daly?"

Daly başını kaldırıp baktı, bakışları buz gibiydi. Ama hiçbir şey söylemedi.

"Eminim öyledir," dedi Kit. "Munro'nun talihsiz ölümü halinde herkesle paylaşılacak üzere bekleyen, üzerinde adımın yazılı olduğu bir listesi olduğunu bilseydim gözümün uykuya girmezdi."

Daly tekrar masaya baktı ama yutkunmaya çalışırken boğazı düğümlendi.

Connor, "Bu da çok talihsiz bir ölüm oldu," dedi. "Vücudu neredeyse tanınmaz haldeydi. Neyse ki boynunda dövme vardı. Katili sinirliydi."

"Ya da onun birçok katili," dedi Kit, gülümsemesi acımasız bir şeye dönüşerek. "Yardım ettiniz mi Bay Daly? O çok sayıdaki bıçak yarasından biri sizin elinizden mi çıktı?"

Daly yine irkildi, bu çok ilginçti.

Daly'nin avukatı, "Bu kadar yeter," diye tersledi. Ayağa kalktı. "İşimiz bitti."

"Değiliz," dedi Kit, tüm hoşlukları gitmişti. "Oturun lütfen." O oturana kadar bekledi. "Bay Daly, o ölü adamın anahtar listesi hâlâ ortalıkta. Birkaç kişi onu aradı ama boşuna. Yine de birileri onu buldu. Bundan oldukça eminiz. Muhtemelen Munro'yu konuşturmak için el ve ayak parmaklarını kesen kişi."

Daly tekrar yutkundu, omuzları öne doğru kamburlaştı.

"Kusacak," dedi Navarro kayıtsızca.

Sam öyle olmamasını umuyordu. Daly kendini toparlıyor gibi görünüyordu. Ama zar zor.

"Belki bütün el ve ayak parmakları değil," dedi Connor. "Elbette hepsi kesildi ama bahse girerim Munro ilk birkaç tanesinden sonra pes etti ve işkencecilerine bilmek istediklerini söyledi. Geri kalanlar muhtemelen sırf eğlence olsun diye kesilmiştir."

Daly elini ağzına kapattı. Kit, "Çöp kutusu arkanda," dedi.

Bilgi tam zamanında verilmişti, çünkü Daly kutuyu kaptı ve içine kustu.

Sam yüzünü buruşturdu. "Kusmalarından nefret ediyorum."

"Benim de en sevdiğim şey değil," diye onayladı Navarro.

"En azından kutuyu vurdu. Bazen ıskalıyorlar."

"Çok iğrenç," diye mırıldandı Sam, sadece izlerken bile kendini yeşil hissediyordu.

"Tepkileri yasal mı?" Navarro sordu.

"Kusmuk gerçek," dedi Sam. "Geri kalanından emin değilim. Munro'nun tuttuğu listeyi kesinlikle biliyor. Ve bahse girerim bu onu geceleri uyanık tutuyordur. Bir süredir iyi uyuyamamış gibi görünüyor."

Navarro, "Size şantaj yapılmasına neden olacak suçlar işlediğinizde böyle olur," dedi.

"Kit, Munro'yu bıçaklayanlardan biri olup olmadığını sorduğunda irkildi. Eğer o değilse, kimin olduğunu biliyor."

Navarro iç çekti. "Lanet olsun. Çoklu el teorisinden Kit kadar ben de nefret ediyordum ama uygulanabilir görünüyor."

"Mesele şu ki," diyordu Kit, "Munro'nun ölmüş olması paçayı kurtardığın anlamına gelmiyor. Listeyi elinde tutan adamdan sana yeni bir ödeme günü ve yeni bir teslimat yeri bildiren bir telefon, mesaj ya da telgraf beklerdim."

Daly gözlerini kapattı, hareket karşısında yenilgiye uğradı.

"Evet," diye fısıldadı Sam. "Onunla çoktan temasa geçildi." "Sanırım haklısınız, Doktor," dedi Navarro.

"Telefon mu, mesaj mı, yoksa telgraf mı, Bay Daly?" Kit neşeyle sordu.

Cildi solgun ve nemli olan Daly, öylece baktı.

Connor, Walter Grossman'ın sabıka fotoğrafını masaya doğru kaydırды. "Bu adamı tanıyor musun?"

Daly'nin gözleri sabıka fotoğrafına bakarken yandı ama ağzından hiçbir kelime çıkmadı.

Daly bu Grossman'la tanışmıştı. Artık adam Munro'ya sırlarını kimin verdiğini biliyordu.

Connor'ın gülümsemesi vahşiydi. "Munro'ya sırrını söyleyen adamdan intikam almayı düşünüyorsan çok geç kaldın. O da Munro kadar ölü. Boğazı kulaktan kulağa kesilmiş." Grossman'ın cesedinin olay yeri fotoğraflarından birini gösterdi. "Bu liste kimin elindeyse kan dökmekten çekinmiyor. Hiçbir ödemeyi kaçırmamanızı tavsiye ederim."

Daly hâlâ bir şey söylemiyordu ama Grossman'ın cesedini gördüğünde gözlerinde memnuniyet vardı. Adamın ölmüş olmasından memnundu.

Kit avukata döndü. "Müvekkilinize işbirliğinin ona savcıyla bir anlaşma kazandırabileceğini söyleyin. Ortağım ve ben Bay Daly'nin şantaj listesine girmek için ne yaptığıyla şahsen ilgilenmiyoruz, tabii bu bir cinayet değilse. Biz sadece Cumartesi gününden bu yana morga en az dört ceset koyan bir katili yakalamak istiyoruz."

"Müvekkilim tutuklu mu?" diye sordu avukat. "Hayır," dedi Kit.

Connor, "Gitmekte özgür," diye ekledi ve hem avukat hem de müvekkil sandalyelerinden kalktı. Adam ayaklarının üzerinde sallanırken avukat Daly'nin dirseğini kavradı. "Ama sakallı bir adam ona yaklaşırsa, olabildiğince hızlı koşmalı ve gidebildiği yere kadar gitmeli."

Daly'nin yüzü solgunluktan bembeyaz kesildi ve sandalyesine geri çöktü. "Ne?"

"Boyun sakalı," dedi Kit güneşli bir gülümsemeye. "Birkaç kişiyi öldürdü. Senin çok büyük bir sorumluluk olduğuna karar verirse -özellikle de bizi görmeye çağrıldığından beri- senin peşine düşebilir." Parmaklarını salladı, sonra boğazına bir bıçak saplar gibi yaptı, kulaktan kulağa. "Ta-ta! İyi akşamlar."

Daly hareket etmedi ve avukatı yavaşça yanına oturdu. "Simon?" diye sordu avukat sessizce.

Daly başını salladı. Ağız açılıp kapandı ama hiçbir şey çıkmadı.

Avukat Kit ve Connor'a baktı. "Müvekkilimle özel olarak konuşmak istiyorum, lütfen."

Kit gülümsedi ve ayağa kalktı. "Tamam! Hazır olduğunuzda cama vurmanız yeterli. Sesi kısacağız."

İki dedektif gözlem odasına girdiğinde Sam hâlâ başını sallıyordu. "Ta-ta?"

Kit kıkırdadı. "İşe yaradı."

"Bazen beni korkutuyorsun," dedi Sam.

Kit'in gülümsemesi daha da parlaklaştı.

"Teşekkür ."

"Bunun bir iltifat olduğundan emin değilim," dedi

Navarro. "Aslında öyleydi," dedi Sam.

Kit kendini bir silkeledi. "Tanrım. Bu neşe bir süre sonra gerçekten rahatsız etmeye başlıyor." Gözlem odasındaki hoparlörün sesini kıstı, sonra camın önünde durdu. Bakışları Simon Daly ve avukatına yapışmıştı. "Ne düşünüyorsun Sam?" diye sordu, sesi normale dönmüştü.

"Bence Grossman'ı tanıdı ve adamın ölmesinden memnun oldu. Daly'nin Munro'nun öldürülmesinde parmağı olduğunu düşünüyor muyum? Muhtemelen hayır. Ama Boyun Sakallı Adam'dan bahsederek kesinlikle dikkatini çektiniz. Onu tanıyor. Ya da en azından onu görmüş."

Daly ve avukatı yüzlerini camın diğer tarafındaki gözlemcilere göstermeyecek şekilde dönmüşlerdi ama Daly'nin vücut dili şimdi korku ve çaresizliği haykırıyordu.

"Ayrıca birkaç dakika içinde sana bir şey vereceğini düşünüyorum," dedi Sam. "Belki de aradığınız şeyi değil. Munro tarafından şantaja uğramak için yaptıklarını itiraf etmeyecektir. Henüz o kadar çaresiz değil. Ama muhtemelen size Boyun Sakalı'nı nerede gördüğünü söyleyecektir. Hatta hangi grubun Munro'nun ölmesini istediğini bile söyleyebilir. Sen 'birçok katil' dediğinde irkildi. "

"Bunu gördüm."

Sam şaşırmadı. "Öyle olduğunu düşünmüştüm. Munro'yu bıçaklayıp bıçaklamadığını bilmiyorum ama bundan şüpheliyim. Eğer yaptıysa, el ve ayak parmaklarını bilmiyordu."

Connor, "Şantaj uğramak için ne yaptığını merak ediyorum," diye mırıldandı.

"Mesleği ne?" Sam sordu.

"Bir ithalat/ihracat işi var. Bir sürü nakliye işi var." Sam homurdandı. "İşte bu açık bir kapı."

Sessizliğe gömüldüler ve Daly ile avukatının duyamadıkları hararetli konuşmalarını izlediler. Daly'nin yumrukları artık kesinlikle sıkılmıştı. Tam görüş alanındaydılar ve ara sıra masaya vuruyorlardı.

Sonunda avukat cama vurdu. "Gösteri zamanı," dedi Kit.

O ve Connor odaya geri döndüler.

Avukat, "Müvekkilim konuşmaya hazır, ancak koruma istiyor" dedi.

"Kimden?" Connor sordu.

Avukat ona ters ters baktı. "Şu sakallı adamdan tabii ki. Ondan bahsetmekteki amacınız buydu, değil mi? Müvekkilimi korkutup itiraf ettirmek mi?"

Elbette öyleydi, diye düşündü Sam, ama Kit avukatı görmezden geliyordu, dikkati Daly'ye odaklanmıştı. "Onu gördünüz mü, Bay Daly?"

Daly başıyla onayladı. "Ofisime geldi. Bana bir paket getirdi. Bir Amazon paketiymi, yani kapının önüne bırakılmış ve o da olabilir. Yasal teslimatçı olmadığı hiç gelmedi. Sohbet etmek için durdu. Nasıl olduğumu sordu. Karımın nasıl olduğunu sordu. Karımın rahatsız olduğunu duyduğunu söyledi."

"Bunu şüpheli bulmadın mı?" Connor sordu.

"Hayır. Normal teslimatçımız eşimi tanır. Ön büroda çalışıyor. Telefonlara cevap verir ve hesapları tutar. O gün orada değildi çünkü soğuk algınlığı vardı."

"Hangi gündü bu?" Kit sordu.

"Pazartesi."

Kit, Connor'a baktı. "Boyun sakalı hiç vakit kaybetmedi, değil mi?" Tekrar Daly'ye döndü. "Yeni ödemeler konusunda sizinle nasıl iletişime geçildi?"

"Kullan at telefonda mesaj at. Öncekiyle aynı."

Bu beklenmedik bir şey değildi ama yine de iyi bir bilgiydi. "Kullan-at telefonla ne zaman irtibata geçtiniz?"

Daly yutkundu. "Pazar sabahı."

"Munro'üzerinde ne vardı?" Connor sordu.

Avukatı başını salladı. "Böyle bir şey söz konusu değil."

"Ona her ay ne kadar ödüyordunuz?" Kit sordu.

Daly dişlerini sıktı. "Otuz bin."

Kit usulca ıslık çaldı. "Vay canına. Diğer kurban sadece beş ödedi. Yaptığın şey gerçekten kötü olmalı. Munro'yu öldürmek için bir grup çalışması hakkında ne biliyorsun?"

Avukat, "Bir anlaşma istiyoruz," dedi.

Kit'in gülümsemesi vahşiydi. "Joel Haley'i arayacağız."

San Diego PD, San Diego, Kaliforniya

11 Ocak Çarşamba, 20:00

"Yemek için teşekkürler, Betsy," dedi Ashton, bir yığın tavuk ve etten tamamen temizlediği tabağı ona uzatırken. "Bu kesinlikle bir hamburger ve patates kızartmasından daha iyi."

"Tabii ki öyle," dedi Betsy, bir anne gibi onları gıdaklayarak. "Rita'm akşam yemeği için kahvaltıya bayılır ve bugün kötü bir gün geçirdiği için ne yiyeceğimizi o seçti. Hepinize yetecek kadar yapmak hiç de zor olmadı. Sam? Bir porsiyon daha?"

Sam düz karnını sıvazladı. "Hayır, hanımefendi. Bir lokma daha yiyemem. Ama teşekkür ederim."

"Kevin? Connor?"

"Hayır, hanımefendi," dedi iki adam da.

Navarro neredeyse somurtarak, "Bir porsiyon daha alacağım," dedi.

Betsy güldü. "Sana ulaşmaya çalışıyordum." Navarro'nun bekleyen tabağına bir porsiyon daha koydu. "Ve endişelenmeyin. Yarın kahvaltı için hepinize yetecek kadar var."

Kit kendi temizlediği tabağı annesine verirken Betsy'nin yanağına bir öpücük kondurdu. "Teşekkürler anne. Sen en iyisisin."

Betsy Kit'e doğru eğildi, omuzları bir iç çekişle gevşedi. "Hepiniz Drummond'a serbest kalma fırsatı vermemek için elinizden geleni yapıyorsunuz. Hepiniz için bir milyon yıl boyunca yemek yaparım."

Kit homurdandı. "Bunu onlara söyleme. Sana hak . Joel'e bir tabak götürsek iyi olacak. İki saattir o avukatla uğraşıp duruyor. Drummond'la ilgili değil anne," diye ekledi Kit, annesi kaşlarını çatınca. "Başka biriyle. Söz veriyorum."

Betsy bir kez daha rahatlayarak gülümsedi. "Peki o zaman, ben gidiyorum. Size verimli bir akşam dilerim."

Bütün erkekler ayağa kalktı ve Connor, Betsy'nin yiyecekleri getirdiği çantalara uzandı. "Seni arabana kadar götüreyim, Betsy. Dışarısı karanlık."

Kit, Connor'ın dedektiflerin yemek masraflarını karşılamak için doldurdukları para zarfını Betsy'ye kabul ettirebileceğini biliyordu. Ve eğer Betsy bunu yemek için kabul etmezse, Connor bunun McKittrick Evi'ne, Rita, Emma ve Tiffany'nin bakımına yardımcı olmak için bir bağış olduğunu söylemeyi planlıyordu, çünkü eyaletin koruyucu maaşı en iyi ihtimalle yetersizdi. Her iki durumda da Betsy cömertliğinin karşılığını alacaktı.

Connor ve Betsy Cinayet Masası'nın çift kapısından çıktıklarında, Navarro üçüncü porsiyonuna yumuldu. "Umarım Homicide'dan hiç ayrılmazsın, Kit. Annenin yemeklerini özleyeceğiz. Joel seninle temasa geçti mi?"

"Henüz değil ve telefonuma bakıyordum." Omuzlarını yuvarladı, sırtındaki bir bükülmeyi gidermeye çalıştı. Bir gece önce Harlan'la yaptığı konuşmayı düşünüyordu. "Munro'nun cinayeti bir grup çalışmasıysa, katılımcılar birbirleriyle nasıl iletişim kurdular? Daly'nin cep telefonu kayıtlarını almalıyız."

Marshall, "Bir yakıcı kullanabilirdi," dedi.

"Belki," diye kabul etti Kit. "Ama Munro ve Grossman'ın radarından kaçacak kadar zeki değildi. Daly'nin ona şantaj yapabilecekleri bir şey yaptığını sezmiş olmalılar. Umarım bu, Daly'nin yazıcı kullanacak kadar zeki olmadığı anlamına gelir."

"Her zaman iyimser olan Navarro," dedi, son lokmasını ağzına atmadan önce tabağını temizlemek için kullandı. "Bunu kaybetme, Kit."

"Elimden geleni yapıyorum efendim. Ama grup çalışmasına geri dönelim. Birbirleriyle bir şekilde iletişim kurmuş olmalılar - ya cep mesajları, e-postalar ya da aramalar. Ya kendi telefonlarından ya da yazıcılarından. Ama yine de ellerini kirletmelerine şaşırdım. Daly zengin bir adam. Şantaj listesindeki diğerlerinin de varlıklı olduğunu varsayıyorum." Sam'e döndü. "Sizce Daly Munro'yu kendi elleriyle öldürür müydü?"

"Söylemesi zor. İçimden bir ses hayır diyor

"Benimki de." Kit düşünerek dudağını ısırdı. "Ferrari'yi düşünüp duruyorum. Munro'yu bir grup bıçakladıysa, arabayı da mı paylaştılar?"

"Belki de Boyun Sakalı Ferrari'yi aldı," dedi Ashton, "çünkü risk aldı. O yüzyüdü-her ne kadar

grubun sakallısı."

"Belki," diye mırıldandı Kit.

"Ama içgüdülerin aksini söylüyor?" Sam sordu.

Başını salladı. "Ama kanıt olmadan hiçbir şey ifade etmez." Telefonu Joel'den gelen bir mesajla çaldı. "Belki yakında alırız. Connor'a bizimle gözlem odasında buluşması için mesaj atacağım."

Joel'i camın gözlem tarafında durmuş Daly ve avukatını izlerken buldular. Onlar içeri girince döndü, Kit'in elindeki kapalı tabağa bakınca gözleri parladı.

"Benim için mi?"

Kit ona yemeği verdi. "Annemin ikramı. Ee, neredeyiz?"

"Açlıktan ölüyorum," diye mırıldandı Joel. Tabağı sandalyelerden birine götürdü ve yemeye başladı. Birkaç lokma yedikten sonra nefesini dışarı verdi. "Öğle yemeğini kaçırdım. Teşekkür ederim. Daly ve karısını Boyunsakal'ı gözaltına alana ya da tehdit azalana kadar güvenli bir eve yerleştireceğiz."

Navarro, "Bu uzun bir süre olabilir," dedi.

Kit kaşlarını çattı. "Durdurulamaz olduğumuzu söylemiştin."

Navarro yüzünü buruşturdu. "Ve öylesin. Ben sadece bu tür şeylerin bazen zaman aldığını söylüyorum. Bazen yıllar. Onu yıllarca koruyacak personelimiz yok Joel."

Joel içini çekti. "O zaman umarım Kit senden daha haklıdır. Daly'ye ne yaptığını soramazsın. Ona şantaj planını ve Munro'ya suikast planını sorabilirsin."

"O zaman çok kişilik bir çabaydı?" Connor ihtiyatla sordu.

"Bilmiyorum. Tüm bu."

"İki saattir oradaydın," dedi Kit. "Hepsi bu kadar mı?"

Joel kaşlarını çatarak ona baktı. "Sana daha fazlasını vermeye çalışıyordum. Daly dudaklarını büktü ve tek kelime daha etmedi, ben de sonunda pes ettim ve anlaşılmayı olduğu gibi yazdım."

"Dur bakalım," dedi Marshall. "Daly'ye suçunu sormamıza izin verilmiyorsa, Boyunsakal'a ve o listeye ulaştığımızda her şeyin ortaya çıkacağını bilmiyor mu?"

Joel tekrar iç çekti. "Bunun bir önemi yok. Ona işlem dokunulmazlığı verdim."

Kit şaşkın bir nefes aldı çünkü bu çok büyük bir olaydı. "Ne?"

"Ne oluyor lan?" Ashton aynı anda sordu.

Diğerleri de benzer şaşkınlık sesleri çıkardılar.

Normalde Joel yalnızca şüphelinin sunduğu kanıtlardan kaynaklanan gelecekteki kovuşturmalar için dokunulmazlık sağlıyordu. İşlemsel dokunulmazlık daha çok genel dokunulmazlık gibiydi. Munro'nun cinayeti ya da şantajla ilgili herhangi bir suçtan yargılanamazdı.

"Biliyorum, biliyorum." Joel şakaklarını ovuşturdu. "Geçmişte Daly'nin avukatıyla çalıştım. İyi ve dürüst biridir. Bana Daly'nin verdiği bilginin buna değeceğini ve şantaj yaptığı suçun ona en fazla beş ila on yıl kazandıracağını söyledi. Şantaj çoğunlukla Daly'nin müşterilerinin ne yaptığını öğrenmemesi içindi çünkü işini kaybedecekti. Daly'nin herhangi bir saldırıdan, cinayetten ya da herhangi bir insana fiziksel zarar vermekten sorumlu olması halinde anlaşmanın geçersiz olacağını da ekledim." Kit'ten Connor'a baktı. "Öyleyse bunu iyi yapın, Dedektifler."

Sam nazikçe, "Şimdi bunun iki saat sürmesi daha anlamlı," dedi. "Yemeğini bitir Joel. Ve bunlardan iki tane al." Cebinden bir şişe ağır kesici çıkardı. "Kendini daha iyi hissedeceksin."

Ve işte Sam yine insanları daha iyi hissettirmeye başladı.

"Sağ ol, kardeşim." Joel hapları aldı, sonra dikkatini Kit ve Connor'a verdi. "Onun için bir soru listeniz var mı?"

Kit ona telefonunu uzattı. "Şimdilik bunlar. Çoğunlukla birbirleriyle nasıl iletişim kurduklarını, kimin ne yaptığını ve nerede yaptıklarını. Hâlâ karavanı bulamadık. Ya da o lanet Ferrari'yi."

Joel listeyi taradı. "Bunların hepsi izin verilen sorular. İyi şanslar."

San Diego Polisi, San Diego,
Kaliforniya 11 Ocak Çarşamba, 20:35

Kit ve Connor, Simon Daly ve avukatının karşısındaki masaya oturdular. Daly, Kit'in gözlerinin içine meydan okurcasına bakarken solgun ama kararlı görünüyordu.

"Bir anlaşma yaptık," dedi Kit. "Munro sana ne zamandır şantaj yapıyor?"

"Üç yıl," dedi Daly. "Ayda on bin dolarla başladı, ikinci yılda yirmiye, üçüncü yılda otuza çıktı."

"Dik," diye belirtti Connor. "Bunu nasıl karşılayabildiniz?"

Daly, Connor'a aptalca bir bakış attı. "Ben senin ailenden on kat daha zenginim. Bunu karşılayabilirim."

Connor yapmadı bak kırgın. "Yine de sen satıldı Maserati'n."

Daly omzunu kaldırdı. "Sonlara doğru biraz kısa kalmaya başlamıştım."

"Para sıkıntısı mı, öfke mi, yoksa ikisi birden mi?" Kit sordu.

"İkisi de," diye itiraf etti Daly. "Ama onu ben öldürmedim. Ona elimi bile sürmedim."

Kit onun yüzünü dikkatle izliyor, camın arkasında Sam'in de aynı şeyi yapıyor olmasına şükreliyordu. Başka bir çift göze sahip olmaktan asla zarar gelmezdi. "Ama kimin yaptığını biliyorsun."

"Bu konuda kimin konuştuğunu biliyorum," dedi Daly. "Bunu yapacaklarını hiç düşünmemiştim."

"Kim onlar?" Connor sordu.

Daly bir kâğıdı masaya doğru kaydırды. "İsimler."

Tamam o zaman, diye düşündü Kit. Belki de işlemsel dokunulmazlık buna değmişti.

Connor'la birlikte dokuz ismi okumak için eğildi. Hayal kırıklığına uğramıştı, Christopher Drummond listede yoktu.

Ancak isimlerin birçoğunu ya kendileri ya da şirketleri hakkında çıkan haberlerden ya da Munro'nun kampanya bağışçıları listesinden tanıyordu. Altı erkek ve üç kadın. Ronald Tasker'ın iddia ettiği gibi hepsi de önemli kişilerdi.

Ve bir de baktık ki Juanita Young ve Estelle White o üç kadından ikisi. Connor'ın annesine göre Monroe'yla yatan kadınlar onlardı. Aynı zamanda dedektiflerin yüzüne kapılarını çarpan ya da sorgulandıklarında her şeyi inkar eden kadınlardı.

Şimdi bizimle konuşmak zorundalar.

En azından iki kadının ismini tanıdığını bildiği Connor'a, "Onlardan herhangi birini tanıyor musun?" diye sordu.

"Altı tanesiyle şahsen tanıştım. Hepsi de şehir kulübünün üyesi." Connor başını kaldırıp Daly'ye baktı. "Bu nasıl ortaya çıktı? Bu grup nasıl bir araya geldi?"

Daly sessizce nefes verdi. "Earl kendini öldürdükten sonraydı. Hepimiz sarsılmıştık. Ama o zamanlar birbirimizden haberimiz yoktu. Biz şüpheleniyorduk, tabii ki , Munro'nun

Şantaj listesinde birkaç kişi vardı ama kim olduğunu bilmiyorduk. 'Bingo' gibi yüksek sesle bağırdığınız bir şey değil. "

Kit'in aklına babasının, ilan tahtasına kartpostal yapıştırmadıklarını ama bir şekilde iletişim kurduklarını söylediği geldi. "Peki birbirinizden nasıl haberdar oldunuz?"

"Hugh Smith'ti." Daly cebinden bir mendil çıkardı ve alnını sildi. "Earl'ün cenazesinde hepimiz dikkat kesilmişken o dikkat kesilmişti. Hugh, Earl'ün karısının karısına hiç parası kalmadığını, Earl'ün hesaplarını boşalttığını söylediğini duymuş. Kadın neredeyse beş parasızdı ve kız kardeşinin yanına taşınmak zorunda kalacaktı. Belki bir iş bile bulabilirdi."

Oh, dehşet, diye düşündü Kit, sonra kendine zihinsel bir Şaplak. Earl O'Hanlon'ın dul eşi neredeyse Betsy'nin yaşındaydı. Hayatın o aşamasında yeniden başlamak korkutucu olurdu. Özellikle de evinin dışında hiç çalışmamış bir kadın için.

"Peki Hugh ne yaptı?" diye sordu.

"Araştırdı çünkü Earl'ün de Munro'ya ödeme yaptığına dair bir önsezisi vardı. Hiçbir zaman emin olamadık ama kesinlikle öyle görünüyordu. Hugh, Earl'ün banka hesap ele geçirdi ve her ay kırk bin dolar çektiğini gördü. Listedeki herkes arasında en yüksek miktar buydu. En azından birinin kabul etmek isteyeceği kadar."

"Diğerlerinin ne yaptığını biliyor musun?" Connor sordu.

Daly başını salladı. "Tek bildiğimiz bize şantaj yapıldığıydı. Görünüşe göre Munro kurbanlarını kulübümüzde avlıyordu."

Munro üç şehir kulübüne üyeydi. Kit diğer kulüplerde kaç kurbanı olduğunu merak etti.

Bu düşünceyi daha sonra kullanmak üzere dosyaladı. "Hepinizi Hugh Smith mi bir araya getirdi?"

"Evet. Mali durumumuzu kontrol etmeye başladı. Coronado'daki deniz üssündeki askeri müteahhitlerden birinin güvenlik şefi. Sanırım hesap ekstrelerimizi ve portföylerimizi alabilecek imkânı vardı."

"İlk ne zaman tanıştınız?" Kit sordu. "Ve nerede?"

"İlk toplantı Earl'ün cenazesinden bir hafta sonraydı. Hugh'un evindeki ofisinde toplandık. Böceklerden arındırılmış ve ses geçirmez olduğunu söyledi, böylece kimse bizi duymayacaktı."

"Neden buluştuğunuzu biliyor muydunuz?" Connor sordu.

"Hayır. Hepimiz şaşkına döndük. İlk başta öfkeliydik Hugh ile. Dürüst olmak gerekirse hala öfkeliyim. Ama konuşmamıza izin verdikten sonra, birlikte Munro'yu alaşağı edebileceğimizi söyledi. Tabii ki kimse polise gitmek istemedi."

Kit kuru bir sesle, "Tabii ki hayır," dedi. "Peki ne yapmaya karar verdin?"

"Onu öldürmek için," dedi Daly hiçbir vurgu yapmadan.

"Ama sen ," dedi Connor. "Sen , kim yaptı?"

"Bilmiyorum. Sadece iki toplantıya katıldım. İlk toplantıda onu öldürmeye karar verdikten sonra tekrar buluştuk çünkü Hugh bir kiralık katille bağlantı kurmuştu."

Ah. Bu Kit'in beklediğine daha yakındı. Bir grup zengin insanın kendi ellerini kirleteceğini düşünmemişti. "Kim?"

"Bilmiyorum. Hugh adam hakkında ürpertici hisleri olduğunu söyledi, bu yüzden sözleşme için baskı yapmadı."

Bir kiralık hakkında ürpertici bir his. Bir .

"Sence Hugh tetikçiyle bizzat konuşmuş mudur?" Connor sordu. "Çünkü bu kulağa Hugh Smith'in olabileceğinden daha riskli geliyor."

Daly'nin ağzının bir tarafı alaycı bir gülümsemeye kalktı. "Ben de aynı şeyi düşünmüştüm, Hugh'nun tetikçiyle konuşması için bir adamını görevlendirdiğini, ama emin değilim. Ondan sonra ayrıldım. Onların planlarında yer almak istemedim."

"Öylece gitmene izin mi verdiler?" Kit inançsızlığının tam olarak anlaşıldığından emin olarak sordu.

"Biz serseri değiliz, Dedektifler," diye tersledi Daly. "Ne yapacaklardı ki? Beni öldürecekler miydi?"

"Biri Munro'yu öldürdü," dedi Kit sakince, karşılık vermemeyi tercih ederek. "Sizin çevrenizden biri cinayet işleyebilecek gibi görünüyor."

Daly'nin avukatı, "İşte bu yüzden buradayız," diye araya girdi. "Müvekkilim hayatından endişe ediyor."

"Öyle de olmalı," dedi Kit ağırbaşlı bir sesle. "Bana bir dakika izin verin lütfen."

Koltuğundan kalkmadan Navarro, Sam, Kevin Marshall, Alf Ashton ve Connor'a bir grup mesajı gönderdi.

Hugh Smith Neckbeard olabilir mi?

Belki Marshall'ın hemen cevabı geldi. Kapıyı çaldıklarında adam evde değildi ama ehliyet bilgileri ellerindeydi. **Boyun Sakalı gibi 5-10 boylarında, orta yapılı, orta kilolu.**

Ama Neckbeard Daly ile konuşmuştu. Karısını sormuştu. Daly, Smith'in sesini tanımış olmalı.

Kit telefonunu Connor ve Joel'a gösterdikten sonra dikkatini Daly'ye . "Yani Bay Smith bir astından kiralık katil bulmasını istemiş olabilir. Bu da en az bir kişinin daha komployu bildiği anlamına geliyor."

"Biliyorum," dedi Daly acımasızca. "Smith aptalın teki. Hepimiz Munro'ya acı çektirmek istedik ama hiçbirimiz haydut değiliz."

Jüri bu konuda kararsızdı. "Buluşma yerlerinizi nasıl bildirdiniz?"

"Hugh bizi normal cep telefonlarımızdan aradı ama kullan-at telefon kullandı. Şerefsiz herif. Hiçbir şeyin izini süremiyoruz. Bizi zor durumda bıraktı ama elleri temiz kaldı."

Eğer Hugh Smith Boyun Sakalı'ysa, Munro'nun listesine erişimi olduğu için zaten hepsini avucunun içine almıştı. Ama eğer o değilse.

Marshall ve Ashton'ın Hugh Smith'i bulamamış olmaları daha karanlık bir anlam kazandı. Munro'yu öldüren her kimse, ister bir kişi ister bir grup olsun, Neckbeard'ın onu bildiğini varsayarsak, muhtemelen Smith aracılığıyla izi sürülebilirdi. Hugh Smith talihsiz bir yarım kalmış işti.

Gruba bir mesaj daha gönderdi. **Gönderebilir miyiz Hugh Smith'i sağlık kontrolünden geçirecek biri var mı? kapısını kırın.**

Navarro'nun cevabı **çoktan** gelmişti. **Üniformalılar her an evine gelebilir.**

"Smith tetikçiyi nasıl bulduğunu söyledi mi?" Connor sordu.

Daly başını salladı. "O söylemedi, biz de sormadık. Günlük güvenlik işinde ne yaptığını bilmiyorum ama pek de kötü olmayan bağlantıları olduğunu düşündüm."

Kit, Daly'nin adının yazılı olduğu listeyi tekrar taradı. "Listedeki diğerlerini ne kadar iyi tanıyorsun?"

"Bazıları diğerlerinden daha iyi. İki arkadaş, üç tanıdık diyebilirim ve diğerleri de kulüpte ya da yeşil sahada selamlaştığım insanlar."

"Hugh Smith arkadaşın mıydı?" Connor sordu. "Tanıdık.

Eğer . Bert Ramsey ve Henry Reese arkadaşlar. Ya da öyleydiler. Bundan sonra hiçbirinin benimle bir daha konuşacağını sanmıyorum."

Connor ciddiyetle, "Onların hayatını kurtarmış olabilirsin," dedi.

"Bu şekilde görmeyecekler," diye mırıldandı Daly.

"Bu listedeki adamlardan herhangi biri Pazartesi günü sizinle konuşan kişi olabilir mi?" Kit sordu.

Daly gerçekten şaşırmış görünüyordu. "Ne? Kılık değiştirmiş gibi mi?"

Kit gözlerini devirmemeye çalışarak, "Evet, efendim," dedi. "Kılık değiştirerek."

"Ben... Bilmiyorum. Sanmıyorum ama..." Daly kaşlarını çattı, korkusu yeniden ortaya çıktı. "Sadece bilmiyorum."

Kit ona inandı. Çoğunlukla. "Diğerleri tekrar buluştu mu?"

"Bilmiyorum. Cep telefonumda Hugh'un kullanıcıını engelledim.

ve ne ondan ne de diğerlerinden bir daha haber alamadım."

"Munro'ya en son ne zaman ödeme yaptınız?" Kit sordu.

"Benim günüm ayın yirmi beşiydi. Geçen ay yirmi altısını aldım çünkü günüm Noel'di."

"Geçen ay otuz bin doları nereye bıraktın?" Connor sordu.

"Spor salonundaki bir dolapta."

Yine spor salonu dolabı. Sanki Kit otuz bin dolar bir yana, telefonunu bile dolapta bırakırdı. Zengin insanlar, Tanrı aşkına.

"Kimin almaya geldiğini görmek için hiç beklediniz mi?" diye sordu.

"Hayır." Sözcük sert ve .

Tamam o zaman. "Christopher Drummond'a da şantaj yapılıyor muydu?"

Daly yine şaşırmış görünüyordu. "Drummond mı? Şantaja uğramadan da yeterince sorunu var zaten."

Kit ona gülümsedi. "Cevap değil, efendim."

"Bilmiyorum," dedi Daly açıkça. "Öyle olsaydı şaşırmazdım. Munro ve Drummond'un eskiden arkadaş olduklarını biliyorum... şey, arkadaş değillerdi. Gerçek bir arkadaşları olduğunu sanmıyorum. Ama Drummond üyeliğini iptal etti

bir süre önce kulübümüzden ayrıldı. Earl intihar etmeden ve Hugh Smith Munro'dan intikam kendine görev edinmeden çok önce."

"Munro'nun Ferrari'si hakkında konuşan oldu mu?" Connor sordu. "Onu nasıl istemiş olabilecekleri ya da Munro'nun onu hak etmediğini düşündükleri gibi?"

"Hiçbirimiz onun bunu hak ettiğini düşünmedik ve hiçbirimiz bunu istemedik. Gösterişli bir arabaydı ve öyle olmasını istiyordu." Daly umursamazca omuz silktilti. "O yeni paraydı. Gösteriş yapmayı severdi. Gerçekte, mevkisinin çok üstünde biriyle evlenmiş önemsiz biriydi."

Mevkisinin üstünde mi? Ne kadar da Downton Abbey gibi. Kit, "Belediye meclisi üyesiydi," diye önerdi.

Bir başka umursamaz omuz silkme. "Çok da önemli değil. Munro öyle olduğunu düşünüyordu ama. Tanıdığım hiç kimse onu sevmezdi. Ona en iyi ihtimalle tahammül ederdik. Bazen şehirdeki işlerimiz için özel bir şey istediğimizde faydalı olabiliyordu. Ama onun dışında, onunla hiçbir işimiz olmazdı. Kimse onu partilere davet etmezdi. Yararlı bir dışlanmıştı."

"Onu öldürmek mi istediniz, efendim?" Kit sordu. Daly sadece başını salladı ve hiçbir şey söylemedi.

"Listedeki diğer kişilerden herhangi biri Hugh Smith'in kiralık katilini destekliyor muydu?" Connor sordu.

"Bilmiyorum. Sadece öyle olmadığımı biliyorum."

"Kimse sesini yükseltti mi?" Connor bastırdı. "Yoksa onlar da senin gibi çekip gittiler mi?"

"İlk toplantı sırasında birkaç kişi kiralık katilden yanaydı ama bu duyguların konuşması olabilir. Duygularım beni kontrol etmez, bu yüzden bir şey söyleme ihtiyacı hissetmedim."

Connor listeyi Daly'ye geri uzattı. "Uygun olan isimlerin yanına bir onay işareti koyabilir misin?"

Daly bunu yaparken Kit'in telefonu Navarro'dan gelen bir mesajla çaldı.

**Hugh Smith öldü. Boğazı kesilmiş. Bir kayıp.
Kasa açık ve boş. En az bir ya da iki gün önce ölmüş.**

Kit nefes verdi. Şok olmamıştı. Telefonunu Connora gösterdiğinde, o da şok olmuş gibi görünmüyordu.

Yani Hugh Smith Neckbeard değilmiş. Lanet olsun.

" adam ile boyun sakalı kulağa nasıl geliyor Bay Daly?" Kit sordu.

"Derin, çakıllı bir ses hatırlıyorum. Bir tınısı olabilirdi. Ama sadece sakalını hatırlıyorum. Orta kahverengiydi ve boynundan aşağı inip yakasının altına kadar iniyordu."

Kit bir kez başını salladı. "Teşekkür ederim efendim. Onunla tanışıp da hayatta kalabilen tek kişi sizsiniz. Hugh Smith öldü."

Daly'nin yüzü korkutucu bir şekilde soldu, yutkunması duyulabilirdi. "Hugh?"

"Evet efendim," dedi Kit. "Soruşturmamız devam ederken daha fazla bilgiye ihtiyacımız olabilir. Lütfen güvenli evinizden kaçmaya çalışmayın."

Daly şimdi terden sırılsıklam olmuş yüzünü sildi. "Yapmayacağım."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

San Diego PD, San Diego, Kaliforniya
12 Ocak Perşembe, 12:15

Zaten çok uzun bir gece olmuştu.

Kit gözlem odasında dururken şakaklarını ovuşturdu. camdan bakıyordu. Simon Daly'nin listesindeki herkesi getirmişlerdi, tabii ki Hugh Smith hariç.

Smith morgdaydı.

Görüşme odaları doluydu ve birkaç kişi yer açılana kadar konferans salonlarında tutuldu. Bu noktada, listedeki her isim avukat tutmuş, avukatları takım elbise giymiş ve uyanık görünüyordu.

Bizim aksimize. Kit ve Connor yorgundu ve o da bunu biliyordu.

Kevin Marshall ve Alf Ashton da öyleydi. Ama en azından ön sorgulamaları, diğerleriyle hikayelerini karşılaştırmalarını engellemek için her şüpheliyi ayrı ayrı tuttukları sırada yapacaklardı.

Kit ve Connor, Munro tarafından kendisine şantaj yapıldığını inkâr etmeye devam eden Estelle White'la görüşmüşlerdi ama bakışlarında çaresizlik vardı. Estelle ayrıca Hugh Smith'in evinde olduğunu ve kiralık katil tutulmasıyla ilgili bir tartışmaya katıldığını da inkâr etmişti.

Kadın her konuda yalan söylemişti. Mali kayıtlarının incelenmesi tehdidi bile onu yıldırmaya yetmemişti. Ama Estelle dehşete düşmüştü. Bunu görmek kolaydı.

Bu noktada, Estelle -ve şimdiye kadar sorgulanan diğerleri- sırrı saklamak için yoldaşlarına güveniyorlardı. Biri , hepsi . Kimse konuşmazsa hiçbir şey kanıtlanamazdı, özellikle de Hugh Smith ölmüşken.

Simon Daly'nin listesindeki hayatta kalan beş erkek şüphelinin farklı vücut tiplerine sahip olma nezaketi bile yoktu. Bu beş kişinin her biri beş-on yaşlarında, ortalama kiloda ve ortalama bir yapıdaydı.

Herhangi biri Boyun Sakalı olabilir. Ya da hiçbiri.

Şu anda görüşme odasında bulunan adam Peter Shoemaker'dı. Shoemaker kırk beş yaşındaydı, yirmi yıldır aynı kadınla evliydi ve üç çocuk babasıydı. En büyüğü San Francisco'da üniversite birinci sınıf öğrencisiydi ve ikiz kızları sekiz yaşındaydı.

Yıllarca seçkin bir özel akademide lise İngilizce öğretmenliği yapmış ancak kısa süre önce idareciliğe geçiş yapmıştı. Son üç yıldır müdür yardımcısı olarak görev yapıyordu. Shoemaker gergin görünüyordu.

Avukatı, tüm yargılamadan sıkılmış görünen yaşlı bir adamdı.

"İyi misin?" Sam arkasından sessizce sordu.

"Yorgunum, hepsi bu." Omzunun üzerinden ona bir gülümseme gönderdi. "Daha kötülerini de gördüm." Sonra kahvenin kokusunu aldı. "Benim için mi?"

Ona tanıdık gelen bir seyahat kupası uzattı. "Sen ve diğer herkes. Anneni aradım."

Kit'in kalbi eridi. "Öyle mi?"

"Bir şeye ihtiyacın olursa onu aramam için bana söz verdirdi, ben de aradım. Hepsini almak için McKittrick House'a gittim. Sandviçler, kurabiyeler ve bir fincan kahve var. Gece boyunca seni idare eder."

"Teşekkür ederim Sam. Bize karşı çok iyisin."

Sadece gülümsedi ve kızın burnunun ucuna dokundu.

"Şimdi oraya git ve onu konuştur."

"Eğer Estelle bu işin nasıl gideceğine dair bir gösterge ise, durum hiç de iyi görünmüyor."

Marshall katıldı onlar at ve bardak."Juanita Young şantajı doğruladı."

Kit'in kaşları kalktı. "Öyle mi yaptı?"

"O yaptı. Juanita'nın avukatı Daly'nin anlaşmasını duymuş ve aynısını istiyor. Juanita 'iddia edilen' suçunun muhtemelen hafif bir suç olacağını ve zaman aşımı süresinin dolduğunu söylüyor."

"Ama Munro'ya ödeme yapmaya devam etti," dedi Sam.

"Neden?"

Marshall yüzünü buruşturdu. "Juanita, Munro'nun patronuna söylemekle ve bir daha asla işe alınmamasını sağlamakla tehdit ettiği için olduğunu söyledi. İş gereği kefil olması gerekiyormuş ve yakalanırsa lisansını kaybedebilirmiş. Munro'nun bir müşterisi tarafından yanlış yapmakla suçlandığını nereden öğrendiğine dair hiçbir fikri yok, tabii dedikoduları yaymaktan memnun olacak eski kocasına sormadıysa. Suçu ya da kiralık katil planını bildiğini itiraf etmiyor, sadece işini korumak için şantajı ödediğini söylüyor. Günü her ayın on ikisiydi ve beş bin dolar ödedi. Eski kocasının nafaka ve çocuk yardımı ödemelerinin çoğunun Munro'ya gittiğini söyledi. Ölü adamın anahtar listesini bildiğini itiraf etmedi ama biliyordu. Ashton da ben de onun ırkıldığını gördük. Her ne kadar şiddetle inkâr etse de tetikçiyi de biliyordu."

Kit bunu daha sonra kullanmak üzere aklına kazıdı. "Shoemaker'a bize tetikçiyle ilgili her şeyi anlattığını söyleyebiliriz. Tetikçinin adını bildiğimizi bile söyleyebiliriz. Hugh Smith'in soruşturmasını ne kadar ileri götürdüğünü kesin olarak bilen tek kişi Hugh Smith'ti. Ve o da bana yalancı diyecek durumda değil."

Connor bir elinde kahve fincanıyla gözlem odasına girdi. "Gitmeye hazır mısın?"

"Evet. Bu sefer sen öndesin." Kit sırtını dikleştirdi. Kasları çok gergindi. Akiko bir dahaki sefere boş olduğunda Kit ondan masaj isteyecekti. Kız kardeşi masaj terapisti olmak için eğitim almış ve bu geliri teknesi için para biriktirmek için kullanmıştı. Şimdi tam zamanlı bir tekne kaptanıydı ama Kit'in inatçı kaslarını hâlâ yola getirebilirdi. "Hiç olmadığım kadar hazırım. Umarım neşeli olmak zorunda kalmam. O kadar enerjim kaldığını sanmıyorum."

Connor kahvesini bitirdi ve onu görüşme odasına kadar takip etti.

"Bay Shoemaker, ben Dedektif McKittrick ve bu da ortağım Dedektif Robinson," dedi Kit, Connor'la birlikte onun karşısına otururken. "Size bazı sorularımız var."

"Bunu anladım," dedi Shoemaker. Vücut dili gergindi. Üzerinde sadece kısa kollu bir tişört olmasına rağmen aşırı terliyordu. Dizleri zıplıyor ve parmakları masanın üzerinde davul çalıyordu. Kit ona durmasını söylemek istedi çünkü bu sinir bozucuydu ama gergin bir şüpheli genellikle sonradan keşke yapmasaydım diyeceği şeyleri ağzından geçirirdi.

"Devam etmekte olan bir soruşturmada bize yardımcı olabileceğinizi umuyoruz," dedi Connor, anlaştıkları gibi liderliği ele alarak.

"Nasıl?" Shoemaker'ın sesi temkinli geliyordu.

"Bana sorularınızı sorun," dedi avukatı. "Ona değil."

Connor avukata gülümsemekle yetindi ve dikkatini Shoemaker'a verdi. "Sana şantaj yapıyorlardı.

Brooks Munro."

Shoemaker'ın ağzı açık kaldı, yüzündeki renk soldu. "Ne?" diye fısıldadı.

"Hiçbir şey söyleme, Pete," dedi avukatı kararlı bir şekilde. "Müvekkilim böyle bir şeyi kabul etmiyor. Neden buradayız?"

"Çünkü sen Peter," dedi Connor, hala avukatı görmezden gelerek, "sana ve diğerlerine şantaj yapıldığı için Brooks Munro'yu öldürmek üzere kiralık katil tutma planının bir parçası olarak listelendin. Şu anda eviniz, iş yeriniz, telefonlarınız ve mali kayıtlarınız için arama emri çıkartıyoruz. Kiralık katillik çok ciddi bir suçtur. Şimdi, bu işin işleyişine göre bize ilk kim bilgi verirse en iyi anlaşmayı o alır. Siz zaten kiralık katil yurttaşlarınızın ardından üçüncü sıradasınız. Tik tak."

"Bu çok saçma," diye tersledi avukat. "Müvekkilim tutuklanıyor mu?"

"Şu anda değil," dedi Connor. Avukat ayağa kalkıp Shoemaker'ın omzunu kavradığında, "Ama kalmanı ve söyleyeceklerimizi dinlemeni öneriyoruz," diye ekledi. "Bu senin hayatını kurtarabilir, Peter."

"Bu da ne demek oluyor?" diye sordu avukat öfkeyle.

"Demek ki," dedi Kit, "Brooks Munro'yu öldüren her kimse, kiralık katil planına dahil olanlardan en az birini de öldürmüş. Hugh Smith bu katilin beşinci kurbanı. Bildiğimiz kadarıyla."

Avukat tekrar yerine oturdu.

Shoemaker gergin bir şekilde dudaklarını yaladı. "Hugh öldü mü?"

"Gırtlak yarığı," dedi Kit. "Kulaktan kulağa. Bir parmağını da kaybetmiş. Katil Smith'in kasasının şifresini istedi ve Smith'in başlangıçta işbirliği yaptığını sanmıyorum."

Shoemaker ağzını kapattı. "Oh Tanrım."

Lütfen kasma. Kit sıkılmış bir sesle, "Çöp kutusu arkanda," dedi.

Connor öne eğildi, dirseklerini masaya dayadı. "Yani... yurttaşınız bize koruma karşılığında kiralık katil planından bahsetti. Bu anlaşmanın hâlâ geçerli olup olmadığından emin değilim ama savcıya kibarca sorabiliriz."

Shoemaker gözlerini kapattı. "Olamaz," diye fısıldadı.

"Pete?" diye uyardı avukatı. "Bunu tartışmıştık. Hiçbir şey kanıtlayamazlar. Kanıtlayabilselerdi seni çoktan tutuklamış olurlardı."

"Yurttaşın da öyle demişti, Pete," dedi Connor. "Ta ki biz ona Hugh Smith'in öldüğünü söyleyene kadar. Sonra fikrini değiştirdi. Bak, şantaj için yaptığın şey bir cinayet değilse, ayrıntılarla ilgilenmiyoruz. Brooks Munro ve diğer dört kişiyi öldüreni istiyoruz. Senin altı numara olmanı istemiyoruz."

Shoemaker zorlukla yutkundu, sonra avukatının kulağına bir şeyler fısıldadı.

Avukat başını salladı. "Lanet olsun, Pete." Nefesini dışarı üfledi. "Tamam, ne öneriyorsun?"

"Hiçbir şey," dedi Connor, "ne söyleyeceğini duyana kadar. Zaten elimizde bazı bilgiler var." Birden dehşete kapılmış gibi görünen Pete'e döndü. "Eğer yeni bir şey , anlaşma yok."

Avukat, "Pete'in sunacak yeni bir şeyi olup olmadığını nereden bileceğiz?" diye sordu. "Zaten ne biliyorsunuz?"

"Hayır," dedi Kit soğuk bir sesle. "Önce siz, Bay Shoemaker."

Shoemaker'ın eli ağzından çekildi ve gevşek bir şekilde masaya düştü. "Biz yapmadık."

"Ne yapmadın Peter?" Connor sordu.

"Kiralık katil tutmadım. Bunun hakkında konuştuk. Belki biraz hayalini kurduk ama asla gerçekleştirmedik."

Connor sanki havadan sudan konuşuyormuş gibi rahat görünüyordu ama Kit onun tetikte ve gergin olduğunu biliyordu. İkisi de öyleydi. "Neden olmasın?" diye sordu.

Shoemaker'ın kahkahası neşesizdi. "Çünkü biz katil değiliz. Tanrım, bu bir kabus."

"En başından başla," dedi Connor sempatik bir şekilde. "Munro sana ne zaman şantaj yapmaya başladı?"

"İki yıl önce. Ben... karımı aldattım. Tek yaptığım buydu." Kit bundan pek emin değildi ama sessizliğini korudu. "Ve Munro bunu öğrendi mi?" Connor dürtüklendi.

"Evet. Nasıl olduğunu bilmiyorum ama yaptı. Ona ödeme yapmazsam karıma söyleyeceğini söyledi. Ayda iki bin dolardı. Maaşımın çoğu buydu. Tanrı aşkına, ben bir müdür yardımcısıyım."

"Karının parası var mı?" Connor sordu. "Kulübün bültenlerinden birinde onun adını gördüğümü hatırlıyor gibiyim."

Kit bir kez daha Connor zengin olduğu için minnettardı.

"Evet," dedi Shoemaker acı acı. "Her zaman parası vardı ve kesenin ağzını hiç açmadı. Ailesi inanılmaz derecede zengin ve karımın da bir vakıf fonu var. Evlilik sözleşmemiz var ve aldattığımı öğrenirse her şeyimi kaybederim. Her şeyimi kaybetmek istemediğim için Munro'ya istediği parayı ödedim."

"İki yıl boyunca," dedi Connor.

Shoemaker başını salladı.

"Evet."

Kit sabırsız bir hareket yaptı. "Peki sonra?"

"Ona ödeme yaptım, ödeme yaptım ve ödeme yaptım. Şantaja uğrayan başkaları da olabileceğini düşündüm ama emin değildim. Bilseydim bile durumumu onlara anlatmazdım. Kimsenin bilmesini istemedim. Ve sonra Earl O'Hanlon kendini öldürdü. Munro tarafından iflas ettirildiğinden şüpheleniyordum ama yine de emin değildim. Ta ki Hugh Smith beni arayana kadar. Kullan at telefon kullanıyordu ama bizi cep aradı. Olamazdı."

ama bize doğru bir iz bırakmıştı. Sırlarımızın paylaşılmasını istemiyorsak evine gelmemizi söyledi."

"Demek gittin?" Connor sordu.

"Tabii ki biliyorum," diye tersledi Shoemaker. "Smith'in ne iş yaptığını biliyorum. Yüksek rütbeli bir güvenlik görevlisi olduğunu biliyorum. Bana da şantaj yapmaya başlayacağını düşündüm. Ama öyle olmadı."

"Ne oldu Bay Shoemaker?" Kit talep etti, ama kızmış gibi yapmak zorunda kaldı. Bu adamın işine devam etmesi gerekiyordu. O ve Connor'ın hâlâ yapması gereken birkaç görüşme vardı.

"Orada başkaları da vardı."

Kit parmaklarını masaya vurdu. "Başka kaç kişi var?"

Shoemaker ona döndü. "Bak, burada deniyorum, tamam mı? Kes şunu-" Shoemaker onun davul çalan parmaklarını taklit etti. "Bunu daha da kötüleştiriyorsun."

Kit ellerini masanın üzerinde kavuşturmadan önce parmaklarını bir kez daha yere vurdu. Onu şaşırtmıştı. Mükemmeldi. "Başka kaç kişi var Bay Shoemaker?" diye sordu.

"Dokuz, sanırım." Shoemaker gözlerini kapattı, ağzı sessizce hareket ediyordu. Sonra başını salladı ve gözlerini açtı. "Dokuz. Hugh Smith de dahil. Size isimlerini verebilirim."

Connor masanın üzerinden bir bloknot ve kalem uzattı. "Yaz."

Shoemaker öyle yaptı, elleri titreyip kalem kâğıdı yırttığında derin nefes almak için durdu. Sonunda isimleri sıraladı.

Daly'nin verdiği isimlerle aynıydılar.

"Peki Hugh Smith'in evine çağrıldığınızda ne oldu?" Connor sordu.

"Hepimizin Munro'nun şantajının kurbanı olduğumuzu söyledi. Ne yaptığımızı bilmediğini ve de ilgilenmediğini, sadece birlikte çalıştığımızı söyledi."

Munro'yu durdurmak için. "Ne pahasına olursa olsun. " Tırnak işareti kullandı. "Bunlar tam olarak onun sözleriydi. Polise teslim olmadan bunu nasıl yapabileceğimizi tartıştık. Benim sorunum hapis cezası getirmeyecekti ama diğerlerinin başının yasal olarak belaya gireceği izlenimini edindim. Benimki sadece karımın bunu öğrenmesi ve beni mali olarak kesmesiyle ilgiliydi."

Zavallı bebek, Kit düşündü. 'un 'a katlanması eylemlerinin sonuçları. Çok üzücü.

Shoemaker parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Çılgıncaydı. Oturmuş adam öldürmekten bahsediyorduk. Tanrı aşkına, kiralık katil tutmaktan bahsediyorduk."

"kim getirdi?" Connor sordu.

"Hugh. Bir adam tanıyan bir adam tanıdığını söyledi. Ben sadece eve gitmek istedim."

"Neden ?" Kit sordu.

Shoemaker'ın gözleri parladı. "Çünkü önce Munro hayatımı ellerinde tutuyordu, sonra da Hugh. Bana şantaj yapmasını ya da karıma söylemesini istemedim."

Ah. Olası bir tutarsızlık. Hugh'un ne yaptıklarını bilmediğini söylemişti. "Sence oradaki herkese neden şantaj yapıldığını biliyor muydu?"

Shoemaker irkilmiş görünüyordu. "Bilmediğini söyledi. Nedenini biliyor olması mümkün ama nasıl bildiğini bilmiyorum. Ama nedenini bilme bile karıma şantaj yapıldığını söylemesi felaket olurdu."

"Tamam," dedi Kit. "birlikte gemide kim vardı?"

Shoemaker tereddüt etti. "Söylemek istemiyorum."

Kit omuz silkti. "O zaman işimiz bitti."

"Dedektif," diye tersledi avukat. "Elinden geleni yapıyor."

Kit öne doğru eğildi, kötü polis olmaktan çok mutluydu. "O elinden geleni yapmıyor. Arkadaşlarını koruyor."

"Onlar benim arkadaşım değil," dedi Shoemaker acı acı. "Bir tanesi bile benim arkadaşım değil. Sadece kendilerini önemsiyorlardı ve kulüpte benimle hiç konuşmadılar. Eşim sosyal çevrenin bir parçasıydı ama ben değildim. Golf oynamıyorum. Dans etmiyorum. Ben bir müdür yardımcısıyım. Onlardan aşağıdaydım." Derin bir nefes almak için durakladı. "Özür dilerim. Kulüp beni Munro'nun radarına soktu. Bana şantaj yapmaya başladıktan sonra gitmek bile istemedim ama karım ısrar etti. O da bu dünyanın bir parçası. Ben değilim. Bu yüzden bir ilişkim oldu. Sadece fiyat etiketiyle gelmeyen bir şefkat arıyordum."

"Tetikçiyle birlikte gemide kim vardı Bay Shoemaker?" Connor, Kit'in sorusunu tekrarlayarak sordu.

Shoemaker gözlerini kapattı. "Lanet olsun." Derin bir nefes daha aldı. "Kadınlar. Özellikle Juanita. Hugh da çok istekliydi tabii. Diğer adamlardan biri de. Bert."

Bert Ramsey, diye düşündü Kit. Daly'nin arkadaşlarından biri. "Sonra ne oldu?"

"Oylama yaptık. Herkes tetikçiye oy verdi. Oradan ayrıldım ve kusmadan önce arabama bile ulaşamadım. Kabus gibiydi. Bu bir kabus."

Kit, Shoemaker'ın karısını aldatmamış olmayı dilediğine bahse girerdi. "Fiyat etiketi olmayan sevginin" şu anda ödediği bedele değip değmediğini merak ediyordu.

"Peki sonra?" Connor sordu.

"Eve gittim. İşe gittim. Olanları unutmaya çalıştım. Sadece kötü bir rüya olduğuna inanmaya çalıştım. Bu bir hafta sürdü ve sonra Hugh bizi evine çağırdı. Organize olmamız gerektiğini söyledi. Oraya gittiğimizde, tutmayı düşündüğü kiralık katilin 'hinky' olduğunu söyledi. Kullandığı kelime buydu. Hinky ve ürkütücü. Korktu ve bunu yapmadı. Bazen böyle olduğunu bildiğini söyledi."

Gizli polisler tetikçi kılığına girmiş ve o da bu yüzden hapse girmek istememiş."

"Akıllıca," diye gözlemledi Kit. "Peki ya sonra?"

"Munro'dan intikam almak, onu durdurmak için başka yollar hakkında konuştuk. Belediye meclisindeki kirli iş ilişkilerini ortaya bir yolunu bulmayı konuştuk. Hepimiz onun kirli olduğunu biliyorduk."

"Aklına bir fikir geldi mi?" Kit sordu.

"İyi bir tane değil. Hugh, Agatha Christie'nin Doğu Ekspresinde Cinayet romanından bahsetti. Hepimiz Munro'yu bıçaklayabilirdik ve hiçbirimiz onu gerçekten kimin öldürdüğünü bilemezdik. Daha fazla dayanamadım. Ayrıldım. Cinayetin mali olarak kesilmekten çok daha kötü olduğunu düşündüm. Hugh'un karıma söylememesi için şansımı denemeye karar verdim çünkü o zaman onun suçları da ortaya çıkacaktı. Hiçbirinden başka bir şey duymadım. Bildiğim bir sonraki şey, Munro'nun öldüğünü internette okuduğumdu."

"Ona ne olduğunu düşünüyorsun?" Connor sordu.

"Dürüstçe mi? Hugh'un bir kiralık bulduğunu düşündüm.

Ya da

O ve diğerleri kendi Orient Express'lerini yapmışlardı. Tek bildiğim Munro'nun ölümüne karışmadığım."

"Ölü adamın anahtarından haberin var mıydı?" Kit sordu.

"Beklenmedik bir şekilde ölmesi halinde halka açıklamakla tehdit ettiği listeyi?"

"Hugh söyleyene kadar bilmiyordum. Munro'ya hep para öderdim. Saat gibi. Hiç kaçırmadım ve hiç gecikmedim, bu yüzden sanırım beni tehdit etmesi gerektiğini düşünmedi."

"Bu ayki ödeme için talimatları aldınız mı?" Kit sordu.

"Yani son birkaç gün içinde."

Shoemaker irkildi. "Evet. Pazar günü telefonuma bir mesaj geldi. Benim günüm ayın on yedisi. Parayı otobüs terminalindeki bir dolaba götüreceğim."

"Yani bu talebin Brooks Munro'dan gelmiş olamayacağını biliyordun," dedi Kit. "O zamana kadar öldüğüne göre."

"Hayır, sanırım değil. Peki sonra ne olacak?"

"Hikâyenizin doğrulanmasını beklemek üzere sizi tutacağız." Shoemaker kaşlarını çattı. "Bu ne anlama geliyor?"

"Bu," dedi Kit, "tıpkı bu görüşmeye başlarken söylediğimiz gibi evinizi, ofisinizi, telefonunuzu ve mali kayıtlarınızı arayacağımız anlamına geliyor. Kayıt altına alınıyor, yani doğrulamak isterseniz kendiniz de izleyebilirsiniz."

Shoemaker sandalyesinden kalkmaya başladı ama Connor'ın tehditkâr bakışları onu tekrar yerine oturttu. "Evimi mi arayacaksınız?"

"Evet," dedi Kit. "Kiralık bir cinayet planına karıştınız, Bay Shoemaker. Olaydan hemen sonra ortaya çıkmalıydınız. Hoşunuza gitsin ya da gitmesin, cinayet komplosunun bir parçasısınız."

"Ama ben hiçbir şey yapmadım!"

"Bunu göreceğiz," dedi Kit. "Yine de bunu rapor etmediniz ve bu sizi gerçekten kötü gösteriyor efendim."

"Ama... ama şimdi karım öğrenecek." Kit omuz silkti. "Bu bizim sorunumuz değil."

Shoemaker'ın gözleri kısıldı, öfkesi yüzünden okunuyordu.

"Sen

."

"Peter!" diye araya girdi avukatı. "Bu kadar yeter. Biz bir anlaşma yapmak. Onlara daha önce sahip olmadıkları pek çok bilgi verdiğiniz açık. Bir anlaşma yapacağız."

Shoemaker sandalyesine yığıldı. "Bu bir kabus."

Kit, Connor'a baktı ve onun başını salladığını gördü. Onun da işi bitmişti.

Ayağa kalktı. "Evet, bu katilin beş kurbanı da bunun bir kabus olduğu konusunda sizinle hemfikirdir. Tabii hâlâ hayatta olsalardı. Sıkı durun. Geri geleceğiz."

Peter Shoemaker'ı başı ellerinin arasında bıraktılar.

San Diego PD, San Diego, Kaliforniya

12 Ocak Perşembe, 12:45

"Eee?" Navarro sordu. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Evet, Sam," dedi Kit, gözlem odasının kapısını kapatırken. "Sen ne düşünüyorsun?"

Sam, görüşme odasının sıcaklığına rağmen titremeye başlayan Peter Shoemaker'ı izlemeye devam etti. Adam başını ellerinin arasından çekmiş, gergin bir şekilde çekiştiriyordu. Terli alnını silen Shoemaker bir mendili ceketinin cebine soktu, kollarını çekiştirerek yerine oturttu ve sonra başını tekrar ellerinin arasına bıraktı.

"Emin değilim," diye itiraf etti Sam. "Karısından kesinlikle nefret ediyor."

Navarro homurdandı. "Anladım."

Sam iç çekti. "Maaşının çoğunu bir şantajcıya ödemek, bir ilişkiyi karından saklamak için çok fazla sorun gibi görünüyor, ama sanırım riskler yüksek."

"Ayakkabıcıların La Jolla'da büyük, pahalı bir evleri var," dedi Kit, Sam'in yanına gelerek. "Büyük bir 'L' ile yüklüler."

"Onlar eski para," dedi Connor. "En azından karısı öyle. Shoemaker'ın kendisi de Chula Vista'da büyümüş. Sanırım ona . Kusmamayı başardığı için de çok mutluyum."

Bu Sam'i rahatsız etti. "Gerçekten de kusacak mıydı? Stres yüzünden kustuğunu gördüğüm diğer insanlara benzemiyordu. Gözlerinde camı, panik bir ifade olurdu ama Shoemaker öyle değildi. Belki de sadece Hugh Smith'in bir parmağının kesilmesinden rahatsız olması gerektiğini düşündü."

"Haklı olabilirsin," dedi Kit. "Sanırım beni rahatsız eden şey, konuştuğumuz tüm insanların bize suçlarının ya hapis cezası gerektirmeyeceğini ya da gerektirse bile bunun sadece birkaç yıl olacağını garanti etmeleri. Ya da zaman aşımı süresi doldu. Listeyi sadece Munro, Grossman ve katil ya da katiller gördüğü için bu konuda sadece onların sözüne güveniyoruz."

Sam başını salladı. "Bu beni de rahatsız ediyor. Sanki, Um evet, ben şantajı uğradım ama o kadar kötü bir şey için değildi. Güven bana. Ama yine de her ay parayı ödedim. Peter Shoemaker'ın karısının onun ilişkisi hakkında ne söyleyeceğini merak ediyorum. Acaba biliyor mudur?"

Kit camın arkasından Shoemaker'ı izledi. "Evini aradığımızda ona sorarız."

Sam şaşırmış bir halde ona döndü. "Bu konuda blöf yapmıyordun değil mi?"

Kit ona göz kırptı. "Öyleydim ama Shoemaker az önce Daly'nin kiralık katil hikâyesini doğruladı. Onun evini ve listedeki herkesin evini aramak için elimizde yeterince kanıt var."

"İyi iş çıkardın," dedi Navarro. "Neredeyse de sana inanacaktım. Daha kaç kişiyle görüşmen gerekiyor?"

Kit telefonunun ekranına baktı. "Sekiz kişi getirdik, Connor ve ben az önce ikisiyle görüştük - Estelle White ve Peter Shoemaker. Marshall ve Ashton Juanita Young ile görüştüler ve şu anda Henry Reese ile birlikteler. İkimiz de iki kişi daha aldık. Listemizde sırada Bert Ramsey var."

"Bert bir sigorta şirketinin başkanı," dedi Connor. "Eski ve paralı biri değil ama ailesi yıllardır bu şehirde iş yapıyor. Ayrıca Simon Daly'nin arkadaşlarından biriydi. Sanırım dostlukları bir süre daha devam edecek mi göreceğiz."

Daly'nin onu sıkıştırmasına karşı duracak. İyi polis olmamı mı istiyorsun, Kit?"

"Lütfen. Daly'ye bu kadar tatlı davrandığım için hâlâ kurdeşen döküyorum."

Sam kıkırdadı. "Sen değil." Ama emin olmak için kızın teninin her santimini kontrol etmek istedi. Kit polis modundayken cehennemden bile daha ateşliydi.

"Belki kurdeşen değil," diye izin verdi. "Ama iki beden küçük gelen bir palto gibi. Hadi, bir sonraki görüşme odasına geçelim. Bert Ramsey bekliyor."

Sam de onları takip ederek camın yanında, Kit ve Connor'ın yaptığı görüşmelerle Marshall ve Ashton'ın yaptığı görüşmeler arasında gidip gelen Navarro'nun yanındaki yerini aldı. Tüm görüşmeleri tamamladıktan sonra bilgi almak için bir araya geleceklerdi.

"Bert Ramsey, Shoemaker'la aynı boyda," dedi Sam, görüşme masasındaki adamı incelerken. Boyun Sakalı ile aynı boydaydı.

Gruptaki tüm erkeklerle aynı boydaydı. Hepsi fiziksel olarak neredeyse her yönden ortalamaydı.

Bert Ramsey ellili yaşlarının başındaydı ve iyi durumda görünüyordu. Saçları ciddi bir şekilde kesilmişti, yanları traş edilmiş ve tepesi kısaydı, bir zamanlar olduğu denizciyi anımsatıyordu.

Sam adamın nerede, hangi sıfatla görev yaptığını ve neler gördüğünü merak etti. Eve hayata karşı sertleşmiş olarak mı döndüğünü, yoksa çoğu insanın son derece stresli bir durum olarak göreceği bir durum karşısında her zaman sakin, soğukkanlı ve soğukkanlı mı olduğunu merak etti.

Bert Ramsey sanki kendisini kimin izlediğini görebiliyormuş gibi cam aynaya bakıyordu ve hiç etkilenmemişti.

"Çok soğukkanlıdır," dedi Sam.

"Numara yapıyor," dedi Navarro.

Sam o kadar emin değildi. Zengin ve biraz da güçlü kişilerle görüşmeye başladıklarında beklediği şey buydu. Bu soğuk kayıtsızlık. Yasanın ona dokunabileceğine dair bir endişe duymuyordu.

Bert Ramsey bu hisleri yayıyordu.

Brooks Munro da öyle. Sam, Ronald Tasker'ın yargılanmaya elverişsiz olduğunu ilan etmesi için Sam'e teklifte bulunurken adamın sırtışını hâlâ görebiliyordu.

Kit ve Connor yerlerine otururken Sam, "Sanırım öğreneceğiz," diye mırıldandı.

"Merhaba Bay Ramsey," dedi Kit. "Sizi beklettiğim için özür dilerim."

Sam Navarro'ya doğru eğildi. "Onun kötü polis olacağını sanıyordum."

Navarro'nun dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi.

"Sadece bekleyin." Kit, "Bu benim ortağım, Dedektif Robinson," dedi. "Bu benim ortağım," dedi Kit.

Seni bu gece neden buraya getirdiğimizi biliyor musun?" Ramsey ona bakakaldı.

Ramsey'nin yarı yaşında, iyi giyimli bir kadın olan avukatı kaşlarını çattı. "Müvekkilime hiçbir şey söylememesini tavsiye ettim."

Kit hoşgörüle gülümsedi. "Diğer bütün avukatlar da öyle. Ama müvekkilleri pek çok şey söylemeye ikna oldular." Ramsey'e döndü. "Siz özel bir sigorta şirketinin CEO'susunuz. Sağlık alanında uzmanlaşmışsınız."

Avukat soğuk bir sesle, "Devam edin, Dedektif," dedi.

Kit onu görmezden geldi, dikkati hâlâ Ramsey'deydi. "İnsanların hayatlarını ellerinde tutuyorsun. Bu seni güçlü hissettiriyor olmalı. Onlara tedavi için para veriyor musun, vermiyor musun? Yaşamalarına izin veriyor musun yoksa ölmelerine izin mi veriyorsun?"

"O kadar basit değil," dedi Ramsey ama gözlerinde bir ışık vardı. Bu ışık, evet, bu işi yaptığını söylüyordu.

insanların hayatları onun ellerindeydi ve evet, bu onu güçlü hissettiriyordu.

"Efendim," diye mırıldandı avukat. "Lütfen."

Ramsey kadına sanki o da bir böcekmiş gibi baktı. "Neyi söyleyip söyleyemeyeceğimi biliyorum, Bayan Fremont."

Avukatın kaşları daha da çatıldı ama başka bir şey söylemedi.

"Neden avukat getiriyorlar ki?" Sam sordu. "Onları asla dinlemezler."

Navarro kıkırdadı. "Onların olduğu yerde otururken sen de öyle ."

Sam kaşlarını çattı. "İyi bir hafıza değil, Teğmen."

Navarro aniden ayıldı. "Özür dilerim, Dr. Reeves. Bunu yapmamalıydım."

Sakinleşen Sam . Hiç yoktu.

Aynı zamanda doğruydı da. Sam cinayet zanlısı olduğunda, masum olduğu için sistemin onu yüzüstü bırakmayacağına safça güvenmişti.

Öyle olmamıştı ama bunun nedeni Kit McKittrick tarafından araştırılmış olmasıydı. Açık fikirli davranmış, gerçek katili bulmaya ve Sam'i kendi rahatlığı için otobüsün altına atmamaya karar vermişti. Kit'in o zamanki ortağı onu tutuklamaya hazırды ve bundan mutluluk duyuyordu.

Sam Baz'ı affetmişti, çünkü Baz adaleti sağlamaya tutkuyla bağlıydı. Şimdi arkadaşları ama Sam artık adalet sisteminin herkes için adil olduğuna inanmıyordu.

Bert Ramsey beş bin dolarlık takım elbisesindeki görünmez tüyleri temizliyordu. Avukatını azlettiğinden beri Kit'e bakmamıştı.

Kit ve Connor sessiz kaldılar, bir şey bekliyorlardı. Sam ne olduğundan emin değildi.

Ta ki Ramsey gözlerini Connor'a dikmeden önce Kit'e bakana kadar. "Tutuklanıyor muyum, Dedektif?"

Connor içten bir gülümsemeyle, "Muhtemelen," dedi. "Üzgünüm, Bert. Bunun uygunsuz olduğunu biliyorum. Ama kiralık bir cinayet planına katılmaya karar verdiğinizde böyle olur."

Ramsey'nin tek tepkisi hafif bir göz seğirmesi oldu. Sam daha gözünü kırpamadan o da gitmişti. Kit ve Connor'ın bunu görüp görmediğini merak etti.

Merak etmemeliydi.

Kit dirseğini masaya koyup çenesini yumruğuna dayadı. "Elimizde sizi kiralık katil pazarlıklarının ortasında gösteren ifadeler var Bay Ramsey. Yani, evet, sizi tutuklayacağız. Evinizi aramayı bitirdikten sonra suçlamalar gelecektir."

Ramsey'nin ağzının bir tarafı Munro'nunkine benzer bir sırtışıyla yukarı kıvrıldı. "Sanırım arama emriniz var."

"Elbette," dedi Kit. "Peki, neden Hugh Smith'in evine gittiniz Bay Ramsey?"

Ramsey kaskatı kesildi. "Davet edildim. Nedenini hiç bilmiyordum.

Öğrendiğimde ayrıldım."

"Efendim," diye fısıldadı avukatı.

Ramsey kadına bakmadı bile. "Güvenlik kameraları benim orada olduğumu gösterecek, Bayan Fremont."

"Yaptılar," dedi Kit. "Görüntüleri cinayet mahallini incelerken aldık."

Ramsey durdu. Bir an için nefes bile almadı. Sonra sırtışı geri döndü, ama şimdi daha kırılgan görünüyordu. "Böyle bir şeyi kim yapar, Dedektif?"

Navarro hoşnutsuz bir ses çıkardı. "Kendini zeki sanıyor."

Sam de aynı fikirdeydi. Neyse ki Kit çok daha zekiydi.

"Belki de yaptın," dedi Kit. "Hugh Smith sana şantaj yapıldığını biliyordu."

Ramsey'nin ifadesi değişmedi. "Bunu sana o mu söyledi?"

Kit başını salladı. "Hayır, efendim. Hugh Smith'le ilk karşılaştığımızda bizimle konuşamayacak kadar ölüydü. Boğazı kulaktan kulağa kesilmişti. Kötü bir işti." Sandalyesine yerleşip rahatlamaya başladı. "Mesele şu ki, o bu şekilde öldürülen beşinci kurban. Bıçağınız var mı Bay Ramsey?"

Avukat hukuk defterini çantasına tıktırdı. "Burada işimiz bitti."

"Hayır, değiliz," dedi Kit, dikkati hâlâ Ramsey'deydi. "Müvekkiliniz Brooks Munro'yu öldürmek için komplo kurmakla suçlanıyor. İki ayrı kişi Bay Ramsey'den bir kiralık katil tutmaya teşvik etmekle ilgili olarak özellikle bahsetti."

Ramsey yumuşak bir sesle, "Ben öyle bir şey yapmadım," dedi. "Bunu kim söylediye yalan söylüyor."

"Mali kayıtlarınızı kontrol edeceğiz, efendim," dedi Kit. "Her ay aynı saatlerde düzenli olarak nakit para çekildiğini göreceğiz mi?"

Ramsey neredeyse eğlenmiş görünüyordu. "Hayır, yapmayacaksın. Çünkü şantaj hiç olmadı. Kiralık katil hiç olmadı."

Kit içini çekti. "O halde bu tür işlemler için ayrı bir hesabınız var. Kolay kolay bulamayacağımız bir hesap. Böyle olmasından nefret ediyorum. Ama bulacağız Bay Ramsey. Size söz veriyorum. Hayatınızı altüst etmem ve San Diego'daki her Tom, Dick ve Harry'nin görmesi için sergilemem gerekse bile, onu bulacağım."

Ramsey'nin gözleri hafifçe kısılmıştı. "Bingo," diye mırıldandı Navarro.

"Cayman Adaları'nı kontrol et," dedi Sam kuru bir sesle. "Belki de Veronica ve Grossman'la aynı yerde bankacılık yapıyordur."

Camın Kit'e bakan tarafında Ramsey hiçbir şey söylemedi, belki de sonunda avukatını dinliyordu.

"Munro sana neden şantaj yapıyordu?" Cevap yok.

Kit, Walter Grossman'ın bir fotoğrafını masaya uzattı ve Ramsey'nin burun delikleri alevlendi.

"Tamam," dedi Kit. "Onu tanıyorsun. Munro'nun özel dedektifiydi. Pek çok insanın kirli çamaşırlarını ortaya çıkarmayı başardı. Ne yazık ki o da yarım kalmış bir işti." Sonra da Ramsey'e Grossman'ın boğazı kesilerek açılmış fotoğrafını gösterdi. "Şu anda böyle görünüyor."

Adamın yüzünde tek bir duygu titreşimi bile yoktu.

"Vay canına," diye mırıldandı Sam. "Sosyopat kesin ama bu katil olduğu anlamına gelmez. Sadece midesi sağlam bir CEO olabilir."

"Çok iyi," diye mırıldandı Navarro. "Görmesi zor bir fotoğraf."

Sam omuz silkti. "O bir denizciydi. Belki kendi payına düşen cesetleri görmüştür."

"Ben de öyle," dedi Navarro. "Ama Grossman'a, Hugh Smith'e ve hatta Munro'ya karşı hâlâ bir tepkim var. Munro bir piçti, onun parçalanmış bedenine bakıp da bir dereceye kadar... rahatsız hissetmemek mümkün değildi."

"Bu adamla nerede tanıştınız?" Kit, Grossman'ın fotoğrafına dokunarak sordu. Ramsey bir şey söylemeyince sakinliğini korudu. "Bay Ramsey, o gece Hugh Smith'in oturma odasında on kişi vardı. Şimdi dokuz kişi var, çünkü Smith öldü. Bu arada Smith'in bir parmağı eksikti. Katili kasayı kadar kasasının şifresini verdiğini sanmıyorum. Bu, Smith'in

incindim. Hem de çok. Munro'nun yirmi beş bıçak yarasına ve cinsel organının kesilmesine ek olarak tüm el ve ayak parmakları da kayıptı. Onları her kim öldürdüyse şaka yapmıyor. Ayrıca yollarına çıkacak kadar talihsiz olan bazı masum insanları da öldürmüşler. Sanırım bu sizi endişelendirmiyor çünkü korumalarınız var. Polis memurlarımız sizi sorgulamak için getirdiklerinde onlarla tanıştılar. Görünüşe göre onlar da sizin gibi eski denizciler."

Ramsey gözlerini sadece yarıklara indirdi. "Eski bir Denizci, Dedektif. Siz devriye gezmeye geri döndükten çok sonra bile ben bir denizci olacağım."

Kit gülümsedi. "Bazı günler tempolu yürümek bir lütuf olabilir. Masa başında oturmaktan nefret ediyorum. İstedğim, Bay Ramsey, o odadaki on kişiden dokuzu kaldı. Üçü sizi Hugh Smith'le birlikte suç ortağı olarak adlandırdı bile. Askeri geçmişiniz ve korumalarınızla, emrinizde kaynaklarınız olduğunu tahmin ediyorum. Kiralık katilleri tanıyan kaynaklar. Hugh Smith'le birlikte komplo kurmuş olmanız çok da zorlama değil. Size de şantaj yapıldığına göre, kesinlikle motivasyonunuz vardı."

"Bana şantaj yapılmıyordu. Ben bilmiyorum nerede ama beni şantaja maruz kalacak bir konuma sokacak hiçbir şey yapmadım." "Munro'nun ölü adamın anahtar listesi aynı fikirde değil."

Ramsey'nin gözü bir kez daha seğirdi, yine o kadar hızlıydı ki Sam neredeyse kaçırıyordu.

Kit'in gülümsemesi büyüdü. "Listeyi biliyorsun. Dokuz yurttaşınızdan üçü Hugh Smith'in ilk toplantınızda bundan bahsettiğini söyledi. Şantaja para ödemenin ilk başta sizin için çok zor olduğunu tahmin ediyorum. Sen güçlü bir . Brooks Munro kimdi?

senden bir şey talep etmek için? Süslü bir arabası olan ve karısının sırtından geçinen sonradan görme bir puştıtu."

"Daha sert nefes alıyor," diye mırıldandı Sam.

"Öyle," diye doğruladı Navarro. "Kız ona ulaşıyor."

"Wilhelmina onun gerçek karısı bile değil," diye devam etti Kit. "Yöneticisi Veronica ile evliydi. Onunla tanıştığınıza eminim. Geçen yıl Munro'nun takvimindeydin. Veronica'dan geçmeden kimse Munro'dan randevu alamazdı. Otuz küsur yıldır evliler. San Diego'daki tüm varlıkları büyük bir aldatmacadan ibaretti." Kit içini çekti. "Ve sen de buna kandın. Çok yazık. Biraz daha araştırsaydın, tam tersi yerine ona şantaj yapıyor olabilirdin."

Ramsey'nin nefes alıp verışı daha da hızlanmıştı ama yüz ifadesi nötrleşmişti.

"Siz anlaşmaların nasıl işlediğini anlıyorsunuz, değil mi Bay Ramsey?" Connor yardımsever bir şekilde konuştu. "Yalağa ilk ulaşan en iyi değerlendirmeyi alır. Önünüzde üç kişi var ve bu soruşturmadaki ortaklarımız hayatta kalan dokuz kişiden biriyle daha konuşuyor. Eğer bir an önce harekete geçmezseniz dördüncü ya da beşinci olabilirsiniz."

"Anlaşma yapmama gerek yok," dedi Ramsey, açıkça öfkelenerek. "Ben yanlış bir şey yapmadım."

"Sanırım buna yargıç ve jüri karar verecek," dedi Kit. "Şimdi görebiliyorum, ülkedeki bütün gazetelere sıçramış." Sanki manşetleri görüyormuş gibi elini salladı. "'CEO kiralık katillikten suçlu bulundu. Yirmi yıla mahkûm edildi.' Çıktığınızda yaşlı bir adam olacaksınız, efendim. Ve Munro'nun katili hâlâ dışarıda serbestçe dolaşıyor olacak. Paranızı harcıyor olacak. Üç yurttaşınız, şantaja uğramak için yaptıkları her ne ise dokunulmazlık sağlayan anlaşmalar yapıyor. Sen de yapabilirsin." Dosyasından bir kâğıt parçası daha çıkardı. "Bu, Munro'nun ölümünü planlayan kişilerin listesi."

Ölüm. Aslında ilk aldığımız. Ama diğerleriyle aynı."

Bu biraz zorlamaydı. Çoğul olarak "diğerleri" diye bir şey yoktu. Sadece Daly ve Shoemaker onlara liste vermişti. Ama bu sadece küçük bir yalandı.

Kit, Simon Daly'nin onlara verdiği listeyi masaya doğru itti. "Bir göz atın Bay Ramsey. Bu listede olmayan bir ismi tanıdınız mı?"

Ramsey sayfaya hemen bakmadı ama yaklaşık otuz saniye sonra, sanki kendini tutamıyormuş gibi bakışları sayfayı okumaya yöneldi.

Ağzı hemen gerildi, dişlerini sıkarken yanağındaki bir kas sıkıştı.

Kit'in gülümsemesi samimiydi. "Listede kimin olmadığını anladığınızı görüyorum. Arkadaşınız sizi ele verdi, Bay Ramsey. Simon Daly savcıdan mükemmel bir anlaşma aldı. Ortağımın dediği gibi, bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsunuz. Anlaşmanızın kalitesi, bize bilmediğimiz ne sunabileceğinize bağlı. Tik tak, Bay Ramsey."

Ramsey'nin yumruğu masanın üzerinde sıkıştı.

"Efendim," diye uyardı avukatı, elini omzuna koyarak. "Tek kelime etmeyin."

Ramsey onun elini . "Arkadaşımın mükemmel bir anlaşma mı?"

"İşlemsel dokunulmazlık," dedi Kit yüzünü buruşturarak. "Bir polis olarak bunun olduğunu görmekten nefret ediyorum. Ama bazen omlet yapmak için yumurtaları kırmanız gerekir, haksız mıyım Dedektif Robinson?"

"Haklısınız, Dedektif McKittrick."

"Daly suçu için hapis yatmak zorunda kalmayacak mı?" Ramsey sordu. "Ona şantaj yapılmasına neden olan şey için mi?"

Kit gözünü kırpmadı. "İşlem dokunulmazlığı" bu anlama geliyor efendim. Şimdi, soru şu ki.

suçun ve kiralık katilliğın için mi? Çünkü bu çok daha fazla yıl demek, efendim."

Ramsey'nin soğukkanlılığı sonunda bozuldu. "Sen saygısız bir kaltaksın," diye hırladı.

Kit omuz silkti. "Bana çok daha kötüleri söylendi. Efendim. Bundan sonra olacak olan şu, çünkü ortağımı bilmem ama benim size karşı sabrım tükeniyor ve daha yapmamız gereken birkaç görüşme daha var. Umarım senden daha işbirlikçi insanlarla. Sana gerçekten ihtiyacımız yok. Masum olduğunu iddia etmeye devam edersen seni tutuklarız, her şeyini ararız ve muhtemelen kefaletle serbest kalırsın, çünkü sen benim bir polis maaşıyla olabileceğimden daha zenginsin."

Ramsey'nin sırtışı geri gelmişti.

"Ama umarım iyi korumaların vardır," diye devam etti Kit. "Çünkü sen yarım kalmış bir işsin. Munro'yu her kim öldürdüyse -onu yirmi beş kez bıçaklayıp el ve ayak parmaklarını kesmekte parmağın olmadığını varsayarsak- onu teşhis edebilecek herkesi kalıcı olarak susturmaya kararlı görünüyor. Sonunda, hayatta kalırsanız, uzun bir süre hapse gireceksiniz. Orada koruma yok, tabii hemen arkadaş edinmezsen. Ve sonunda, hayatta kalırsan, o ölü adamın anahtar listesini bulacağız ve ne yaptığını öğreneceğiz. Bunun için de sonuna kadar kovuşturulmanı bizzat sağlayacağım. Gerçekler bunlar efendim. Hâlâ kendinizi kurtarabilirsiniz."

Ramsey tereddüt ederken yüz ifadesi soğudu. "Benim bu işe karıştığımı başka kim söyledi?"

Kit başını salladı. "Bunu size söyleyemem efendim. Bakın, ben sizin gibi uzman bir yönetim kurulu müzakerecisi değilim efendim. Ben sadece bir polisim, sizin kazandığınızın yüzde birini kazanıyorum. Konuşursun ya da konuşmazsın. Anlaşma yaparsın ya da yapmazsın. Bu gerçekten size bağlı."

Ramsey'nin gözleri tekrar seğıirdi, ifadesi karanlık ve gürültölü bir hal aldı. "Kiralık katil planına katılmadım."

Kit'in ifadesi değışmemiştii ama Sam vücudunun belli belirsiz gerildiğini görebiliyordu. Sadece onu tanıyanlar bunun ne olduğunu anlayabilirdi: tatmin. Artık ona sahip olduğunu biliyordu.

"Kim yaptı?"

"Efendim," dedi Ramsey'nin avukatı yüksek sesle.

Ramsey gözlerini Kit'ten ayırmadan ona vurdu. Eğer bakışlar öldürebilseydi, Kit oturduğu yerde ölmüş olurdu.

Sam, Ramsey'nin asla serbest kalmamasını umuyordu.

"Hugh Smith. Hepsi Hugh Smith'ti. Juanita Young, Smith'in bağlantısı işe yaramazsa birini tanıdığını söyledi. Onu durdurmaya çalıştım."

"Nasıl?" Kit bastırdı. "Onu durdurmaya nasıl çalıştın?"

"Smith'in konuştuğu adam gizli görevdeki bir polisti. Gözleri olan herkes bunu görebilirdi."

"Yani Hugh Smith'i tetikçiyle konuşurken gördünüz?" Kit dikkatle sordu.

"Smith toplantıda dinleme cihazı takıyordu. Ben de dinliyordum. Smith'e gitmesini, bir olduğunu söyledim. Haklıydım. Adam gizli bir polisti. Daha sonra onu kontrol ettim. Juanita, Hugh'a adamın adını verdi ve adam yasaldı. İkisini de kontrol ettim. Munro'yu biri öldürdüyse, Juanita'nın adamıydı. Muhtemelen ona yardım bile etmiştir. Sanırım birlikte yatıyorlardı."

"Juanita ve Hugh Smith mi?" Connor sordu.

"Hayır." Ramsey ona sabırsız ve öfkeli bir bakış fırlattı. "Juanita ve kiralık katili. Eğer isim istiyorsan, sana isim veririm. Bir anlaşma yaptıktan sonra."

Kit bir kez başını salladı. "Savcı Joel Haley'i arayacağım. Beklemeniz gerekebilir. Bay Haley yoğun bir gece geçiriyor."

ON ALTINCI BÖLÜM

San Diego PD, San Diego, Kaliforniya
12 Ocak Perşembe, 05:45

Kit annesine, onlara yetecek kadar kahve ve yiyecek gönderdiği için bir teşekkür gönderdi. Bu uzun bir gece olmuştu. Eve gitmesi, uyuması ve duş alması gerekiyordu ama bunların hiçbirinin bir süre daha gerçekleşmeyeceğini hissediyordu.

Kupasını yeniden doldurdu ve konferans masasındaki diğerlerine katılarak Connor ile Sam'in arasına oturdu. Beyaz tahta oldukça dolu görünüyordu. Bu toplantıdan sonra yeniden düzenlemesi gerekecekti.

Navarro herkesin dikkatini çekmek için masaya vurdu. Marshall ve Ashton tüm şüphelilerle görüşmüş, Joel ise tüm gece boyunca pazarlık yaptıktan sonra ekibe katılmıştı. Bir de özellikle bilgilendirme için gelen kaptan vardı.

Yani... hiç baskı yok.

Navarro, "Brooks Munro'yu öldürmesi için kiralık katil tutma planına dahil olan dokuz kişinin tamamıyla görüşmeyi bitirdik," dedi.

"Elimizde iki tetikçi ismi var," diye ekledi Joel. "Bert Ramsey bize Juanita Young'la ilişkili gerçek tetikçiyi ve Ramsey'in gizli polis olarak doğru bir şekilde tanımladığı sahte tetikçiyi verdi. Gerçek tetikçi Jason Goodman ve UC polisi Kirk Torrence. Bu iki adamı

Torrence'ın idarecisiyle temasa geçin, çünkü kimliği açığa çıktı."

"Kahretsin," diye mırıldandı kaptan. "Torrence'ı tanıyorum. Gizli görevde bize çok faydalı oldu. Ama bir süredir UC'deydi, yani onu geri getirmenin zamanı gelmişti zaten. Bununla ben ilgileneceğim. Bert Ramsey onu nasıl teşhis etti?"

"Söyler," dedi Joel. "Çok sayıda koruması ve güvenlik dünyasında bazı bağlantıları var. Belki daha sonra onu sıkıştırabiliriz ama bu geceki önceliğim bu değildi."

"Anlıyorum," dedi kaptan. "Hepiniz uzun ama verimli bir yirmi dört saat geçirdiniz."

Neredeyse şafak sökmek üzere olduğu düşünüldüğünde, bu doğru bir gerçektir.

Kahve ve adrenalinle çalışıyorlardı.

Kit, "Hâlâ tetikçinin yapıp yapmadığını bilmiyoruz," dedi. "Adli tabibin cinayete birden fazla kişinin katıldığına dair teorisi henüz çürütülemedi."

Yüzbaşı, "Sizce içlerinden biri Munro'yu bıçaklamış olabilir mi?" diye sordu.

Kit diğer dedektiflere baktı, hepsi de ona liderlik etmesi için başıyla onay verdi. "Bence Simon Daly yapmış olabilir, efendim," dedi. "Kesinlikle Bert Ramsey'nin yapabileceğini düşünüyorum. Adam Walter Grossman'ın cesedini görünce gözünü bile kırpmadı."

"Grossman Munro'nun özel dedektifi miydi?" diye sordu kaptan.

"Evet, efendim," dedi Kit. "Veronica'ya göre listede kimlerin olduğunu sadece Munro ve Grossman biliyormuş."

"Ve Veronica'nın bu konuda yalan söylediğini sanmıyorum," dedi Joel. "Bilseydi daha iyi bir anlaşma için pazarlık yapabilirdi ama henüz bunu yapmadı."

"Sam?" Navarro sordu. "Senin ?"

Sam ensesini ovuşturdu. "Bert Ramsey'nin bir adamı bıçaklayabilecek kapasitede olduğuna kesinlikle katılıyorum. O soğukkanlı bir sosyopat. Ama Munro'yu bıçakladığından emin değilim. Diğerleri gibi onun da ellerini kirleteceğini sanmıyorum. Eğer Hugh Smith onları evine davet ederek tuzağa düşürmeseydi hiçbirinin kiralık katil planına katılacağını sanmıyorum."

"Dokuz kişiden biri Hugh Smith'i öldürmüş olabilir mi?" diye sordu kaptan. "Biri benim şantaj durumumu bu şekilde ortaya çıkarırsa çok kızarım."

"Muhtemelen," dedi Kit. "Hâlâ Adli Tıp'ın Smith'in ölüm zamanıyla ilgili daha net bir bilgi vermesini bekliyoruz. Şu anda, herhangi biri hakkında sağlam bir mazeret bulmak zor olacak çünkü iki tam günün her anını açıklamak zorunda kalacaklar. Muhtemelen hepsi bir noktada yalnızdı, yani..."

"Anladım," dedi kaptan.

Navarro, "Jason Goodman'ı arayan iki dedektifim var, efendim," dedi. "Juanita Young ile bağlantılı kiralık katil."

Ashton sırtıttı. "Juanita Young onu Şükran Günü hindisi gibi bir tepside sundu, ilişkisi olsun ya da olmasın."

Joel, "Bu kesinlikle işimi kolaylaştırdı," dedi.

"Bizimki de öyle," dedi Navarro. "Bize onu tam olarak nerede bulacağımızı söyledi. Onu almaları için adam gönderdim. Umarım yakında o cepheden de haber alırız."

"Peki ya şu 'Boyun Sakalı' karakteri?" diye sordu kaptan, tırnak işareti kullanarak.

Connor iç çekti. "Çıldırıncı derecede sıradan biri. Elimizde videosu var ama ya Koca Ayak'tan daha fazla sakal bırakmış ya da kapüşonlu bir tişört ve maske takıyor. Yüzünün net bir fotoğrafı yok. Vücut tipi açısından, erkek şüphelilerimizin her biri o olabilir. Bu odadaki erkeklerin yarısı o olabilir. Sadece bilmiyoruz. Şu anda

Bu noktada, Munro'nun kaçırıldığı ve ardından işkence gördüğü süre boyunca dokuz şüphelinin mazeretlerini kontrol etmemiz gerekiyor."

"Her anlaşma polisle işbirliği yapmalarını gerektiriyor," dedi Joel. "Umarım yapmazlar çünkü tüm bu anlaşmaları yaptıktan sonra bir duşa ihtiyacım var. Hepsinin anlaşmalarını bozmalarını istiyorum, böylece ben de onları takip etmek zorunda kalmayacağım."

Kaptan kaşlarını çatarak, "Herkes bir anlaşma yaptı mı?" diye sordu. "Hayır. Konuştuğumuz son üç kişinin elinde hiçbir şey yoktu."

yenisi." Joel yorgun bir kahkaha attı. "Sonuncu oldukları için çok kızgındılar. Uçağın en arka sırasındasınız ve yemek arabası size ulaşana kadar tüm iyi yemek seçenekleri çoktan tükenmiştir."

Kit bir tabak sandviçi Joel'e uzattı. "Yemeğe gönderme yapıyorsun. Bir şeyler ye."

Joel bir sandviç kaptı. "Teşekkür . Sana karşı dürüst olacağım. Hepsi kefaletle serbest kalacak. Onları Munro'yu öldürmek için komplo kurmaktan tutukladık ama gerçek kanıtlar sadece birbirleri hakkında söyledikleri. Henüz fiziksel kanıtımız yok. Parmakla gösterme duruşmada zorlayıcı olacaktır, ancak bir yargıcın bize kefaletle serbest bırakma seçeneği sunacağını sanmıyorum. Bunlar 'toplumun temel taşları' ve birçoğu çeşitli hakimlere bağışta bulunuyor. Bugün saat 17:00'ye kadar evlerine dönmüş olacaklar."

"En azından pasaportlarını alabilir miyiz?" Kit sordu.

"Deneyeceğimden eminim. Kesinlikle uçuş riskleri var. Ama söz veremem. Kefaletle çıkar çıkmaz onları izletmeyi planlamalıyız. Özellikle de Bert Ramsey. Simon Daly kendisi ve karısı için güvenli bir ev ayarladı, böylece onu kolayca bulabileceğimiz bir yerde olacak ama diğerlerinin hiçbiri koruma almadı. Hiçbiri bunu istemedi."

"Bu çok açıklayıcı," diye mırıldandı Marshall. "Gözetim altında olmak istemiyorlar."

"Öyle olacaklar," dedi Navarro acımasızca. "Bunu ayarlayacağım. Uyardığın için teşekkürler Joel."

Joel ona el salladı, sandviçinden kocaman bir ısırık alarak ağzını doldurmuştu. Gözlerini kapadı ve acınası bir sesle inledi.

"Başka bir şeyi olan var mı?" diye sordu kaptan.

"Kahverengi Chevy Suburban," dedi Sam. "Peyzajcının Boyun Sakalı'nı kullanırken gördüğü. Açılmamış bir römorkla izini sürme konusunda herhangi bir başarı elde edildi mi?"

"Tüm trafik kameralarını inceleyen bir ekibim var," dedi Navarro. "Aynı Suburban/römork kombinasyonu olabilecek iki tanesini takip ettiler. Biri en son 163'te, diğeri de 8'de görülmüş."

Connor kaşlarını çatarak, "Eyalet Yolu 163 kuzeyden geçiyor," dedi. "I-8 doğudan geçiyor. Hangi yöne gitti?"

Navarro başını salladı. "Hâlâ araçların oradan nereye gittiğini bulmaya çalışıyorlar. Kayboluyorlar, sonra tekrar ortaya çıkıyorlar. Araçlar, normal trafik düzenini kullanırlarsa ekibimin olmalarını beklediği yerde değiller."

"Bunu bilerek yapıyor," dedi Kit. "Suları bulandırmak için."

"İşe yarıyor," diye mırıldandı Navarro. "Ama pes etmeyeceğiz."

"Efendim, Christopher Drummond ne olacak?" Kit sordu. "Hâlâ onun teklifini değerlendirmiyoruz, değil mi?"

Kaptan Navarro'ya sorgulayan bir bakış attı ve Kit yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim, Teğmen," diye mırıldandı.

Navarro onun özrünü elinin tersiyle itti. "Drummond'un bir anlaşma karşılığında bilgi alışverişinde bulunmayı teklif ettiğini söylemiştim," diye hatırlattı kaptana. "Ayrıca buna izin vermek istemediğimizi de söyledim."

"Hatırlıyorum," dedi kaptan. "Sana onun ne bildiğini öğrenmeni söylediğimi de hatırlıyorum."

Kit , yediği yemek midesinde kötü bir yuvarlanma yaratmıştı. Ama Navarro'ya güveniyordu. Birçok kez onun arkasını kollamıştı.

Ayrıca Rita'nın Drummond tarafından saldırıya uğradığını sessizce itiraf ettiğini de duymuştu.

"Bir kadını soğukkanlılıkla öldürdü," dedi Navarro sakın bir sesle. "Bu ödüllendirmek istediğimiz bir şey değil."

Kaptan hoşnutsuz görünüyordu. Ağzı, bu konuyu Navarro'yla daha sonra tartışmayı planlıyormuş gibi kuruluydu.

Kit boğazını temizledi. "Yüzbaşı? Brooks Munro'yu öldürme planına kimin karıştığını artık biliyoruz, kısmen Drummond'un teklifi sayesinde. Ondan önce şehir kulübü bağlantısını araştırmıyorduk. Takas etmek istediği bilginin şehir kulübü seti olması mantıklı. Bu gece konuştuğumuz dokuz kişiden her biri Munro'nun ölü adam değiştirme listesinde yer alıyor. Ve listeyi bulduğumuzda, bahse girerim Drummond da listede olacak."

Navarro başını salladı. "Ben de aynı şeyi düşünüyorum. Eğer şehir kulübü/şantaj bağlantısı Drummond'un teklif etmek istediği şeyse, kendisine de şantaj yapılmadığı sürece bunu bilemezdi. O listede ne bulursak, daha sonra onu suçlamak için kullanabiliriz. Eğer dokunulmazlık anlaşması yaparsa, geçmişte işlediği suçları da bu davaya dahil edebilir. Listeyi bulana kadar beklemeyi ve Drummond'u daha fazla şey için yakalama fırsatını hemen elimizden kaçırmamayı tercih ederim."

Rita'nın annesinin öldürülmesinden daha fazlası. Bir çocuğa tecavüzden daha fazla. Her ikisi de Drummond'u sonsuza dek hapse atmak için yeterli olmalıydı ama Kit sistemin her zaman böyle işlemediğini biliyordu.

Kötü insanlar işledikleri suçlardan nasıl kurtulacaklarını biliyorlardı.

Özellikle de zeki, zengin ve kötü insanlar.

Kaptan Navarro'nun sözlerini değerlendirdi. "Bu mantıklı. Pekâlâ, o zaman sabırlı olabilirim. Sanırım Drummond şu an için hiçbir yere gitmiyor. Bu noktada bize ihtiyacı var."

"Avukatı dün bütün gün ofisimi aradı," dedi Joel, bir sandviçi mideye indirip bir tane daha aldıktan sonra. "Ne zaman oturup müvekkiliyle bu konuyu tartışacağımızı sordu. Avukata geri çekilmesini söyledim, patronum da aynı fikirde. Drummond'a gününü göstermek istemiyoruz. Eğer Biz Yapma. kesinlikle var için. Biz inanmak Drummond'un o sorumlu için yapmaka Kurbanın on dört yaşındaki kızına karşı tehditkâr bir tavır takındı ve eğer onu tanıkları etkilemekten de yakalamak istiyoruz. O adama bir anlaşma vermek yapmak isteyeceğimiz son şey." Kit kısa süreliğine gözlerini kapattı, bir rahatlama kapladı.

Teşekkürler, Joel.

"Çocukla temas kurduğunu bilmiyordum," dedi yüzbaşı sessiz ve öfkeli bir şekilde, Kit'in, Navarro'nun Rita'nın henüz bildirmeye hazır olmadığı tecavüzü gerçekten açıklayıp açıklamadığını merak etmesine neden oldu. Tabii eğer hazır olursa.

Joel, "Kurbanın kızıyla kişisel olarak değil," dedi. "İsimsiz bir mektup almış ve -anlaşılır bir şekilde- izlendiğine inanmış. Bence yapan Drummond'du ve patronum da aynı fikirde. Drummond pisliğin teki, açık ve net. Bir Christopher Drummond yerine bir milyon Veronica Fitzgerald'a dokunulmazlık vermeyi tercih ederim ve bunun tek nedeni Fitzgerald'ın listede kimlerin olduğunu ve ne yaptıklarını tam olarak bilmemesi. Munro ve özel dedektifi biliyordu ve şimdi öldüler. Eğer özel dedektif hayatta olsaydı, ona da bir anlaşma vermek istemezdim."

"Anlaşıldı," dedi kaptan. "Veronica Fitzgerald şu anda nerede? Kefaletle serbest bırakıldı mı?"

Joel başını salladı. "Hem Munro hem de Grossman öldüğüne göre, avukatı ve ben koruyucu gözaltında daha güvende konusunda anlaştık, bu yüzden işler yoluna girene kadar misafiriniz olarak kalacak."

Kaptan başını salladı. "Hepinizin söylediklerine katılıyorum. Bu iyi bir iş millet. Bunun için neredeyse gece gündüz çalıştığınızı biliyorum ve bunu takdir ediyoruz. Sadece... daha hızlı çalışmaya çalışın."

"Bu arada," dedi Navarro, "eve gidin ve fırsatınız varken biraz dinlenin. Simon Daly ve karısı zaten güvenli bir evdeler. Kalan sekiz kişi yakında kefaletle serbest kalacak, bu yüzden onları yakalamak için kanıt toplamak üzere acele etmeniz gerekecek."

San Diego PD, San Diego, Kaliforniya

12 Ocak Perşembe, 06:30

Kit, çalışanların otoparkına park ettiğı Subaru'suna doğru yürürken tökezlediğini fark etti. Uzun zamandır hiç bu kadar yorulmamıştı.

Yumuşuyor.

Hayır, doğru değil. Sadece kendi başının çaresine bakmanın nasıl bir his olduğuna alışmıştı. Uzun zamandır hayatı sadece çalışmak, yemek yemek, uyumak ve tekrar etmekten ibaretti. Arada sırada ailesiyle pazar yemeğı yemek için ara veriyordu. Geçtiğimiz dokuz ay içinde önceliklerini belirleme konusunda daha iyi hale gelmişti. Bu süre zarfında yirmi dört saat uykusuz kaldığı ilk sefer değildi ama artık norm haline gelecek kadar sık olmuyordu.

McKittrick House'daki yatağı onu çağırıyordu. Annem ve babam o eve gelene kadar kızları okula göndermiş olacaktı. Köpeğine sarılabılır ve her şey yeniden başlamadan önce biraz dinlenebilirdi.

"Sen."

Kit zehirle dolu sesin geldiği yöne döndü. Ve dondu kaldı.

"Sen," diye tekrarladı, kalbi küt küt atmaya başlamıştı. Korkudan değil, öfkeden.

Christopher Drummond ona doğru yaklaşıyordu, ayak parmakları onunkilerden bir santim bile uzakta değildi. Uzun boylu bir adamdı ve bu boyunu onu korkutmak için kullanıyordu.

"Sorumlusu sensin," diye tısladı, nefesi kötüydü. Viski ve çaresizlik gibi kokuyordu.

"Ne için?" diye sordu sakince, elini cebine atıp cep telefonunu aradı. 911'i arayarak yeterince hızlı bir şekilde yardım alabilirdi. SDPD'nin otoparkındaydı, Tanrı aşkına.

Kayıt uygulamasını etkinleştirebilirse daha da iyi olacaktı. Ama şimdilik, olay büyümeden yardım alması gerekiyordu. Telefonunun yan düğmesine beş kez dokundu. 911'i çevirmeden arayabilmek çok güçlü bir şeydi. Daha önce hiç kullanmak zorunda kalmamıştı ama kurduğu için memnundu.

Diğer eli beylik silahına gitti. O da kılıfının emniyet mandalını bıraktı ve silahın kabzasını sıkıca kavradı. Kendi hayatını kurtarmak için olmadığı sürece silahını Drummond'a ateşlemek istemiyordu.

Birinin hizmet silahını ateşledikten sonra çok fazla evrak işi gerekiyordu.

Drummond parmağıyla onun göğsünü acıtacak kadar sert bir şekilde dürttü. "Bir anlaşma yapacaktım ama sen yoluma çıktın."

"Benim kararım değil, Bay Drummond. Bunu savcıyla görüşün."

"Seninle birlikte. Muhtemelen seninle yatıyordur, seni kaltak."

Kit ölçülü bir adım geri çekildi. Drummond bir adım öne çıktı, hâlâ onun alanındaıydı. "Çekilmenizi istiyorum, efendim," dedi kibarca.

Kendisine karşı harekete geçmesi için onu yemliyordu ve kadın bunu yapmayacaktı. Hele de adamın, kendisine saldırdığını söyleyerek davasını bulandırmak gibi bir niyeti olduğunu düşündüğü halde.

"Oraya geri dön ve o piç Haley'e beni aramasını söyle. Vereceği haber iyi olsa iyi olur."

"Joel Haley'e hiçbir şey söylemeyeceğim. Efendim," diye ekledi, ses tonunu olabildiğince alaycı bir hale getirerek. En azından artık yorgun değildi. Adrenalin taşkın bir nehir gibi kabarıyordu. "Bir kadını soğukkanlılıkla öldürdünüz ve çocuğına saldırdınız. Sana yardım etmek için parmağımı bile kıpırdatmayacağım. Bundan sonra başına gelecek her türlü korkunç şeyi hak ettin. İyi günler dilerim. Efendim." Uzandı ve onun kolunu kavradı, yapabileceğine inandığından daha hızlıydı. O da güçlüydü. Daha sonra bir çürüğü olacaktı. "Bırak beni. Şimdi."

Drummond onu kendine doğru çekti, yüzü neredeyse burunlarına değecek kadar yakındı. "Ne dedin sen?"

Kit masum numarası yaparak ona göz kırptı. "Ne demek istiyorsun?"

Her yerde kameralar vardı. Eminim onlardan biri bu anı kaydediyordu. Umarım sesli olarak.

"O küçük fahişe ne yaptığımı söyledi?"

"Öldürdüğü kadının çocuğunu mu kastediyorsun?"

"Ben o çocuğa dokunmadım. Her ne yaptığımı söylediyse, yalan söylüyor."

Ama bir kez daha sesi çaresiz geliyordu. Çaresiz ve çok suçluydu.

Lütfen kameralar kayıtta olsun. Lütfen.

"Buna jüri akranlarınızdan karar verecek, Bay Drummond."

"Ona dokunduğumu hiç söylemedi. Avukatım bana söylerdi."

"Dokundun mu? Ona dokundun mu?" Kit'in onun gözlerini oymaması ya da onu kurşun yağmuruna tutmaması, kendi özdenetimiyle gurur duymasını sağladı. Seni orospu çocuğu. Küçük kız kardeşime dokunuyorsun. Senin işini bitireceğim. Ama bunu yasal yollardan yapacaktı.

Rita'nın adalet sisteminin işlediğini görmesine ihtiyacı vardı.

Kolundaki demir tutuşu sıkılaştı ve vücudunun ön kısmı kendi vücuduna değene kadar onu daha da yakına çekti. "Onu ben becermedim. Eğer yaptığımı söylüyorsa, yalan söylüyordur."

Kokuşmuş nefesi burun deliklerini doldurdu. Ağzını tıkama.

"Onu 'becerdiğinizi' hiç söylemedim, efendim." Kelimeler boğazına yapışıp onu boğmak istiyordu. "Sadece ona saldırdığınızı söyledim."

Adamın tutuşu daha da sıkılaştı ve kadın irkilmemek için yanağının içini ısırarak zorunda kaldı. "O bir yalancı," diye hırladı adam.

Kit'in parmakları beylik silahının üzerinde esnedi. Yakında onu durdurmak zorunda kalacaktı. "DNA ne diyor göreceğiz."

Uzak bir ihtimaldi. Rita ona saldırının ayrıntılarını hiç anlatmamıştı ve Rita olay sırasında kimseye bir şey söylemediği için Kit'in olayla ilgili fiziksel bir kanıt olup olmadığı konusunda hiçbir fikri yoktu.

Ama Kit tecavüz kiti olmadığından emindi. Drummond bunu bilmiyordu.

Yüzü kızardı. "Ne?"

"DNA'nın ne bakacağız." dedim. DNA'yı , değil mi? Öldürdüğünüzü kanıtlayan sağlam bir kanıt.

Maria Mendoza." Rita'nın annesinin deri hücreleri, onu öldüresiye dövdüğü gece taktığı mühür yüzüğünün yarıklarına gömülmüştü.

Connor, ortak olmalarından kısa bir süre önce bu soruşturmadan sorumluydu. Teşekkürler, Connor.

Drummond bir adım geri çekildi, hâlâ onun kolunu tutuyordu. "Yalan söylüyorsun," dedi, sesi belirsizdi. Ve korkmuştu.

Ona gülümsedi. "Seni nasıl daha iyi hissettirecekse. Bir dahaki sefere bir çocuğa tecavüz ettiğinizde prezervatif kullanın."

"Yaptım," diye homurdandı boştaki eli yumruk olup kadının yüzüne doğru giderken.

Ama bunun geleceğini görmüştü. Adamın kolunu yakaladı ve aynı anda kendi kolunu da kurtararak onu etrafında döndürdü ve bacaklarını altından tekmeledi.

Drummond kaldırıma öyle sert bir gümbürtüyle düştü ki, eğer ondan bu kadar nefret etmeseydi ona acıyabilirdi.

"Bir polis memuruna saldırmaktan tutuklusun," dedi onu kelepçelerken. "Ve umarım çok daha fazlası için."

Kadın onu ayağa mavi bir çizgiyle küfrediyordu. Kit hakaretlerin üzerine yuvarlanmasına izin verdi. Ve bütün bu konuşmaları kaydedebilmiş olmayı diledi.

"Güzel," dedi tanıdık bir ses arabasının arkasındaki gölgelerden. Sam bir elinde annesinin Pyrex fırın kaplarından birini, diğerinde cep telefonunu tutarak dışarı çıktı. Cep telefonu doğrudan Drummond'a doğrultulmuştu.

Sam'in her şeyi kaydettiğini umarak ona sırtıttı. "Çanakla kafasına mı vuracaktın?"

Sam omuz silkti. "Mecbur kalırsam. Her şeyin kontrolün altında olduğunu düşünmüştüm ama yine de arkadaydım. Her ihtimale karşı."

"Hepsini videoya çektin mi?"

Sam'in gülümsemesi vahşiydi. "Her kelimeyi. Hatta 'Ben yaptım. "

Drummond çırpınmaya başladı, ama Kit bacaklarını tekrar altından tekmeledi ve dizini Drummond'un böbreğine dayayarak sırt üstü yere düştü.

Sam hem sevinçli hem de acılı görünüyordu, ikincisi büyük olasılıkla aynı şeyi ona yaptığı zamanı hatırlamasıydı.

Neyse ki Sam onu affetmekten fazlasını yapmıştı.

"Düşündüğüm kadar zeki değilmiş," dedi Connor, silahını yeniden kılıfına sokarken kayıtsızca yaklaşarak. "Ona bir şey itiraf ettirebileceğini düşünmemiştim."

"Ben de," diye itiraf etti Kit, "ama adam sarhoş ve belki de kafası iyi. İyi bir kombinasyon değil."

Marshall ve Ashton, Connor'ın hemen arkasındaydı. "Bu harikaydı," dedi Ashton. "Televizyondan daha iyiydi."

Meslektaşlarının ona arka çıkması güven vericiydi. Tamamen yalnız olduğundan emindi.

Connor Drummond'u ayağa kaldırdı ve üç adam ona binanın içine kadar eşlik etti. Connor omzunun üzerinden, "Evine git, Kit," dedi. "Biz evrak işlerini halledene kadar onu bir hücreye kapatacağız. Umarım o zamana kadar ayılır ve az önce kendine ne yaptığının farkına varır."

Dedektifler uzaklaşırken Sam cep telefonuna dokundu. "Videoyu sana, Connor'a ve bulut hesabıma gönderdim." Pyrex tabağı Kit'in Subaru'sunun kaputunun üzerine koydu. "Sana zarar verdi mi?"

Omuz silkti. "Halledemeyeceğim bir şey değil. En azından bir polise saldırdığı için onu yakalamayı umuyordum. Gerçekten işe yarar bir şey söyleyeceğini hayal etmemiştim."

Sam ceketinin kolunu yavaşça geriye itti ve telefonundaki el fenerini kullanarak Drummond'un onu tuttuğu kolunu kontrol etti. Sam'in çenesi gerildi. "Şimdiden kızarmış. Buza ihtiyacın var."

Sana ihtiyacım var. Çünkü bu adam bir kez daha ona yardım etti. Drummond'la tek başına başa çıkabilecek olsa da Sam'in yanında olması onu çok sıcak ve mutlu hissettiriyordu.

Ona doğru eğildi ve alnını onun göğsüne dayadı. "Teşekkür ederim."

Kolları onu sardı, rahat ve güvenliydi. "Annenin tabaklarını ve kahve fincanını almayı unutmuşsun. Seni yakaladığını gördüğümde onları sana getiriyordum. Connor'a mesaj attım ve sonra kayda başladım."

"Kafasına vurmak için annemin tabağını aldıktan sonra."

Göğsünden bir kıkırdama yükseldi. "Silahım yok. İdare etmek zorundaydım." Derin bir nefes aldı, sesi değişti. Titrekledi. "Hayatımdan on yıl çaldın."

"Onu kontrol altına almıştım."

"Biliyorum. Ona kendim vurmamamın tek nedeni buydu. Ama yine de beni korkuttun. Ya silahı olsaydı?"

"Kevlar."

"Her şeyi korumuyor." Nefes verdi, omuzları çöktü. "Dikkatli olduğunu biliyorum. Ama..."

"Biliyorum," diye fısıldadı. Sonra gözleriyle buluşabilecek kadar geri çekildi. Clark Kent gözlüklerinin ardındaki o güzel yeşil gözlerle. Her zamanki gibi açık ve dürüsttüler ve şu anda çözümleyemediği milyonlarca şey söylüyorlardı. "Teşekkür ederim. Arkamı kolladığın için. Ve kendi başımın çaresine bakabileceğime inandığın için. Ama özellikle her şeyi kaydettiğiniz için. Bu büyük bir fark yaratacak."

"Eğer bunu o sefil orospu çocuğundan suçunu kabul ettirmek için kullanabilirlerse, Rita mahkemede tanıklık etmek zorunda kalmadan suçu bildirebilir. En azından o duruşmada."

Drummond'un cinayet davasında tanıklık etmesi gerekecekti ama Kit, Rita'nın bunun üstesinden gelebileceğine inanıyordu. Özellikle de adam cinsel saldırıdan dolayı cezalandırılıyorsa.

"Teşekkür ederim," dedi tekrar, sonra parmak uçlarında yükselip onu öptü. Sadece kısa bir öpücüktü ama yine de gülümsemesine neden oldu. "Sen benim parlak zırlı şövalyemsin."

"9'a 13'lük güvenilir fırın kabımı kullanıyorum."

Gülmek istedi ama bunun yerine gözlerinin dolduğunu fark etti. "Sanırım adrenalin patlaması yaşıyorum."

"O zaman seni eve bırakayım."

Hayır demek istedi. Ama o haklıydı. Şu anda bir arabanın direksiyonunda olmamalıydı. "Tamam."

La Jolla, San Diego, Kaliforniya 12
Ocak Perşembe, 12:15

Connor onları Peter Shoemaker'ın evine giden dolambaçlı yola çıkarırken Kit, "Vay canına," diye nefes aldı.

Evin kendisi muhteşemdi. Bir tepenin üzerinde yer alan ev, eski İspanyol hacienda tarzında, ancak gerçekçi bir dokunuşla yapılmıştı. Ev kendi etrafında dönerek spiral bir etki yaratıyordu.

"Arka tarafın tamamı yarım daire şeklinde," dedi Connor. "Hepsi pencere. Kayalıklara doğru uzanıyor. Gün batımında okyanus manzarası nefes kesici."

Kit arabanın camını birkaç santim aşağı indirdi ve hemen çarpan dalgaların sesi ve tuzlu su kokusuyla karşılaştı. "Arka tarafın neye benzediğini nereden biliyorsun?"

"Google'da arattım," dedi Connor. "Yaklaşık on beş yıl önce bir dergide yer almış. Ayakkabıcılar on yıldır burada yaşıyor, yani o zamanki sahipleri onlar değildi. Ama çok değiştiklerini de sanmıyorum. Bu ev 20 milyona satıldı. O kadar para harcadığınızda, bir tamirci istemezsiniz."

Kit zorlukla yutkundu. "Yirmi milyon dolar mı?" "Evet. Karınla tanışmaya hazır mısın?"

Hem Shoemaker'ın evini aramak hem de Aylene Shoemaker'ı kocasının mazereti hakkında sorgulamak için gelmişlerdi. Joel'e Brooks Munro'nun kaçırıldığı Çarşamba günü okuldan sonra Aylene'le birlikte olduğunu, sonraki iki gün okulda olduğunu, sonraki iki akşam da yine Aylene'le birlikte evde olduğunu söylemişti. Çarşamba'dan Cuma'ya kadar bütün gün okulda olduğunu teyit etmişlerdi ama geri kalan zaman hâlâ muallaktaydı.

Kiralık katil planına katılan dokuz kişinin de mazeretlerini kontrol ediyorlardı ama Kit'in tahmin ettiği gibi, dokuzunun da yerini ve faaliyetlerini öğrenmek zordu. Umarım Peter Shoemaker'ın karısı kocasını destekleyebilirdi. En azından onun adını listelerinden silebileceklerdi.

Kit, Sam'in bugün onlarla birlikte olabilmesini diliyordu ama o sabah müşterileri vardı ve öğleden sonra da New Horizons'ta gönüllülük yapacaktı. Çok yorulmuş olmalıydı. En azından o ve Connor dört ya da beş saat uyuyabilmişlerdi. Sam gün başlamadan önce bir saatten fazla uyumuş olamazdı.

Tepeyi aşılar ve Connor arabanın frenlerine dokundu. "Vay, vay, vay. Ne oluyor lan?"

Kit'in Sam'le ilgili düşünceleri önlerindeki manzara karşısında buharlaştı. Dairesel garaj yolunda bir Rolls-Royce'un yanında bir polis arabası duruyordu. önündeki ev burada iki

üniformalı memurlar yaşlı bir adamı zapt ediyorlardı. Altmışlı yaşlarının ortalarında ya da sonlarında olduğu anlaşılan adam bağırıyor ve memurlarla kavga ediyordu.

Kit ve Connor aceleyle harekete geçerek kimliklerini gösterdiler. "Sorun nedir, memur beyler?" Kit sordu.

Üniformalılardan biri "Bu adam eve girmeye çalışıyordu," dedi.

"Ben değildim!" diye gürledi adam. "Bu evi ben satın aldım. Kızım burada yaşıyor. Onu kontrol etmek için içeri girmeye çalışıyorum ama anahtarım çalışmıyor."

Kit adamı hem rahatlatmak hem de umuduyla ellerini kaldırdı. "Adınız nedir, efendim?" Memurlara bir göz attı. "Onu bırakabilir misiniz? Kaçmayın, efendim. Size yardım etmek istiyoruz."

Çünkü bu adamın kızını kontrol etmeye geldiğini düşününce aniden ürpermişti. Kit, adamın yaşına bakarak kızının Peter Shoemaker'ın karısı olduğunu tahmin ediyordu.

Adam memurların elinden kurtuldu ve Kit'in yüzüne döndü. "Ben Duncan Tindall."

Connor sadece Kit'in duyabileceği sessiz bir fısıltıyla, "Öyle," diye onayladı.

Kit bile bu ismi tanıdı. Duncan Tindall Güney Kaliforniya'nın en zengin adamlarından biriydi.

"Teşekkür ederim, efendim. Ben Dedektif McKittrick ve bu da ortağım Dedektif Robinson. Bana neler olduğunu anlatın."

Tindall titrek bir nefes aldı ve bıraktı. "Kızım Aylene telefonlarıma cevap vermiyor. Her zaman telefonlarıma cevap verir. İkiz torunlarım birkaç günlüğüne bizimle kalıyorlar ve anneleriyle konuşmak istediler ama o da telefonlarına cevap vermedi. Bir terslik var."

"Çocuklar sizinle mi yaşıyor?" Kit sordu.

"Hayır. Kızım onları birkaç günlüğüne almamı istedi. O ve damadım bahar dönemi yoğunlaşmadan önce biraz yalnız kalmak istediler."

"Evin anahtarı sende mi?" Connor sordu.

Tindall ters ters baktı. "Evet, anahtarım var. Bu lanet evi ben satın aldım!"

"Çok özür dilerim efendim," dedi Kit, sesinin yatıştırıcı çıkmasını umarak. "Bir şey ima etmek istememiştik. Anahtarınızın artık uymadığını mı söylüyorsunuz?"

"Öyle değil. Bu adamlar bana saldırdığında pencereleri açmaya çalışıyordum."

Üniformalılar Kit ve Connor'a aynı şekilde etkilenmemiş bakışlar attılar. İçlerinden biri, "Yetkisi olmayan hiç kimsenin içeri girmediğinden emin olmak için görevlendirildik," dedi.

Tindall'ın gözleri kısıldı. "Neden?" Bu tek kelime öfke ve korku karışımıyla doluydu.

Connor ona, "Damadınız dün gece sorgulanmak üzere buraya getirildi," dedi.

Tindall'ın öfkesi söner gibi oldu, şoka girdi. "Ne için? Pete iyi bir adam."

Arkalarında bir taksi durdu ve arka koltuktan Peter Shoemaker'dan başkası inmedi. Taksiye el salladı ve yüzünde temkinli bir ifadeyle onlara doğru ilerlemeye başladı.

"Neden buradasın baba?" Shoemaker, Kit ve Connor'ı görmezden gelerek sordu.

"Anahtarım neden kilide girmiyor?" Tindall sordu. "Ve neden sorgulanmak üzere getirildiniz?"

"Bu konuyu önce Aylene ile özel olarak konuşabilmeyi umuyordum. Neden buradasınız, Dedektifler?"

Kit, "Evinizi aramak ve karınızla konuşmak için," dedi. "Söylediğimiz gibi mazeretleri teyit ediyoruz. Görünüşe göre hepimiz Bayan Shoemaker ile konuşmak istiyoruz."

"Tindall," diye düzeltti Tindall. "Kızlık soyadını korudu."

Eğer kaşları çatıksa bu durum Peter Shoemaker'ın canını sıkmışa benziyordu. "Anahtarınız çalışmıyor çünkü Aylene kilitleri değiştirdi," dedi. "Etrafta bir haydut olduğuna dair raporlar vardı, o yüzden dikkatli olmak istedi." Cebinden bir dizi anahtar çıkardı ve birini kayınpederine verdi. "Al bakalım. Şimdi, neden buradasın baba?"

"Aylene telefonlarıma cevap vermiyor. Kızlar aradığında da cevap vermedi."

Shoemaker sustu. "Aradığımda da cevap vermedi. Dün gece eve gelmediğim için kızgın olduğumu düşündüm." Hızlı bir koşuyla ön kapıya yöneldi. "Gittiğimde de kızgındı."

"Ona nereye gittiğini söyledin mi?" Kit arkasından yakından takip ederek sordu, çünkü omurgasından aşağı inen ürperti tam anlamıyla bir korkuya dönüşmüştü.

Bir sorun vardı.

"Hayır. Ben çağrıldığımda çoktan küvete girmişti. Sadece bir saat kalacağımı düşünmüştüm. En fazla iki. Ona banyosunun keyfini çıkarmasını ve yakında evde olacağımı söyledim." Shoemaker anahtarını kilide sokmaya çalışırken elleri titriyordu. "Ve sonra... sonra... Ona telefonda bir şey açıklamak zorunda kalmak istemedim."

"Açıkla neyi?" Tindall talep etti. "Kahretsin, Pete. Neler oluyor?"

"Bir dakika içinde, baba." Shoemaker nefesini içine çekti ve kendini sakinleştirmeye çalışarak dışarı verdi. "İçeri girmem gerek."

"Bırakın Bana." Connordedi, alarak ve anahtar Shoemaker'ın elinden. Kilidin içine kayd ve kolayca döndü.

Kit kafasını kaldırdı ve dondu kaldı. Oh, kahretsin. Kapıyı gösteren kamera siyah spreyle boyayla kaplanmıştı.

"Dedektif," diye mırıldandı Connor omzunun üzerinden bakarken.

Connor başını kaldırdı, Shoemaker'ın anahtarlarını geri vermeden önce gözleri kısa süreliğine kapandı. "Burada birkaç dakika kalmanız gerekecek, Bay Shoemaker, Bay Tindall. Lütfen."

"Hayır!" Tindall bağırdı. "Neler olduğunu bilmek istiyorum!"

Kit ona, "Öğrenir öğrenmez size haber vereceğiz," diye güvence verdi. "Memurlar mı?"

İki üniformalı memur kapının önünde yerlerini aldılar ve her ikisi de korkmuş olan iki adamın içeri girmesini engellediler.

Kit ve Connor merdivenleri koşarak çıktılar, zarif merdiven ikisine de aynı anda yetecek kadar genişti. Yedi yatak odası temizdi ama ana banyoya girdiklerinde oldukları yerde durdular.

"Orospu çocuğu," diye mırıldandı Connor.

Evet, diye düşündü Kit. Orospu çocuğu.

Çünkü Aylene Tindall devasa küvette yatıyordu, su koyu kahverengimsi kırmızıydı. Boğazı kesilmişti. Kulaktan kulağa.

Connor CSU'yu ararken Kit bir adım geri çekilip Merkeze haber verdi. Daha sonra cesedi alması için Alicia Batra'yı aradı ve Connor Navarro'yu ararken görüşmesini bitirdi. Navarro'yu hoparlöre aldı.

"Ne?" Navarro telefonu açtığında düz bir sesle sordu.

"Shoemaker'ın karısı öldü," dedi Connor. "Boğazı kesilmiş, Diğerleriyle aynı. Ön kapının kamerası da boyanmış."

"Lanet olsun." Navarro içini çekti. "Diğer yedi kişinin ailelerine ek koruma sağlayacağım. Görünüşe göre Simon Daly'nin koruma istemesi tam zamanında olmuş."

"Belki de çok zamanlıdır," dedi Kit. "Sanırım bu Aylene Tindall'ın ne zaman öldürüldüğüne bağlı."

"Shoemaker'ın karısı mı?" Navarro sordu. "Tanrım, bu bir kâbus. Güney Kaliforniya'nın en büyük servetlerinden birinin varisi. Belediye başkanı günlerdir peşimde ve bu durum işleri daha da kötüleştirecek. Daha fazlasını öğrendikçe beni haberdar edin."

Kit bakışlarını küvetteki ölü kadından ayıramıyordu. "Peter Shoemaker'ın mazeretiydi, efendim. Şimdi ona hiçbir şey soramayız."

"Biliyorum. Başka mazeret doğrulaması yaptınız mı?"

"Şimdiye kadar Estelle White'ın mazeretini kontrol etti."

Shoemaker ikinci ziyaretimizdi. Marshall ve Ashton ile öğleden sonraları hakkında konuşmadık."

Navarro, "Juanita Young ve Henry Reese'in mazeretleri de kontrol edildi," dedi. "Kevin ve Alf az önce rapor verdiler. Onları Bert Ramsey'nin mazeretini kontrol etmeleri için göndereceğim. En son Simon Daly'yi kontrol edebiliriz, çünkü kendisi güvenli bir evde ve şimdilik bir yere gitmiyor. Bir kadın ve diğer iki adam henüz kefaletlerini ödemediler ama bir saat içinde ödeyecekler. Joel hakimın hepsinin pasaportuna el koymasını sağladı."

Kit, "Tabii Veronica gibi olup sahtelerini yaptırmadıysa," dedi.

"Charter hizmetleri de dahil olmak üzere yerel havaalanlarını BOLO'ya aldım. Ülkeden kaçmaya çalışırlarsa onları yakalarız. Herkesin evinde ve işyerinde polis var. Bunun onları güvende tutmak için olduğunu söylüyoruz ve Aylene Tindall'ın cinayetinden sonra bize inanabilirler bile. Olay yerinde kal ve ifadeleri al. Kevin ve Alf'i mazeretleri için tutacağım. Shoemaker olay yeri güvene alındıktan sonra alamadıklarını alabilirsin. Kalan yedi kişinin yakın ailelerini kontrol etmeleri için birilerini göndereceğim."

Yedi, diye düşündü Kit, zihninden onları sayarak. On kişiden Hugh Smith ölmüştü. Simon Daly ve karısı güvenli bir evdeydi. Peter Shoemaker'ın karısı ölmüştü. Geriye kontrol edilecek yedi şüphelinin ailesi kalıyordu. İyi olmuş. Kimsenin gözden kaçmasına izin veremezlerdi.

"Hugh Smith'in karısının nerede olduğunu biliyor muyuz?" Kit sordu. "Torunlarını ziyaret ediyor," dedi Navarro. "Şu anda Şu anda Baltimore'da ve ölüm haberini almış. Şu anda eve dönüyor."

"Aylene Tindall ve Peter Shoemaker'ın üç çocuğu var," dedi Connor. "Biri San Francisco'da üniversitede okuyor. Yerini öğrenip ona da haber vereceğiz."

Kit hâlâ Aylene Tindall'ın cesedine bakıyordu. "Shoemaker'ın karısını neden öldürdüler? Bu bir mesaj mıydı? Eğer öyleyse, ne? Munro'ya ödeme yaptığını söyledi. Hugh Smith hepsini ifşa etmeseydi Neckbeard'a ödeme yapmaya devam edeceğini söyledi. Tek suçunun Aylene'i aldatmak olduğunu söyledi."

"Bir sürü şey söyledi," diye mırıldandı Navarro. "Hepsi söyledi. Ve bahse girerim bunların çoğu ya bir anlaşma yapmak ya da Munro'nun listesine girmek için ne yaptıklarını araştırmamızı unutturmak için söylenmiş yalanlardı. Ya da her ikisi de."

Kit içini çekti. "Babasına ve kocasına söylememiz gerekiyor. Dışarıdalar."

Navarro'nun iç çekişi onunkini yankıladı. "Başla o zaman." Connor banyo kapısına doğru döndü. "Bu sefer ben yapacağım. Benim sıram."

"Bekle." Kit, Navarro'yla görüşmeyi sonlandırmadan önce Connor'ın elini hafifçe tuttu. "Wilhelmina Munro'yu da kontrol et. Boyun Sakalı aile üyelerini öldürmeye başladıysa, onun ve bakıcısı Rafferty'nin peşine düşebilir."

"Boston'a geri dönmediler mi?" Navarro sordu.

"Hayır. Kocasını gömmeyecek olsa da -çünkü yasal eş olarak Veronica bunu yapabiliyor- biz soruşturmamızı bitirene kadar burada kalacağını söyledi. Ona biraz zaman alabileceğini söyledim ama şehirde bir daire kiraladı. Adresi sana mesaj atarım."

"Teşekkür ederim. İkiniz de güvende kalın." Navarro aramayı sonlandırdı.

Connor nefes verdi. "Hadi yapalım şu işi."

Merdivenlerden aşağı indiler, Shoemaker ve Tindall'ın kapalı ön kapının diğer tarafındaki polisler bağırıklarını duyabiliyorlardı. Kit ve Connor, iki adama içeri girme fırsatı vermeden içeri süzıldüler.

Connor tekrar nefes verdi. Bildirim yapmaktan gerçekten nefret ediyordu, Kit biliyordu, ama kimse onlardan hoşlanmıyordu. Ve sıra ondaydı.

Connor elinden geldiğince şefkatle, "Karınız öldü, Bay Shoemaker," dedi. "Adli tıp ekibi ve adli tabip işini bitirene ve biz olay yerini temizleyene kadar içeri giremezsiniz."

Shoemaker bir anda yere yığıldı. Beton ön verandaya kış üstü düştü ve acısına tepki bile vermedi. Fişi çekilmiş gibi görünüyordu. Vücudu sarktı ve sırtını evin ön duvarına yasladı.

"Bunların hepsi benim suçum," diye fısıldadı.

Tindall beyazın endişe verici bir tonuna bürünmüştü. "Ne?"

Sessizce sordu, kelime sadece dudaklarında şekilleniyordu.

Kit onun koluna girdi ve okyanus esintisiyle hafifçe sallanan verandadaki salıncağa kadar eşlik etti. "Çok özür dilerim, efendim."

salıncağına yığıldı ve yukarı ona baktı.

"Nasıl?" Kelime yine sessizdi.

"Öldürüldü, efendim."

Gözlerini kapatarak öldürüldü diye mırıldandı ama başka bir şey söylemedi.

"Sizin için birini çağırabilir miyiz, efendim?" Kit sordu. "Karınızı mı?"

Başını salladı, hâlâ sessizdi. Sonra gözleri açıldı ve Kit şaşkınlıktan donuklaşmış bakışlarını gördü. "Kennedy. Ona söylemem gerek."

"Kennedy kim?"

"Torunum. Üniversitede okuyor." Elini telefonuna attı ama Kit bileğine hafifçe dokunarak onu durdurdu. "Ona söylediğinde yanında birinin olduğundan emin olalım, tamam mı? Bir arkadaşı ya da yurttaki oda arkadaşı gibi. Belki de yurt danışmanı."

Tindall uyusukça başını salladı. "Kızlar. Onlara nasıl söyleyeceğim?" Gözlerinden yaşlar süzüldü. "Neden biri benim Aylene'ime zarar versin ki? O iyi biriydi. Nazikti."

"Bilmiyorum," dedi Kit dürüstçe. "Öğreneceğiz."

Tekrar başını salladı, sonra hareketsiz kaldı. Sonra kaskatı kesildi, aniden öyle bir oturdu ki salıncak neredeyse onu devirecekti. "Bunun Pete'le ne ilgisi var? Neden sorgulandı?"

Kit, hâlâ betonun üzerinde oturup kendini sallayan Peter Shoemaker'a baktı. Ağzı hareket etmeye devam ediyordu ve Kit onun tekrar tekrar her Geyin kendi hatası olduğunu söylediğini .

Tindall şüphesiz itiraz etmek için ağzını açtığı anda, "Şu anda size tüm detayları veremem - hala bazı şeyleri çözmeye çalışıyoruz," diye ekledi. "Ama damadınız sorgulandı çünkü kendisine şantaj yapıldığını düşünüyoruz."

Tindall yine kaybolmuş görünüyordu. "Pete mi? Ne için?"

Kit, Peter Shoemaker'ın karısını aldatmaktan çok daha fazlasını yaptığından neredeyse emindi. Neckbeard'ın gönderdiği mesaj açıktı: Öde ya da ödemezsen. Ve diğer karaderililerin ödediği meblağlarla karşılaştırıldığında, Shoemaker'ın ayda iki bin doları bir kadını öldürmek için yeterli görünmüyordu

bitti. "Emin değilim. Dediğim gibi, soruşturmamıza yeni başladık. Ama öğreneceğiz."

Tindall'ın çenesinde bir kas sıkıştı. "Yani bu gerçekten Pete'in suçu mu?"

"şey, hayır, efendim. Geçen hafta insanları öldüren her kimse onun suçu."

Tindall tekrar ona baktı ve sonra kafası netleşir gibi oldu. "Brooks Munro. Sen McKittrick'sin. O sümüklü Brooks Munro cinayetini soruşturuyorsun."

"Evet, efendim."

"O zaman sorumlu o mu?"

Kit, Munro'nun Aylene'in cinayetinden sorumlu olamayacağını, çünkü öleli yaklaşık bir hafta olduğunu söylemek istedi. Ama Tindall'ın sorduğu bu değildi.

Elinden geldiğince cevap verdi. "Bir ilgisi var. Bilseydim sana daha fazlasını anlatırdım." Çoğunlukla doğru. "Size birkaç soru sorabilir miyim? Kötü bir zamanlama olduğunu biliyorum ama..."

"Elbette," diye mırıldandı Tindall. "O benim bebeğimdi. Benim tek çocuğum."

"Çok özür dilerim. Kızınız ve damadınız birlikte mutlu görünüyorlar mıydı?"

Başını salladı. "Evet, öyle yaptılar. Pete ona bir kraliçe gibi davrandı."

Bu ilginçti. Peter bir gece önce karısı hakkında çok kötü şeyler söylemişti. "Kızınız ev dışında çalışıyor muydu?"

"Evden çalışır, ailemizin vakfını yönetirdi. şehirdeki hayır kurumlarına önemli miktarda bağışta bulunuyoruz."

Kit bunu yıllar boyunca haberlerde okumuştu. "Yani para sıkışık değildi."

Tindall başını salladı. "Hayır. Bir güven fonu ve asgari harcamaları vardı. Neredeyse her şeyini ben ödedim, böylece

hayır işlerini yapabilir ve Pete de okulda öğretmenlik yapabilir. Geri veriyorlar."

Kit hüzünle gülümsedi. "Kulağa son derece harika geliyor."

"Öyleydi," diye fısıldadı Tindall. "Çocuklara nasıl söyleyeceğim?"

"Kolay değil," dedi Kit. "Ne anlatmak ne de duymak. Size suç nedeniyle çocuklukta yaşanan travma konusunda uzmanlaşmış iyi bir psikologun adını verebilirim. Aileme yardım etti."

Gözlerini kaldırdı, acı ve şokla doluydu ki Kit'in yüreğini acıttı. "Birini mi kaybettin?"

Ona Rita'dan bahsedemezdi, bu yüzden Kit hakkında bir makale okuyan herkesin zaten bileceği bir cevap verdi. "Kız kardeşim. On beş yaşındaydık. Bunu yapan adamı asla yakalayamadık ama Aylene'inizi öldüreni yakalayacağız."

"Teşekkür ederim, Dedektif." Duncan Tindall yüzünü ellerine gömdü ve ağlamaya başladı.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

San Diego PD, San Diego, Kaliforniya
12 Ocak Perşembe, 16:45

Kit masa sandalyesine yığıldı ve çılgınca çekmecesini aradı, Snickers'ı bulduğunda rahatlayarak iç çekti böyle bir durum için orada bırakmıştı. Kral boyundaydı ama yine de yatıştırması gereken stres miktarı için yeterince büyük değildi.

"İyi değilsin," dedi Navarro, masasının kenarına tüneyerek. "O yüzden sormayacağım bile."

"Güzel," dedi Kit bir lokma dolusu çikolata ve karamelin arasından. İlk lokmayı yuttu ve şekeri bir kenara bıraktı, çünkü Navarro son durumu öğrenmek istiyordu. "Alicia Batra banyo suyunun Aylene'in vücut ısını bozduğunu söyledi, bu yüzden ölüm nedeni belli değil. Dün gece yedi ile bu sabah yedi arasında bir zaman. Kocas, SDPD onu sorgulamak için getirdiğinde kadının küvette olduğunu söyledi ve bu da dün gece saat dokuz on beşteydi, yani bu aralığı biraz daraltıyor."

"Diğer şüphelileri ne zaman aldık?"

"Dokuz ile gece yarısı arasında. Yani eğer TOD daha erkense herhangi biri yapmış olabilir." Kollarını iki yana açtı.

"Ya da hiçbiri yapmamış olabilir. Bunu bilemeyiz!"

Navarro sessiz kaldı ve sabırla onun öfkesinin yatışmasını bekledi.

Kit çikolatadan kocaman bir ısırık daha aldı ve çiğnerken kollarını göğsünde kavuşturdu. Büyük boy çikolatanın tamamını bitirdiğinde "Özür dilerim," dedi. Çekmecesini kontrol etti ama başka yoktu. "Kahretsin."

Navarro ceketinin cebinden bir Snickers bar daha çıkardı. "Parti paketini aldım. Benimkinden bir tane al."

"Teşekkür ederim. Bunu saklayacağım çünkü bugün hiç yemek yemedim ve daha fazla yersem şeker beni hasta edecek."

Navarro gözlerini devirdi ve diğerk cebinden sarılı bir sandviç çıkardı. "Yemek için vaktin olmayacağını düşündüm. Marshall ve Ashton köşedeki şarküteriden bir sürü Küba sandviçi getirdiler."

Kit, "Sen insanlar arasında bir prenssin," dedi ve söze girdi. "Connor biraz ara verdi. Bir süreliğine eve, CeCe'nin yanına gitmesi gerekti. Muhtemelen benim bir paket Snickers yemenden daha iyi bir stres atma yolu."

"Muhtemelen," dedi Navarro hafifçe. "Ne zaman geri dönecek?"

"Yakında. Sadece sarılmaya ihtiyacı olduğunu söyledi."

Navarro'nun dudakları seğirdi. "Bu sabah Drummond'u duvara iviledikten sonra kucaklandığını duydum."

Adrenalinini düşerken Sam'in ona nasıl sarıldığını hatırladı. "Sarıldım. Bu konuda söyleyecek bir şeyin var mı?"

"Hayır. Eğer bunun iyi bir şey olduğunu söylersem, sırf aksi olsun diye Sam'i terk edeceksin. Ve eğer Sam'i terk edersen, annenle baban beni saklayacak. Ve ben annenin yemeklerini seviyorum."

Kit kıkırdadı. "Herkes öyle yapar." İç çekti ve ayıldı. "Bay Tindall -Duncan Tindall- perişan haldeydi. Karısına ve torunlarına söylemek zorunda kaldı. En büyük kızı biz konuşurken eve uçuyor. Tindall onu alıp eve getirmesi için kişisel asistanını şirket uçağıyla gönderdi. I

Yani, özel uçaklar çevre için pek iyi değil ama en azından dünyası yıkılırken bir uçak yolculuğuna katlanmak zorunda kalmıyor."

Navarro, "Wren öldüğünde senden çok daha yaşlı değil," dedi.

"On yedi yaşında. İlk kez evden uzakta. İkizler sadece sekiz yaşında. Bay Tindall'a Dr. Carlisle'ın numarasını verdim. Rita için çok şey yaptı."

Navarro onun omzunu sıktı, sadece kısa bir dokunuş. "İyi bir kalbin var, Kit. Çok sert olma."

"Deniyorum." Ellerini yüzünde ovuşturdu. "Peki Wilhelmina ve diğerleri iyi mi?"

"Hala kontrol ediyoruz. Kalan yedi şüpheliden beşinin ailesinin hayatta ve iyi durumda olduğunu teyit ettik. Daly'ler koruyucu gözetim altında ve Hugh Smith'in eşiyle bizzat görüştüm. Kalan iki aile hakkında da önümüzdeki bir saat içinde haber bekliyorum."

"Tamam. Peter Shoemaker'ın karısını neden öldürdün? Neden onu? Neden şimdi?"

"Belki daha fazla insan öldürmeyi planlıyordu ama henüz bunu yapmadı."

"Belki de. Peter Shoemaker'ın günahının basit bir zinadan çok daha kötü olduğunu düşünüp duruyorum. Yoksa Munro neden ona şantaj yapsın ki? Ayda iki bin mi? Yani, bu benim için çok para. Çoğu normal insan için çok para. Ama Shoemaker'ın parasına sahip biri için?"

"Onun vakıf fonuna erişimi olduğunu varsayıyorsunuz."

"Doğru. Adını saklıyordu.

paraya el koydu. Ama Aylene'in babası birlikte mutlu olduklarını söyledi. Shoemaker karısından gerçekten nefret ediyor gibiydi ama kayınpederi ona bir kraliçe gibi davrandığını söyledi."

"Ve şimdi mazereti doğrulanamıyor."

"Doğru." Bu da Shoemaker'ın başka ne yaptığını merak etmesine neden oldu. Boyun Sakalı olmak için doğru boydaydı ve hedef alınan on komplocu arasında aileden olan tek kişi oydu. "Mazeretlerin geri kalanı doğrulandı mı?"

"Olabilecekleri kadar. Birkaçı üzerinde hâlâ yapılması gereken işler var ama herkes söylediği yerde gibi görünüyor."

Cinayet Masası'nın çift kapısı açılıp genç bir kadın içeri girince ikisi de döndü. Kit nefesini tuttu, kadının yüzünü Duncan Tindall'ın telefonundaki fotoğraftan tanıdı.

"Bu Kennedy Shoemaker," diye mırıldandı Kit. "Doğruca havaalanından gelmiş olmalı."

Kennedy arkasından bir bavul çekiyordu. Yüzü kızarmış ve lekelenmişti, gözleri şişmişti. Hâlâ ağlıyor, daha iyi günler görmüş bir mendille yüzünü siliyordu.

Kit ayağa kalktı. "Bayan Shoemaker. Ben Dedektif McKittrick. Oturmak ister misiniz?" Kennedy başıyla onayladı ve Kit'in masasının yanındaki sandalyeye oturdu. "Bu benim patronum, Teğmen Navarro. Size nasıl yardımcı olabiliriz?"

"Ben Bayan Shoemaker değilim. Ben Kennedy Tindall'ım. Ya da ay sonuna kadar olacağım."

Kit oturdu ve genç kadını inceledi. Çok tatlı bir yüzü vardı ama sözleri keskin ve zehirliydi. "Neden?"

"Babamla hiçbir şey yapmak istemiyorum."

Tamam. Kit öne doğru eğildi, içgüdüleri kafasındaki tüm alarmları harekete geçirmişti. "Neden, tatlım?"

Kennedy zorlukla yutkundu ve Kit'in gözlerinin içine baktı. "Dokuz yaşımdan Ağustos ayında üniversite için evden ayrılana kadar bana cinsel tacizde bulundu."

Ve işte orada. Başını kaldırıp Navarro'ya baktı. "Zinadan çok daha kötü," diye mırıldandı.

"Gerçekten." Kennedy'ye nazikçe gülümsedi. "Bize anlattığın için teşekkür ederim. Uzun bir yolculuk yaptınız. Size biraz su ya da kahve getireyim mi?"

Gözleri yeni yaşlarla doldu. "Evet, lütfen. Su iyi olur. O kadar çok ağladım ki başım ağrıyor." Çantasından bir şişe çıkardı. "Sadece Advil," dedi savunmacı bir tavırla. "O zaman yanında yiyecek bir şeylere ihtiyacın olacak." Kit elini uzattı sandviç. "Seninle paylaşacağım."

Kennedy başını salladı. "Sanırım kusacaktım. Ama teşekkür ederim. Çok nazıksınız."

Navarro elinde bir şişe suyla döndü. "Bize bildiklerini anlatabilir misin, Kennedy?"

"Yapacağım. Ama önce... Büyükbabam annemin babama şantaj yapıldığı için öldürüldüğünü söyledi. Bu doğru mu?"

Kit başını salladı. "Öyle düşünüyoruz, evet."

"Bu yüzden enstestin zinadan daha kötü olduğunu söylediniz. Zina için ona şantaj mı yapılıyordu?"

"Öyle olduğunu söyledi," dedi Kit. "İfadeniz buna şüphe düşürüyor."

"şüphelerin vardı."

Akıllı kurabiye. "Evet, söyledim. Tacizin dokuz yaşındayken başladığını mı söylemiştin?"

"Evet, hanımefendi. Annem ikizlere hamileydi. Zor bir hamilelik geçirdi. Yaşlıydı ve çoğu zaman yatak istirahatindeydi."

"Baban sana dokunmaya başladı." Kit, içinden çığlık atmak geldiği halde sesini sakın tuttu.

"Şey, bana dokunmaya ondan önce başladı. Gerçek seks ben dokuz yaşındayken başladı."

"Annene söyledin mi?" Navarro nazikçe sordu. Kennedy yine de irkildi.

"Hayır, söylemedim. Babam, anneme söylersem bana inanmayacağını söyledi. Beni yatılı okula göndereceğini ve yapayalnız kalacağımı söyledi."

Orospu çocuğu. "Sence annen bunu yapar mıydı?" "Belki mi? Bir keresinde ona anlatmaya başladığımda sözümü kesti.

Dramatik olduğumu söyledi, ben de daha fazlasını söylemedim. Ama ona söyleseydim, bunun onu inciteceğini biliyorum. Onu tüm kalbiyle seviyordu, duygularını incittiğinde bile."

"Onun duygularını nasıl incitti?" Navarro sordu.

"Bir hafta sonu için oradan buradan ayrılırdı. Onu aldatıyordu. Bunu biliyordum ve sanırım da biliyordu ama onu seviyordu. Belki bizi sevdiğinden daha çok. Bilmiyorum. Belki de ona ne yaptığını söyleseydim, onu gönderirdi." Omuzları hıçkırıklarla sarsıldı. "Artık asla bilemeyeceğim."

"Büyükbabanın bana anlattığı kadın seni severdi," dedi Kit usulca. Bu doğru olmayabilirdi ama genç kadının şu anda duymaya ihtiyacı olan şey buydu.

Kennedy kıs kıs gülerek ıslak mendille gözlerini sildi. Kit masasındaki kutuyu ona verdi ve Kennedy minnettar bir baş hareketiyle bir tane aldı.

"Her zaman değildi," diye devam etti Kennedy. "Babamı kastediyorum. Büyükannem ve büyükbabam ikizleri yatıya kadar bekler ve sonra... odama gelirdi. Sanırım annemin yatmadan önce içtiği çayın içine bir şey koydu çünkü ben bağırduğımda bile hep uyurdu."

"Yardım için mi?" Kit sordu.

Kennedy omuz silkti. "Ve acıttığı için."

Navarro onun yanında burnundan uzun bir nefes aldı ama hiçbir şey söylemedi.

"Ailen hakkında birkaç soru sorabilir miyiz?" Kit sordu. "Para durumları nasıldı? İkisinin de yeterince parası var mıydı? Tartışır mıydı?"

"Hiç tartışmadılar, duyduğum kadarıyla. Bir hafta sonu ortadan kaybolduğunda bile. Annem sadece ağlar ve onun için bahaneler uydururdu. Paraya gelince, her zaman yeterince vardı. Sanırım bu konuda şanslıydık. Babam tüm faturalarla ilgilenirdi, bu yüzden annem bu konuda hiç endişelenmezdi. Mali konularda bir muhasebeciye güvenmediğini söylerdi. İnsanlar bu şekilde dolandırılırdı."

Ayrıca karısı Brooks Munro'ya ne kadar ödediğini asla bilmeyecek, diye düşündü Kit. Aylene'in aile cüzdanının iplerini sıkı tutması buraya kadarmış. "Nasıl kaçtın?"

"San Diego dışındaki üniversitelere başvurdum. Ondan uzakta olmak istedim ama kız kardeşlerimden de çok uzakta olmak istemedim. Onlar sadece sekiz yaşında."

Kit bütün Snickers çikolatasını yediği için pişman oldu. "Sence onları da taciz eder miydi?"

"Bana inanıyor musun?" Kennedy fısıldadı.

"Biliyorum. Bu yüzden kız kardeşlerini sordum. Onlar güvende mi?"

Tekrar omuz silkti. "Her hafta onlarla FaceTime yapıyorum. Oda arkadaşım evimi özlediğim için bana gülüyor ama mesele o değil."

"Onları kontrol ediyorsun," dedi Kit.

Başını salladı. "Önceki ve sonraki fotoğraflarımı gördüm. Öncesinde çok mutluydum ama sonrasında... gözlerim ölü gibiydi. Anlıyor musun?"

"Evet," dedi Kit basitçe. "Yani, kız kardeşlerine kötü davranmaya başlarsa, onların gözlerindeki işaretleri görebileceğini düşündün."

onları?"

"Ben de öyle düşünmüştüm, evet. Bu yüzden bugün geldim. Bu sırrı daha fazla saklayamazdım." Boğazından bir hıçkırık yükseldi ve sesi kesildi. "Annem gitti, ama şimdi bu kızlarla yalnız kalacağı anlamına geliyor. Buna izin veremem."

"Anlıyorum. Cesursun, Kennedy."

Başını iki yana salladı. "Cesur olsaydım, yıllar önce kendimi savunurdum."

"Sen bir çocuktun. Babası tarafından istismar edilen ve manipüle edilen bir çocuk. Dünyanın sana asla zarar vermemesini sağlaması gereken kişi, seni olabilecek en kötü şekilde incitiyordu."

Kennedy çenesini düşürdü, ağlarken omuzları titriyordu. Çok yalnız görünüyordu. Kit bir şeyler gerektiğini biliyordu. Kendisine iki beden küçük gelen bir palto giyiyormuş gibi hissetmesine neden olsa bile.

"Sarılmak ister misin?" Kit usulca sordu. "İstemiyorsan endişelenme. Ama sarılmaya ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun."

Kafasını kaldırmayan Kennedy daha çok hıçkırdı. Ama başını salladı. Bunun üzerine Kit kollarını açtı ve kızı kendine çekti. "Çok üzgünüm," diye fısıldadı Kennedy'nin saçlarına. "Başına bunlar geldiği için çok üzgünüm."

"Bunu ona ödetecek misin?" Kennedy ağlarken sordu.

"Tam olarak bunu yapmak için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Başını kaldırdığında Navarro'nun kendisine merakla baktığını gördü, gözleri akmamış yaşlarla parlıyordu.

Kit'in omzunu sıvazladı ve ofisine gitti. Kit, genç kadının sarılmaktan sıkıldığında çekip gideceğini düşünerek Kennedy'ye sarılmakla yetindi.

Kit sarılmanın tam olarak nasıl işlediğinden emin değildi ama bu ona mantıklı geliyordu.

Connor çift kapıdan içeri girdiğinde başını kaldırıp baktı. O da ona bir yabancıymış gibi baktı. Sonra

temkinli yaklaştı.

"İyi misin?" diye sordu sessizce ve Kit bunu ona ne kadar sık sorduğunun farkına vardı.

"Ben. Bu Kennedy Shoemaker, yakında Kennedy Tindall olacak. Az önce bize çok değerli bilgiler verdi."

Kennedy o zaman geri çekildi ve Connor'a baktı.

"Bu benim ortağım," dedi Kit. "Dedektif Robinson. İyi bir adamdır."

Kennedy başını salladı. "Kız kardeşlerimin yanına gitmem gerekiyor. Sizin için bir şey imzalamam gerekiyor mu?"

"Basit bir açıklama yazıp imzalayabilirsiniz çok memnun oluruz. Şimdi, her şey zihninizde tazeyken."

Kennedy alay etti. "Sanki hiç kaybolmazmış gibi."

Umarım bir gün olur. Ya da belki her sabah uyandığında aklına gelen ilk şey olmaz.

Kennedy, "İfadem i uçakta zaten yazmıştım," diye ekledi. "Şimdi size e-posta ile gönderebilirim. Siz çıktısını alırsınız, ben de imzalarım."

Kit etkilenmişti. "Teşekkür ederim, Kennedy. Büyükannenle büyükbabanın sana inanacağını düşünüyor musun? Onlardan bela mı bekliyorsun?"

"Şoku atlattıklarında iyi olacaklarını düşünüyorum. Babamın şantajının annemin ölümüne yol açması benim lehime olacaktır."

"Tamam." Kit Kennedy'ye verdi. "İfadeni bana bu e-posta adresinden gönder. Ve güven bana, tatlım. Çok cesursun."

"Teşekkür ," diye fısıldadı Kennedy.

Perşembe, 12 Ocak, 18:30.

"Dr. Sam?"

Sam bakışlarını New Horizons'taki ofisinin penceresinden çevirdi ve Emma'yı kapısında görünce dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Emma. Nasılsın? Rita nasıl?"

Rita'nın anlaşılabilir çöküşünün sadece yirmi dört saat önce gerçekleşmiş olması imkânsız görünüyordu. Çok uzun bir gece ve daha da uzun bir gün olmuştu. Ama barınaktaki gönüllü mesaisi bitmek üzereydi ve yakında eve gidip nihayet biraz uyuyabilirdi.

"O iyi. Bir gün daha evde kaldı." Emma'nın gülümsemesi kısacıktı ama gerçektir. "Anne McK'nin emirleri. Bir dakikalığına içeri gelebilir miyim?"

"Elbette, Em. Lütfen ." "Umarım sizi rahatsız etmiyorumdur."

Sam onun yanındaki sandalyeye oturdu. Aralarında bir masa olmasından çok daha az tehditkârdı. "Beni asla rahatsız edemezsin. Aklında ne var?"

Emma onun yüzünü inceliyordu. "Yorgun görünüyorsun."

"Öyleyim, biraz. Ama söyleyeceklerinizi duyamayacak kadar yorgun değilim."

"Bakın, ben burada yeniyim ve bu hakkı henüz kazanmadığımı biliyorum-"

"Emma," diye araya girdi Sam, çünkü onun bu düşünce zincirini sürdürmesine izin vermeyecekti. "Burada hak kazanmak zorunda değilsin. Biz sana değer veriyoruz - zamanına, empatine. Beynine, çünkü çok zekisin."

Emma kızardı. "Tiffany daha zeki."

"Tiffany sokakta biraz daha akıllı belki ama o senden daha uzun süre sokakta kaldı. Hayatta kalmak için sokak akıllısı olmak zorundaydı. İkiniz de son derece zekisiniz.

genç kadınlar. Ve bence yetişkinlerin gözden kaçırabileceği şeyleri görüyorsunuz."

Emma doğruldu ve gözleri güvenle dolduğunda hedefi vurduğunu bilmenin memnuniyetini yaşadı. "Çocuklar konuşur. Yeni çocuklar yani. Senin yanında pek değil ama Tiff, Rita ve benim yanımda? Konuşuyorlar." Bir nefes verdi. "İki gece önce McKittrick House'da dinlememem gereken bir şeye kulak misafiri oldum."

"Kit'in Harlan'la konuşması?"

Başını salladı. "Öyle olsun istemedim. Gerçekten."

"Biliyorum. Kit de bunu biliyor." Ve Sam, Kit'in gelecekte babasıyla davaları tartışırken çok daha dikkatli olacağını düşündü. "Sana kızgın değil, biliyorsun."

"Biliyorum." Bir an sessiz kaldı ama Emma'nın tarzı buydu. Önce düşünür, sonra bazen konuşurdu. En iyi arkadaşı Tiffany ise tam tersiydi. Düşünceler Tiffany'nin beyninden süzülmeden ağzına doğru uçuyordu. "Kit'in katilin sakalı olduğunu söylediğini duydum. Tüm yüzünü kaplayan ve boynundan aşağı inen bir sakal gibi."

Sam sustu, çünkü beklediği şey bu değildi. "Evet. Bu sinir bozucu çünkü bu adamın insanların hatırladığı tek özelliği bu."

Yüzünü buruşturdu. "İyi bir kılık değiştirmeyi sağlayan da budur." "Bu adam hakkında bir şey biliyor musun, Em?"

"Ben değil. Ama kızlardan biri -yeni kızlardan biri- öyle. Az önce diğerlerinden bazılarına sokağa geri döndüklerinde..." Tereddüt etti. "Şey, bilirsin işte... takılmak."

"Bazı çocukların bedenlerini sattığını biliyorum, Em. Bundan nefret ediyorum ama bunu hayatta kalmak için yapıyorlar. Yargılamak yok. Benden değil."

Biraz daha rahatladı. "Ben öyle düşünmemiştim. Şey, bu kız diğerlerinden bazılarına ayrıldıklarında

dikkatli olmak için sokağa geri döndüm. Böyle sakallı bir adam vardı. Boyun sakalı mı?"

Sam nefesini tuttuğunu fark etti. Sessizce nefesini verdi. "Evet. Adı buydu."

"Onunla gitmememi söyledi. Kızlar onunla gidiyor ve geri dönmüyorlar. Muhtemelen önemli bir şey değil ve muhtemelen aptallık ediyorum ama..."

"Sen aptal değilsin," dedi Sam kararlılıkla. "Çok zekisin. Ve dediğim gibi, bizim göremediğimiz şeyleri görüyorsun. Ve bir şeyler de duyuyorsun. Bunu sana ne zaman söyledi?"

"Kişisel olarak ben değildim. Bunu bir gruba söyledi ve ben de oradaydım. Ama şimdi oldu. Beş dakika önce falan. Boyun sakal olayı dikkatimi çekti."

"Gördün mü? Gözlemcisin. Bu kızla konuşabilir miyim?"

Emma'nın iç çekişi pek hayra alamet değildi. "O burada, ama seçiriyor."

"Uyuşturucu gibi mi?"

"Belki, ama sanmıyorum. Daha çok tetikte olmaya o kadar alışmış ki duramıyor. Hepimizden daha fazla. Keşke benimle eve gelebilseydi ama annem ve babam McK dolu."

"Dediğim gibi, akıllı ve empatik birisin. Senin gibi sokakta kalmış pek çok çocuk sadece kendini düşünür. Sen ise başkalarını düşünüyorsun."

Gülümsemesi biraz daha parlaklaştı. "Kit diğer insanları da gözetir. O da bir zamanlar benim gibiydi."

Bir Kit hayranı daha. Hepsi Kit'i süper kadın olarak görüyordu. Ve haklıydılar. "O da senin gibiydi." Kit'in Connor'la paylaştığı, kendisine saldırmayı planladığı için mektup açacağıyla bıçaklamak zorunda kaldığı üvey babasını hatırladı. "Ona yol gösterecek Harlan ve Betsy vardı. Tıpkı senin gibi."

"Ve sen," dedi Emma sadakatle. "Tiff ve benim şu anda güvende olmamızın sebebi sensin."

Bu onun içini ısıttı. "Az önce günümü gzelleştirdin, Em. Bakalım bu kız bize Bay Boyun Sakalı hakkında bilgi verebilecek mi, belki Kit'in de gününü gzelleştirebiliriz."

Emma bir saniye içinde ayağa kalktı. "Ortak salonda."

Sam, "EĞer benimle konuşmak istemiyorsa, onu zorlayacak değiliz," diye uyardı.

"Biliyorum. Ama belki yapacaktır."

Sam, Emma'yı Yeni Ufuklar'ın ortak salonuna kadar takip etti; duvarlarında gençler tarafından boyanmış duvar resimleri olan rahat bir yerdı. Video oyunları içeren bir televizyon, küçük bir kütüphane ve sanat ve el işleri için bir alan vardı. Sam el işi köşesinde resim yapan ya da çizim yapan kaç genç bulduğuna hep şaşırırdı.

Bu oda New Horizons'ın kalbiydi.

Sam içeri girerken gençler onu izliyordu. oğunu tanıyordu ama sohbet bölümünde tanımadığı birkaç kız vardı.

İçlerinden biri, on altı yaşlarında keskin kenarlı bir kız, onların geldiğini görünce yavaşca ayağa kalktı. "Bizi ispiyonladınız," diye tısladı Emma'ya.

Emma bir an için sindi ama sonra dik durdu. "Ben yapmadım. O bu yüzden burada değil."

Kız meydan okurcasına kollarını göğsünde kavuşturdu ama Sam onun altındaki korkmuş çocuğu gördü. "Ben Dr. Reeves, ama herkes bana Dr. Sam der."

"Psikiyatrist," dedi kız, belli ki etkilenmemişti.

"Suçluyum," dedi Sam hafifçe. "Buraya kimsenin başını belaya sokmak için gelmedim. Bana yardım edebileceğinizi umuyorum."

"Nasıl?" dedi kız, kuşkuyla gerilerek.

"Emma diğer kızları sakallı bir adam hakkında uyardığını duymuş."

Kız Emma'ya dar gözlü bir alaycı bakış attı. "Narkotik yaptın."

Sam ellerini kaldırdı. "Hayır, Emma üzerinde çalıştığım bir davada bana yardım ."

Kızın alaycı tavrı yumuşayarak kaşlarını çattı. "Ne davası? Polis misin sen?" Bu kelimeyi başkalarının "seri katil" diyebileceği gibi söyledi.

"Hayır, ama polislerle çalışıyorum. Ben bir polis psikoloğuyum.

Bazıları bana profilci diyor."

"Öyle mi?" Kız ilgileniyormuş gibi görünmemeye çalışıyordu ama gözlerinde bir parıltı vardı.

"Evet. Aradığımız bir adam var. Tıpkı senin gördüğün gibi bir sakalı var."

"Bir sürü erkeğin sakalı var," dedi kız küçümseyerek.

"Doğru, gördüğün adamın benim adamla bir ilgisi olmayabilir. Ama ya ? Ya bir davayı çözmemize yardım edebilirsen?"

Kız başını eğmiş, onu izliyordu. "Ne yapmam gerekiyor?"

"Onu benim için tarif edebilir misin?"

Uzun süre acı çekerek iç çekti. "Boyun sakalı var."

"O kısmı anladım. Uzun mu, kısa mı? Şişman mı, zayıf mı? Dövmesi var mıydı?"

Kız düşünürken yüzü buruştu. "Tamamen sıradan biriydi."

Sam'in umut ışığı büyüdü. "Sesi nasıldı?"

"Derin bir ses. Sanki..." Dudaklarını büzdü. "Neredeyse Darth Vader gibi ama... bilirsiniz işte." Abartılı bir şekilde nefes alıp veriyordu.

"Oh, oh," dedi diğer kızlardan biri. "Aslan Kral'daki Simba'nın babası gibi. Aynı aktördü."

"Evet," diye isteksizce kabul etti ilk kız. "Aynen öyle."

"James Earl Jones," dedi üçüncü bir kız. "Bu aktörün isim."

"O zaman sesi geliyordu," dedi ilk kız.

"Bana adını söyleyebilir misin?" Sam sordu. "Gerçek bir isim olması gerekmiyor. Ama olsaydı iyi olurdu."

"Neden?" Kız tekrar şüpheli olmaya başladı.

Emma kıkırdadı. "Dr. Sam ve Kit'le tanıştığımız gece - bu onun kız arkadaşı - Tiffany onların sus olduğunu düşündü. İsimlerimizin Jane ve Janey olduğunu söyledi."

İlk kız kıkırdadı, sonra elini ağzına kapattı, güldüğü için dehşete düşmüş görünüyordu.

Sam'in dudakları hem bu anıdan hem de Emma'nın kendisine Sam'in kız arkadaşı dediğini duyarsa Kit'in yüzünün alacağı şekli düşünerek kıkırdadı. Sam'in istediği olsaydı, bu doğru olurdu ama Kit henüz o adımı atmaya hazır değildi. "Tiffany'nin bana gerçek isimlerini söylemesi biraz zaman aldı. Gerçekten Jane ve Janey olmadıklarına dair bir his vardı içimde."

"Dawn," dedi ilk kız. "Ben Dawn."

Sam ona gülümsedi. "Merhaba Dawn. Benimle konuştuğun için minnettarım."

Dawn, Sam'in takdiri hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi omuz silkti ama eskisinden biraz daha uzun duruyordu. "Her neyse."

"Bu adam ortalama biri ama sesi derin. Hiç dövmesi var mı?" "Hiç görmedim."

"Gözler mi?"

"İki tane vardı."

Sam buna gülmekten kendini alamadı. "Aferin ona."

Dawn'ın dudakları hafifçe kıvrıldı. Sonra kaşlarını biraz daha çattı. Sam, Kit bu kızdan hoşlanır, diye düşündü.

Diğer kızlardan biri, "Sanırım isiliği var," diye önerdi. "Ben Amy," diye ekledi utangaçça.

"Merhaba Amy. Neden isilik olduğunu düşünüyorsun? Bir tane gördün mü?"

"Hayır, ama bunu yaptı. Bizimle fiyat konuşurken birkaç kez yaptı." Amy iki parmağını uzun kollu gömleğinin manşetinin altına soktu ve bileğini ovuşturdu. Sonra kolunu çekiştirerek yerine oturttu. "Açıkçası bu yüzden arabasına binmedim. Isilik olmak istemedim."

"Onu ne zaman gördün?" Sam sordu.

"İki hafta önce," dedi Dawn.

"O konuda," Amy de aynı fikirdeydi. "El Cajon'daki liseden birkaç blok ötede bir köşede idi."

Sam telefonunu çıkararak, "Bu gerçekten çok yardımcı oldu," dedi. Kendi kendine notlar aldı, sonra başını kaldırıp kızların onu izlediğini gördü. "Sadece not alıyorum. Yaşlıyım, biliyorsun."

"Öyle sayılırsın," dedi Dawn, sempatisinin sahte olduğu belliydi. Gözlerinde meydan okuma da vardı. Onun öfkesini kışkırtıp kışkırtamayacağını görmeye çalışıyordu.

Sam kıkırdadı. "Gerçeklere karşı çıkamam. Ne sürdüğünü gördün mü?"

Ten rengi bir Chevy Suburban olsun.

Dawn düşünceli bir ifadeyle, "Büyük araba," dedi.

"Bir SUV," diye düzeltti Amy. "Taba rengi gibi."

Evet! Boyun Sakalı'nın Suburban'ı ten rengindeydi. Sam havaya yumruk atmak istedi ama sonra Amy yutkundu ve gözleri doldu. "Grubumuzdan biri onunla birlikte cipe bindi ve geri dönmedi."

Sam'in kalbi acıyla sıkıştı. "Çok üzgünüm Amy. Kimdi o?"

"Daniella," dedi Amy. "Uzun süredir bizimle birlikte değildi. Geri dönmemesi bizi çok korkuttu. Bu yüzden buraya geldik."

Dawn başını salladı. "Gerçekten çok gençti. On üç, on dört."

Ve sen kaç yaşındasın, on altı mı? Sam'in kalbi tekrar sıkıştı. "Kahretsin," diye mırıldandı. "Hepinizin burada olmasına sevindim. Ama arkadaşınız geri gelmediği için üzgünüm."

"O öldü mü?" Amy fısıldadı.

Sam daha önce gördüğü, boğazları kesilmiş cesetleri düşündü. Ama bu aynı Boyun Sakalı olmayabilirdi. "Bilmiyorum. Ama SDPD'deki arkadaşlarımdan bunu kontrol etmelerini isteyeceğim."

Dawn alay etti. "Sanki işe yarayacak da. Kimse bizi umursamıyor, özellikle de polisler."

"Kit biliyor," dedi Emma, sadakati intikam duygusuyla geri dönmüştü. "O bir polis. Ailesi bizim koruyucu ailemiz."

Dawn alaycı bir tavırla, "Aferin sana," dedi. "Demek altın kalpli bir polis kaçaklara yardım etmeye çalışıyor. Büyük olay."

"O da bir kaçaktı," dedi Emma. "Koruyucu aile yanında büyümüş. McKittrick'lerle birlikte oldu ve şimdi bir kariyeri var. Önemsiyor. Hepsi önemsiyor." Sesi kırıldı. "McKittrick'ler benim hayatımı kurtardı. Tiffany'nin ve Rita'nın da. Rita'yı evlat ediniyorlar. Kit'i evlat edindiler. Belki bir gün Tiff ve beni de evlat edinirler."

Dawn'ın gözleri alaycılıktan, Sam'in zaten hırpalanmış kalbini kıran bir umutsuzlukla bezeli çocuksu bir kırılganlığa dönüştü. "Aferin sana," dedi Dawn boğuk bir sesle. "Yani, gerçekten."

Sam bu çocuklara yardım etmeliydi. Harlan ve Betsy'nin birkaç tanesini daha idare edip edemeyeceğini merak ediyordu. Eğer yapamazlarsa, başka birini bulacaktı. Dawn, Amy ve onları iri gözlerle izleyen üçüncü kız için iyi bir yer.

Dawn boğazını temizledi ve saçlarını geriye savurdu. "Her neyse, tüm bildiklerimiz bunlar. Umarım yardımcı olur."

"Ben de." Onlara SDPD'ye gelip bir ressamla oturup oturmayacaklarını sormak istedi ama bunun onları kaçırtacağını biliyordu. "Bu adamın birkaç fotoğrafını, belki de videosunu çekersem bir bakabilir misiniz? Belki bana tanıdık gelip gelmediğini söylersiniz? Bazen bir insanın hareket ettiğini görmek bir anıyı tetikler."

Dawn omuz silkti. "Tabii. Her neyse."

"Bu gece burada mı kalacaksın?" Sam bastırdı. "Sokağa geri dönmeyecek misin?"

Bir omuz silkme daha. "Dışarısı soğuk. Burada sıcak bir yemeğimiz ve temiz bir yatağımız var. Bir gece daha kalacağız."

Kısmen yardımlarına ihtiyacı olduğu için ama çoğunlukla bu gece sokakta olmayacakları için rahatlamıştı. "Teşekkür ." Emma'ya döndü. "Size de teşekkür ederim."

Emma'nın gülümsemesi muhteşemdi. "Bir değil."

Sam kapıya doğru ilerledi. "Ben şimdi gidiyorum. Elimden geldiğince çabuk döneceğim."

"Kit'e selamımı söyle," dedi Emma kıkırdayarak.

"Söyleyeceğim."

Masasını temizleyip ofisini kilitledikten sonra Sam arabasına yöneldi ve Harlan McKittrick'i aradı.

"Sam. Her şey yolunda mı?"

"Evet efendim, her şey yolunda. Siz nasılsınız? Doktorunuz dünkü kalp kriziniz hakkında ne dedi?"

"EKG'm yüzde yüz iyiydi ve bana inanmıyorsanız Akiko'ya sorabilirsiniz. Sonuçların bir kopyasını Betsy'ye bile götürdüm çünkü korktuğumu biliyordum. Ben iyiyim. Aklında gerçekten ne var Sam?"

Sadece sor. En kötü ihtimalle hayır diyebilir. "Bak, biliyorum

Şu anda üç tane bakıcınız var ama birkaç tane daha bakacak yeriniz var mı diye merak ediyordum."

Arka planda bir gıcırta vardı, sanki Harlan bir sandalyeye oturmuş . "Konus benimle."

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

La Jolla, San Diego, Kaliforniya
12 Ocak Perşembe, 18:30

''

Çarpıcı bak, değil Bu mu?" Connor
mırıldandı olarak Duncan Tindall'ın
evine yaklaştı.

Malikâneler büyük ve mavi gökyüzüne karşı parlak beyazdı, hepsi de Pasifik Okyanusu'na bakan yirmi milyon dolarlık manzaralara sahipti. Kit zenginlerin gayrimenkule ne kadar para harcadığını asla anlayamayacaktı.

"Gerçekten öyle." Kit'in telefonu cebinde çalarak dikkatini manzaradan uzaklaştırdı. "Patron arıyor." Arkalarında sessizce ağlayan genç kadına baktı. Kennedy Shoemaker onlara babasının ilk yıllardaki istismarının yaklaşık tarihlerini içeren ayrıntılı bir ifade vermişti, ancak kesin tarihler yaklaşık üç yıl öncesinden başlıyordu. Daha fazlasını isteyemezlerdi. Elllerinde Peter Shoemaker için bir tutuklama emri vardı. Tecavüz suçlamasıydı ama Kit Boyun Sakalı'nı da bulduklarını umuyordu.

Aylene Tindall'ı için değilse neden öldürsün?

Kit, Navarro'nun çağrısına cevap verdi ama telefonu hoparlöre almadı. "Evet, patron?"

"Bir cesedimiz daha var."

Kit'in kalbi sıkıştı.

"Kimin?" "Bert

Ramsey'nin karısı."

anasını. Bu Shoemaker'ın Neckbeard olmasını sudan .

Kit ağzını açıp tekrar kapattı, yolcuyu telaşlandırmayacak bir şeyler söylemeye çalışıyordu. "Ne zaman?" diye sordu sonunda.

"Onu yarım saat önce bulduk. Sekiz saattir ölü, aşağı yukarı bir iki saat."

Sadece Peter Shoemaker'ın karısı değildi. Ve Shoemaker, Ramsey'in karısını öldürmüş olamaz. Altı saat öncesine kadar mahkemedeydi. Onu evine gelirken görmüşler. Ve ona Aylene'in öldüğünü söylediklerinde gerçekten şok geçirmiş gibi görünüyordu. "Peki ya koruma?"

Lanet olsun. Kennedy az önce başını kaldırmıştı ve Kit'i izliyor, yüz ifadesi gergin. Kız çok zeki.

"Kapıya cevap vermeyince evi kontrol etmişler ama onu bulamamışlar. Cesedi Bert Ramsey tarafından mahkemeden eve döndüğünde bulundu. Havuzda bir muşambanın altına saklanmıştı."

"Sprey boya mı?" Kit sordu.

"Neden yarım cümlelerle konuşuyorsun?" Navarro sordu, sonra anladı. "Arabada Kennedy Shoemaker var. Anladım. Evet, güvenlik kameralarının hepsi spreyle . Bir kamera kapüşonlu, Cadılar Bayramı hokeyi maskesi takmış bir adam yakalamış, tıpkı Munro ve Shelley Porter'ın kaportacıda yaptığı gibi. Daha fazla bilgi edindiğimde size haber veririm."

"Bana anlattıklarını Connor'a da anlatabilir misin?" "Elbette."

Kit Connor'a telefonunu uzattı ve bekledi. Connor'ın çenesi dinlerken sıkıştı ve sonra başını salladı. ". Teşekkür ederim, efendim."

Kit telefonunu geri aldı, Navarro'ya Shoemaker ile birlikte 'e gittiklerinde haber vereceklerini söyledi.

sonra aramayı sonlandırdı.

"Bu neyle ilgiliydi?" Kennedy sordu. "Başka biri daha mı öldü?"

Kit yalan söylemeyi düşündü ama vazgeçti. Kennedy'nin kendisine güvenmesini istiyordu. "Evet, ama ayrıntıları açıklayamam. Önce ailelere haber vermemiz gerekiyor."

"Oh. Sanırım bu mantıklı. Bunu her gün nasıl yapıyorsun? Annem gibi öldürülen insanlarla uğraşarak mı?"

Kit genç kadını görebilmek için koltuğunda döndü. "Kolay değil, ama bir davayı çözdüğümüzde, ölümler için adaleti sağladığımızda, buna değer."

Kennedy başını salladı, sonra boğazını temizledi. "Onu kaydetmeye çalıştım."

Kit tekrar döndü. "Baban mı?"

Başka bir baş sallama. "Gece telefonumu aldı. Anneme bunun nedeninin geç saatlere kadar mesajlaşmam ve notlarımın düşmesi olduğunu söyledi. Okuldaki tüm ebeveynlere çocuklarının telefonlarını yatmadan önce almalarını söylediğini anlattı. Annem onun saçmalıklarına inandı. O ne satarsa hep satın alırdı."

Kit, Kennedy gibi zeki bir kızın neden babasının tacizini kanıtlamaya çalışmadığını merak etmişti. Artık biliyordu. "Sadece senin kimseye ulaşmanı ya da ona karşı kanıt bulmanı istemiyordu. İstismarcılar sizi izole eder."

"Biliyorum. Her şeyi okudum. Bunu anneme de yapmıştı. Büyükanнем ve büyükbabamı görmeye gitmediği sürece evden neredeyse hiç çıkmazdı. Onlara arkadaşlarıyla yemek yiyeceğini ya da kulübe gideceğini söylerdi ama bunu neredeyse hiç yapmazdı."

"Baban şehir kulübüne gitti mi?"

"Oh evet. Orayı çok severdi. Neden bilmiyorum. Bir keresinde beni de götürmüştü ve nefret etmiştim. Babam gibi olup olmadıklarını bilmiyordum."

Belki cinsel istismarcılar değil ama diğer kulüp üyelerinin çoğu sır saklıyordu, tıpkı Peter Shoemaker gibi. Ve Peter bu konuda da yalan söylemişti. Kulübe gitmekten nefret ettiğini, üyelerin karısına ilgi gösterdiğini ama kendisine göstermediğini söylemişti.

"Büyükanne ve büyükbabana babanı anlatırken seninle beklememizi ister misin?" Connor sordu. "Bunu yapabiliriz. Babanı kelepçeleylebilir ve sen gitmeye hazır olana kadar dışarıdaki görevli memurun onu arabada tutmasını sağlayabiliriz. Ya da sadece Dedektif McKittrick ile daha rahat ederseniz, babanızla birlikte dışarıda bekleyebilirim."

"Gerçekten mi?" O anda Kennedy'nin sesi çok genç çıkmıştı. "Kızmayacak mısın?"

" de değil," dedi Connor nazıkçe. "Bu çok kişisel bir hikâye ve bir kadın dinlerken daha rahat olmanı anlıyorum."

"Bu o değil. Evet, öyle," dedi Kennedy. "Ama çoğunlukla değil. Babamın kaçacağından endişeleniyorum. İçinizden biri ona göz kulak olursa daha rahat ederim."

Connor ona, "Bunu yapmaktan mutluluk duyarım," diye güvence verdi.

Polis aracının arkasına park ettiler ve içinde oturan memurlara el salladılar. Ev çok büyüktü ve Shoemakers'ın evi gibi kayalığa sırtını dayamıştı. Kit'in gözleri büyüdü. Uçurumun en ucuna kadar.

"Vay canına, kenara çok yakın," diye mırıldandı Kit. "Evler genellikle biraz geride durmaz mı?"

"Normalde evet, bu da muhtemelen bir zamanlar öyleydi ama erozyon oluyor."

"Fırtına sırasında biraz korkutucu oluyor," dedi Kennedy, "ama onun dışında harika bir manzaramız var." Sessiz bir nefes verdi. "Sanırım bundan sonra eve geldiğimde burada kalacağım."

Üçü arabadan inerken kapı açıldı ve altmış yaşlarında bir kadın dışarı fırladı. Saçları topuzundan dökülüyordu ve gözleri Kennedy'ninkiler gibi kırmızı ve şişti. Kit bunun Aylene'in annesi olabileceğini düşündü.

"Kennedy Shoemaker! Neredeydin sen ? Senin Büyükbaba ve Ben endişelendim hasta oldum. Sen sadece... kayboldu."

Kennedy yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim, Nana. Büyükbabamın asistanına beni taksiye bindirdiğinde doğruca eve geleceğimi söyledim ama önce karakola uğramam gerekiyordu. Bu kadar uzun süreceğini tahmin etmemiştim."

Bayan Tindall, Kit ve Connor'a onaylamayan bakışlar attı. "Torunumu neden rahatsız ediyorsunuz? Hem de böyle bir günde?"

"Hayır, nine," diye itiraz etti Kennedy. "Ben onlara gittim. Konuşmamız gerek."

Bayan Tindall kolunu torununun omuzlarına doladı. "Biliyorum bebeğim. Korkunç bir gün."

"Um...Nana? Sanırım iyileşmeden önce daha da kötüleşecek."

Bayan Tindall aniden durdu. "Neler oluyor çocuğum?" Kit ve Connor'a baktı. "Onu doğurttunuz. Teşekkür ederim. Şimdi lütfen gidin. Yas tutuyoruz."

Kit bu kadar çabuk kovulmayı beklemiyordu. "Henüz gidemeyiz hanımefendi. Damadınızla konuşmamız gerekiyor."

Bayan Tindall onlara bir kez daha, daha da onaylamayan bir bakış fırlattı. "O uyuyor. Doktorumuz ona sakinleştirici vermek zorunda kaldı. Uyandığında geri dönebilirsiniz."

Connor otoriter bir tavırla, "Bayan Tindall," dedi. "Bu bir nezaket ziyareti değil. Damadınızla konuşmamız gerekiyor. Gidip onu uyandırın. Şimdi, lütfen."

Bayan Tindall Connor'ı azarlayacak gibi görünüyordu ama torunu araya girdi. "Lütfen nine. Bu çok önemli. Açıklayacağım. Ve Dedektif McKittrick'in birkaç dakika benimle kalmasını istiyorum."

Kit bunun yeterli olacağını umuyordu. Kadının kocası çok daha cana yakındı ve kulağa daha az... zengin geliyordu.

"O zaman içeri gel," dedi Bayan Tindall. "Ben gidip Pete'i uyandırırım."

Kennedy'nin çenesi sıkıştı. "Evet. Lütfen öyle yap." Onları oturma odasına götürdü, orada bir kanepeye yerleşti ve yanındaki koltuğu okşadı. "Dedektif McKittrick?"

Kit onun yanında yerini aldı ve tereyağı yumuşaklığındaki deriyi teninde hissettiğinde neredeyse inleyecekti. Tamam, şimdi bu takdir edebileceği bir zengin oyuncağıydı. Kıvrılıp uyumamak için mücadele etmesi gerekecekti.

"Pete?" Bayan Tindall'ın sesi üst kattan geliyordu. "Pete mi? Peter? Neredesin?"

"Kahretsin," diye mırıldandı Connor, sonra koşarak merdivenleri çıktı. Birkaç dakika sonra geri döndüğünde gözlerinden öfke fışkırıyordu. "O burada değil."

Bayan Tindall ellerini ovuşturarak çok daha yavaş bir tempoda onu takip etti. "Nereye gitmiş olabilir? Zavallı çocuk. Şu anda yıkılmış durumda ve bir yerlerde tek başına dolaşıyor olabilir. Sakinleştirici verilmişti. Nerede olduğunu bile bilmiyor olabilir. Bazen uyurgezer."

Kennedy'nin yüzü kül rengine dönmüştü. "Annem onu koridorda yatak odamın yanında dolaşırken yakaladığında da böyle açıklamıştı. Ambien aldığı için uyurgezer olduğunu söylemiş. Annem ona inandı. Hapları hiç almadı. Sadece almış gibi yaptı."

Kit, Kennedy'nin elini sıktı. "Onu bulacağız. Nefes almaya çalış." Sam'in orada olmasını diledi. O insanlara nefes aldirmakta onlar olduğunda çok daha iyiydi.

korkarak. "Bayan Tindall, Bay Shoemaker Kennedy'nin eve geleceğini biliyor muydu?"

"Evet, tabii ki. Ona şirket jetini onun için gönderdiğimizi söyledik."

"Ona anlatacağımı söyledim," diye fısıldadı Kennedy. "Ona anneme bir şey olursa anlatacağımı söyledim, çünkü artık bir önemi kalmamıştı."

Bu yüzden kalamadı. Karısı öldüğüne göre Kennedy'yi sessiz tutan hiçbir şey yoktu. "Burada kal, tatlım," dedi Kit. "Hemen döneceğim."

Connor'ı dışarı kadar takip etti ve Bayan Tindall'ın öfkmesini görmezden geldi.

"Nasıl kaçmış olabilir?" Kit, Connor'a sordu. "Evin arka tarafı tam uçuruma dayanıyor. Bu iki yüz metrelik bir düşüş demek."

"Üç yüze yakın," diye mırıldandı Connor, memurlara gelip onlarla konuşmalarını işaret ederek.

Üniformalı memurlar arabadan indi. "Bunca zamandır buradayız," dedi içlerinden biri. "Kimse ayrılmadı."

"Gitmiş işte," diye tersledi Connor. "Onu nasıl kaybetmiş olabilirsin?"

Diğer memur ", " diye ısrar etti.

Kit mantıklı bir şekilde, "Eğer uçamıyorsa, bu taraftan çıkmış olmalı," dedi.

Kennedy kapı aralığından, "İple iniyor," diye seslendi. "Halat için arkayı kontrol edin."

Ve tabii ki yatak odasının pencerelerinden sarkan bir ip vardı.

Oturma odasında yeniden toplandıklarında Bayan Tindall buyurgan bir tavırla, "Bunların hiçbirini anlamıyorum," dedi. "Neler oluyor?"

Duncan Tindall da onlara katılmış, karısının yanında bir koltukta oturuyordu. "Evet, Dedektifler.

Bu mu? Burada bir aile krizi yaşıyoruz ve Pete kayıp. Onu bulmak için ne yapıyorsunuz?"

"Bana güvenin, efendim," dedi Kit. "Onu bulacağız. Onun için bir BOLO yayınladık - bu 'gözünüzü dört açın' demek," diye ekledi Bayan Tindall'ın kafası karışmış gibi görüldüğünde. "Evinizin arkasındaki uçurumdan aşağı indikten sonra yaya olarak kaçtı. Sokak seviyesine kadar nereden tırmanmış olabilir?"

Tabii bir tekneye erişimi yoksa. Lanet olsun. O olabilir Her yerde.

"Zirveye en yakın patika sahilin yaklaşık bir mil aşağısında," dedi Duncan. "Bunu neden yapsın ki? Pencereden mi çıksın?"

"Yaptığı şey bu," dedi Kennedy odun gibi bir sesle. "Annemin güvenlik sistemini bu şekilde aşabilirdi. Annem arka tarafı izlemiyordu çünkü oranın erişilmez olduğuna inanıyordu."

"Daha önce de böyle kaçmış mıydı?" Kit sordu.

Kennedy başını salladı. "Eğlenceli olduğunu düşünüyor. Heyecan verici olduğunu söylüyor." Gözleri yaşlarla doldu. "Hapse girmesi gerekiyordu."

"Öyle de olacak," diye mırıldandı Kit. "Annen onun iple inişini biliyor muydu?"

"Bilmiyorum. Yaptıysa bile, bunu bizim evde yaptığını bildiğini sanmıyorum."

"Yanında bir ip bulunduruyor muydu?" Connor sordu.

Kennedy omuz silkti. "Arabasının arkasında bir sürü kamp malzemesi vardı. Halatlar ve diğer şeyler. Bir koşum takımı da bulundurmuş olabilir."

"Neler oluyor?" Duncan talep etti. "Bu iple iniş de neyin nesi? Kaçmakla mı ilgili?"

Kit, Kennedy'nin elini tuttu. "Artık zamanı geldi, tatlım. Büyükannene ve büyükbabana söyle."

Kennedy Kit'in elini o kadar sert sıktı ki canı acıdı. "Büyükanne, büyükbaba..." Çaresizce Kit'e bakarak sözünü kesti.

"Benim başlamamı ister misin?" Kit sordu ve Kennedy başıyla onayladı. "Tamam." Büyükanne ve büyükbabaya döndü. "Buna inanmak zor olabilir ama Kennedy'yi dinlemenizi istiyorum. Kadınlar böyle iddiaları eğlence olsun diye ortaya atmazlar. Bu ciddi bir mesele. Kennedy'nin babası yıllardır ona cinsel tacizde bulunuyor." Bayan Tindall'ın ağzı açıldı ve eliyle ağzını kapattı. Bay Tindall gözünü kırpmadı, sadece Kit'e baktı. Ama henüz bağırmamışlardı, o da devam etti. "Annesine söylemedi çünkü babası söylememesi için onu ikna etti. Annesinin ona inanmayacağını ve artık onu sevmeyeceğini söylemiş."

"Bu doğru olamaz," dedi Duncan öfkeyle. "Bir yanlışlık var."

Kennedy ayağa fırladı ama Kit'in elini tutmaya devam etti. "Yalan söylediğimi mi düşünüyorsun?"

"Hayır, hayır." Duncan geri adım attı. "Elbette hayır ama Kennedy, bunun imkânsız olduğunu sen de görüyorsun. Baban seni seviyor."

Kennedy soğuk bir ifadeyle, "Babam bana dokuz yaşındayken tecavüz etmeye başladı," dedi. "Bana inanırsınız ya da . Bu aile için sır saklamaktan yoruldum. Kanıt mı istiyorsun? El Cajon'daki klinikten Dr. MacNamara'yı arayacağım. Klamidya olduğum zamanki kayıtlarım onda var."

Bayan Tindall'ın nefesi kesildi. "Annen bunu bilirdi!"

"Cinsel yolla bulaşan hastalık kaptığımdan değil. Babam beni ücretsiz bir

Klinik. Sahte bir isim verdi. Doktora gerçeği söylersem anneme söyleyeceğini, onun da beni fahişe sanacağını söyledi. On iki yaşındaydım nine." İpleri kesilmiş bir kukla gibi kanepeye geri düştü. "Annem şehir dışındayken neden hep burada kalmak istediğimi merak etmedin mi? Neden hiç kimseyle çıkmadığımı merak etmedin mi?" Sesi her soruda daha da yükseliyordu. "Neden hiç gülümsemediğimi merak etmedin mi?"

Duncan'ın beti benzi atmıştı. "Annen depresyon tedavisi gördüğünü söyledi."

"Çünkü babam ona böyle söylemiş," dedi Kennedy bıkkın bir ifadeyle. "Dedektif McKittrick'in söylediği her kelime doğru. Bu yüzden doğruca polis merkezine gittim. Kızlar... Bunun onların da başına gelmesine izin veremezdim." Sertleşti. "Neredeler? Kızlar nerede?"

Connor, "Yukarıda kulaklıkla film izliyorlar," dedi. "Buradalar." Kennedy'ye gülümsedi. "Güvendeler."

Kennedy sarkarak Kit'in omzuna yaslandı. "Onlara zarar vermesine izin veremezdim."

Kit, Kennedy'nin saçlarını okşadı. "Biliyorum." Büyükanne ve büyükbabanın şaşkın bakışlarıyla karşılaştı. "Eğer ona inanıyorsanız, burada kalabilir. Eğer inanmazsanız, biz Peter Shoemaker'ı reşit olmayan birine tecavüzden soruştururken kalabileceği bir yer bulurum."

Connor, "Reşit olmayan birine defalarca tecavüz etmekten" dedi.

Bayan Tindall gözyaşlarına boğuldu ve odadan kaçtı. Duncan uyuşmuş gibi görünüyordu. "Buna inanamıyorum," diye fısıldadı, sonra ne söylediğinin farkına varır gibi oldu. "Sana inanıyorum, Kennedy. Sen yalan söylemezsin. Hiç yalan söylemedin. Ama bunu... kabul etmek zor."

"Biliyorum," dedi Kennedy üzüntüyle. "Ama bu doğru. Babam bir canavar ve ondan nefret ediyorum."

"Bu yüzden üniversiteye gitmek için ısrar ettin," dedi Duncan, hâlâ bir rüyadaymış gibi konuşuyordu. Bir kâbus gibi. "Pete gitmeni istemedi. Benden seni vazgeçirmemi istedi. Sana yasaklamamı. Kendi başına gidemeyecek kadar vahşi olduğunu, ilaçlarını almayacağını ve intihara meyilli olacağını söyledi."

"Üniversiteye gitmeden önce bir süre intihara meyilliydim. Ona geri dönmeyeceğim, büyükbaba. Dönmeyeceğim."

"Tamam," dedi Duncan. Kit'e baktı. "Ne yapmalıyız?"

"Başlangıç için danışmanlık," dedi Kit, Kennedy'nin elini bir kez daha sıkarak. "Size verdiğim terapistin adı hâlâ sizde var mı efendim? Hem keder hem de istismar konusunda yardımcı olabilir. Ve... Kennedy'nin iyileşmesine izin verin. Şimdiden çok büyük bir ilk adım attı. Tacizcinizi ihbar etmek çok korkutucu efendim. Bu yüzden ona inanmanız çok önemli."

"Ben seviyorum. Karım da öyle. O sadece... berbat bir gün geçirdi."

"Biliyorum," dedi Kit. "Şimdi seni yalnız bırakacağız. Kennedy, neden kız kardeşlerine merhaba demiyorsun? Sanırım bu seni daha iyi hissettirir."

Kit'e minnettar bir gülümseme vererek yukarı çıktı.

Kit Duncan'a döndü. "Pencereden ipin sarktığı odada kim uyuyor?"

"Orası Aylene'in odasıydı," diye fısıldadı ve gözyaşları yeniden dökülmeye başladı. "İpi çıkarırsak evin kenarından tırmanamaz, değil mi? Tekrar içeri girebilir mi?"

"Bilmiyoruz," dedi Connor. "Güvenlik şirketinizi arayın. Ve alarm kodlarınızı değiştirin." Connor ayağa kalktı ve Kit de ona katıldı. "Kaybınız için üzgünüz," dedi Connor sessizce. "Fazla bir şey olmadığını biliyorum ama söyleyebileceğimiz tek şey bu."

Duncan "Ne söyleyeceğiniz umurumda değil," dedi öfkeyle. "Pete'i bul. Tek yapman gereken bu."

Kit, Connor'ı ekip arabasına kadar takip etti. Kennedy'yi büyükanne ve büyükbabasına sağ salim ulaştırmışlardı. Şimdi onun orospu çocuğu babasını bulmaları gerekiyordu.

Connor motoru çalıştırırken, "Acaba kendisine müdür yardımcısı olarak gelen çocukları o mu yetiştiriyordu?" diye mırıldandı.

"Bunu ben de düşünmüştüm," dedi Kit. Cep telefonu çaldı ve arayanın kimliğini kontrol etti. "Yine Navarro."

"Belki Shoemaker'ı bulmuşlardır," dedi Connor umutla.

"Senin ağzın, Tanrı'nın kulakları." Kit çağrışı kabul etti ve Navarro hoparlörde. "Connor'la birlikte, efendim. Shoemaker'ı buldun mu?"

"Hayır," dedi Navarro tiksintiyle. "Ama bazı iyi haberlerim var. Suburban'ı ve karavanı takip eden ekip onları 8. karayolunun Descanso çıkışına kadar izledi. Kapsamlı bir şekilde kontrol ettiler ve Suburban ile karavan Descanso'nun doğusunda görülmedi. I-8'in 40. çıkışı, Julian'a doğru gidiyor. Descanso'ya gidip kapıları çalmaya başlamayı istiyorum. Yerel işletmelerin çektiği güvenlik görüntülerini görmek isteyin."

"Yola çıkıyoruz," dedi Connor. "İrtibatta kalacağız."

Kit aramayı sonlandırdı ve rotayı belirledi. "Hadi yapalım şu işi."

San Diego PD, San Diego, Kaliforniya

12 Ocak Perşembe, 19:45

"Aynı adam olmayabilir," diye uyardı Navarro, Connor'ın masasındaki sandalyeye otururken ve Sam'in Kit'in masasında oturup monitörüne baktığı yere doğru yuvarlanırken.

"Biliyorum ama kontrol etmem gerek." Sam, Kit'in bilgisayarında kayıtlı dosyalara dokunmamaya dikkat ederek bölümün sunucusunda oturum açtı. Kendi dizüstü bilgisayarını kullanmak istemişti.

-Siggy'yi gezdirdikten sonra almak için dairesine bile uğramıştı ama Navarro ona bölümün sunucusuna erişmek ve Kit'in bilgisayarını kullanmak için özel bir yazılıma ihtiyacı olduğunu söyledi.

Navarro dosyalardan birini işaret etti. "Bu Ace Diamond'ın kamerasından gelen kayıt.

Jennifer's Body Shop'a koydum. "Kıskanç erkek arkadaşlar için Tanrı'ya şükürler olsun."

"Evet, gerçekten."

"Bunu görmedin mi?"

"Henüz değil. Kit bana gösterecekti ama sürekli başka yönlerle çekildik." Sam videoya tıkladı, Boyun Sakalı Shelley'yi umursamadan Ford kamyonetin arkasına fırlattığında yüzünü buruşturdu. "Ford'u bulabildiniz mi?"

"Muhtemelen. Dün çalıntı olduğu bildirilen bir tane bulduk. Aynı marka, model ve renkte, yani belki de aynı kamyondur."

"Parmak izi yok sanırım?"

"Çalındığını bildiren kadına ait olmayan hiçbir şey yok. Kendisi yetmiş beş yaşında ve yaklaşık 1.80 boyunda."

"Bu geceki kızlar gördükleri adamın büyük, kahverengi bir cip kullandığını söylediler."

"Umut verici," diye mırıldandı Navarro.

Sam Ace Diamond videosunu geri sarıp tekrar izledi. Sonra onu gördü. "İşte." Kareyi dondurdu. "Kollarını nasıl çekiştirdiğini görüyor musun? Kızlar onun da böyle yaptığını söylediler." Geri sardı ve tekrar izledi. "Ve işte. Bileğinin içini kaşıyor." Ufak bir hareketti, dikkat edilmezse kolayca gözden kaçabilirdi. "Bu aynı adam."

"Umarım öyledir," dedi Navarro kaşlarını çatarak. "Başka bir genç kıızı aramak için geri gelmesi ihtimaline karşı sokağın köşesine gözetim koyabiliriz."

Sam'in de kaşları çatılmıştı. "Geçenlerde bunu yapan birini gördüm. Kolunu çekiştiren birini. Kim olduğunu hatırlamaya çalışıyorum. Kahretsin, düşünemediğim zamanlardan nefret ediyorum." Biraz uyuması gerekiyordu.

"Bekle," dedi Navarro, ses tonunda bir tuhaflık vardı. "Katilimiz genç kızlardan mı hoşlanıyor?"

"New Horizons'taki kızlar götürdüğü kızın on üç ya da on dört yaşında olduğunu söylediler, yani evet. Gençmiş."

Navarro fareyi Sam'in elinden kaptı. "Özür dilerim. Başka bir şey görmemiz gerekiyor."

Sam, Navarro'nun aradığı şeyi bulmasını izledi.

"İşte," dedi Navarro sonunda. "Bu."

Video başladığında Sam dondu kaldı. Kit ve Connor'ın bir önceki akşam yaptıkları röportajlardan biriydi. "Peter Shoemaker?" Karısı dün gece yediyle bu sabah yedi arasında öldürülmüştü. Boğazı kesilmişti. Kit kadının cesedini bulduktan kısa bir süre sonra ona mesaj atmıştı.

"Evet. Kit ve Connor bu öğleden sonra reşit olmayan birine tecavüz suçundan onu almaya gittiler."

Sam'in midesi bulandı. "Kim?"

"Kızı," dedi Navarro , kaydı ileri sararak. "Üniversiteden doğruca bize onun ne yaptığını anlatmaya geldi. Daha dokuz yaşındayken başlamış. Annesinin tepkisinden korktuğu için daha önce söylememiş."

"Ama şimdi annesi öldü," dedi Sam sessizce. "Dur tahmin edeyim. Evdeki diğer çocuklar?"

"Birinde var. İkiz kızlar, sekiz yaşında. İzle." Navarro oynat tuşuna bastı.

Ekranada Peter Shoemaker, Kit ve Connor odadan çıktıktan sonra ceketini giyiyordu. Omuzlarını silkeledi, sonra kollarını çekiştirdi.

Bileğinin içini çizdikten hemen sonra.

Peter Shoemaker Boyun Sakalı'ydı. Yedi kişiyi öldüren Peter Shoemaker -Munro, Shelley Porter ve

annesi, Walter Grossman, Hugh Smith, Aylene Tindall ve Lila Ramsey.

Sam uyuşmuş bir halde, "Dün gece bunu kaçırdım," dedi.

"Dün gece bunu aramıyorduk. Kit ve Connor'ı aramam gerek."

"Ama..." Doğru olmayan bir şeyler vardı. "Bert Ramsey'nin karısı da öldürüldü ama o bu sabahtı. Shoemaker o zaman hâlâ hapiste değil miydi?"

Navarro durakladı, parmağı cep telefonunda Kit'in adının üzerinde geziniyordu. "Öyleydi. Ya da en azından Kit ve Connor öğleden hemen sonra karısıyla mazeretini teyit etmeye gelirken bir taksiyle geldi."

Sam, "Karısı onun mazeretiydi ve bu artık doğrulanamaz ya da inkâr edilemez," dedi.

"Aynen öyle. Bekle." Navarro başka bir numara çevirdi ve telefonu hoparlöre .

"Adliye. Yardımcı olabilir miyim?"

"Evet, ben Teğmen Navarro, Cinayet Masası'ndan.

Peter Shoemaker bugün saat kaçta serbest bırakıldı?" "Kontrol edeyim, Teğmen."

Gergin bir sessizlik içinde birkaç dakika beklediler.

"Teğmen?" dedi adliye memuru sonunda. "Peter Shoemaker bu sabah saat on buçukta kendi kefaletiyle serbest bırakıldı."

"Teşekkür ederim," dedi Navarro memura. "Çok yardımcı oldunuz." Telefonu kapattı ve Bert Ramsey ile Peter Shoemaker'ın adreslerine baktı.

"Ramsey ve Shoemaker birbirlerinden sadece birkaç mil uzakta yaşıyorlardı," dedi Sam. "Ve Shoemaker, bir taksiyle kendi evine dönmeden önce Ramsey'nin karısını öldürebileceği kadar erken serbest bırakıldı."

"Adli tabip Bayan Ramsey'in öleli çok olmadığını söyledi. Evet, Shoemaker'ın zamanı vardı."

Sam her iki kadına da acıyarak, "Lila Ramsey'i öldürdü ki kendi karısının cinayeti olağandışı görünmesin," dedi. "Ama kefaletle serbest bırakıldıktan sonra zanlıları adliyeden itibaren üniformalı polislerin takip etmesi gerekmiyor muydu?"

"Öyleydiler." Navarro telefonundaki listeyi kontrol ettikten sonra başka bir numara çevirdi ve bir kez daha hoparlöre aldı. "Merkez, lütfen beni Memur Damon Johnson'a bağlayın." Parmaklarını Kit'in masasına vurarak bekledi. "Ben Teğmen Navarro. Peter Shoemaker bugün adliyeden ayrıldığında onu takip etmekle görevlendirildiniz."

Kısa bir tereddüt oldu. "Evet, efendim. Öyleydik. Gittik de, ama avukatının arabasına bindi, o da bizi kaybetti. Biz de doğruca evine gittik ve o eve gelene kadar dışarıda bekledik."

Navarro soğuk bir tavırla, "Bunu raporuna yazmamışsın," dedi. "Ben... Hayır, efendim. Yazmadık. Özür dilerim, efendim."

"Evet, ben de," diye tersledi Navarro. "Yarın saat sekizde bana rapor ver. Sakın geç kalmayın." Telefonu kapattı ve mırıldandı: "Bert Ramsey'nin karısı işinizi yapmadığınız için daha da üzgün. Acaba Shoemaker avukatına kuyruğunu kaybetmesini söyledi mi? Onu da soruşturmaya dahil etmemiz gerekecek."

"Ama Peter Shoemaker'ın nerede olduğunu biliyorsun, değil mi?" Sam sordu. "O polisler hâlâ onu koruyor, değil mi?"

"Hayır. Kit ve Connor kızına tecavüz ettiği için onu almaya gittiklerinde Shoemaker gitmişti. Saatlerdir kayıp." Kit'i aradı, sonra kaşlarını çattı. "Sesli mesaj," dedi.

Sam'in içinde huzursuz bir his vardı. "Yedi kişiyi öldüren bir adam serbestçe dolaşıyor mu?"

"Dokuz kişi," dedi Navarro acımasızca. "Marshall ve Ashton sonunda Munro'nun katilini itiraf eden gardiyanı buldular.

onun mahallesine. Kız arkadaşıyla birlikteydi, onun evinde. İkisi de öldü."

Sam safra yuttu. "Kit ve Sam şimdi neredeler?"

Navarro saati kontrol etti. "Şimdiye kadar

Descanso'yu geçmişlerdir."

"Neden oradalar?" Descanso, San Diego'nun doğusunda, Interstate 8'in dışında, yaklaşık bir saat uzaklıkta bir kasabaydı.

"Trafik kameralarını kontrol eden ekibim kahverengi Suburban'ın açılmamış bir römork çektiğini tespit etti. En son 8. yolda Descanso çıkışından hemen önce görülmüş. Kit ve Connor'ın ne kadar uzağa gittiğine bağlı olarak, telefonları çekmiyor olabilir."

"Boyun Sakalı'nın Ayakkabıcı olduğunu bilmeleri gerekiyor," dedi Sam ayağa kalkarak. "Ramsey'nin karısını öldürmek için mahkemeden zamanında çıktığını bilmiyorlar. Haydi gidelim. Şimdi."

Navarro da ayağa kalkmıştı ama kaşlarını çatmış ona bakıyordu. "Burada kal, Doktor. Bu senin sorumluluğun değil."

Cehennem değildi. Kit onun sorumluluğundaydı. "Beni burada bırakırsan, sadece seni takip ederim. Nerede olduğumu bilsem daha iyi olmaz mı?"

Navarro gözlerini devirdi. "Beni takip edersin, değil mi? O zaman gidelim. Benim arabamı alırsınız. Yanıp sönen ışığı kullanabiliriz."

Cuyamaca Gölü, Kaliforniya 12

Ocak Perşembe, 20:40

"Bu anlamsız geliyor," dedi Connor. Bir süredir yoldaydılar ve güneş batmıştı. Bu yol boyunca hiç sokak lambası yoktu ve Kit samanlıkta iğne arıyor olabileceklerini düşündü.

Navarro'nun analistlerinin Suburban'ın I-8'den geldiğini düşündükleri yol olan 79. Eyalet Yolu, gerçekten

güzel bir kırsal alan. Ama çok kırsaldı, çoğunlukla devlete ait park alanları ve doğa koruma alanları vardı.

"En azından doğru yoldayız," dedi ve Connor'dan bir iç çekiş aldı.

"Biliyorum. Ama yine de duvara spagetti fırlatıyormuşuz gibi geliyor."

Bu adildi.

Descanso'da durup ten rengi Suburban'ı römork çekerken gören olup olmadığını sormuşlar ve bir sürü kafa sallayanla karşılaşmışlardı. Ancak bir benzin istasyonu sahibi güvenlik kamerası görüntülerini izin vermiş ve Suburban'ı bir önceki hafta Çarşamba akşamı düz, boyasız bir römork çekerken yakalamışlardı.

O gün Brooks Munro'nun evinden kaçırıldığı gündü, yani doğru iz üzerindeydiler. Ama benzin istasyonunun kamerası o günden beri bu tarafa gelen bir Suburban tespit edememişti, bu yüzden Kit'in katili bulacaklarına dair pek umudu yoktu. En azından bugün için.

O ve Connor aramaya devam etmeye karar vermişlerdi.

Kit, Navarro'ya haber vermek için onu aramaya çalışmıştı ama telefon çekmiyordu, onun yerine mesaj göndermişti. O da ulaşmamıştı.

Benzin istasyonu sahibi yardımsever davranmış, onlara su ve sabit hattını kullanmayı teklif etmişti. Kit'in çağrısı Navarro'nun telesekreterine gitmişti, bu yüzden benzin istasyonu sahibinin çağrısına gösterdiği yoğun ilginin farkında olarak şifreli bir mesaj bırakmıştı.

Kötü birine benzemiyordu, sadece çok meraklıydı. Ve biraz da dedikoducu.

Cleveland Ulusal Ormanı'nın doğu kenarı boyunca ilerliyorlardı ve doğuya ayrılan bir başka otoyol olan Eyalet Yolu 79'un devam ettiği Julian kasabasına yaklaşıyorlardı.

Kit, "En azından şimdi cesedi Anza-Borrego'ya atmak mantıklı," dedi. "Julian'da yeni bir otoyol açılıyor. Anza-Borrego'ya giden yollardan biri. Julian'dan Sam ve benim Munro'nun cesedini bulduğumuz yere sadece bir saat var."

"O zaman bu mantıklı. Bir bakıma." Connor kaşlarını çatı. "Ama yakınlarda yüzlerce kilometrekarelik bir orman varken Munro'yu oraya bırakmak için neden bir saat yol gidelim?"

"Bilmiyorum. Munro'nun cesedinin bulunmasını gerçekten isteyip istemediğini merak etmekten kendimi alamıyorum. En azından bir noktada. Belki bizim bulduğumuz kadar çabuk değil. Onu gömmemiş olması beni rahatsız ediyor."

"Sam o gece rüzgarın katilin göremeyeceği kadar şiddetli olduğunu düşünüyordu."

"Olabilir. Ama cesedi orada öylece bırakmak? Kumun üstünde?" Kit başını salladı. "Her şeyde çok sistematik davranıyor. Munro'nun mahallesine girmek için Norton Peyzajını kullanmayı planlamış. Kaplamanın nerede yapılacağını planladı. Shelley Porter'ın bağımlılığını ona karşı kullanmayı, karavanı alabilmek için asla ödemeyi düşünmediği parayla onu ayartmayı planladı. Para izi yok. Arkasında hiçbir adli ipucu bırakmadan yedi kişiyi öldürdü. Ne bir parmak izi, ne bir saç teli. Bunca zamandır bizden bir adım öndeydi ama cesedi gömmedi mi?"

Connor iç çekti. "Madem öyle diyorsun..." "Ayrıca, bu bölgede kaç kişinin yürüyüş yaptığını ve kamp kurduğunu bilmiyorum."

Yılın bu zamanlarında ormana girilmez ama Anza- Borrego için yoğun bir dönemdir. Gündüzler çok sıcak değil ve geceler de çok soğuk değil. Bir sürü insan geceleri yıldızları seyretmek için oraya gidiyor."

"Yani yılın bu zamanı turistlerin ilgisini çekiyor. Bir noktada birileri kumun üzerinde yatan cesedi fark etmiş olmalı."

"Evet. Kısmen örtülüydü ama yine de bir ceset olduğu açıkça anlaşılıyordu. Ama geçen Çarşamba buradan nereye gitmiş olabilir, kimse tahmin edemez."

"Bir sonraki kasaba Julian. Orada durup etrafa sorabiliriz. Annemle babamın orada tatil evi olan arkadaşları var, eğer bir sorun çıkmazsa en azından birinde durup telefon kullanabiliriz. Hatta belki internet bile."

"Çok uzağa gitmek ve muhtemelen karavanı aldığı yerden geçmek istemiyorum."

Connor kaşlarını kaldırdı. "Peki ne kadar uzağın çok uzak olduğunu nasıl bileceğiz?"

Kit içini çekti. "Bilemiyorum. Birini işkence etmek ve öldürmek için ıssız bir yere götürüyor olsaydım, bir kasabaya çok yakın olmak istemezdim. İnsanlar meraklıdır."

"Öyle. Ama daha iyi bir fikriniz yoksa..."

Kit tekrar iç çekti. "Bir sonraki benzin istasyonunda duralım ve güvenlik kayıtlarını kontrol edelim. Eğer bu Julian'daysa, öyle olsun."

"Ama içgüdülerin Julian'da olmayacağını söylüyor."

Kit tek omzunu silkti. "Julian'da değil. Kasabada bin sekiz yüz kişi bile yok. Çok fazla insan onu hatırlayacaktır - ya Boyun Sakalı ya da gerçekte neye benziyorsa. Ama haklısın. Aslında başka seçeneğimiz yok. Mesai saati dışında olması çok kötü. Eminim bir postacı ağaçların arkasında kimin yaşadığını biliyordur."

Ağaçlar sık değildi, en azından ormanın bu tarafında. Ama yeterince sıktılar ve çevredeki tepeler bir karavanı arkasına saklayabilecek kadar yüksekti.

Connor, "Bahse girerim bu bölgelerin çoğunda posta hizmeti yoktur," dedi. "Julian'daki postanede bir posta kutusu kullanmak zorundalar."

Kit ürperdi. "Medeniyetten bu kadar uzak olmak beni tedirgin ediyor."

Connor kıkırdadı. "Medeniyet bakanın gözündedir. Julian yakınlarındaki arazilerin çoğu yüz dönümün altında. Bir kasabaya gitmek için at arabasıyla günlerce yolculuk etmek zorunda değiller."

"Hala. Posta servisi yok mu?"

"Kendinizi daha iyi hissetmenizi sağlayacaksa, muhtemelen hala UPS teslimatları alıyorlar. Amazon da öyle."

Kit dönüp ona baktı. "Öyle mi? Acaba yerel sürücülerle konuşabilir miyiz? Bir şeyler görmüş olabilirler. Onlar her zaman yoldalar."

"Fena fikir değil. Bunu Julian'a gittiğimizde düşünürüz."

"Ya da bu yollardan birine girip bir sakine sorabiliriz."

Connor yüzünü buruşturdu. "Bugün vurulmamayı tercih ederim. Burası kırsal ve yeterince izole bir yer, sakinleri düzenli ziyaretçi almıyor ve dışarısı karanlık, ama ne olursa olsun. Bir deneyelim bakalım." Connor uzun farları yaktı. "Araba yollarına dikkat edin. Belli olmazlar."

Kit yol boyunca uzanan çalılıklarda herhangi bir kırılma olup olmadığını anlamak için gözlerini dört açtı. Ve sonra bir başka far kümesi onlara doğru geldi.

Kit iki elinin parmaklarını birbirine geçirdi. "Bir Amazon kamyonu ol. Lütfen bir Amazon kamyonu ol."

Connor güldü. "Sen imkansızsın."

"Ben iyimser biriyim." Aracın geçip gitmesini izledi. "Geri dön."

"Amazon kamyonu değil, Kit."

"Ama bu bir çekici kamyon. Belki bir şey görmüşlerdir. Sürücü bu yolu çok sık kullanıyor olabilir."

Connor derin bir iç çekti ve üç nokta dönüşü yaparak bir banket şeridine yanaştı. "Umalım da kimse gelip bize T-bone yapmasın."

Kit iki elinin parmaklarını tekrar birbirine geçirerek Connor'ı bir kez daha güldürdü.

Geri döndüler ve çekicinin peşine düştüler. Connor uzun farlarını yaktı ama kamyon yerinden kılmıdamadı.

Sonunda Kit arabanın tavanındaki yanıp sönen ışığı yaktı ve çekici yavaşlayarak durdu.

Hem Kit hem de Connor silahlı olmadıklarını göstermek için ellerini kaldırarak arabadan indiler. Silahları kılıfındaydı.

Şoför camını indirdi. "Sorun nedir?" diye sordu ürkekçe. "Yardıma mı ihtiyacınız var?"

"Hayır," dedi Kit. "Ya da en azından çekiciye ihtiyacımız yok. Ben Dedektif McKittrick ve bu da Dedektif Robinson. San Diego Polisi'nden geliyoruz."

Şoför onlara uzun ve değerlendirici bir bakış attı. "Evden biraz uzakta."

"Biraz," diye kabul etti Kit. "Geçen hafta bu tarafa gelmiş olabilecek belirli bir aracı arıyoruz."

Çekici şoförü onlara inanmaz bir bakış attı, sanki delirmişlerdi ama bunu söylemeye niyeti yoktu. "Hangi araç?"

"Taba rengi bir Chevy Suburban," dedi Connor. "Bir römork çekiyordu."

Telefonunu çıkardı ve şoföre benzin istasyonu sahibinin beslemesinin fotoğrafını gösterdi.

Şoför başını salladı. "Karavanı görmedim ama bazen bu yoldan geçen bir Suburban var. Genellikle hafta sonları. Bir keresinde lastiği patlamıştı, ben de değiştirmiştim."

"Neye benziyordu?" diye sordu.

"Ortalama, sanırım. Sakalı hariç. Kocaayak gibi görünüyordu. Yine de iyi adamdı. Lastiğini değiştirdiğim için bana yüklü bir bahşış verdi ve yedek lastiğimi nakit ödedi. Yanında yedek lastik yoktu."

"Nerede yaşadığını biliyor musun?" Kit nefesini tutmamaya çalışarak sordu.

"Hayır." Şoför başının arkasını kaşıdı. "Ya da belki..." Biraz daha düşündü, sonra omuz silkti. "Bu yol boyunca bir yerdeydi. Burası ile Julian arasında." Gözlerini kısarak ön camdan dışarı baktı. "İyi olduğundan emin olmak için bir süre onu takip ettim. Kenara çekti ve devam etmem için bana el salladı. Sanırım bir yabancıнын onu takip etmesinden tedirgindi."

"O zaman Julian ile burası arasında olduğunu nereden biliyorsun?" Connor sordu.

"Çünkü başka bir çekici çağırısı aldım ve geri dönmek zorunda kaldım. Onu hiç geçmedim. Buradan en fazla beş mil uzakta bu yollardan birine girdiğini söyleyebilirim. Eğer öyleyse."

"Teşekkür ederim," dedi Kit. "Minnettarız." Ona kartvizitlerinden birini verdi ve Connor da aynısını yaptı. "Aklınıza başka bir şey gelirse lütfen bize bildirin."

Şoför ciddiyetle başını salladı. "Yapacağım."

"Teşekkür ederim." Kit dans etmemek için kendini zor tuttu. "İyi akşamlar."

Kına yakmadan önce Connor'la birlikte arabaya dönene kadar bekledi. "Kazanmak için iyimserlik!"

Connor güldü, arabayı geri çevirdi ve tekrar sürmeye başladı. "Parmaklarını çaprazlamaya devam et. İşe yarıyor gibi görünüyor."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Julian, Kaliforniya'nın dış
mahalleleri 12 Ocak Perşembe,
20:45

¶

Connor alaycı bir tavırla, "Bu hiç de ürkütücü değil," dedi,
çünkü burası gerçekten de ürkütücüydü.

Odunlar.

Suburban'ı aramak için üç araba yoluna sapmışlardı. Karavanın hâlâ onunla birlikte olması uzak bir ihtimaldi ama Kit iyimserliğini koruyacaktı.

Ve sonunda işe yaramıştı. Dördüncü araba yolu işaretlenmemişti, üzerinde adres yazan bir tabela bile yoktu. Yolun uzunluğu bir milden fazlaydı ve orman olacak kadar sık olmayan ama yine de mutlak karanlık hissi yaratacak kadar yoğun ağaçların arasından dolanıyordu.

Hafif bir sis içeri girmişti, bir yığın halinde değil, ağaçların arasından kıvrılan sinirli parmaklar gibi. Gölgeler toprak araba yolunun kenarlarında pusuya yatmış gibiydi ve uzun farları bile sadece birkaç metre önlerini görmelerine izin veriyordu.

Dışarıda her şey olabilir. Ya da herhangi biri.

Çok ürkütücü.

Cep telefonlarının çekmediği ıssız bir yerdeydiler. Telefonunu tekrar kontrol etti. Hâlâ bir şey yoktu.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Connor, arabayı yavaşlatarak durdu.

Çünkü farları karavanı aydınlatıyordu. Suburban'dan hiçbir iz yoktu. Yaklaşık elli metre ötede küçük bir kulübe vardı, belki beş ya da altı yüz metre kare ve rustik. Karanlıktı, tüm alan terk edilmiş gibi görünüyordu.

"Yanımızda bir uydu telefonu getirmeliydik," diye mırıldandı Kit. "Destek çağırmamız gerek."

"Etrafa hızlıca bir göz atalım ve sonra Julian'a gidelim. Orada şerifin ofisinden yardım alabiliriz." Connor silahını çekti, bir Maglite aldı ve arabadan indi. "Eğer buradaysa, artık bizim de burada olduğumuzu biliyordur. Kaçmasını istemiyorum."

Tetikte bekleyen Kit, Connor'ı karavana kadar takip etti. Connor ışığı karavanın içine tutarken, "Şerefsiz," diye nefes aldı.

boş karavan.

Kit kanı görünce yüzünü buruşturdu. Kurumuş ve kahverengileşmişti; zemini, duvarları ve hatta karavanın tavanını kaplamıştı. Sertçe yutkundu. Karavanın ortasında eski bir masa vardı, başında bir mengene ve dört köşesinde bağlar vardı. Munro'nun kafatasındaki ezikleri düşündü. Masayı da kan kaplamıştı.

El ve ayak parmakları çöp gibi yere saçılmıştı. Burası Brooks Munro'nun işkence gördüğü yerd.

"İki takım lastik izi var," dedi Connor, masanın altındaki karavanın zeminini ışıkla tarayarak. "Masa getirilmeden önce burada bir araba varmış. Bu lastik izleri yaklaşık bir Ferrari genişliğinde. Acaba burada mı? Kabinin arkasında olabilir."

"Geri gelip kontrol edebiliriz," dedi Kit. "Birimiz ana yolda dururken diğeri Julian'ın yanına gideriz, burada olup kaçmaya çalışırsa diye. Ama ben burada durmak istemiyorum. Telefonumuz çekmiyor ve siper de yok."

"Evet," diye onayladı Connor ama içeriyi bir kez daha gözden geçirdi. "Ayrıca bir dizi tek lastik izi var. Burada bir motosikleti vardı. Sam'in rehabilitasyon merkezindeki bağlantısı Boyunsakal'ın elinde bir motosiklet kaskı olduğunu söylemişti."

"Connor, gidelim. Şimdi." Kit, Connor'ın onu takip edeceğini umarak arabaya doğru döndü. Connor'ın Boyun Sakalı'nı -her kimse o- yakalama arzusunu anlıyordu. Ama destek olmadan burada olmak aptalcaydı.

Connor isteksizce karavandan geri çekildi. "Kulübeyi temizlememiz gerekiyor."

"Desteye ihtiyacımız var." Kit'in içgüdüleri tüm silindirleri ateşliyordu.

Kaşlarını çatı. "Normalde içeri hücum eden kişi sensin."

Evet, . Yumuşuyor muydu?

Defol git buradan.

Kafasının içindeki ses susturulamazdı. "Destek aldıktan sonra içeri gireceğim. Hadi gidelim."

İlk silah sesi duyulduğunda arabanın kapısından iki adım uzaktaydı, ardından büyük bir gümbürtü ve acı dolu bir homurtu geldi. Hemen çömeldi. İkinci bir silah sesini Connor'ın acımasız, nefessiz küfürleri izledi.

"Connor?" diye seslendi sakın kalmaya çalışarak.

Bir an için cevap gelmedi. "Ben... vuruldum," diye geri seslendi, kelimeler arasındaki nefes alış verişinin sesi kelimelerin kendisinden daha yüksekti.

Kit'in kalbi karnına düştü. "Kahretsin, kahretsin, kahretsin." Arabalarının ön tarafına doğru sürünerek Connor'ın yerde yattığı ve bir elini kalçasına bastırmış gökyüzüne baktığı yere geldi. Diğer eli hâlâ beylik silahını kavramıştı.

Etrafına baktı ve kimseyi göremedi. Tetikçi -muhtemelen Boyun Sakalı- ağacın arkasında bir yerdeydi.

Çizgi. Connor'ı karavanın arkası ile arabalarının önü arasına çekti, sonra da üzerine eğildi. "Ne kadar kötü?"

"İlk atış... burada." Göğsüne dokunmak için bacağını bıraktı ve beyaz gömleğinde kanlı parmak izleri bıraktı. "Yelek kurşunu durdurdu. Ama nefes almak acıtıyor."

İyi değil. Yelek kurşunun deriyi delmesini engelledi ama kaburgaları kırmasını ya da akciğeri delmesini engelleyemedi.

"Bacığın ne kadar kötü?" Ceketinin cebinden bir çift eldiven çıkardı ve onları giydi. Sırada çakısı vardı. Connor'ın parmaklarını Maglite'in etrafına kapattı. "Işığı tut. Görmem gerek." Başını kaldırıp etrafına baktı, katilin tüfeğini başlarına doğrultmuş, tepelerinde dikildiğini görmeyi bekliyordu. Ama üç metreyle altı metrelik alanda yalnızdılar.

Elinden geldiğince nazik bir şekilde kumaşı Connor'ın kalçasından kesti. Kumaş çoktan kanla ıslanmıştı.

"Kötü," diye homurdandı Connor. "Çok kanıyor."

"Sanırım bir atardamara çarptı. Seni buradan çıkarmalıyım." Pantolonundan kemerini çıkardı ve bacağının altından geçirip sıktı. Derme çatma turnike yapabileceğinin en iyisiydi. "Yürüyebilir misin?"

Connor kendini yukarı itmeye çalıştı, yüzü acıyla buruşuyordu. "Ayakta bile duramıyorum."

"O zaman seni sürükleyeceğim." Kollarını onun kollarının altına doladı ve onu güvenli bölgenin kenarına kadar sürükledi. Son anda durdu ve tetikçiyi aramak için başını çevirdi.

Bir kurşun daha kulağının yanından vızıldayarak geçti ve Connor'ın bedenini kendi bedeniyle örtmek için yere düştü. "Orospu çocuğu," diye hırladı.

Eğer durup bakmasaydı, o kurşun onu öldürebilirdi.

Connor dişlerini sıkarak, "Sadece git," dedi. "Kulübenin orada. Arabanın arkasına çömel ve ormana doğru koş. Ana yola bir milden daha az var."

"Seni bırakmıyorum."

Düşün, Kit. Boyunsakal'ı kulübeden uzaklaştırması gerekiyordu, açık bir görüş hattına ihtiyacı vardı. Sonra onu indirebilirdi.

"Kaçman gerek Boyun Sakalı!" diye bağırdı. "Desteksiz geldiğimizi mi sandın? Yol her iki yönde de kapanmadan önce yaklaşık iki dakikanız var."

Kulübesinin arka tarafına sakladığı motosikleti, Ferrari'si ya da Suburban'ı yoksa nasıl kaçacağı belli değildi.

"Yalancı!" diye seslendi bir ses, çakıllı ve derinden. Simon Daly'nin, karısını soran teslimatçının sesinin böyle olduğunu söylediği gibi.

"Desteğe ihtiyacın olduğunu söylediğini duydum," diye ekledi. "Bana yalan söyleme."

Kahretsin.

Kit eğilip Connor'ın kulağına fısıldadı. "Ben karavanın etrafından dolaşıp onu dışarı çekmeye çalışacağım. Eğer o kulübede kalırsa, kolay hedef oluruz." Ve kimse onlara yardım etmeye gelmiyordu. "Burada kalın."

"Kalkmama yardım et," diye fısıldadı. "Kulübenin kapısından içeri girerse onu görebilmek istiyorum. Seni buradan koruyabilirim."

Kit onun oturmasına yardım etti, yüzünü buruşturdu. Ama ağlamadı ya da inlemedi. Acısı içinde sessizdi.

Kit yere çöktü ve dirsekleriyle kendini römorkun etrafına doğru itti. Zeminin ıslak olması işine yaradı. Kaygan çamur onun yolunu kolaylaştırdı.

Karavanın önüne geldiğinde nefes almak için bir dakika durdu. Nefes alıp verdi. Sam'in sesindeki kelimeleri duyabiliyor olması onu biraz rahatlattı.

"Yapabiliyorken kaçsanız iyi olur," diye bağırdı. "Aslında yolda desteğimiz var. Teğmenimi aradım ve ona tam olarak nereye gittiğimizi söyledim. Bu tarafa geldiğimizi kişi gördü, yani yakında burada bir ton polis olacak. Bir ton insan öldürdüğünüzü düşünürsek, yerinizde olsam kaçırdım."

"Silahını at," diye bağırdı Boyun Sakalı. "İkiniz de. Sonra konuşuruz."

Kit karavanın ön tarafına doğru ilerledi. Buradan kulübeyi görebiliyordu. Ön kapı açıktı ama görebildiği tek şey karanlıktı. "Böyle bir şey olmayacak, Bay Boyun Sakalı. Dışarı çıkın, sizi öldürmeyeceğim."

Boyun Sakalı güldü. "Beni öldüremeyeceksin," dedi, sesi artık derin ve çakıllı değildi. Melodikti, neredeyse bir şarkı gibiydi. "Çoktan ölmüş olacaksın."

Kit gerçekten iki adam olup olmadığını merak etti. Birden fazla el.

"Arkadaşın kim?"

"Ve senin çok zeki olduğunu söylüyorlar."

Kulübeden gelen bir hareket Kit'in gözüne çarptı. Adamın sesinin geldiği ön kapıdan değil, en soldaki pencereden geliyordu. Bir ışık açılmış, bir siluet ortaya çıkmıştı.

Kit şok içinde gözlerini kırptırdı. Bir kıza benziyordu ve pencereyi açmaya çalışıyordu. İtti, çekti ve sonunda pencereden kaybolmadan önce sessiz bir yardım çığlığıyla yüzünü cama bastırdı.

Penceredeki ışık söndü.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Bir rehinesi vardı. Kız on iki ya da on üç yaşından büyük olamazdı.

Ve sonra Kit fark etti.

Peter Shoemaker.

Shoemaker kızına dokuz yaşından itibaren tecavüz etmişti. Kit penceredeki kızın kim olduğunu bilmiyordu ama Kennedy evi terk ettiğine göre adamın başka kızların peşine düşmesi mantıklı geliyordu. "Shoemaker, her şey bitti. Kennedy'yle konuştum. Munro'nun sana aslında ne için şantaj yaptığını biliyorum."

Bir süre sessizlik oldu. "Hiçbir şey bilmiyorsun."

Bu üçüncü bir sestir, ne derin ne de melodikti. Sesi bir gece önce tanıştıkları müdür yardımcısına benziyordu.

Kit zihninde gerçekleri gözden geçirdi. Bert Ramsey'nin karısı ölü bulunana kadar Shoemaker'ın katil olduğundan şüphelenmişti. Shoemaker, Bayan Ramsey'nin öldürüldüğü sırada mahkemede olmalıydı.

Hâlâ bir suç ortağı olabilir. Ya da...

Ya da o sırada mahkemede değildi. Kit ve Connor Aylene'le görüşmek için evine uğradıktan hemen sonra bir taksiyle gelmişti. Uygun bir zamanlamaydı. Ayrıca, o gelip şok olmuş gibi görünene kadar kimsenin karısının cesedini bulmak için içeri girememesi de uygun olmuştu.

Saat kaçta olduğuna bakmayacağımızı mı düşündü? mahkemeden serbest bırakıldı mı?

O muhtemelen öyle düşünmüştü, çünkü onlar düşünmemişti iki kez kontrol etti. Onun gelişini olduğu gibi kabul etmişlerdi. ", Peter," diye seslendi Kit. "Eğer Kayınvalidenizin evinde kalsaydınız, en kötü ihtimalle reşit olmayan birine cinsel saldırıyla suçlanırdınız. Şimdi seni yedi cinayetle tutukluyoruz."

"Dokuz," diye bağırdı. "İkinizle işim bittiğinde saat on bir olacak."

" sanmıyorum. Ne kadar uzun süre , patronumun buraya gelmesi için o kadar çok zamanı olur. Kısa bir süre önce onu gerçekten aradım ve nerede arama yaptığımızı söyledim."

"Onu aramamışsın. Telefon çekmiyordu. Öyle dediğini duydum." "Onu bir benzin istasyonundan aradım. Sabit hatlarını kullandım.

Kapana kısıldın."

"Sen de öylesin." Ön kapı kapandı ve onları sessizlik içinde bıraktı, tek ses ağaçların üzerine yağan yağmurdu.

Kit gözlerini karanlığa dikerek kulübeyi izledi. Arka taraftan çıkabilirdi ama yaklaştığını görmeliydi.

Ve yaptı, ama çok geç olana kadar değil. Siyahlar giymiş bir figür kulübenin arkasından sinsice yaklaştı. Kit iki el ateş etti ama onu vurduğunu sanmıyordu.

Connor'ın oturduğu yere koştu, artık gömleksizdi. Connor hâlâ oturuyordu, bir eliyle silahını tutuyor, diğer eliyle de gömleğini yarasına bastırıyordu.

"Kan kaybından ölmezsen zatürre olacaksın," diye mırıldandı Kit.

"Shoemaker olduğunu nereden biliyorsun?"

"İçeride genç bir kız var. Onu pencereden gördüm. Buradan göremezsin. Sanırım en iyi seçeneğimiz arabaya binip deli gibi sürmek. Eğer kulübenin yanındaki ormandaysa, arabamızın sürücü tarafında kalırsak iyi bir atış yapamaz."

"Gitmesine izin mi vereceğiz? olmaz. Dokuz kişiyi öldürdü. insanlar, Kit. Daha fazla öldürmesine izin veremeyiz." "Senin onuncu olmana izin vermeyeceğim."

Connor gözlerini kapattı. "Lanet olsun. Çok inatçısın."

"Tartışmayı bırakın. Zamanımızı boşa harcıyoruz. Haydi." Kollarını onun kollarının altına doladı ve onu dışarı sürüklemeye başladı.

küçük güvenli bölgeleri. Shoemaker elinde lanet olası bir tüfekle dolaşırsa güvenli olmazdı.

Çalışmakta olan bir motorun gürültüsü havayı yarararak geçti ve Kit çömeldiği yerde dondu kaldı, nefesi ciğerlerine girip çıkıyordu çünkü Connor gerçekten de bir ton ağırlığındaydı.

Bir an sonra, avlandıkları Chevy Suburban kulübenin etrafından dolanarak karavanı ve ekip arabasını geçti. Kit kendini Connor'ın üzerine attı, daha fazla merminin uçmasını bekliyordu.

Ama kimse gelmedi. Onun yerine, Suburban hızla garaj yolundan aşağı indi ve gözden kayboldu.

"O gitti," diye öfkelenildi Connor. "Kaçmasına izin verdik."

"Kanaman var," diye tersledi Kit, ama kalbi hâlâ boğazındaydı. "Hâlâ orada olup olmadığını görmek için kızı kontrol etmem gerek. Eğer onu kaçırdıysa, onu asla bulamayabiliriz."

"O zaman git, lanet olası."

"Yapacağım, ama önce seni arabaya bindireceğim." Onu sürücü tarafındaki arka kapıya sürükledi, yaralanmamış bacağıyla itmesine yardım etti. Kolunu omzuna koyarak tutuşunu yeniden konumlandırdı. "Şimdi kalk. Kendini kaldırmak için sağlam bacağını kullan."

Connor kadının dediğini yaptı ve sonunda alını ter içinde arka koltuğa uzandı. Solgundu, cildi nemliydi.

Çok kan kaybetmişti ve zaman ilerliyordu. Onu hastaneye götürmesi gerekiyordu yoksa...

Hayır. Bunu düşünmeyecekti. Kit bacaklarını arka kapının önünden çekti ve kapıyı kapattı.

Eğilerek direksiyonun arkasına geçen Kit'in silahı hâlâ elindeydi. Onları kulübeye kadar götürecek, sonra da kızı kontrol edecekti.

Ama havaya daha fazla kurşun sıkılınca donup kaldı. Üç kurşun daha isabet araba sarsıldı. İki el daha ateş edildi ve

Araba yolcu tarafına doğru sıralandı.

İki lastikleri gitmişti.

Shoemaker geri gelmişti.

Şarjöründe kaç mermi olduğunu merak etti. On da olabilirdi, yüz de. Her iki durumda da, Peter Shoemaker'ın bir nişancı olduğunu bilmediği için kendine lanet etti.

Onun "Ben sadece bir müdür yardımcısıyım" kişiliğine kapılmıştı ve şimdi kapana kısılmışlardı. Hayır, kapana kısılmadılar. Onları buradan çıkaracaktı.

Arabanın arkasına daha fazla ateş edince küfretti.

Tekrar hareket ediyordu. Çok uzun sürmüştü. Arabayı geri vites taktı ve hafifçe gaza bastı, başı sadece direksiyonun üzerinden görebileceği kadar yüksekteydi. Eğer bu çamura saplanırlarsa gerçekten kapana kısılacaklardı.

Bir kurşun daha şoförün camına isabet etti ve cam örümcek ağıyla kaplandı, kurşun bir delik açtı. Arabayı durduran Kit başını eğdi, göremezse o dolambaçlı yolda asla ilerleyemeyeceğini biliyordu. Özellikle de iki patlak lastikle.

Bir kurşun daha cama isabet etti, bu sefer daha alçaktan. Eğilmeseydi, ölmüş olacaktı.

Pencere üçüncü bir darbeyi kaldırmaz.

Ama o ölmeyecekti. Connor da öyle. En azından bugün.

"İyi misin Connor?"

"Evet." Zar zor bir fısıltıydı.

"Güzel. Geri geleceğim."

Peter Shoemaker'ın peşinden gidiyordu.

Kit, Connor'ın bilincini mi kaybettiğinden yoksa tartışmanın anlamsız olduğunu mu anladığından emin değildi, çünkü Connor orta konsolun üzerinden manevra yaparak yolcu tarafına geçip kapıdan çıkarken hiçbir şey söylemedi. Sürünerek geri döndü

nereye gittiğini görmek için başını kaldırmadan önce arabaları ile karavanın arasındaki tatlı noktaya baktı.

Sonra başının yan tarafındaki soğuk çelik hissiyle bir kez daha dondu. Bir tabanca. Birden fazla silahı vardı.

"Silahınızı atın, Dedektif," dedi Peter Shoemaker. "Ve ayağa kalk."

Lanet olsun.

Julian, Kaliforniya'nın dış
mahalleleri 12 Ocak Perşembe,
20:45

Sam uydu telefonuna bakarak, "Durdular," dedi. Navarro ona Kit ve Connor'ın aracındaki GPS'i SDPD sunucusu üzerinden nasıl takip edebileceğini anlatmıştı ve Sam ekranda küçük mavi bir nokta gördüğünde hiç bu kadar rahatlamamıştı.

Kit'in arabasının 79. Eyalet Yolu'nda on dakika orada, on beş dakika burada durarak ilerleyişini izlemişlerdi.

Sonra iki dedektif durdu, geri döndü, tekrar durdu ve sonra geri döndü. Bu yirmi dakika önceydi.

O zamandan beri, iki dedektif araba yollarını kontrol ediyor gibi görünüyordu. Dördüncüye gelmeden önce üç araba yolunu inip çıkmışlardı. Diğerlerinden çok daha uzun bir araba yoluydu.

"Tanrıya şükür uydu telefonunu getirmişsin," dedi Navarro. "Kilometrelerdir çekmiyordu."

"Çöllerde yürüyüş yapıyorum, genellikle yalnız. Sadece ben ve Siggy. Gittiğimiz yerlerin çoğunda cep telefonları hiç çekmiyor. Teçhizatınızda bir uydu telefonu olması işe yarıyor."

Navarro'yla birlikte aceleyle Navarro'nun ekip aracına giderken RAV4'ünün arkasından aldığı teçhizat. Ayrıca su, güç çubukları, bir kafa lambası ve ailesinin Noel'de ona hediye ettiği gece görüş gözlükleri de vardı. Bunları kullanacağını hiç düşünmemiştir ama annesi sırt çantasına koyması için ona söz verdirmişti.

Şimdi onları yanında bulundurduğu için memnundu. Her ihtimale karşı.

"Eminim iyidirler," dedi Navarro. "Bu sadece kırsalda güzel bir gezinti olabilir. Ama Kit o mesajı bıraktığından beri hiçbir şey duymamış olmamız hoşuma gitmiyor."

Sam de bilmiyordu.

Kit, Navarro'yu bir benzin istasyonundan aramış ve güvenlik kamerası görüntülerinde bir karavanı çeken kahverengi Chevy Suburban'ı gördüklerini belirten bir sesli mesaj bırakmıştı. Karavan Çarşamba gecesi, Munro kaçırıldıktan yaklaşık iki saat sonra oradan geçmişti.

O zamandan beri ne Sam ne de Navarro hiçbir şey duymamıştı.

Sam'in bu durumla ilgili kötü hisleri vardı ama Kit'in tehlikede olduğunu düşündüğünde genellikle böyle hissederdi. Kendi başının çaresine bakabilir. Her zaman yapar.

"O mülkü henüz terk etmediler mi?" Navarro sordu.

"Hayır. İki dakikadır oradalar. Diğer tüm yollarda hemen geri döndüler."

"O zaman bir şey bulmuş olabilirler. Julian'daki şerifin ofisini arayabilir misin? Desteğe ihtiyacımız olabilir."

Sam numarayı çevirdi ve hoparlöre verdi.

"San Diego İlçe Şerif Ofisi," dedi bir kadın. "Aramanızı nasıl yönlendirebilirim?"

"Ben Teğmen Navarro, San Diego Cinayet Masası. Eyalet Karayolu 79 boyunca bir şüphelinin aracını arayan iki dedektifimiz var. Bir meslektaşım ve ben destek sağlamak için yoldayız. Destek istiyoruz."

"Yer?" diye sordu kadın.

Sam ona koordinatları verdi. "Üzgünüm, elimizde bir adres yok."

"Sorun değil. En kısa zamanda oraya birini göndereceğim."

"Teşekkür ederim," dedi Navarro. "Morgumuzda dokuz kişi var. Katilin saklandığı yerlerden birini bulmuş olabileceğimizi düşünüyoruz."

"Oh," dedi kadın. "Bu San Diego'daki Munro davası. Bunun en yüksek önceliğe alınmasını sağlayacağım."

Navarro tekrar, "Teşekkür ederim," dedi ve Sam'e başını salladı.

Sam aramayı sonlandırdı ve GPS izleme ekranına geri döndü. "Hâlâ oradalar. Üç dakika içinde orada olacağız."

Navarro gaza bastı. "Bundan daha az."

Sam araba yolunu görene kadar sessiz kaldılar. İşaretlenmemiştii ve Kit ile Connor'ın arabası olan mavi noktanın o yöne döndüğünü görmeseydi fark etmeyecekti. "İşte."

Navarro dönmek için yavaşladı ve sonra hızlı silah sesiyle ikisi de dondu kaldı.

"Kahretsin," diye tısladı Navarro, arabayı yere indirirken.

Bu da on saniye kadar sürdü. Araba yolu -eğer gerçekten öyleyse- ağaçların arasından tehlikeli bir şekilde kıvrılıyor ve arabanın arka tekerlekleri ıslak toprakta kayıyordu. Navarro bir ağaca çarpmamak için direksiyonu kırdı.

"Kahretsin." Navarro direksiyonu sıkıca kavıyordu.

Daha fazla ateş edildi ve Sam hasta olmamak için savaşmak zorunda kaldı.

O iyi. İyi olmak zorunda. Connor da, tabii ki. Ama Kit. Sam'in kızıydı. Ya da bir gün olacaktı. Bırak iyi olsun. Lütfen.

Navarro bir nefes aldı ve virajlı yolda daha dikkatli ilerlemeye başladı. Silah sesleri daha da arttı.

"Devam edersek," dedi Sam, "geldiğimizi anlar."

"Bu onu durdurabilir."

"Ya da bu onu çaresiz bırakabilir."

Navarro kaşlarını çattı. "Ben . Sen burada şerifi bekle."

Bu kötü bir plan gibi geliyordu ama Sam Cinayet Masası teğmeniyle tartışmayacaktı. Navarro ceketinin içine uzanıp omuz kılıfından beylik tabancasını çıkardığında şaşırmadı. Ancak Navarro silahı Sam'in ellerine bastırdığında şaşırdı.

"Ama buna ihtiyacın var," dedi Sam.

"Çift omuz kılıfı takıyorum, yani iki tabancam var ve arkada da bir tüfek var. Onu nasıl kullanacağını biliyor musun?" Navarro silahı işaret etti.

"Ben . Connor'la poligonda pratik yapıyorum."

"Güzel. Gerekirse kendini savunmak için kullan. Sadece... kimseyi vurma."

Sam, kimseyi vurmasına izin verilmediği halde Navarro'nun kendisine neden silah verdiğini sormak istedi ama dilini ısırды. "Uydu telefonunu almak ister misin?"

"Şerifin ofisi ararsa diye saklayın."

Navarro, Sam'i arabada tek başına otururken bırakıp gitti.

Daha fazla silah sesi havayı çatlattı ve Sam'in midesi sıkıştı.

Burada öylece
oturamazdı. Burada
öylece oturamazdı.

Navarro'nun arabasının konsoluna tırmanan Sam direksiyona geçti ve EV modu düğmesini aradı. Navarro'nun aracı Sam'inki gibi bir Toyota değildi ama

Hibrit. Elektrikli motora geçmesi sessizce yaklaşmasını sağlayacaktır.

Düğmeyi buldu ve arabayı vitesine taktı, bir yandan virajlı yolda ilerlerken bir yandan da Navarro, Kit ya da Connor'ı görmeye çalıştı.

Onun yerine, yolun karşısına çaprazlamasına park etmiş, yolunu kesen kahverengi Chevy Suburban'a rastladı. Geçemedi.

Kit ve Connor dışarı çıkamayacaktı. Shoemaker buradaydı ve onları tuzağa düşürmüştü.

Uydu telefonunu, yürüyüş sırt çantasını ve Navarro'nun tabancasını alan Sam, motoru çalışır halde bırakıp ormanda koşmaya başladı. Sonra adımları yavaşladı.

Karavan vardı.

Kit ve Connor'ın arabası da oradaydı. Sürücü tarafındaki cam kırılmıştı.

Sam ağaç çizgisinin hemen içinde kalarak ilerlemeye devam etmek için ayaklarını zorlamak zorunda kaldı. Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki başı dönüyordu. Yaklaştığında ise yoluna devam ettiği için çok mutluydu.

Kit yavaşça ayağa kalktı. O kadar karanlıktı ki, onun o olduğunu sadece sarı atkuyruğundan anlayabildi; atkuyruğu siyahlar giymiş bir adamın elindeydi. Bu Shoemaker olmalıydı ama karanlıktan bir şey seçilemiyordu.

Sam rustik bir kulübenin yanına koştu, dizlerinin üzerine çöktü ve olabildiğince sessiz bir şekilde çantasını aradı. Şaka gibi olduğunu düşündüğü gece görüş gözlüklerini bulduğunda, "Teşekkürler anne," diye düşündü. Gözlükleri taktıktan sonra yavaşça ayağa kalktı ve gölgede kalarak etrafı inceledi.

Shoemaker Kit'in arkasında durmuş, silahını kafasına dayamış, parmağı tetikteydi.

Hayır, , hayır. Sam ılgınca Navarro'yu arayarak etrafına bakındı.

Oh. Sam rahatlayarak ürperdi. İŖte oradaydı. Teğmen kulübenin diğerk tarafındaki ağaçların arasından gelmişti.

Navarro, Kit'i birkaç metre sürükleyerek açığı çıkararak Shoemaker'a odaklanmıştı. Shoemaker'ın karavanı ile ekip arabası arasında küçük bir boşluğ sıkışmıştı ama Ŗimdi ayakta duruyordu, kolları iki yanındaydı. Elleri boştu.

Shoemaker onu silahını bırakmaya zorlamış.

Sam onun yüzündeki ifadeyi görebiliyordu. Metanetli, meydan okuyan ve... boyun eğmiş. lmek üzere olduğunu düşünüyordu. Panik Sam'in boğazını sıktı ve havayı ciğerklerine çekmek zorunda kaldı.

Shoemaker Kit'in başını saçlarından tutarak geriye çekti ve boğazını ortaya çıkardı. Başı tam Shoemaker'ın göğsüne dayanmıştı. "KeŖke birlikte daha çok zaman geirebilseydik," dedi Shoemaker, sesi gecenin sessizliğinde yankılanarak. "Gerçi benim zevkime göre biraz yaşlısın."

"ok zgnm," dedi Kit, nefes alışları kesik kesik geliyordu. Sonra ifadesi değışti, görüşü Navarro'nun tfeğiyile durduğ yere odaklandı. "Bekle," diye ağzından kaçırdı. "nce bana bir Ŗey söyle."

Yardımanın geldiğini biliyordu ve gerçek Kit tarzında, Navarro'ya atışını hazırlaması için zaman tanıyarak oyalanıyordu.

"Neden?" Shoemaker omzunun üzerinden bakarak sordu.

Sam gölgelerin içine doğru ilerledi. Navarro da aynısını yaptı.

"nk merak ediyorum," dedi Kit. "Ve nasıl olsa beni ldreceksin. Sadece sen miydin?"

"Of Kurs o oldu sadece Bana."

Ayakkabıcı dedi küçümseyerek. "ok zeki olman gerekiyordu."

"Birden fazla fail olduğunu düşünmemiştim," dedi Kit. "Belki de düşündüğünden daha akıllıyım. Bütün o farklı bıçak yaralarını suçu başkalarının üzerine atmaya çalıştığın için mi yaptın?"

"Hayır. Her birinin diğerlerinin de bunu yaptığını düşünmesini sağlamaya çalışıyordum. Kimse ortaya çıkmayacaktı çünkü nasıl bildiklerini açıklamak zorunda kalacaklardı. Herkesi sessiz tutmanın kusursuz bir yolu."

"Neden Juanita Young'ın kiralık katil erkek arkadaşının kirli işleri senin için yapmasına izin vermiyorsun?"

"Ve Munro'nun listesini ele geçirmesine izin mi verdin? Hugh Smith bizi bir araya getirene kadar Munro'nun kaç kişiye şantaj yaptığını bilmiyordum ama öğrenince..."

"Ona ödediğin parayı geri alabileceğini biliyordun."

"Ve çok daha fazlasını."

"Artık yapamazsın."

"Elbette yapabilirim. Liste hala bende, sizde ise bir sürü o dedi, bu dedi var. Ve başlangıçta listeye girmek için gerçekte ne yaptıklarını bilmiyorsunuz, bu yüzden bunun için hapse . Serbest kalacaklar. Tıpkı benim gibi. Gideceğim yere vardığımda parayı bana havale edebilirler."

"Hangisi?"

"Çok uzaklarda bir yerde. Bu kadar soru yeter. İşiniz bitti."

"Bekle. Ailem." Sesi çatallaştı ve Sam duygularının gerçek mi yoksa sahte mi olduğunu bilemedi. "Veda edemeyeceğim."

"Diğerleri de öyle. Şimdi dizlerinin üzerine çök. Munro'nun aksine, seninki hızlı olacak."

Sam'in paniği daha da arttı. Kit'in ölümünü izleyemezdi. Navarro neden ateş etmiyordu?

Sam teğmene doğru bir bakış atarak onun elindeki tüfeği yeniden konumlandığını ve birkaç adım soluna doğru hareket ettiğini gördü.

Navarro'nun iyi bir görüş açısı yoktu. Shoemaker Kit'i o pozisyonda tutarken güvenli bir şekilde ateş edemezdi. Ya Kit'i vurabilir ya da Shoemaker'ın tetiği çekmesine neden olabilirdi.

Her iki durumda da Kit ölmüş olacaktı. Dikkatlerini dağıtacak bir şeye ihtiyaçları vardı.

"Hey!" Sam bunu yapacağını bilmeden önce bağırdı. "Hey, Shoemaker, seni lanet olası orospu çocuğu!"

Shoemaker Kit'i de yanına alarak döndü ama o anda silahı artık Kit'in kafasına dayanmamıştı.

Kit'in gözleri Sam'i görünce irileşti ve sonra gözleri kısıldı. Kızgındı. Ama akıllıydı ve dizlerinin üzerine çöktü.

Shoemaker silahını Kit'in kafasına doğrultmuştu ki biri ateş etti. Şaşkına dönen Sam, aynı derecede şaşkın görünen Navarro'ya baktı.

O sırada Sam, Kit'in servis arabasının arka koltuğundaki camın kısmen açılmış olduğunu ve camın kenarında bir silahın durduğunu fark etti.

Connor. Dedektifin dışarı çıkmaması hayra alamet değildi. Yaralı olmalıydı ve yaraları kötü olmalıydı, yoksa adam Kit'in yanına koşardı. Ama uzun bir süre kimse kımıldamadı.

Shoemaker yere düşmüş, yan yatmış, bir eliyle kalçasını tutmuştu. Ama ölmemişti ve silahını da düşürmemişti. Kit silahını almak için çamurun içinde dönüyordu ama Shoemaker silahını tekrar ona doğrultmuştu bile.

Sam düşünmek için duraklamadı bile.

Navarro'nun tabancasını kaldırdı, tetiği çekti ve Shoemaker'ı başından vurdu.

Silahın ateşlenme sesi kulaklarını çınlattı ama Sam diğer silah seslerini de duyduğuna yemin etti.

Shoemaker o andan sonra kıpırdamadı, eli açıktı ve silahı yanı başında yerdeydi.

Gözlükleri çıkaran Sam, Kit'in yanına koştu ve Shoemaker'ın silahını tekmelemeden önce yaralanmadığından emin oldu. Adam tekrar denerse diye.

Ama... Shoemaker bir daha denemeyecekti. Asla.

Kafası... orada değildi. Kan ve beyin parçaları her yerdeydi.

Bir adam öldürdüm. Az önce bir adam öldürdüm.

Ama Kit hayattaydı. Çamurun içinde diz çökmüş, silahı titremeye başlayan ellerindeydi. "Sam?"

Sam, Peter Shoemaker'dan geriye kalanlara bakmadan onun yanında dizlerinin üzerine çöktü. "Ben buradayım. Yaralandın mı?"

"Hayır. Ama Connor öyle."

Navarro onlara katılmak için koşmuştu. Önündeki manzaraya bir göz attıktan sonra silahı Sam'in elinden yavaşça aldı.

"İyi misin Sam?" diye sordu.

Bir adam öldürdüm. "Evet," dedi yüksek sesle. "Ben iyiyim."

İyi değilim.

Kit ayağa kalktı ve Sam'e elini uzattı. "İyi değilsin," dedi bilerek. "Ama iyi olacaksın. Siz benim hayatımı kurtardınız. Teşekkürler."

İyi olmamaya değer. Kit hala nefes alıyor.

Navarro homurdandı. "Bu, sivil danışmanımıza bir şüpheliyi öldürttüğüm için doldurmak zorunda kalacağım evraklara değer."

Kit silahını Navarro'ya uzatarak, "İfademi sonra veririm," dedi.

Standart işletme Prosedür, Sam düşündü. Onu kovmuştu ve evrak işleri olacaktı.

O da kovulmuştu. Boğazını yakmak için safra yükseldi. Sadece kovmamıştı.

Bir adam öldürmüştü.

"Connor çok kötü yaralandı," dedi Kit. "Onu hastaneye götürmem gerek." Arabasının arkasına koştu ve küfretti. "Bilinci yerinde değil. Lanet olsun."

"İlk atışı Connor yaptı," dedi Sam. "Shoemaker'ı kalçasından vuran."

"Sonra da hayatımı kurtardı." Kit zorlukla yutkundu ve arabasında ona katılmış olan Navarro'ya baktı. "Kanaması var. Ona yardım götürmeliyiz."

Navarro, "Onu Julian'a götür," dedi. "Polisi aramak için Sam'in uydu telefonunu kullan. Yardım sağlamak için hazır bekliyorlar. Sizinle orada buluşmak için bir ambulans çağdırmalarını isteyin. Hastaneleri yok, ama umarım sizinle orada buluşacak bir doktor bulabilirler... ne yapabilirlerse yapsınlar. Ben burada olay yerinde kalacağım. Bana en kısa zamanda destek göndersinler."

"Ama dışarı çıkamayız," dedi Sam. "Shoemaker Suburban'ı garaj yolunun karşısına park etmiş. Senin araban da hemen arkasında, Navarro."

"O zaman ben gidebildiğim kadar uzağa giderim," dedi Kit, "sonra da sen ve ben, Sam, Connor'ı Navarro'nun arabasına aktarırız. Zaten bu arabanın bizi fazla uzağa götüreceğini sanmıyorum."

Lastikler patlamıştı. Sam bunu şimdi görebiliyordu.

Eğer birkaç saniye daha geç kalmış olsaydık.

"Hadi Sam," dedi Kit nazıkçe. "Sanırım şok geçiriyorsun. Benimle gel."

Kit onu arabasının ön yolcu koltuğuna oturturken, uyuşukluk her yanını kaplamıştı.

Ben bir adam öldürdüm.

Sadece o değil. Ama ben yardım ettim. Silahı tutan eline baktı. Artık boştu. Ama ateş etmişti. Onu başından vurdum ve öldü.

Kit arabayı vitese taktı ve camı indirerek arabadan uzaklaşmış Navarro'ya seslendi. "Patron, orada

o kulübede bir kız vardı. Hâlâ orada olabilir. Sanırım Shoemaker onu da kaçırdı."

"Daniella," diye mırıldandı Sam. "Onun adı Daniella."

"Bunu nasıl bildiğinizi öğrenmek istiyorum," dedi Kit. "Ve günü kurtarmak için nasıl geldiğinizi. Ama sonra." Shoemaker'ın uzun araba yolundan yavaşça aşağı inmeye başladı, araba zar zor ilerliyordu.

Ben bir adam öldürdüm.

Ama sonra Sam direksiyona can simidiymiş gibi tutunan Kit'e baktı. Solgun ve titriyordu ama hâlâ öfkeliydi.

Ve hala nefes alıyordu. Yaşıyordu.

Ben bir adam öldürdüm.

Ve tekrar yapardım.

YİRMİNCİ BÖLÜM

San Diego, Kaliforniya 14
Ocak Cumartesi, 17:00

Sam iyi değildi.

Kit hastanenin asansöründe onu inceledi. Bugün ve önceki gün boyunca bitmek bilmeyen bilgilendirme toplantıları ve nihayet bir basın toplantısı yapmışlardı. Navarro, San Diego şerifi ve SDPD yetkilileriyle saatlerce oturup konuşmuşlar, konuşmuşlar ve konuşmuşlardı.

Sam kendisiyle her konuşulduğunda cevap vermişti. Açık sözlü ve soğukkanlıydı. Ama Kit onu Sam Reeves'in iyi olmadığını bilecek kadar uzun süredir ve iyi tanıyordu.

Onu ellerine bakarken bulmuştu, etrafındaki konuşmalar devam ederken bakışları odaklanmamıştı ve aklının nereye gittiğini biliyordu. Tetiği çektiği o ana kadar.

Benim için.

Birini öldürmek bir travmaydı. Peter Shoemaker gibi kafasına bir kurşun yemeyi ve çok daha fazlasını hak eden bir piç bile olsa.

Polis için travmatikti. Ya da bu durumda, polis psikoloğu için.

Bunu Kit'i kurtarmak için yapmıştı. Bunu bilmek, zamanı geri çevirip ona ateş etmemesini söylemek istemesine neden oldu. Bunu yapacağını. Navarro'nun yapacağını.

Connor bile bunu yapardı.

Çünkü Shoemaker'ı ormanda vurmuşlardı. Kit, Connor'ın ilk atışı piçin kalçasına isabet ettikten sonra Shoemaker yere düşer düşmez silahına atlamıştı. Shoemaker'ın kendisine tekrar nişan aldığını görmüş ve hiç düşünmeden ateş etmişti.

Navarro onu tüfeğiyle vurmuştu ve bu Shoemaker'ın kafasını ezilmiş bir kavun gibi parçalayan atışı.

Connor tekrar ateş etmeyi başarmış ve Shoemaker'ı göğsünden vurmuştu. Connor bundan hemen sonra bilincini kaybetmişti ve Kit onun iyi olacağına çok sevinmişti. Onu Julian'daki tıp merkezine tam zamanında yetiştirmişler ve hava yoluyla San Diego'daki birinci seviye travma ünitesi olan hastaneye nakletmişlerdi.

Connor'ın birinci seviye bir travma ünitesine ihtiyacı olması Kit'i hâlâ korkutuyordu. Ama Connor ormandan çıkmıştı. İyileşecekti.

Yoğun bakım koğuşundaki asansörden çıktıklarında Kit başını kaldırıp Sam'e baktı. Solgundu ve sarsılmış görünüyordu. Uzanıp onun elini tuttu ve sıktı. "Benimle misin, Sam?"

Birleştirdikleri ellerine baktı, sonra onun gözleriyle buluştu. "Evet. Seninleyim." Adamın eli, elini bırakmasına izin vermeyecek kadar sıkılaştı.

Ki bunu yapmak üzereydi. Ama ona ihtiyacı vardı ve onu hayal kırıklığına uğratmayacaktı.

"Dün gece buradayken oldukça iyi görünüyordu," dedi Kit, Connor'dan bahsederken. "CeCe ve ailesi de yanındaydı."

Hemşireler iki ziyaretçi kuralına bir istisna getirmişlerdi.

"Biliyorum," dedi Sam. "Dün ben de buradaydım. Beni sorguya çekmeyi bitirdikten sonra."

Sonunda yaptıklarından dolayı herhangi bir yasal sonuçla karşılaşmayacağını bilerek serbest bırakıldıktan sonra. Durum böyle olsaydı, bunu yapmaya hazırdı ve tetiği çektiği için pişmanlık duymadığını birkaç kez söylemişti.

Ama o bir sivildi, polis değil ve Kit, Sam'in Shoemaker'ın ölümündeki rolünün yankılarının ne olacağından emin değildi. Şimdiye kadar bunu basından saklamışlardı. SDPD, Sam'in olaya karıştığına dair herhangi bir açıklama yapmayacaklarını söylemişti ve ona da yapmamasını önermişlerdi.

Sam bu konuda iyiydi. O atışı dikkat çekmek için yapmamıştı. Clark Kent gözlüklerine rağmen, Süpermen olmak gibi bir arzusu yoktu.

Gerçekten öyle olsa bile.

Kit, Connor'odasının kapısında durakladı ve başını içeri uzattı. "Hey," dedi sessizce.

Susan Robinson yüzünde bir gülümsemeyle ayağa kalktı. "Kit. Ve Sam. Sizi gördüğüme çok sevindim."

Kadın Kit'i kucakladı, Kit bunu bekliyordu, çünkü bir gece önce de benzer bir kucaklaşma yaşamıştı. Kit beceriksizce Susan'ın sırtını sıvazladı ama buna değdi çünkü Sam'in dudakları seğiriyordu.

Sarılmanın onun için zor olduğunu biliyordu.

Sonunda Susan onu bıraktı ve kucaklaşmanın bir uzantısı olarak Kit'in ellerini tuttu. "Oğlumun hayatını kurtardın."

Kit neredeyse yapmıyordu. Çok yakındı. Ama elinden geldiğince çabuk yardım etmesi için elinden geleni yapmıştı. "Benimkini de kurtardı."

Connor yataktan, "Bırak gitsin anne," dedi. "Bunun hakkında konuşmuştuk."

Susan oğlunun itirazlarını elinin tersiyle iterek, "Şşşt," dedi, ama Kit'in gitmesine izin verdi ve Sam'e döndü.

Sam'i Susan'ın becerikli ellerine bırakan Kit, Connor'a döndü. "Daha iyi görünüyorsun."

"Daha iyiyim. Yarın normal bir odaya geçmeme izin verecekler."

"Güzel." Kit yaklaşp yüzünü daha yakından inceledi. Gözleri daha parlak, teni daha az solgundu. "Teşekkür ederim," diye mırıldandı.

O gece ormanda, kendini arabanın arka koltuğunda oturur pozisyona sürüklemişti ve Kit bunu nasıl başardığını hayal bile edemiyordu. Ve sonra Shoemaker'a ateş etmişti. İki kez. Bunun için madalya alacaktı. Kit bunu gerçekleştirene kadar rahat etmeyecekti.

"Beni terk etmeliydin," dedi, ses tonu mantıklıydı. "Yine de bırakmadığına sevindim. İşe ne zaman döneceğimden emin değilim."

"Navarro bana geçici bir ortak veriyor. Geçici olduğunu bildiğinden emin oldum. Seni geri istiyorum."

Connor'ın sırtışı bütün yüzünü aydınlattı. "Evet! Sonunda Muhteşem Baz'ın yerini aldım."

Kit homurdandı, Connor'a onun yanındaki yerini hak etmesi gerekiyormuş gibi hissettirdiği için kendini biraz kötü hissetse de. "Baz muhteşem değil. Ve sen onun yerini dolduramadın. Kimse yerini dolduramazdı. Ama senin etrafımda olman hoşuma gidiyor."

"Ah." Connor gözündeki bir damla yaşı siliyormuş gibi yaptı. "Sevgi seliniz beni çok etkiledi."

Kit kuru bir sesle, "Elimde olsa sana vururdum," dedi.

"CeCe nerede?" "Biraz dinlenmesi için onu eve gönderdim. Çok yorgundu.

Babam onu eve bıraktı. Onları kaçırdın. Bana her şeyi anlat. Annem haberleri izlememe izin vermiyor."

"Çünkü her şey berbat," dedi Susan, Connor'ın yatağının yanındaki sandalyeye oturarak. "O korkunç Tamsin Kavanaugh ekranda çok fazla alıyor, röportajlar yapıyor, konuşuyor

"Brooks Munro'yla geçirdiği zamanı, sanki kadersel bir aşk hikayesiymiş gibi anlatıyor."

"O röportajı gördüm," dedi Sam, Kit'in yanında durarak. "Gerçekten korkunçtu."

"Lanet olası Tamsin Kavanaugh," diye mırıldandı Kit karanlık bir sesle.

Connor kıkırdadı, sonra yüzünü buruşturdu. Kaburgası kırılmış ve akciğeri kurşunun etkisiyle çökmüştü. Ama yelek hayatını kurtarmıştı. Kit' kemeri de aynı şeyi bacağı için yapmış, turnike onu Julian'daki tıp merkezine götürene kadar akıntının çoğunu durdurmuştu.

"Ferrari'yi buldun mu?" Connor sordu.

"Bulduk," dedi Kit.

O ve Sam, Connor'ı tıbbi yardım aracıyla uğurladıktan sonra Navarro'ya olay yerinde yeniden katılmışlardı. Kit'in hâlâ zihninde canlandırmaya çalıştığı pek çok korkunç şey keşfetmişlerdi. Shoemaker el ve ayak parmaklarıyla diğer vücut parçalarını o küçük kulübedeki kavanozlarda saklamıştı. "Ferrari o köhne kulübenin arkasındaki büyük barakadaydı. Kulübenin tavanına monte edilmiş ve jeneratörle çalışan aydınlatma lambaları bile vardı. Düğmeye basıldığında hepsi yanıyor ve Ferrari'yi bir müze parçası gibi aydınlatıyordu."

"Bir hatıra," dedi Sam. "Munro'nun Rolex'ini de saklamış."

"Peki ya Veronica'nın eldivenin içine bıraktığı altın bilezik? kutu?" Connor sordu.

"O da oradaydı," dedi Kit. "CSU onu buldu. Bilezik, çaldığı için tutuklandığı bir grup mücevherden sadece biriydi. Bruce Goddard bileziğin yirmi yıl önce Tulsa'da ölü bir kadının mücevher kutusundan çalındığını öğrendi. Mücevherlerin geri kalanı o dönemde rehin dükkanlarında bulunmuş. Veronica ve Munro'nun parayı San Diego'daki yeni başlangıçlarını finanse etmek için kullandıklarını düşünöyoruz."

Connor kaşlarını çatı. "Peki ya kız? Kulübede olduğunu söylediğin kız mı?"

"Daniella," dedi Sam. "O burada, bu hastanede. Seninle işimiz bittikten sonra onu görmeye gideceğiz."

"Neden ?"

Kit yüzünü buruşturdu. "Shoemaker'ın kızı onun için yeterli değildi, bu yüzden görünüşe göre sokaktan evsiz gençleri topladı."

Ve bunu çok uzun zamandır yapıyordu.

"Daniella'nın üç arkadaşı New Horizons'a gitti," dedi Sam. "Boyun Sakalı'nın Ayakkabıcı olduğunu anlamamda etkili oldular. Kızlardan biri -Amy- onun bileğinin içini kaşıyıp sonra da kolunu aşağı çektiğini görmüş. Siz ikiniz SDPD'de onunla görüştükten sonra Shoemaker'ın bunu yaptığını görmüştüm. Öğretmenlik yaptığı okulda drama programının direktörü olduğu ortaya çıktı. Görünüşe göre farklı sesler çıkarma konusunda iyiymiş."

Kit, "Ve karısının öldüğü söylendiğinde şok olmuş gibi görünüyordu," diye ekledi.

Connor iç çekti. "Beni kesinlikle kandırdı. Perşembe öğleden sonra mahkemeden doğruca buraya gelmesini hiç sorgulamadım. Bert Ramsey'nin karısını öldürmeyi nasıl başardı? Kuyruğu yok muydu?"

Kit kaşlarını çatı. "Avukatı Shoemaker'ı bir buçuk saat önce mahkemeden aldıktan sonra izini kaybettirmiş. Avukat SDPD'ye kızgın olduğunu ve gözlerini müvekkilinin üzerinden çekmek istediğini söyledi. Shoemaker'ın bir katil olduğunu öğrenince şok olmuş gibiydi. Ve diğer tüm şeyler. Avukat soruşturuluyor ve Shoemaker'ı kaybettiklerini bildirmeyen polisler disiplin cezasına çarptırılıyor."

"Olması gerektiği gibi. O avukatın ikimizin de ölümünde parmağı olabilirdi. Disipline edilmesi gerekiyor."

o iki polis." Connor tereddüt etti. "Kız -Daniella- iyi mi?"

"O olacak," Kit dedi. "Eninde sonunda." Biz umuyoruz.

"Shoemaker ona karşı çok acımasızdı."

"Tanrım," diye nefes aldı Connor. "Onu öldürdüğümüze sevindim." Susan dikkatle soluk verdi. "Ben de."

"Aynı," dedi Kit. "Çünkü... daha fazlası vardı. Daha fazla ceset."

Sam omzunu Kit'in omzuna yaslayarak destek verdi. "Daniella onun kaç kız kaçırdığıyla övündüğünü ve kızların sonunun nereye varacağını gösterdiğini söyledi," dedi. "O kulübenin arkasında bir sürü mezar var."

Connor tekrar yastığa gömüldü ve gözlerini kapattı. "Ve o bir müdür yardımcısıydı. Çocuklarla çalışıyordu."

"Biliyorum," dedi Kit. "Ama artık öyle değil."

"Güzel," dedi Susan öfkeyle. "Zavallı kız. Ona ne olacak?"

"Daha on üç yaşında," dedi Kit. "Bir kaçak. Babası yok, annesi bir bağımlı." Ne yazık ki bu çok yaygın bir hikâyeydi. "Sisteme girecek."

Susan'ın çenesi gerildi. Hiçbir şey söylemedi ama Kit kadının zihninin döndüğünü görebiliyordu.

Kit, "Evlat edinmekle ilgileniyorsanız babamla konuşun," dedi. "Annem ve babam yıllardır bu işi yapıyorlar. Daniella'yı da alırlardı ama gerçekten çok dolular. Eyalet sınırı altı çocuk."

Connor annesine bakıyordu ama şimdi Kit'e döndü. "Altı mı? Sadece Rita, Tiffany ve Emma var sanıyordum."

"Şimdi Dawn, Amy ve Stephie var," dedi Sam, gerçek bir gülümseme dudaklarını bükerek. "Onlar Daniella ile birlikte sokakta yaşayan kızlardı. Shoemaker'ın Suburban'ına bindikten sonra geri dönmemesi

New Horizons'a sığınmak için. Emma onları Harlan'a yönlendirdi, o ve Betsy de hayır diyemedi."

Kit sevgiyle, "Hiç de öyle olmadı," dedi. "Dün gece babamı bir depoyu temizlerken buldum. 'Yetişkin çocuklarının' eve geldiklerinde kalabilecekleri bir yer olması gerektiğini söyledi. Esas olarak ben ve Akiko, ama diğerleri de zaman zaman ziyarete geliyorlar."

"O kızların bir şeylere ihtiyacı olacak," dedi Susan. "Giysiler ve okul malzemeleri."

"Devlet koruyucu ailelere maaş veriyor ve annemle babamın bir kenara ayırdıkları paraları var. Birçoğumuzun eski koruyucu ailesi yeni çocuklar için onlara her ay nakit para veriyor ve bu da yardımcı oluyor. Ama siz de yardım etmek istiyorsanız, bunu onlara mutlaka bildirin."

"Onunla konuşacağım," diye söz verdi Susan. "Pek çok şey hakkında." Kit ona gülümsedi. "Teşekkür ederim."

"Rita nasıl?" Connor sordu. "Christopher Drummond ona saldırmakla suçlanacağı için şimdi iyi mi?"

Sam'in gülümsemesi daha da büyüdü. "Sanırım Kit'in Drummond'ı yere sererken çektiğim videoyu altmış milyon kez izlemiştir."

"Sam onun parlak zırhlı şövalyesi," dedi Kit, yarı alaycı bir sesle.

"Ve sen onun idolüsün," diye ekledi Sam. "Senin iki katın ağırlığındaki adamları alt edebilmen beni her zaman hayrete düşürmüştür."

"Benim iki katım bile değilsin," dedi Kit, tanıştıkları gece Sam'i apartman dairesinin zeminine çıkardığını hatırlayarak. "Öte yandan Connor, sadece seksen beş yaşında olduğunu söylese bile, tam bir metrik ton ağırlığında."

"Kalın kafalıyım," dedi Connor, sonra Kit gülmeye başlayınca yüzünü buruşturdu. "Gülmene izin yok. Yaralandım. Hayatını kurtardım."

"Evet, şey. Hayatımı kurtardığın için sana teşekkür etmiştim. Bunu bir daha yapmayacağım."

Ama yapacaktı ve Connor'ın küçük gülümsemesi onun da bunu bildiğini gösteriyordu.

"Drummond'un anlaşma için neyi takas etmek istediği konusunda teyit aldınız mı?" Connor sordu. "Şehir kulübünün şantaj planı mıydı yoksa başka bir şey mi biliyordu?"

Kit omuz silkti. "Avukatı Joel'e sunacak başka bir şeyleri olmadığını söyledi, biz de bunun şantaj olduğunu varsayıyoruz. Drummond sonunda lanet çenesini kapattı."

Connor'ın kaşlarını çatması etkileyiciydi. "Sizi otoparkta pusuya düşürdükten sonra onu kalıcı olarak kapatmak istedik ama bu evrak işi demekti. Peki ya Munro'nun parası? Zulasını bulabildiniz mi?"

Kit bu soru karşısında gözlerini devirdi. "Evet, öyle yaptık." Connor'ın kaşları kalktı. "Neden konuşuyorsun?"

"Çünkü utanıyorum. Sen de utanacaksın. Wilhelmina aldı. Bildirimi yaptığımız gece Munro'nun evine varmadan önce bulmuş."

Connor'ın ağzı açık kaldı. "Wilhelmina? Ne oluyor lan?" Yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim anne."

"Sorun değil," dedi Susan, aynı derecede şaşırmış görünüyordu. "Wilhelmina Brooks Munro'dan mı çaldı? Ne oluyor lan?"

Connor boğuldu ve annesi sadece elini okşadı.

"Olay Yeri İnceleme Munro'nun zeminini taradı ve parkelerin altında çok iyi gizlenmiş bir kasa buldu. Veronica'nın ev ofisini aramış gibi görünmediğini düşündüğümüzü hatırlıyor musun? Dün onunla konuştuğumda dağınık bıraktığını doğruladı. Ancak Wilhelmina dağınıklığı toplarken, bir tahtayı açıp kasayı ortaya çıkaran kolu buldu. Bu kombinasyon Veronica'nın doğum günüydü. Yani Wilhelmina, Munro'nun

İlk gece bizimle konuştuğunda Veronica ile yakın ilişki içindeydiler. Yıllardır bir ilişki yaşadıklarını biliyordu. Munro'nun Veronica ile akraba olan bir kombinasyon seçeceğini tahmin ettiğini düşünüyoruz."

"Ama neden?" Susan sordu. "Milyonları yeterli değil miydi?"

Kit başını salladı. "Onun milyonları yok. Artık yok. Wilhelmina'nın aile vakfı avukatı birkaç gün boyunca mali tablolarını paylaşmamak için çok uğraştı ama Marshall ve Ashton sonunda izin belgesini almayı başardılar. Wilhelmina'nın kiralık dairesindeki küçük heykeli hatırlıyor musun? Hani şu yirmi beş bin dolar değerinde olduğunu düşündüğün?"

"Evet," dedi Connor. "Peki haklı mıydım?"

"O konuda, evet. Ama Wilhelmina'yla konuştuktan sonra karakola dönerken bu konuyu sormak için dairenin sahibiyle nasıl iletişime geçtiğimi ve mesaj bırakmak zorunda kaldığımı hatırlıyor musun? Ev sahibi sonunda beni geri aradı ama ben ofiste değildim, bu yüzden arama Kevin Marshall'a yönlendirildi. Heykelin apartman sahibine ait olmadığı ortaya çıktı. Wilhelmina'yı ziyaret ettiğinde Munro'nun evinde gördüğünü söyledi. Wilhelmina ona heykeli kocasının satın aldığını ve Munro'ya ait olduğunu söylemiş."

Connor yavaşça, "Yani evden eşya almış olması şüphelenmek için bir sebepti," dedi.

Kit başını salladı. "Aynen öyle. Hırsızlık ve bir şantajcıyla birlikte yaşadığı gerçeği, Munro'yu öldürmek için de bir nedeni olabileceğini gösteriyordu, ama teraziyi bizim lehimize çeviren hırsızlık oldu. Marshall ve Ashton mali raporu tam da senin vurulduğun sırada aldılar. Wilhelmina'nın beş parasız olduğu ortaya çıktı."

"Ne?" Susan'ın nefesi kesildi.

Kit başını salladı. "Görünüşe göre Munro Wilhelmina'nın parasının çoğunu almış ve bazı kötü yatırımlar da geri kalanını yemiş. Biz de kiraladığı daire için arama emri çıkarttık ve turnayı gözünden vurduk. Görünüşe göre Wilhelmina onun sahip olduğu sanat eserlerinin büyük bir kısmını çalmış, çoğunlukla da kiralık arabasının bagajında taşınabilecek kadar küçük olanları. Biz geçen Cumartesi gecesi gelmeden önce bagajı çoktan doldurmuştu."

"Munro'nun kasasından ne kadar aldı?" Connor sordu.

"Altı milyon dolardan fazla, hepsi ellilikler halinde, hepsi de sırasız," dedi Kit. "Görünüşe göre Munro bankalara inanmıyormuş, açık ya da kapalı denizlere. Arama emrimizle birlikte daireye vardığımızda Wilhelmina paraları bavullara doldurmuştu. Kiraladığı evde yerde duran elliliği gösterdiğimi hatırlıyor musun?"

"Rafferty'ye yiyecek alması için verdiğini söyledi."

"Yalan söyledi. Bu da vurgunun bir parçasıydı. Biz kapısını çaldığımızda o ve Rafferty paraları sayıyorlardı."

"Vay canına." Connor başını salladı. "Sanırım o tartışabilir Evlendiklerinden beri sanat eserlerinin ortaklaşa ona ait olduğunu söyledi. Ya da öyle olduğunu düşünüyordu."

"Laura Letterman, Wilhelmina'nın yanına kâr kalmasına izin vermiyor. Hepsini geri almak için Veronica adına dava açtı. Ama ikisi de paranın hiçbirini alamayacak. Hepsi bir kurban fonuna gidecek. Munro'nun mağdur ettiği herkes şantaja değer şeyler yapmış insanlar değildi. Bazıları kendisiyle görüşmeleri karşılığında kampanyasına bağış yapmaya zorladığı insanlardı."

Susan, "Ne göt herif," dedi ve Connor yine boğuldu.

"Anne."

Susan sadece elini okşadı. Gülümsemesi parlaktı ama kırılğan görünüyor. Hatta kırılğan. Oğlunun neredeyse öldüğünü görmek

anlaşılır bir şekilde onu sarstı. O da iyi değildi. Ama iyi olacaktı.

"Peki ya kiralık katil?" Connor sordu. "Gerçek olan, gizli polis değil."

"O gitti," dedi Kit. "Munro öldürülmeden yaklaşık bir hafta önce Meksika sınırını geçti. Şimdilik kayıplara karıştı. Ama Veronica'nın banka hesabını bulduk. Walter Grossman'inkini de. İkisi de Cayman Adaları'nda. Ama paralarının çoğu Veronica'nın oradaki evinde bir kasadaydı. Veronica kurbanlardan topladığı ve Munro'ya, o da Grossman'a dağıttığı paranın hesabını tutuyordu. Veronica'nın Grossman'la ilişkisi olması, Veronica'nın rakamları paylaştığı anlamına geliyordu, bu yüzden Grossman kendisine tam olarak ne borçlu olduğunu biliyordu. Ne olursa olsun, üçü de birbirlerine karşı dürüst görünüyordu."

Connor alaycı bir tavırla, "Ne güzel," dedi.

Kit sıırttı. "Tuttuğu defter parayla birlikte kasasındaaydı. George Town'daki polis arama izni almak ve sonra da bir kasa kırıcı bulmak zorunda kaldı. Bize parayı iki gün önce haber verdiler ama her şey kontrolden çıkmıştı ve Navarro mesajı düne kadar göremedi." Durakladı ve zihnindeki sorgulama maddelerinin listesini gözden geçirdi. "Bekçi kulübesinin güvenlik kayıtlarını kontrol ettik ve bir motosikletlinin Çarşamba sabahı erken saatlerde Munro'nun topluluğundan çıktığını ve Çarşamba öğleden sonra geri döndüğünü gördük. Saatler Shoemaker'ın okulunun açık olduğu zamana denk geliyor. Hem Ferrari'yi hem de motosikleti Munro'nun mahallesinin dışına taşımak için römorku kullandığını düşünüyoruz. Güvenlik görevlisi motosikletin Çarşamba öğleden sonra tekrar giriş yaptığını kayıt defterine not etmiş, adamın Norton Peyzaj'dan olduğunu iddia ettiğini ve bütün gün çalıştıktan sonra ortağının temizlik yardım etmek için geldiğini söylemiş." İç çekti. "İşten sonra

Gardiyan o gün onu en az iki kez görmüştü, sanırım Shoemaker onun önemli bir yarım kalmış iş olduğunu düşündü."

"Peki Munro'nun listesi?" Connor sessizce sordu.

Kit hayal kırıklığına uğramış bir iç çekişle, "Henüz bulamadık," dedi. "Olay Yeri İnceleme Suburban'ı, o korkunç kulübeyi ve Shoemaker'ın evinin bir kısmını aradı. Çok büyük olduğu için evi aramak daha uzun sürecek, yine de bulabiliriz."

"Kulübenin dışına gömmüş olabilir mi?" Connor sordu.

"Biz de öyle düşündük ve kontrol etmek için yere nüfuz eden radarla bir ekip gönderdik ama gömülü kutu ya da benzeri bir şey yoktu."

Sadece 18 mezar.

On sekiz kız.

Alicia Batra ve diğer adli tabipleri cesetlerin kimliklerini tespit etmek için yoğun bir zaman bekliyordu. Shoemaker'ın tam olarak ne kadar zamandır kızları öldürdüğünü bilmiyorlardı ama cesetlerin durumuna bakılırsa bu yıllar sürmüştü. Kit, fiziksel eşkalleri kayıp kişilerle ilişkilendirmeye yardım edeceğine söz vermişti. Muhtemelen evsiz gençlerdi. Kimsenin arayıp sormadığı kızlar.

En azından Wren'in cesedini bulduk. Bazıları vardı kapattı. Ama bütün cesetleri görmek Kit'i derinden sarsmıştı. Bu ben de olabilirdim. Sokakta hayatta kalmaya çalışan o kızlardan biri olabilirdim. Harlan ve Betsy olmasaydı.

Sam onun elini tuttu ve sıktı. "Hey," diye mırıldandı, sanki aklının nereye gittiğini biliyormuş gibi.

Muhtemelen biliyordu. GPR'li ekip ilk cesedi bulduğunda Kit'in yanındaydı ve Kit'le birlikte tüm mezarların yeri tespit edilene kadar beklemişlerdi.

Sadece doğru görünmüştü.

"Artık gitsek iyi olacak," dedi Sam. "Dinlenmene izin vereceğiz ve yarın geri geleceğiz, tamam mı?"

Connor Kit'i dikkatle izliyordu. "Kaç tane, Kit? GPR ekibi listeyi ararken kaç mezar buldu?"

"On sekiz," diye fısıldadı.

Connor'ın nefesi ağır ve hüzünlüydü. "Onları kurtaramadığımız için üzgünüm."

"Daniella'yı kurtardın," dedi Sam. "Dawn'ı, Amy'yi ve Stephie'yi de. Sizin sayenizde sokakta kalmayacaklar."

"Ve sen de Sam," dedi Connor. "Sanırım artık dinlenmem gerekiyor. Git buradan." Ama bunu şefkatle söylemişti.

Kit, Connor'ın elini kavradı. "Teşekkür ," diye fısıldadı.

"Bunu bir daha söylemeyeceğini söylemiştin, ama ben yapacağını biliyordum," diye övündü.

Onu gülümsetmek için, Kit biliyordu. Ve işe yaradı. Sayılır.

Kit iki parmağıyla önce gözlerini, sonra da Connor'ı işaret etti. "Yarın. Geri döneceğim. Ve sen haline döndüğünde, lafımı esirgemeyeceğim."

Odasından çıktıklarında Connor, "Getirin," diye seslendi.

Tekrar koridora çıktıklarında Kit'in omuzları çöktü. "Ve teşekkür ederim, Sam."

Yanağındaki bir tutam saçı fırçaladı, bu şefkatli jest kalbini çok sıktı. "Ne için?" diye fısıldadı.

Dudaklarını büzdü, gözleri anlamadığı yaşlarla doldu. "Her şey için, sanırım." Öfkeyle gözlerini sildi. "Bunu neden yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok. Ben ağlamam."

"Bu artık bir duygu," dedi Sam, "ve çok normal. Omuzlarınızda çok şey taşıyorsunuz. Bazen bir kapakçığın

Böylece basıncın bir kısmı dışarı çıkabilir. Gözyaşları iyidir."

"Gidip Daniella'yı görelim." Omurgasını dikleştirdi ve kendini konfor alanından çıkmaya zorladı. Sam için. "Annem bu akşam rosto yapacak. Yemeğe gelmek ister misin?"

Adam gülümsedi ve kadın doğru hamleyi yaptığını anladı. "Durup Siggy'yi alabildiğim sürece sorun yok. Bu hafta kafesinde çok kilitli kaldı."

"Elbette Siggy'ye kapımız açık. Kızlar onu çok sevecek ve Snickerdoodle ve Petunia ile oynayabilir."

"Petunia mı? Kim-" Sam gözlerini kırptırdı. "Bekle, yeni canavar köpeğin adı Petunia mı?"

Kit güldü, gözyaşlarının geçtiğine sevinmişti. "Evet. Erkek bir köpek olmasına rağmen. Kızlar 'toplumsal cinsiyet normları tarafından kısıtlanmamaları' gerektiğini söylediler. "

"Tamam, ama... Petunia? O muazzam biri."

"Daha da batacak," diye mırıldandı Kit. "Annemin çiçek bahçesine girdi ve ağzında kış hercai menekşeleriyle koşarak kızların yanına geldi. Annem kızmak istedi ama köpek ağzında bir buket çiçekle çok şirindi." Gülümsedi, gençlere duyduğu şefkat göğsünü ısıtıyordu. "Ona Pansy adını vereceklerini düşünmüştüm ama kızlar ilk başta çiçeklerin petunya olduğunu düşündüler ve isim öyle kaldı." Cebinden telefonunu çıkardı ve Sam'e annesinin gönderdiği fotoğrafı gösterdi.

Dev köpek duygulu gözlerle ve bir ağız dolusu mor çiçekle yukarı baktı.

Sam güldü, çok tatlı, hoş bir sestti. "Aman Tanrım, bu çok komik."

"Gerçekten öyle. Neyse ki hercai menekşeler köpekler için zehirli değil, o yüzden koca ahmak iyi. Kızlar-" Kit cebindeki telefonun çalmasıyla durdu. Arayanın kimliğinde Susan Robinson yazıyordu. "Susan? Connor iyi mi?"

"Benim," dedi Connor. "Annem kendime kalın kafalı dememe gülüyordu, ben de ona spor yaptığımı ve CeCe'nin kalın kaslarımı sevdiğini söyledim."

"O iyi," dedi Sam'e. "Connor, yoğun kaslarının benimle ne ilgisi var?"

"Çünkü onları spor salonundan alıyorum," dedi Connor. "Bak bakalım Peter Shoemaker spor salonu kullanıyor mu? Benim spor salonumu kullanıp kullanmadığına bakın. Veronica kurbanlarına spor salonundaki bir dolaba binlerce dolar nakit para bıraktırmış. Belki Shoemaker listeyi oraya koymuştur."

"Hey, denemeye değer. Bunu hemen yapacağım." Telefonu kapattı ve Navarro'yu aradı. "Shoemaker'ın spor salonuna nereye gittiğini öğrenebilir miyiz?" diye sordu, cevap verdiğinde onu selamlamayı atlayarak.

Sam'in yüz ifadesi anında anladığını gösteriyordu. Kit onun bu yönünü seviyordu.

"Liste," diye nefes aldı Navarro. "Şimdi ona bakacağım. Arama iznim olduğunda seni ararım."

"Teşekkür ederim," dedi Kit ve aramayı sonlandırdı. Sam'e gülümsedi. "Daniella'yı görelim ve umarım aramadan önce biraz rosto yiyebiliriz."

The Beachside Athletic Club, San Diego, Kaliforniya 14 Ocak
Cumartesi, 21:15.

Aslında Sam ve Kit, Shoemaker'ın spor yaptığı salona gitmeden önce Betsy'nin rostosu için zamanları vardı. McKittrick Evi'ndeki hava, altı genç kız ve etrafta koşuşturan üç köpekle birlikte son derece mutlu ve biraz da kaotikti.

Yeni kızlar mutluydu ve hepsi Sam'e kocaman gülümsüyordu. Bu onun ruhuna iyi gelmişti. O da

Bir adamı öldürdü, evet, ama bu kızların sokaklardan kurtulup mümkün olan en iyi evlerden birine girmelerine yardım etti.

Bu bir dengeydi ve Sam bunu takdir etti.

Kapıdan çıkarlarken Harlan Sam'in eline bir şey sıkıştırmıştı: Sam'in at üstünde, zırh giymiş ve elinde kılıç tutan bir oyması. Sam'in Kit'in hayatını kurtarmasındaki rolü için bir teşekkürdü ve şu anda Sam'in pantolonunun cebinde duruyordu.

Kit'in iyi şans tılsımı vardı, kedi-kuş heykelciği. Şimdi Sam'in de bir tane vardı.

Güzel aile akşamı tamamlandıktan sonra Kit'le birlikte işlerinin başına döndüler. Ama bu yine o denge şeylerinden biri olabilirdi. Sam'in gördüğü korkunç şeyler, davayı gerçekten çözmenin zaferiyle dengelenmişti.

Navarro'nun adamın nereye üye olduğunu bulması için birkaç telefon görüşmesi yapması gerekmişti ve Shoemaker'ın üç tane üyeliği olduğu ortaya çıktı. İkisi geçen hafta üye olduğu spor salonlarıydı.

Bunda şaşılacak bir şey yok. Shoemaker'ın Munro'nun şantaj kurbanlarıyla iş yaptığı tüm yerlere erişmesi gerekirdi. Navarro hepsi için arama emri çıkartmıştı.

Ama en uzun süredir üye olduğu spor salonunda başlamışlardı. Connor'ın squash oynadığı spor kulübüyle aynıydı.

Kit, "Onu ilk baktığımız yerde bulmak güzel olurdu," dedi.

Spor salonunun resepsiyonunun önünden geçip soyunma odasına doğru ilerlerken Sam başını salladı. "Ama baktığınız ilk yer burası değil. Evini, okuldaki ofisini, kayınvalidesinin evini, tüm araçlarını ve o kulübeyi aradınız."

"Doğru. Munro'nun üç halkalı klasörünü Ferrari'ye sakladığını düşünmüştüm. Ben de oraya koyardım. Oh iyi. Navarro burada. Hadi yapalım şu işi." O ve Sam, Navarro'yu soyunma odasına kadar takip ettiler; üniformalı bir memur dolaplardan birinin yanında nöbet tutuyordu.

"Açtığımızda ikinizin de burada olması gerektiğini düşündüm," dedi Navarro. "Connor da burada olmalı ama ona videoyu gösterebiliriz." Elinde bir kamera tutan CSU'dan Çavuş Ryland'ı işaret etti. "Ryland kanıt olarak her şeyi videoya çekecek."

"Al Capone'un kasası gibi," dedi Kit. "Ama umarım bu boş değildir."

"Sus," dedi Navarro ciddiyetle. "getirme."

Kit dudaklarını kapatıyormuş gibi yaptı. "Anahtarınız var mı?"

Ryland bir dizi cıvata kesici çıkardı. "Bu şerefe nail olmak ister misin, Teğmen?"

"Elbette." Navarro kilidi kapattı, sonra geri çekildi. "Kit?"

Bir çift tek kullanımlık eldiven giydi. "Kalbim küt küt atıyor."

Ama çok neşeliydi. Sam bunu onun güzel mavi gözlerinde görebiliyordu.

Derin bir nefes aldı ve dolabı açtı, Ryland her şeyi videoya çekebilmek için arkasında duruyordu. "Vay canına," dedi Kit dolabın içine bakarak. "Gerçekten burada mı çalışıyordu?"

Çünkü kokmuş ayakkabılar ve egzersiz kıyafetleriyle doluydu.

Kit onları çıkarmaya başladı, her birini kanıt torbalarına yerleştirirken kayıt için her bir parçayı sözlü olarak katalogladı. "Daha fazla ayakkabı, daha fazla şort," diye mırıldandı. "Bir tenis raketi, bir raketbol raketi ve... bu nedir?"

"Bu, Kit," dedi Sam, "bir squash raketi."

Dolabına önce ona anlaşılmaz bir bakış attı. "Bazı çok kokan çoraplar ve... iğrenç, bir jockstrap." Sonra tatmin olmuş gibi bir ses çıkardı. "Bir spor çantası." Onu bir kanıt kutusuna koydu ve fermuarını açtı. Sonra içine uzandı ve üç halkalı bir cilt çıkardı. "Bingo."

Navarro klasörü açarken solunda durdu. Sam onun sağında durdu ve nefesini tuttu.

Sam ilk sayfayı tararken, "Aman Tanrım," diye fısıldadı. "Ronald Tasker onların harekete geçirici ve sarsıcı olduklarını söylemişti ama... aman Tanrım."

"Gerçekten de," diye mırıldandı Navarro. "Kahretsin. Bu şehir merkezinde büyük dalgalara neden olacak. Politikacılar, CEO'lar var..." Yüzünü buruşturdu. "Hatta birkaç polis."

Munro oldukça düzenliydi. Kurbanının adı, suçun -ya da suçların- işlendiği tarih, suçun niteliği, şantajın başladığı tarih ve ödemenin miktarı için bir sütun vardı.

Kit gözlerini kocaman açarak sayfaları çevirdi. "Bu listede altmıştan fazla isim var. Ve sadece birkaçının üzerine çizgi çekilmiş."

Biri Hugh Smith'ti, zenci arkadaşlarını ifşa eden adam. Bir diğeri ise Munro'nun kendisini kuruttuktan sonra intihar eden Earl O'Hanlon'du. Bir diğeri de Trisha Finnegan'dı; eski kocasının patavatsızlığını öğrenmesinden sonra Munro'ya artık ona ödeme yapmayacağını bildiren kadın.

"Drummond," dedi Kit, adamın adını memnuniyetle okuyarak. "Ayda yirmi bin ödüyordu." Çünkü Rita'nın annesi onun öldürdüğü ilk kadın değildi. Munro, Drummond'a Maria Mendoza'dan önce tuttuğu hizmetçiyi öldürdüğü için şantaj yapıyordu. "O

muhtemelen Joel'in liste kamuya açıklanırsa kendisine işlem dokunulmazlığı vereceğini umuyordu."

"İşte Shoemaker," dedi Sam ve Kit sayfaları çevirirken durakladı. "Munro'ya dört yıldan fazla bir süredir ödeme yapıyordu."

"Ensest, adam kaçırma, cinsel saldırı ve cinsel darp," diye okudu Kit. "Munro, Shoemaker'ın kızları kaçırıp tecavüz ettiğini, kendi kızına tecavüz ettiğini biliyordu ve onu ihbar etmedi. Bundan çıkar sağladı."

Öldüğüne çok sevindim. İkisinin de öldüğünü. Sam Peter Shoemaker'ın öldürülmesindeki rolünden dolayı kendini en ufak bir suçluluk hissettiğinde o sayfadaki kelimeleri hatırlayacaktı. O adam ölmeyi hak etmişti. Sam sadece daha fazla acı çekmesini diledi.

"Ayrıca," diye devam etti Kit, "Shoemaker'ın Munro'ya bu listedeki herkesten daha fazla ödeme yaptığı anlaşılıyor. Ayda elli bin dolar ödüyormuş. Ortadan kaybolduğu gün Munro banka hesabından bu kadar çekmiş, çünkü Shoemaker bunu ondan talep etmiş."

Bu Sam'i biraz nefessiz bıraktı. "Dört yıl boyunca ayda elli bin dolar..." Çabucak hesap yaptı. "Bu iki milyon dört yüz bin dolar eder."

Kit dönüp Sam'in bakışlarıyla buluştu. "Ben de Munro'nun bana bir Ferrari borcu varmış gibi hissederdim." Dosyayı kapattı ve büyük bir plastik kanıt torbasına attı. "Sanırım beynim bu gece yeterince işlem yaptı ve bir milyon duşa ihtiyacım varmış gibi hissediyorum. Bu şehirde bu kadar çok insanın bu kadar kötü olduğunu bilmek istemezdim. Şimdi eve gitsem sorun olur mu patron?"

Navarro'nun gülümsemesi nazikti. "Elbette. Sen ve ben Pazartesi günü bu listenin üzerinden geçebiliriz. Joel Haley ve patronunun da bu işe dahil olmak isteyeceğini tahmin ediyorum."

Kit tek kullanımlık eldivenleri çıkardı ve herhangi bir iz kalması ihtimaline karşı başka bir kanıt torbasına attı.

kanıtlar dolabın içindekilerden eldivenlerine aktarıldı.

"Haydi," dedi Sam. "Seni şimdi eve bırakacağım."

O ve Sam, Sam'in RAV4'üne dönene kadar sessiz kaldılar.

"Sadece... bana doğruyu söyle, Sam."

Emniyet kemerini bağladı ve ona baktı. "Ne?"

"Squash oynuyor musun?"

Güldü. "Peki ya yaparsam?"

Uzun ve yüksek sesle iç çekti. "O zaman sanırım Connor'a züppe bir squash oyuncusu olduğu için zorluk çıkarmayı bırakmam gerekecek. Ya sen?"

Yine güldü. "Yazdan beri ayda iki kez .
Bazen Connor ve ben de bowling oynuyoruz."

"Connor bana bir süre bowlingden bahsetti. İyi misin?"

"Squash'ta mı? Fena değil. Connor'ın liginde değilim ama kendime yetebilirim. Neden? Benimle oynamak mı istiyorsun?"

Tek kaşını kaldırdı. "Şu anda benimle flört mü ediyorsun?"

"Duruma göre değişir. İşe yarıyor mu?"

Sonra ona gülümsedi, tatlı, utangaç bir gülümsemeydi bu, adamın içini ısıttı. "Evet, öyle. Bu gece bir randevumuz vardı ama kaçırdık."

"Biraz meşguldük. Gelecek hafta gideriz diye düşünmüştüm." "Ya da yarın gece."

Sam ona doğru uzandı ve parmak ucunu yanağında gezdirdi. "Yarın gece."

"Sizin yeriniz. Gürültülü bir restorana gitmek istemiyorum ve Mom and Pop's bir süreliğine çıldırmış olacak."

"Randevumuzda yemek yapmamı mı istiyorsun?"

"Hayır. Yemeği ben getiririm. Pişirmeyeceğim de, yani güvendesiniz."

Alnındaki var olmayan teri sildi. "Bir an için beni endişelendirdin."

Hâlâ gülümseyerek başını salladı. "Beni annemle babama geri lütfen. Yeni kızlara yardım etmem gerek."

EPİLOG

San Diego, Kaliforniya 15
Ocak Pazar, 19:00

Kit çantalarını Sam'in mutfak tezgahının üzerine bırakırken ,
"

Bu çok güzel," dedi.

Onun da böyle düşüneceğini ummuştu. "Randevumuz için güzel bir masa ayarlamamız gerektiğini düşündüm."

Masayı büyükannesinin porselenleri, kendi kristalleri ve içinde küçük bir ayçiçeği olan bir vazoyla hazırlamıştı. Kit gül seven bir kadına benzemiyordu. Ve ayçiçeği onu gülümsetmişti.

Kız ona gülümsedi ve adam bir an için şaşkına döndü. Burada olduğu için gerçekten mutluydu. Onun bu randevuyu mecburiyetten istediğini düşünerek korkmuştu.

"Teşekkür ederim," dedi. "Akşam yemeği Akiko'nun ikramı. Balığı o yakaladı ve pişirdi." Torbaları boşaltmaya başladı, muhteşem kokular yayılıyordu. "Mavi yüzgeçli ton balığı. Biraz da pirinç var. Ve yeşil fasulye almonline. Bu akşam çok şık olacağız."

Sam bar taburelerinden birine oturdu ve onun hareketlerini izledi. Akıcı ve zarifti. Sarı saçlarını açık bırakmıştı, yumuşaktı ve yüzünü mükemmel bir şekilde çerçeveliyordu.

Ve tamamen önyargılıydı. Ama sorun değildi. O buradaydı, onun evindeydi ve bütün gün sinirleri bozulmuştu.

Her yüzey temizlenmiş, yeniden temizlenmiş ve dezenfekte edilmişti. Her yastık en az iki kez dolgunlaştırılmıştı.

O noktadan çok uzakta olduklarından emin olmasına rağmen yatağını temiz çarşafarla bile hazırlamıştı. Ama bir erkek hayal kurabilirdi, değil mi? Dokuz ay önce ona arkadaş bile olamayacaklarını söylemişti ve şimdi buradaydılar. Yemek yiyorlardı. Birlikte.

Gerçek bir randevu.

"Mavi yüzgeçli orkinosların şu anda ısırıldığını sanmıyordum," dedi Sam, kadının tezgâhın üzerine koyduğu tabaklardan minnettar bir koku alarak.

"Genelde öyle olmaz ama Akiko bu charter grubunu çok uzağa götürdü. Müşterilerden biri süper bir inek yakaladı."

"Süper inek nedir?"

"Üç yüz kilonun üzerinde bir balık. Dürüst olmak gerekirse oldukça heyecan vericiydi."

"Sen de mi oradaydın?"

Kit başını salladı, gülümsemesi biraz gerginleşti. "Evet. Akiko... şey, son zamanlarda biraz gergin. Tek başına tekne kiralamaktan pek hoşlanmıyor ve her zamanki ikinci kaptanı hâlâ grip. Başka bir charter'ı iptal etmek zorunda kalmasını istemedim, bu yüzden onunla gittim."

"Neden gergin?" Sam Akiko'da bir değişiklik olduğunu fark etmişti. Geçen hafta daha meşgul ve endişeli görünmüştü ama Sam bunu Rita ve Christopher Drummond'la yaşadığı soruna bağlamıştı.

Kit içini çekti. "İstersen sana söyledi, o yüzden sırrını bozmuyorum. Annesini tanıdığını iddia eden bir kadın onu aradı ve buluşmak istedi. İki hafta içinde gidiyoruz."

"Biz mi?"

Kit, Akiko'nun ikramından iki porsiyon hazırlarken omuz silkti. "O bu konuda gergin, ben de öyle."

bir şekilde yanlış. Muhtemelen her zamanki gibi paranoyakça davranıyorum ama onunla birlikte gidebileceğim zamana kadar beklemesi için ona söz verdim. Dün kadını aramış ama kadının önümüzdeki iki hafta boyunca şehir dışında olacaktı. Yani..."

"İyi içgüdüleriniz var ve onları dinlediğiniz için mutluyum. Ayrıca Akiko'nun onları dinlemesine sevindim. Birbirinize sahip olmanız çok güzel."

"Evet, öyle. Başta yakın değildik. Onu McKittrick House'da istemedim."

"Neden olmasın?"

"Wren'in yatağını aldı ve Wren gideli o kadar da uzun zaman olmamıştı."

"Ah. Bu mantıklı." Kit kız kardeşinin yasını tutuyordu. On beş yaşındaydı ve acı çekiyordu. "Ama şimdi çok yakınsınız."

Gülümsedi. "Biz kardeşiz. Kan bağı dışında her yönden kardeşiz. O her zaman benim arkamı kolladı, ben de onun. Yaptığım şu hareketten etkilendiysen, iki katım ağırlığındaki adamları alt etmek? Akiko'ya teşekkür et. Bana o öğretti."

"O zaman ona kesinlikle teşekkür edeceğim."

Başka bir çantadan son bir tabak çıkardı. "Cheesecake. Bunu ben aldım. Annem ondan bir şeyler yapmasını istemediğim için bana kızmıştı ama bugün yeni kızları yarın okula başlamaya hazırlamakla meşguldü. Onu strese sokmak istemedim."

"Bir sonraki randevumuz için tatlı yapabilir." Kit sırttı. "Tamam."

Neredeyse neşeli görünüyordu. Eğer daha iyi bilmeseydi, içki içip içmediğini merak ederdi. Ama Kit nadiren içki içerdi ve araba kullanacağı zaman asla içmezdi. "Keyfin yerinde," dedi çekingen bir tavırla.

"Biliyorum. Bu şekilde uyandım." Sesi bu durum karşısında gerçekten şaşkındı.

Sam güldü. "Sevindim. Sadece..."

"Anormal mi?" diye sordu ama sinirlenmiş görünmüyordu. "Birazcık. Şımarık Kit'i severim."

"İyi, çünkü bu iyi ruh hali uzun sürmeyecek. Nadiren sürer."

Bu Sam'in değiştirmeyi umduğu bir şeydi.

"Ben Akiko'nun ikinci kaptanlığını yaparken sen bugün ne yaptın?" diye sordu.

"Daireyi temizledim," dedi utangaç bir kahkaha atarak. "Siggy ve ben de çizgi roman dükkanına doğru yürüyüşe çıktık."

Kit peynirli keki koyduğu buzdolabına döndü. "Ronald Tasker'ın çizgi romanları. Hatırlayacağını bilmeliydim."

"Söz verdim. Ve bize bazı değerli bilgiler verdi."

Kit iç çekti. "Ve Los Angeles'ta başka bir ailesi daha var."

Sakladığı sır buydu, Munro'nun kendisine şantaj yaptığı sır. Munro'nun üç halkalı klasörüne not edilmişti. "Evet. Kızının bunu affetmesi zor olurdu."

Kit bir tutam saçını kulağının arkasına itti. "Her neyse. İş dışı konular. Bu mavi yüzgeçli orkinos bizim çünkü onu yakalayan adam New York'ta yaşıyor. Balıkla fotoğraf çektermiş ama hepsini eve götürmek istememiş. Akiko göndermeyi teklif etti ama adam balık sevmiyor bile."

"O zaman neden balık tutmaya gitti?"

"Bir bekârlığa veda partisiydi. Grubun çoğu başka bir yerden gelmişti. Damat bile Los Angeles'ta yaşıyor."

Onun için sandalyesini çekti ve kız yine ona gülümsedi. Kit McKittrick'in bir gülümsemesinin kendisini bir metre boyunda hissettirmesi inanılmazdı. Onun yanına oturdu, hâlâ

Bu akşamın gerçekleşiyor olmasından dolayı hayrete düşmüştü. "O zaman parti neden burada?"

"Gelinin ailesi buralı ve büyük bir kır düğünü yapmak istediler." Ürperdi. "Bir süreliğine şehir kulüplerinden bıktım. Ama yine iş dışı konular. Adam Akiko'nun ton balığı alabileceğini söyledi ve Akiko sevinçten havalara uçtu. Onun dondurucusunu, annemin dondurucusunu ve kardeşlerimizin çoğunun dondurucularını doldurduk. O balığı annemle babama getirdiğinde, kızların gözleri yuvalarından fırlayacak sandım. Hiç bu kadar büyük bir balık görmemişlerdi. Çoğu insan görmemiştir. O balığı temizlemek ve doğramak hepimizin uzun zamanını aldı."

"Yeni bir deneyim yaşadıkları için mutluyum. Ben de hiçbir iş yapmak zorunda kalmadan bunu yiyebildiğim için mutluyum."

Kit kıkırdadı. "Ve hiçbir şey pişirmek zorunda kalmadım, bu yüzden ben de mutluyum."

"Yorgun olmalısın. Uzun bir gün geçirdin." Ama o hâlâ buradaydı. Yeniden planlamamıştı.

"Öyle olmalıyım ama değilim. Bir davayı, özellikle de büyük bir davayı kapattığımda enerjim yükseliyor. Yemeğe hazır mısın?"

Sam buz kovaşından bir şişe şampanya aldı. "İçmeyi sevmediğini biliyorum ama biraz içebiliriz."

Kadın ona gülümsedi ve adam sanki şişenin tamamını içmiş, içi köpürmüş gibi hissetti. "Benim için sadece yarım bardak."

Yine de sonuna kadar doldurdu. "Dolu bir kadeh şampanyanın burun gıdıklama deneyimini yaşamalısınız."

Kadın ona kuşkulu bir bakış attı. "Sen öyle diyorsan."

Bardağını uzattı. "İkinci ikinci randevulara."

Güldü ve kadehini onunkine doğru kaldırdı. "Ve cinayet yok."

"Kesinlikle." Kızın ilk yudumunu almasını ve gözlerinin açılmasını izledi.

"Oh. Bu güzelmiş. Daha önce hiç şampanya sevmemiştim." "Bu iyi bir şey. Patronumdan bir hediye idi. Bunu özel bir durum için saklıyordum."

Bakışlarını tabağına indirdi, yanakları . Ama gülümsemesi gerçektir. Utangaç ama gerçek.

Ve Yani Lanet olsun. çekici. Her şey hakkında Kit McKittrick çok çekiciydi.

Başını kaldırdı ve adamın kendisine baktığını gördü. Yanakları daha da koyu bir pembeye dönüştü. "Ne?"

"Çok güzelsin."

Gözlerini devirdi. "Ben sadece benim."

"Ve çok güzelsin. Sadece teşekkür et, Kit."

Bir göz devirmesi daha, ama memnun görünüyordu.

"Teşekkür ederim."

Bakmayı bıraktı ve Akiko'nun hazırladığı yemeği yemeye başladı. "Bu çok lezzetli."

Mırıldandı. "Gerçekten öyle. Yemek yapmayı öğrenmeliyim ama annemle Akiko arasında, öğrenmeme gerek yok."

"Kıskandığımı söylemeliyim."

"Olmak zorunda değilsin. İsteseydin annem sana her gün yemek yapardı."

"Cazip olsa da pek pratik değil. Çok kötü bir aşçı değilim. Babam bana birkaç tarif öğretti."

"Annen değil mi?"

Sam kıkırdadı. "Hayır. Annem harika bir kadındır ama berbat bir aşçıdır."

Sam bir lokma daha yiyemeyinceye kadar dostça bir sessizlik içinde yemeye devam ettiler. "Daha fazla yemek istiyorum ama tıka basa doydum."

"Biliyorum." Kit çatal bıçak takımını boş tabağına yerleştirdi. "Akiko mutfakta bir tanrıçadır."

Sandalyesinde arkasına yaslandı. "Bir şeyi merak ediyorum ama sormaya korkuyorum."

Kaşları yukarı kalktı. "Tamam. Şimdi soruyu biraz korkuyorum. Ama devam et."

"O gece Connor'a o korkunç koruyucu ailelerden bahsettiğini duydum."

Gözleri kapandı ve adam kelimeleri geri çekmek istedi. Ama eğer herhangi bir ilişki yaşayacaklarsa, onun yanında yumurta kabuklarının üzerinde yürüyemezdi.

"Ve?" diye sordu ihtiyatla.

"Cezalandırılıp cezalandırılmadıklarını bilmek istedim. Hâlâ çocuk bakmalarına izin verilip verilmediğini."

Yüz ifadesi hemen düzeldi ve adam çok rahatladı. "Babam onlarla ilgilendi. Beni evden eve taşıyan ve mektup açacağıyla bıçaklanmamı nefsi müdafaa olarak rapor etmeyi reddeden sosyal hizmet görevlisiyle görüştü. Herkesin görmesi için sicilime işlenmişti. Bu beni küçük bir psikopat gibi gösteriyordu, ki babam öyle olmadığımı biliyordu. Kadının tavrından hoşlanmadı ve... şey, kadın kısa süre sonra kovuldu. Meğer kazıkladığı tek çocuk ben değilmişim."

"Güzel. Ya sonra?"

"Sonra daha iyi bir sosyal hizmet uzmanı onun yerini aldı. Mektup açan adamın koruyucu aile lisansı bu olaydan sonra reddedildi ve gerekçesi siciline işlendi."

Sam yeniden doldurduğu kadehini kaldırdı. Kit hâlâ ilk kadehiyle uğraşıyordu. "Harlan McKittrick'e."

Gülümsedi ve bardağını onunkine dokundurdu. "Gelmiş geçmiş en iyi baba. İkinci olay, koruyucu babanın viskisine uyku hapi koymam? Bunu yıllarca sır olarak sakladım ama annem ve babam başından beri biliyorlardı. Yeni sosyal hizmet görevlisi babama o adamı da araştırdığını söyledi. Wren'i ama oraya yerleştirilen diğer kızlar o kadar şanslı değildi."

Yeni sosyal hizmet uzmanı kızlara inandı ve o adam hapis yattı ve şimdi kayıtlı bir seks suçlusu."

Uyku haplarıyla ilgili kısmı Connor'la paylaşmamıştı ve Sam bunun nedenini merak etti. Sakladığı şeyin bu olup olmadığını merak ediyordu. Ama sormayacaktı. Ya ona anlatacaktı ya da anlatmayacaktı. Her iki durumda da onun yanında olduğu için mutluydu. "Mükemmel."

Başını öne eğdi. "Bu kadar mıydı?"

"Evet. Artık koruyucu aile olmadıklarını düşündüm çünkü bunun devam etmesine izin vereceğini sanmıyordum. Ama cezalandırılmalarını sağlayanın Harlan olduğunu bilmek beni daha da mutlu etti."

"O ve annem en iyileridir."

Sam ona ailesinin kendisiyle tanışmak istediğini söylemeyi düşündü ama bunun onu korkutacağını düşündü ve gecenin bitmesine henüz hazır değildi. Ayağa kalktı ve elini uzattı. "Bulaşıkları sonra yıkarım ve Akiko'nun eşyalarını ona geri veririm. Bir süre kanepede oturalım."

Sertçe yutkundu ve adamın onu ayağa kaldırmasına izin verdi. "Tamam."

Belli ki gergindi ve öyle olmasını istemiyordu. Onun yanağını avucunun içine aldı ve dokunuşuna doğru eğildiğinde memnun oldu. "Konuşmak için. Belki biraz da tatlı yeriz."

Gözlerini kapattı, hâlâ adamın avucuna yaslanmıştı. "Bu biraz sıkıcı, sence de öyle değil mi?"

Anladığını umarak yavaşça bir nefes aldı. "İşleri ne canlandırır?"

"Bunun gibi bir şey mi?" Elini adamın boynunun arkasına geçirdi ve başını aşağı çekti.

Ve onu öptü.

Onu son öpüşünden bu yana sadece bir hafta geçmişti ama sanki yirmi yıl geçmiş gibi hissediyordu. Kız onu öpmeseydi utanabileceği küçük, muhtaç bir ses çıkardı.

yaklaşmak için ayak parmaklarının üzerinde yükselerek yankılandı. Sam bir elini kızın yüzünde tutarken diğerini sırtından aşağı kaydırarak onu kendine çekti ve kız buna izin verdiğinde çok sevindi.

Öpüşme devam etti. Sıcak değildi, henüz değil. Ne de aşırı tutkulu. Henüz değildi.

Bu bir öğrenme öpücüyüydü. Tatlı ama basit olmaktan uzak. Vücudu tepki verdi ama kendini kontrol edebiliyordu. Onun için. Her zaman onun için.

Sonunda topuklarını yere indirdi ve gözlerini açarak Sam'in gözlerine kilitlendi. "Çok iyi öpüşüyorsun, Sam Reeves."

Kalbi göğsünde tekledi. "Pratik yaptıkça daha iyi olacağım."

Dudakları kıvrıldı. "Eminim öyle olacaksın."

Sam onu tekrar öpmek için eğilmişti ki biri kapısını çaldı. Çok sertti.

Hayatta olmaz. Hayatta olmaz.

Sam'in kafası döndü ve kapıya dik dik baktı, her kimse gitmesini istiyordu ama öpücük mahvedici tekrar, daha da sert bir şekilde kapıyı çaldı.

Kit iç çekti. "Şunu alsan iyi olur."

Arayan kişi kapıyı üçüncü kez çaldığında Sam kapıya doğru yürüyor ve içinden homurdanıyordu. "Geliyorum, lanet olsun! Pantolonunu çıkarma."

Kapıyı açarken Kit'in küçük bir homurtu çıkardığını duydu ve kaşlarını çattı. "Navarro mu?"

Teğmen Navarro orada durmuş, yumruğu dördüncü kez vurmaya hazırlanıyordu. Sam'in etrafına bakındı ve Kit'i görünce rahatlamış bir nefes verdi. "İçeri girebilir miyim? Önemli bir konu."

Sam kenara çekildi, akıllı bir an bile durmuyordu. Polis fikrini mi değiştirmişti? Peter Shoemaker'a ateş ettiği için sorumlu tutulacak mıydı?

Sam kapıyı kapattı ve Kit'in durduğu yere doğru yürüdü. O da Navarro'ya endişeyle bakıyordu.

"Neler oluyor efendim?" diye sordu.

Navarro kanepeyi işaret etti. "Oturmalısın."

Başını iki yana salladı. "Neler oluyor? Söyle bana. Babam mı? Annem mi? Rita mı?"

"Hayır, hayır." Navarro ellerini yatıştırıcı bir şekilde kaldırdı. "Onlar iyi. Henüz gelmemiş olmalarına şaşırdım. Sam'le birlikte burada olduğunuzu öğrenince hemen gelirler diye düşündüm." Masaya, güzel porselenlere ve şampanya şişesine baktı. "Gerçekten çok üzgünüm."

"Neden?" Kit sordu, tek kelime keskin ve neredeyse ölümcül çıkıyordu.

Navarro omuzlarını dikleştirdi. "Bütün günümü Munro'nun ölü adamın anahtar listesini inceleyerek geçirdim. Üç halkalı cilt."

"Ne olduğunu biliyorum," dedi Kit, sesinde en ufak bir tonlama olmadan.

"Listede... bir şantaj 'kurbanı' vardı." Tırnak işareti kullandı. "Suçu cinayetti."

Kit kılını bile kıpırdatmadı. Yüzü nötr bir ifadeyle donmuş gibiydi. Sam onun arkasına geçerek ellerini omuzlarına koydu. "Çıkar ağzındaki baklayı, Navarro," dedi. "Onu korkutuyorsun."

"Beni ," diye hırladı Kit.

Navarro kısa süreliğine gözlerini kapattı. Gözlerini açtığında keder ve endişe doluydu. "Bu katil kurbanını -on beş yaşında bir kız çocuğunu- bir çöp kutusuna atmış."

Wren'in on altı yıldan daha uzun bir süre önce olduğu gibi. Kit kaskatı kesildi. "Ne?" diye fısıldadı.

Sam onu yemek masasındaki sandalyelerden birine götürdü ve nazikçe oturması için itti. O da hiç tereddüt etmeden

Şikâyet etmesi gerçekten ne kadar şaşırdığının bir göstergesiydi. "Kim?" Sam sordu. "Ve ne zaman?"

"Bu sahte bir isim. İsimlerden birkaçı sahte. Nedenini bilmiyorum, henüz değil. John Smith olarak listelenmiş. Munro'ya beş yıldır ödeme yapıyor. Ayda on bin. Wren'le hiçbir ilgisi olmayabilir. Kurbanlarına çöp gibi davranan başka bir hasta piç olabilir. Ama yarın gelip bunu görmeni istemedim. Etrafta herkes varken olmaz."

Kit boşluğa bakıyordu, gözleri görmüyordu. Sam elini onun saçlarında gezdirdi ve avucunu boynunun yan tarafına dayadı. Kit hareket etmedi. Hiçbir tepki vermedi.

"Kit?" Navarro onun önüne çömelip sordu. "Bir şey söyle. Lütfen."

Yutkundu. "Bana söylediğin için teşekkür ederim."

Hepsi bu kadar mıydı? Sam, bir kızı öldürüp cesedini çöpe atan adama öfkeleneneceğini düşünmüştü. Munro'ya da bunun olduğunu bildiği ve yetkililere söylemediği için.

Navarro'ya kötü haber getirdiği için. Ama kızmadı. Sadece uyuşmuştu.

Sam eğilip onun başının tepesini öptü. "Haydi, Kit. Seni eve götüreceğim. McKittrick Evi'ne. Ailenin sana, senin de onlara ihtiyacın olacak."

Başını salladı ve Akiko'nun eşyalarını toplamak için ayağa kalktı.

Sam nazikçe onun elini tutarak, "Bunu sonra yaparım," dedi. "Şimdi gel. Harlan ve Betsy'ye gidelim."

"Tamam." Bir zombi gibi ön kapıya doğru yürüdü ama sonra Navarro'ya döndü. "Wren'in dosyasını yeniden mi açıyoruz?"

"Evet. Marshall ve Ashton'a veriyorum." Kit bir kez başını salladı. "Tamam. Teşekkür ederim."

"Özür dilerim Kit," dedi Navarro tekrar. "Çok üzgünüm." Gerçekten de üzgün görünüyordu. Yıkılmış görünüyordu. "Bu adamı bulacağız."

Wren'le hiçbir ilgisi olmasa bile bunu ona ödeteceğiz."

Kit'in dudakları sertleşti ve gözleri yeniden keskinleşerek Sam'in rahat bir nefes almasını sağladı. "Soruşturmanın her adımından beni haberdar edecek misin?"

"Elimden geldiğince," diye söz verdi Navarro. "Kendim çıkacağım." Hâlâ kapının yanında duran Kit'in yanından geçerken durakladı. "Ailene söylemedim. Sadece bana nerede olduğunu söylemelerini sağladım. Önce sana söylemem gerekiyordu."

"Onlara söyleyeceğiz," dedi Sam.

Navarro gitti ve Sam Kit'i başı onun omzuna yakın olacak şekilde çevirdi. Ama eğilmedi. Hiç hareket etmedi. Sam kollarını ona dolamadı. Şu anda bunun için fazla kırılgan göründüğünü düşündü. Ama yanağını onun başının üzerine koydu.

"Ben senin için buradayım. Arkadayım. Birçok insan öyle."

Kit başını salladı. "Eğer onu bulursam," diye mırıldandı, "onu öldüreceğim."

"Ve eğer onu öldürürsen," diye söz verdi Sam tüm samimiyetiyle, "cesedi saklamana yardım edeceğim."

Yarı gülerек yarı hıçkırarak hıçkırdı. Sonra baraj yıkıldı ve bir çocuk gibi hıçkırarak ona doğru eğildi. "Onu özlüyorum. Hem de çok."

"Biliyorum."

"Bunu her kim yaptıysa onu bulacağım. Ve ona hiç doğmamış olmayı diletteceğim."

"Biliyorum. Sana inanıyorum, Kit McKittrick."

Birkaç dakika sonra hıçkırıkları kesildi ve başını kaldırdı, güzel yüzü gözyaşlarıyla kaplanmıştı. "Teşekkür ederim Sam. Yanımda olduğun için çok mutluyum. Sana ihtiyacım vardı."

Bazı insanlar için bu çok büyük bir açıklama olmayabilir. Kit için her şeydi.

Sam onu kendine çekti ve kollarını ona doladı. "Ben de seninle birlikte olduğum için mutluyum. Gitmeyeceğim, Kit. Sen istemedikçe gitmem."

Kollarını adamın beline doladı ve ona tutundu. "Ben iyi bir bahis değilim."

"Çok kötü. Ben kararımı çoktan verdim. Eğer beni istiyorsan, seninim."

"Sana hayır demeliyim. Bencilce davranıp seni tutmamalıyım. Ama... evet. Bunu istiyorum. Seni istiyorum. Hayatımda olmanı. Gitme. Lütfen, gitme."

"Yapmayacağım. Söz veriyorum."

Ve Sam Reeves her zaman sözünü tuttu.

TEŞEKKÜRLER

Denizyıldızı-Christine, Sheila, Cheryl, Brian ve Kathie. Her zaman olduğu gibi, olay örgüsü ve takıldığım zaman yardımlarınız için teşekkür ederim. Hepinizi seviyorum.

Karakterlerimin San Diego'da yollarını bulmalarına yardım ettiğin için Erin Dougherty. Güneş ışığı gibisin, çok sıcak ve parlak.

Andrew Grey, kelime sayımı arkadaşım olduğu için. Beni desteklediğin için teşekkür ederim!

Yazarken bana çok iyi baktığı için Martin Hafer. Sarah Hafer, herkes görmeden hatalarımı bulduğu için.

Beth Miller, taslakları düzelttiği için. Taze gözlerin için minnettarım.

Bu seriye verdiğiniz destek için Robin, Liz ve Jen'e! Her zaman olduğu gibi, tüm hatalar bana aittir.

YAZAR HAKKINDA

Karen Rose, aralarında çok satan New Orleans, Sacramento, Baltimore ve Cincinnati serilerinin de bulunduğu otuzdan fazla romanın New York Times çoksatan yazarıdır. Kitapları yirmi üç dile çevrilmiş ve New York Times, Sunday Times (İngiltere) ve Almanya'nın der Spiegel en çok satanlar listelerinde yer almıştır.

Penguin
Random House
PENGUIN PUBLISHING GROUP

Okuma
listenizde sırada
ne var?

Bir sonraki harika
okumamızı
keşfedin!

Kişiselleştirilmiş kitap seçimleri ve bu yazar hakkında güncel
haberler alın.

Şimdi **kaydolun.**

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

